

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

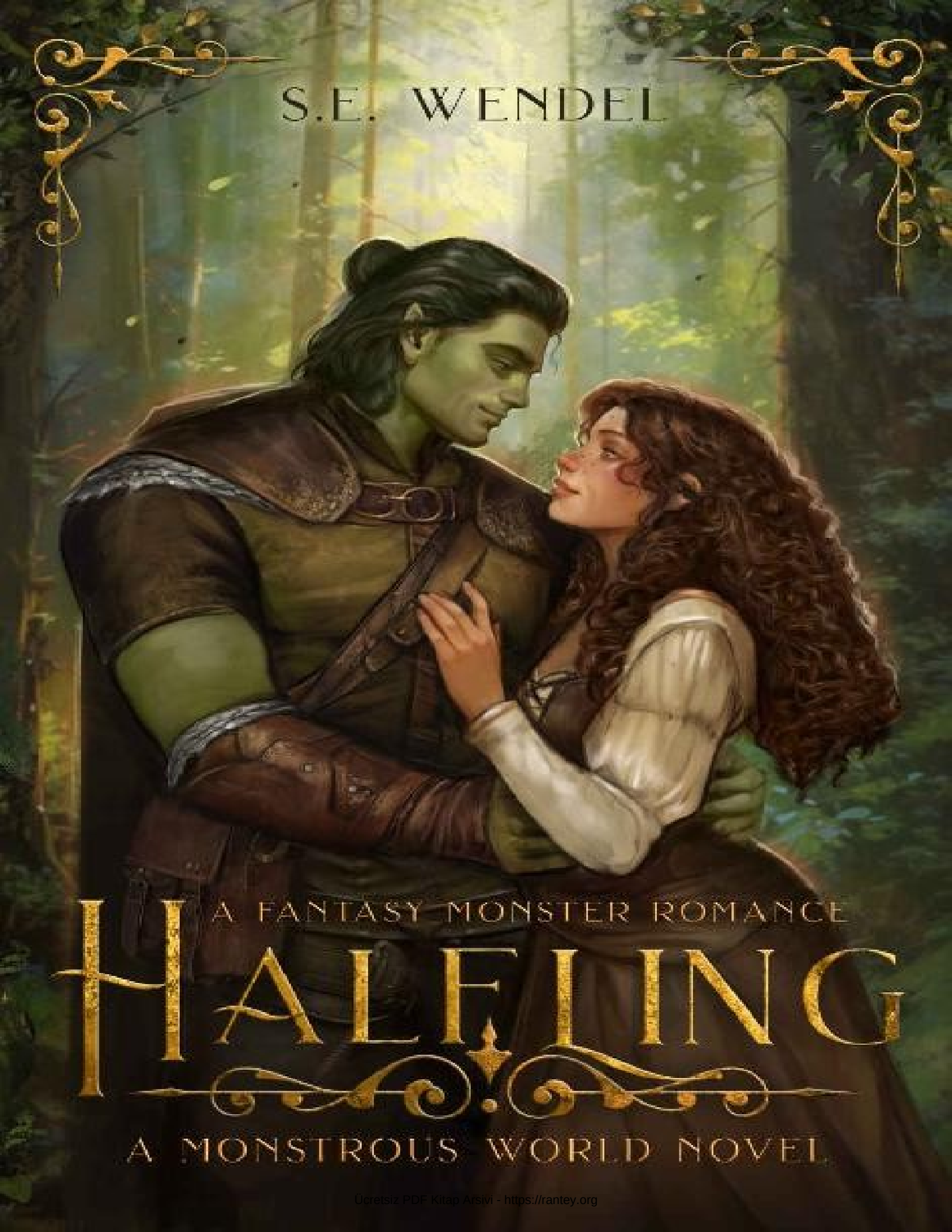
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S.E. WENDEL

A FANTASY MONSTER ROMANCE

HALFELING

A MONSTROUS WORLD NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

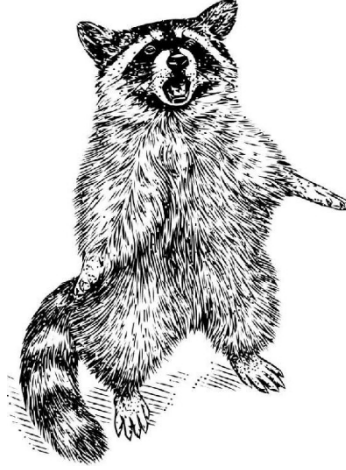
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Buçukluk
Fantastik Bir Canavar Romantizmi

S. E. Wendel

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2023 Sarah Wendel tarafından.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar , yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

S. E. Wendel

se.wendel.author@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak illüstrasyonu Bethany Gilbert Art İç

mekan grafikleri Adobe Stock tarafından

sağlanmıştır ISBN: 9798988482833

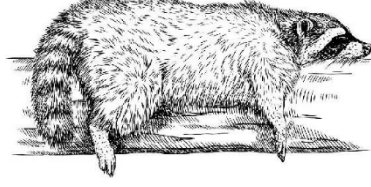
ASIN: B0CC34M69T

OceanofPDF.com

*Dünyayı omuzlarına alan tüm büyük kızlara.
Kendi yakışıklı yeşil buçukluğunu hak ediyorsun.*

OceanofPDF.com

Önsöz

Bir ork kampı çok tehlikeli bir yer olabilirdi, özellikle de buçukluk bir çocuk için. Orek bunu hayatı boyunca biliyordu ve dokuz yıl gibi kısa bir sürede gölgelere karışıp çadırların arkasından gizlice yaklaşmakta ustalaşmıştı. Artık aralarında sessizce hareket edebiliyordu, içerideki ork-kin'in bundan haberi bile yoktu.

İşte o sessiz ayaklarıyla insan annesini gafil avlamayı başardı.

Normalde Orla'nın kulakları bir tilkiden daha keskindi, yaklaşan tehlikeyi neredeyse tekinsiz bir şekilde hissederdi.

Ama Orek annesi için bir tehlike değildi. Hayır, onu çok seviyordu. Kampta onunla gerçekten konuşabilen tek kişi oydu. Ve ork olmayan tek kişi.

Büyük, gürültücü akrabalarla dolu bir kampta, Orla tehlikenin yaklaştığını sezme konusunda iyi olmak zorundaydı. Klan şefinin çocuğunun annesi olsalar bile asla tam anlamıyla güvende değillerdi.

Orek annesiyle paylaştığı çadırın içine girdi; çadırın diğer tarafında babasının çadırının büyük odalarıyla kıyaslandığında küçük bir şeydi bu. Şef olarak babası Ulrek en büyük çadıra sahipti, ancak Orek ve annesinin içeri girmesine nadiren izin verilirdi.

Orla zaten hiç içeri girmek istemezdi.

Orek de onun gitmesinden hoşlanmazdı. Her seferinde günlerce ağlar, perişan olur ve acı çekerdi. O günlerde, ona ihtiyacı olan her şeyi getirmek ve gözlerden uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı, çünkü ona bakmaya dayanamazdı.

Bunun için babasından nefret ediyordu.

Kampın gürültüsü karanlık çadırın içinde kayboldu. Babası ve

Diğer avcılar çoktan kaplarına dalmışlardı ama Orek kimse onu görmeden birkaç parça et ve bir gözleme kapmayı başarmıştı. Ganimetlerini annesiyle paylaştığı hırpalanmış teneke kasede tutuyor, annesinin kendisini fark etmesini bekliyordu; onu korkutmak istemiyordu.

Çadırın uzak tarafında diz çökmüş olan kadının ne yaptığını merak ederek omzunun üzerinden baktı.

Orla tıslayarak ona doğru döndü, koyu renk saçları ve gözleri gölgelerin içinde daha da koyulaşmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye hırladı insan dilinde.

"Yemek getirdim." Ona kâseyi gösterdi, ancak düşük ışıpta ne kadarını görebildiğinden emin değildi.

Orla'nın bakışları yumuşayarak hafif bir kaş çatmaya dönüştü. "Ye o zaman." Ve görevine geri döndü.

İçinde sorular fokurdasa da, battaniye yuvasına itaatkâr bir şekilde oturdu ve porsiyonunu yedi. Orla hiçbir şey söylemedi ve bir süre sonra Orek annesinin ne yaptığını anladı; bir çuval dolusu eşya paketliyordu.

Birkaç battaniye ve giysisinin yanı sıra iki yıl önce bulup sakladığı bıçağı da içine koydu. Hâlâ yaz mevsimiydi, bu yüzden ağır bir paltosunu görmezden geldi, onun yerine kurutulmuş et gibi kokan bir şeyi paketledi.

Bu tuhaflık karnındaki yiyeceklerin çalkalanmasına ve yuvarlanmasına neden oldu.

Annesi bir şeyleri gizlemekte, bulabildiği parçaları saklamakta iyiydi. Taş Derili klanında hayatta kalabilmek için uyanık olmaları ve alabileceklerini almaları gerekiyordu.

Orek'in babası reis olmasına rağmen, Orla reisin eşi değildi. Neredeyse on yıl önce Ulrek için satın alınmış ve o zamandan beri burada hizmetkârı ve bazen de yatak arkadaşı olarak tutulan bir insan köleydi. Yıllar Orla için uzun ve zor geçmişti, yüzü zayıflamış ve zorlukların çizgileriyle yarılmıştı. Orklara kıyasla ufak tefek olduğundan, orklar tarafından sık sık itilip kakılıyor ve azarlanıyordu. Ve erkekler... reisin bakmadığını düşündükleri her an onu mincıklıyor ve elliyorlardı.

Babasının yaptıklarının yanında bu hiçbir şeydi.

Yaşıtı olan diğer gençlerden daha küçük olan Orek, annesinden çok daha büyük orkların dünyasında nasıl hayatta kalacağını öğrenmişti. Hızlı olmak zorundaydın. Zeki olmalıydın.

"Kazanamayacağınız kavgalara girmeyin. Böyle aptallıklar seni öldürür."

Orla bir keresinde yarılan dudağını temizlerken ona açıkça söylemişti

diğer gençlere karşı savaşıyor.

Orek etini ve ekmeğini çabucak bitirdi; yavaş yemek yiyeceğinin elinden demekti. Kalanını annesine uzattığında, annesi başını çantasından kaldırmadan salladı. "Ye şunu."

Yedi ama tadına bile bakmadı, karnını yemekten çok huzursuzluk dolduruyordu. "Anne, ne...?"

"Şşş," diye tısladı Orla.

Çantayı bağladı ve kollarını kayışlardan geçirdi. Sırtında sabitlendiğinde nihayet ona döndü, yüzü acımasız çizgilerden oluşuyordu.

"Krul yakında babana meydan okuyacak. Belki bu gece bile."

Korku Orek'in göğsünü sıkıca kavradı. Krul klandaki en iri ve en huysuz erkekti. Bir süredir liderlik için meydan okuduğuna dair fısıltılar vardı; Orek'in babasından daha genç ve daha kurnazdı, avlara çıkmak ve diğer klanlara karşı baskınlar düzenlemek yerine ateşin yanında oturup sarhoş olmayı tercih ediyordu.

Orek elinden geldiğince Krul'dan uzak duruyordu; erkeğin gözlerinde karanlık ve... boş bir şeyler vardı.

"Ne olacağını görmek için kalmayacağım." Orla ayağa kalktı ve çadırın arkasına doğru yürüdü.

Ork klanlarında liderlik mücadeleleri her zaman ölümüne olmazdı, ama sıklıkla olurdu. Meydan okuyan galip gelirse, sadece klan şefi olmakla kalmaz, rakibine ait olan her şey artık onun olurdu.

Orek, Krul gibi bir erkeğin küçük annesine neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyordu.

Onu takip etmek için acele etti. "Neredeyiz-?"

O kadar ani durdu ki Orek tam sırtına çarptı.

Orla dönüp sertçe ona baktı. Artık ondan biraz daha uzun boyluydu ama Orla'nın ona bakışı birden kendini çok küçük hissetmesine neden oldu.

"Burada kalıyorsun."

İçindeki her şey buz kesti. "Anne..."

"Ben-insanlar seni kabul etmez. Babana çok benziyorsun." Ağzı bir çizgi halinde sertleşti, bakışları ona daha fazla bakamayacakmış gibi kesildi. "Senin için bu klandan başka bir yer yok. Burada kal ve bir avcı ol. Diğerlerinden daha hızlı ve zeki olursan hayatta kalırsın."

"Ama ben seninle olmak istiyorum." Hayatında gerçekten değer verdiği tek kişi oydu.

Kampa.

"Seni götüremem." Orla çantasının kayışlarını düzeltti, hâlâ ona bakmıyordu. "En iyisi bu, Orek. Bir gün anlayacaksın."

Tartışmalar boğazını tıkadı, ama Orla çadırdan çıkmadan önce hiçbir şey çıkmadı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve akşam yemeğini fırlatmak istemesine neden olan bir anlık perişanlıktan sonra onu dışarı kadar takip etti.

Geri çekildi, onun kampın etekleri boyunca sürünmesini izlerken şaşkınlıkla yürüyordu. Ona öğrettiği bir numarayla en derin gölgelerden uzak durdu ve çok geçmeden kampı çevreleyen uzun kayaların arasındaki bir yarıktaki gözden kayboldu. Dışarıda sarp tepeler ve karanlık, kadim bir ormana doğru eğimli çorak kayalardan oluşan bir vadi vardı.

Bir daha görünmedi.

Orek uzun bir süre kızın kaybolduğu noktaya baktı, gözyaşları yüzünden ağzına doğru süzüldü. Gözyaşlarıyla birlikte görüşü ve tuz dilini yaktı.

Ağladığının görülmemesi bildiği için yüzünü elleyerek burnunu çekti.

Ama gözyaşları akmaya devam etti ve tekrar tekrar "Anne... anne..." diye hıçkırdı, sanki bu onu geri çağıracaktı gibi, sanki fikrini ve onu da almasını sağlayabilecekmiş gibi.

Çadıra tek başına dönme ve onu boş bulma fikri içinde bir şeyleri paramparça etti. Göğsü ortadan çatladı, içine öfke ve umutsuzluk doldu. Babasına ne söyleyecekti? Nerede olduğunu söyleyemediği için yiyeceği dayağa katlanması için onu burada nasıl bırakabilirdi?

Beni nasıl terk edebilir?

"Annen nerede, bücür?"

Orek ork sesiyle sıçradı ve gözyaşlarını silerken geri kaçtı. Başını kaldırıp Krul'un vahşi yüzüne baktı. Erkek, Orek'in o güne kadar gördüğü en iri adamdı; omuzları bir kayadan daha geniş, bacakları ağaç gövdesi gibiydi. Elleri kocaman ve yaralıydı ve Krul'un bir insanın kafasını tek yumrukta nasıl ezebildiğine dair pek çok hikâye anlatılırdı.

En kötüsü de o sertçe yontulmuş yüzün derinliklerine yerleştirilmiş, kıpkırmızı ve hesapçı gözleriydi.

Orek yutkundu, parmakları soğudu.

Bana gizlice yaklaşmasına izin vermemeliydim. Aptal, aptal.

"Çadırımızda," demek için kendini zorladı.

Krul'un burun delikleri alevlendi. "Çağrılana kadar ikiniz de orada kalın." Ve kocaman eliyle Orek'in kafasına bastırarak onu babasının çadırına doğru itti.

"Evet, efendim." Kalbi göğsüne çarpan Orek aceleyle uzaklaştı ve çadır labirentinin içinde kayboldu. Çadır kapağının altına girip battaniyesine gömülene kadar durmadı.

Tek başına, karanlıkta, korkudan titreyerek yatıyordu.

Orla'nın bıraktığı paltoyu göğsüne bastırdı ve onun tanıdık kokusunu içine çekti. Gece ilerledikçe çadırın dışındaki sesler şiddetlenip artarken bile annesinin paltosuna sarılıp ağlamaktan kendini alamadı. Gözyaşları yüzünden dışarıda yaşanan kavgayı duymadı ve gerçekten umursamadı da. Yeryüzünde bir delik açılmış ve onu yapışkan bir keder çukuruna çekiyormuş gibi hissettiğinde değil.

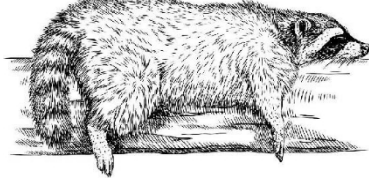
Keder ve umutsuzluğu için ona bir gece verildi.

Sabah olduğunda ve neler olduğunu öğrendiğinde, Orek sadece kendisi için endişelenebilirdi.

Orla haklıydı.

O gece Krul liderlik için babasına meydan okudu. Ve kazandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Yıl Sonra

Çiseleyen sis Orek'in pelerinine ve omuzlarına yapışmış, ork kampına yaklaştıkça buharlaşmaya başlamıştı. Yaban domuzu leşini omuzlarında daha yükseğe zıplattı, boynundan yakasına doğru akan ılık bir kan damlasıyla irkildi ve dik, kayalık yamacı tırmanmaya başladı.

Canavarı iki gün boyunca takip etmişti ve takdire şayan bir mücadele vermişti; yandaki kan izleri bunu kanıtlıyordu. Yürüdükçe yarası acıyor ve çekiştiriyordu; yokuş yukarı attığı her uzun adımda çadırına ve sıcak bir kazan suya duyduğu özlem daha da artıyordu. Ateşin başında avını teslim edecek kadar bekleyecek, canavarın ne kadar büyük olduğuna dair kısa bir yorum almayı umacak ve sonra yatağına doğru yola koyulacaktı. Bunu düşündükçe neredeyse inliyordu.

Sonra biri inledi ve neredeyse ayağı takılıyordu.

Sol taraftaydı ve kulakları diken diken olmuştu ama durmadı. Merk bu gece nöbet tutuyor olmalıydı ve inleme sadece uyuduğu ya da yolu izlemek yerine sikini çekiştirdiği anlamına gelebilirdi.

Orek sinirle ofladı. Ondan çok daha kötü bir şeyin Merk'i geçip Taş Derili kampına girmesi an meselesiydi. Klan şefinin korkutucu ünü istilacıları ancak bu kadar uzun süre uzak tutabilirdi, özellikle de Krul yaşlandıkça.

Parlak ateş ışığı tepenin üstünü aydınlatıyor, kampın girişini kaplayan kayaları büyük bir taş canavarın ağzı gibi . Orek dış halkadan geçti ve daha fazla taş çemberin arasından geçerek sonunda kampa giden yolu yakaladı.

Kampın karşısındaki şef çadırlarının yüksek çan kuleleri ateş ışığında ılık bir kehribar renginde parlıyordu ve Orek çadırların ilk halkasına geçerken bir sıcaklık dalgası çarptı. Çadırların arasından göremese de büyük ateşin üzerindeki etin patlaması ve cızırtısı ona ulaştı; karnının beklentiyle guruldamasına neden oldu ve adımlarını hızlandırdı.

Ardından bir gürültü dalgası çarptı yüzüne, ork-kinler akşam yemeği için toplanırken kamptan mutlu bir gümbürtü yayılıyordu. Günün bu saatini her zaman sevmişti, tüm akrabaların yemek için toplanıp kuşlar gibi günlerinden bahsetmelerini izlemek. Dişiler gençlerle birlikte gelirdi ve bazen şarkılar söylenirdi, aptalca şarkılar ve trajik türküler. Orek hiçbir zaman dedikodu ya da şarkı çemberine dahil olmadı, ama sessizce toplayabildiklerini yerken onları izlemeyi severdi. Ama erkekler kadehlerine fazla dalmadan önce erkenden ayrıldığından da emindi.

Klana yaptığı katkılardan gurur duyarak kampa doğru ilerlerken taşıdığı yaban domuzu biraz daha hafifledi. Her ne kadar onu aşağılasalar, ona *bücür* deseler ve tükürseler de, katkıda bulunmadığını söyleyemezlerdi.

Babası Krul'un meydan okumasını kaybettikten sonra, günlerinin geri kalanını acı ve keder içinde geçirmişti. Teslim olmanın utancı son sefil yıllarında Ulrek'in topuklarını kemirmiş, ruh halini bozmuş ve yumruklarını sıklaştırmıştı. Ama Orek'i yakınında tutmuştu, zira çevik ve hızlı birinin yardımına ihtiyacı vardı. Orek gençliğini babasına ve Ulrek'in hâlâ sahip olduğu arkadaş ve müttefik grubuna hizmet ederek geçirmişti. Yaşlı ve sert erkeklerden oluşan bu grup onunla alay etmişti ama yine de bazen bilmeseler de ona savaşmak ve avlanmak hakkında bildiklerini öğretmişlerdi.

Orek öğrenebileceği her şeyi öğrendi, her boş saniyesinde antrenman yaptı - küçüklüğün savunmasız olmak anlamına geldiği bir klanda bunu yapmak zorundaydı.

Eğer babası ona bir iyilik yaptıysa, o da Orek neredeyse büyüyüp Kaldar ve diğer gençlere karşı kendini savunabilecek hale gelene kadar ölmeyi beklemesiydi. Artık Orek klanın en hızlı koşucusu, en hızlı dövüşçüsü ve en iyi avcısıydı. Kimse bunu kabul etse de etmese de.

Bu onun sadece bu aydaki dördüncü büyük avıydı. Klan birçok gece onun sağladıklarıyla ziyafet çekmiş ve bu da ortak ateşin yanmadığı gecelerde Orek'i sıcak tutmuştu.

Son yirmi yılını elinden gelenin en iyisini yaparak, kendini onlara kanıtlayarak geçirmişti çünkü başka ne yapabilirdi ki? Onun gibi bir buçukluk için dışarıda başka ne vardı?

Göğsünde bir hırıltı kıpırdandı ve Orek'in bakışları yukarı kaydı.

İleride, erzak çadırlarından birinin etrafında tanıdık bir alay eğildi ve Orek'in omurgası dikleşerek onu tam boyuna çekti.

Çok da önemli değildi, yine de sadece Kaldar'ın çenesine gelmişti.

"İşte bücür," diye böbürlendi Kaldar. "Çadırı koruyabilir, bunu o bile başarabilir."

Yaklaşırken, Orek erzak çadırının girişinde toplanmış bir avuç ork gördü. Ortada, Krul'un en iyi infazcılarında biri olan Talon, dişlerinin etrafında kıvrılan neşeli bir gülümsemeyle duruyordu. Etli ellerini kalçalarına dayamış olan Talon, iki savaşçının büyük testileri ve sandıkları çadıra yerleştirmesini açgözlü gözlerle izliyordu.

Kaldar'ın sözleri üzerine başını kaldırdı ve Orek'e baktı. "Evet, tamam, bücür nöbet tutsun. Ben hazırlıklarla ilgilenmeliyim. Her şey mükemmel olmalı."

"Bunu ateşe götürmeliyim," dedi Orek olabildiğince tarafsız bir şekilde, kaşlarını çatmamaya çalışarak.

Kampın derinliklerindeki erzak çadırını korumak için neden birine ihtiyaç duysunlar ki?

"Bunu ben alırım." Kaldar Orek'in başının üzerinden uzandı, yaban domuzunu sırtından aldı ve kendi omuzlarından birinin üzerine attı. Orek'e kocaman sırttı. "Eminim herkes bundan memnun kalacaktır."

Bu hırıltı boğazını tırmaladı ama Orek onu ısırarak geri püskürttü. İçindeki canavar, saldırganlığı ve çıldırtıcı gücüyle tüm orklar tarafından saygı duyulan canavar, yakışıklı, kendini beğenmiş tam-kin tarafından çalınan avına karşı dişlerini gıcırdattı. Orek'in içindeki canavar aşırı gürültülü ya da öne çıkan biri değildi, bu yüzden göğsünde bu kadar şiddetli bir şekilde gürlediğini hissetmek neredeyse onu rahatsız ediyordu. Sadece yarı akraba olduğu için diğerleri kadar güçlü olmadığını varsaydı - ya da daha zekiydi, kazanamayacağı kavgalara girmenin aptallık olduğunu biliyordu.

Yorgun ve yaralıydı ve Kaldar bunu biliyordu.

Orek, Kaldar'a ters ters baktığı gergin bir anın ardından hakaretin geçmesine izin verince çekilmez erkek sırttı.

Kaldar kendi kendine kıkırdarak avı alıp gitti. Orek dişlerini o kadar sıkımişti ki Kaldar'ın ardından bakarken çatlayabileceklerini düşündü. İkisi de Orek'in aldığı tek takdirin yiyecek getirdiğinde olduğunu biliyordu ve şimdi herkes domuzu öldürenin Kaldar, avda boynuzlananın Kaldar, en iyi yemeği sağlayanın Kaldar olduğunu varsayacaktı.

Klan. Kaldar, Şefin yeğeni, zaten sevdikleri ve saygı duydukları kişi. Tüm orcesslerin yaltaklandığı Kaldar. Orek gibi buna ihtiyaçı olmayan Kaldar.

Koluna inen sert bir tokat Orek'in Talon'u hatırlamasını sağladı. Sertçe yutkundu, *hayatta kalmanın* ilk kuralını unutmuştu -*gözlerini* asla *tehditten ayırma*.

Talon'un gülümsemesi artık yoktu, kaşlarını çatarak Orek'e baktı, siyah gözleri kısılmıştı.

Çadırın açıklığını işaret etti. "Kimsenin içeri girmesine izin verme. Sakın içeri gireyim deme. Her şey Krul için bir hediye ve tıpkı onun istediği gibi dokunulmamalı."

Orek şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama Talon diğerlerine el salladıktan sonra parmağıyla Orek'in burnunu işaret etti.

"Bu işi batırırsan bücür, derini canlı canlı yzerim," diye homurdandı ateşe doğru koşmadan önce.

Canavar bir başka hakaret karşısında daha hırladı ama Orek yutmak için elinden geleni yaptı. Klan yemek için toplandığında etrafındaki çadırlar sessizleşti ve Orek tamamen yalnız kaldı; kimse bcrn emirlere uymayacağından endişelenmiyordu.

Orek çantasını çıkarırken omzunun üzerinden çadıra baktı. Hangi hediye korunması gerekecek kadar önemli olabilirdi ki? Kimse Krul'dan alacak kadar aptal değildi. Elbette pek çok akraba erzak çadırından bir şeyler aşırmıştı; savaşcılar şarap çalmış, fazladan silah almış, diğerleri de ihtiyaçlarından fazla baharat, ot ya da kürk aşırmıştı. Ama Krul için bir hediye? Asla.

Çantasından zaten kirli olan bir bez çıkardı ve boynundaki ve omuzlarındaki yaban domuzu kanını elinden geldiğince temizlemeye başladı. Sıcak su uzak bir hayal olmaya başlamıştı ve Talon'un büyük srprizinden sonra bu gece karnının tok olmasının bile pek mümkün olmadığından şüpheleniyordu. Hediyeler kutlama demekti, bu da klanın sarhoş olması demekti ve Orek yıllardır bunun için etrafta kalacak kadar aptal olmamıştı.

Yan tarafları ve omuzları avdan dolayı ağrıyordu ve kaslarını geवंsetmek için boynunu yuvarlamaya çalıştı. Sertlik daha yavaş olmak demekti ve daha yavaş olmak da tehlike demekti.

Talon hediyeler için tam olarak ne zaman geri gelecekti? Ve neden bir sürü testi ve sandığı korumak için birine ihtiyaçı vardı?

Talon yaşlanan bir orktu ve Krul Stone-Skin'in klanında savunmasız bir konumdaydı. Yıllarca en büyük, en acımasız savaşcılardan biri olmuştu ama

Son zamanlarda yelesinin şakaklarında griler filizlenmeye başlamış, beli etlenmiş ve genişlemişti. Demircilerden biri aylardır Talon'un kemerlerini ve bilekliklerini nasıl ayarlamak zorunda kaldığı hakkında sessizce dedikodu yapıyordu.

Orek bunun Krul'un gözüne girmek için yapılmış bir hamle olduğunu düşündü. Orek'in hiç gitmediği bir yerdi. Ama Krul zeki, kurnaz bir orktu ve yaşayan hafızadaki diğer tüm akrabalarından çok daha uzun süre klan şefi olarak kalmıştı. Şarap ve kürkle gerçekten kazanılabilir miydi?

Paçavradaki ter ve kanı sıkarken alaycı bir homurtuya engel olamadı. *İyi bir hediye olsa iyi olur.*

Kamptaki gürültü hoşnut bir uğultudan heyecanlı seslere ve tezahüatlara dönüştü. Kaldar yaban domuzuyla birlikte gelmiş olmalıydı. Orek, tüm dişilerin ve yaşlıların Kaldar'ın ne kadar iyi bir avcı olduğunu, avının ne kadar büyük olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar...

Orek kirli derisini daha sert ovuşturdu, kıskançlık içinde sıcak ve çirkin bir şekilde yanıyordu.

Buçuklukların işi bu. Alış buna.

Bir ses onu durdurdu. Neredeyse yine Merk ve onun asi eli olduğunu düşünerek alay edecekti ama hayır, bu... farklıydı.

Nefesini tuttu ve kulaklarını dikti. İşte yine oradaydı, küçük bir homurtu ve ayak sürüme sesi.

Çadırın arka tarafına doğru baktı. İçeride Talon'un hediyelerini çalan biri mi vardı? *Hay sikeyim!*

Orek çadırın kapağını tokatladı ve hırsız kovmaya hazır bir şekilde içeri daldı. Talon'un hediyeleri umurunda bile değildi ama kendi postuna değer veriyordu.

Çadırın içi karanlıktı, hırsız akıllıca bir şekilde fener getirmemişti ve Orek etrafta hareket eden hiçbir şey göremiyordu. Adımlarını hafif ve nefesini sessiz tutarak çadırın içine doğru ilerledi, ilk testi ve fiçı sırasının etrafından dolaştı, sonra bir sandık yığınının yanından geçti.

Hiçbir şey hareket etmedi ya da ses çıkarmadı ama sonra, neredeyse hiç yokken, küçük bir nefes verdi.

Gözleri çadırın uzak tarafına, kalın kanvas kaplamaya doğru kaydı. Sandıkların arasında kıvrılmış ve gizlenmiş küçük bir figür vardı.

Orcling mi?

Çocuğu azarlamak için ağzını açtı, ama sonra çocuk tekrar hareket ederek onu daha yakına çekti.

Çadırı kasvet kaplamıştı ve karanlıkta tam olarak göremiyordu ama yaklaştıkça şekil daha da netleşiyordu. Bir ork, en azından çok genç bir ork için çok büyüktü ama aynı zamanda bir savaşçı, hatta bir orcess için bile çok küçüktü. Narin elleri ve çizme giymiş ayakları birbirine bağlanmış, ağzına ve başına bez bir tıkaç geçirilmişti.

Figür tekrar hareket etti. Cılız ışık meydan okuyan gözlere vurdu ve Orek bir an için, korkunç bir an için, onun annesi olduğunu düşündü.

İleri doğru aceleyle bir adım attı, kalbi acı içinde kaburgalarına çarpıyordu, ama sonra o gözler ona kaydı. Hayır, annesi değil. Farklı bir yüz. Ve genç, çok genç.

Ama insan.

Talon, Krul'a genç bir insan kadın getirmişti.

Siktir!

Sorcha ağzındaki tıkaçı kemiriyor, kendini gem vurulmuş bir at gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Boğazında kara bir kahkaha düğümlendi. Onu kim bilir ne için kullanmak isteyen erkekler tarafından satın alınmış ve parası ödenmiş bir at eti de olabilirdi.

Günlerdir yönünü bulamamıştı, bu lanet yolculuğun çoğunu kafasında bir çuvala geçirmişti ve şimdi bir şeyler görebiliyordu ama tek dayanağı lanet olası bir çadırın içiydi - sadece daha büyük bir çuval ve neredeyse hiç ayrıntı yoktu. Ağzındaki tıkaçla oynadı, dilinin altında biriken tükürüğü yuttu ve ne görebildiğini anlamaya çalıştı.

Arkadaşı Aislinn'i görmeye giderken yolun sakın bir virajındaydı; yolu kaplayan kayalık çıkıntının en serin olduğu gölgeli bir yerdi. Kışın atlar, o güneş görmeyen bölgede asla erimeyen karanlık buz tabakalarının etrafından dikkatle ilerlemek zorundaydı. Birinin kaya duvarı boyunca pusuya yatacak kadar yüz­süz olabileceğini hiç düşünmemişti.

Biri ona yukarıdan vurmuş, atından sürüklemiş ve yere ani, şiddetli bir şekilde çarpması onu sersemletmişti. İki­den fazla el onu yakalamış ve çekiştirmişti. Atı Fiora'yı tekmelemiş ve ısır­mıştı.

çığlık atmış ve toprağı dövmüştü ama çok fazlaydılar. Yumuşak yerlerini dirseklemiş ve yüzlerini pençelemişti ama yine de kara pelerinli adamlar onu alt etmiş, bağlamış ve kafasına o nefret dolu çuvalı geçirdikten sonra kafatasına yerden daha sert vurmuşlardı.

Aptalca. Küçük kız kardeşlerinin o yolu tek başlarına gitmelerine asla izin vermezdi ama kendisi bunu yapmayı hiç düşünmemişti. Dundúran'ın kalesine giden o yolu yüzlerce kez sorunsuzca geçmişti.

Tabii ki, bu Lord Darrow'un oğlunu reddetmeden önceydi ve Varis.

Jerrod'un yüzüne gülmek istememişti açıkçası. Ama onun fikri Onunla, en iyi arkadaşı Aislinn'in küçük kardeşiyle yatmak gülünçtü. O artık bir erkekti, evet, bir zamanlar tanıdığı çelimsiz çocuk değildi. Yine de dönüştüğü adam -kibirli, gururlu ve asabi- ne sevgi ne de hoşlanma uyandırıyordu.

Neredeyse iki hafta önce kaçırıldığını tahmin ediyordu, Jerrod'un tekliflerini reddettikten sadece bir hafta sonra. Günler boyunca onu esir alanların çıkardığı küçük sesleri, tutuşlarındaki farklı hissi, hatta kokularındaki farklı tınıları öğrenmeye başlamıştı. Geceleri bazen çuvalı çıkarıyorlardı ama yüzlerini görmesine asla izin vermiyorlardı. Yine de dört kişi olduklarını biliyordu, üçü genç, biri yaşlı olmak üzere hepsi erkekti. Genç olanlardan birinin hafif bir topallığı vardı ve bir diğeri tatlı kokulu bir tütün içiyordu. Onun yanında nadiren konuşurlardı, emirden öteye geçmezlerdi, bunlardan biri tüm yolculuk boyunca aklından çıkmamıştı: *"Dokunmak yok. Hâlâ güzellerse daha iyi para veriyorlar."*

Yani bir atın sırtında çuval gibi taşınmak ya da dinlenme vakti geldiğinde yere atılmak dışında bir saldırıya uğramamıştı.

Dün zamankinden daha uzun süre durmuşlardı, tahminine neredeyse bütün bir gün. Beklemişler. Bu onun içinde bir korku çukuru yaratmıştı.

Yeni gelenleri tuhaf, uzun yürüyüşlerinden tanımıştı. Bu kadar uzun adım atan bir şeyin ağır adımları olmalıydı ama kimse onları duymadan neredeyse onu esir alanların yanına varmışlardı. Her ne işlem yapıldıysa ondan uzak tutulmuştu ve ne konuşulduğunu anlayamamıştı ama pazarlığı duyduğunda bilecek kadar pazarlara gitmişti.

Ve sonra yeni eller onu yakaladı, onu doğru kokmayan ya da doğru hissettirmeyen bir tene doğru tuttu. Buraya kadar olan uzun yürüyüş boyunca pek konuşmadılar, sadece omurgasında korku yaratan birkaç homurtu vardı.

Orklar. O piçler onu orklara satmışlardı!

Mide bulantısının tıkanmış ağzından kusmasını engellemek zorunda kalmıştı; midesinin saatlerce acımasız bir omzun üzerinde katlanmış olması da buna yardımcı olmuştu. İğrenç midesinin dışında, onlar yürürken uyuşmuştu, orkların birbirlerine homurdanma sesleri kulaklarını zar zor geçiyordu.

Şimdi bir çadırdaydı, etrafı sandıklar ve testilerle çevriliydi. *Diğer mallar*, diye düşündü iğrenerek.

Eirea Krallığı'nda et ticareti sadece yasaklanmakla kalmıyor, aynı zamanda nefretle karşılanıyordu. Suçlu bulunan herkes ölüm cezasına çarptırılırdı, peki kim böyle bir şey yapacak kadar aptal olabilirdi? Ve onu *orklara* satar? Acımasız dağ sakinleri de et ticareti kadar tiksindiriciydi.

İçinden bir fikir geçti, Jerrod'un anısı ve reddedilişi zihninde canlandı ama buna inanabileceğinden emin değildi. Buna *cesaret edemezdi*.

Derisi iplere sürtünürken hayal kırıklığı içinde homurdandı. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu; önce kurtulmalı, sonra da onu evden ne kadar uzağa götürdüklerini öğrenmeliydi. Günlerdir ilk kez yalnızdı ve bir orka ilk kez iyice bakacak kadar uzun kalmayı planlamıyordu. İnsanlara, özellikle de kadınlara neler yaptıklarına dair hikâyeler yeterliydi.

Aciliyet boğazını tırmalıyor, bileklerindeki bağları bükerken nabızı duyulabilir hale geliyordu. Kalın, sıkı bir düğümdü ve bulanık karanlıkta durumu daha da kötüleştirdiğinden endişeleniyordu.

Küçük bir hayal kırıklığı iniltisi duyuldu ve Sorcha nefes almak için durakladı. Ağlamak sorunlarını çözmemişti ve şimdi de çözmeyecekti. Tutsaklarının uyuduğunu sandığı gecelerin geç saatlerinde bunu yeterince yapmıştı - *"İçini dök, sonra devam et," derdi annesi*.

Annesiyle ilgili aklına gelen kötü düşünceleri acımasızca bastırdı - annesinin endişeden nasıl hasta olduğunu, erkek kardeşleri Connor ve Niall'ın bunun kendi hataları olduğunu düşüneceklerini, en küçük kız kardeşlerinin nasıl ağlayıp ufukta onu arayacaklarını, babasının gece boyunca onu nasıl arayacağını ve bulunana kadar uyumayacağını düşünse...

Eğer bunlardan herhangi birini düşünürse, kırılırdı. Bu yüzden bunları düşünmesine izin vermedi, sadece ailesine nasıl geri döneceğini düşündü.

Sorcha tam farklı bir açıdan yeniden başlamak üzereydi ki çadır kapısının *tokadı* kulaklarına çarptı. Ağzının etrafından şaşkın bir hava püskürdü.

nefesini tuttu ve gözlerini kocaman açarak sessizce oturdu.

Ön tarafta olduğunu düşündüğü sağ taraftaki çadırın etrafında bir şey hareket etti. Sessiz ayaklar kutuların ve varillerin etrafında manevra yaptı ve sonra diğerlerinden daha karanlık bir gölge en yakındaki mal yığınının etrafından dolandı.

Sorcha'nın o güne kadar gördüğü en uzun ve en iri adam, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde, onun üzerinde belirdi.

Bir an için kalbi umutla çarptı; bu bir adamdı, bir insan! Başka bir tutsak mıydı? Orklar erkekleri de yakalıyor muydu? Bilmiyordu, umurunda da değildi, sadece kendi yüzü yerine onunki gibi bir yüz gördüğü için heyecanlanmıştı-

Saf şaşkınlık onu daha da yaklaştırmış gibi, neredeyse istemsizce ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı.

Hâlâ karanlıktı, çadır hâlâ derin morlar ve mavilerle kaplıydı ama ön taraftan yeterince ışık girince adamın yüzünün tam olarak... doğru olmadığını fark etti.

Teni yeşildi. Sadece bir yama ya da dövme değil, tüm vücudu yeşil bir deriyle kaplıydı ve insan derisinin kahverengileri ve bronzları gibi ışığı ve gölgeleri yakalıyordu. Ama onunki yeşildi. Tıpkı-

Adamın yüzünü daha fazla gördüğünde midesi bulandı. İnsana benzemiyordu, çok sivriydi, burnu çok belirgin ve köşeliydi, üst dudağı çok eğikti. Büyük, sivri bir kulaktan sarkan küçük bir altın halka, alçak ışıktaki parlıyordu. Kayalar büyüklüğündeki omuzlarına bakır kokusunu alabileceği kadar kan bulaşmıştı. Geniş göğüs, kütük gibi kalçalar ve küçük, cılız şeylerin canını çıkarabilecek kadar büyük eller. Onun gibi.

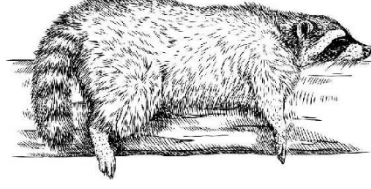
Onu gördüğünde içinden bir küfür hırıltısı yükseldi. Hiçbir şey anlamadı.

Sonra midesini ve tüm bağırsaklarını kusacak gibi hissetti. Ork.

O bir orktu, kanlar içindeydi ve onu almaya gelmişti.

Tekrar hıçkırmak istedi. Zamanı çoktan tükenmişti.

OceanofPDF.com

Soğuk bir dehşet Orek'in üzerine sanki akan bir nehre atlamış gibi çöktü. Krul için bir insan kadın. Tıpkı yıllar önce annesinin babası için olduğu gibi.

Zaten öfkeli olan canavarı onu görünce uludu.

"Kahretsin," diye küfretti, ağzı öfkeyle çarpılmıştı.

Bir adım daha yaklaşımdan kendini alamadı, bakışları onu yutuyordu. Annesi gittikten sonra hiçbir insan kadını yakından görmemişti. Avlanırken birkaç adama rastlamıştı, diğerlerinden ayrı yaşamayı seven yaban adamlarına. Bazen onlarla ticaret ya da takas yapıyordu ama onun dışında ne onlar Orek'i ne de Orek onları rahatsız ediyordu.

Ama bu... bu vahşi bir adam değildi.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, adamın yüz hatlarında geziniyor ama sanki onu tam olarak seçemiyormuş gibi hiçbir şeye tam olarak odaklanamıyordu.

Yarım daire şeklindeki kutulara kapatılmış, elleri kolları bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde oturuyordu. Sanki satın alınacak, takas edilecek ve kullanılacak bir şeymiş gibi diğer malların arasına konuldu.

Elleri bileklerinden bükülmüş bir halde, bağlarını çözmeye çalışıyordu. Soluk pembe yüzünde gözleri iri, parlak ve dehşet içindeydi, beyazları çadırın karanlığına karşı çok belirgindi. Ama sinmemişti ve Orek'in içinde bir şeyler onun kare omuzlarını görünce kıpırdandı.

Ona küçük görünüyordu ama belki de bir insan kadınına göre değildi. Omuzları annesinin omuzlarından daha geniş ve güçlüydü, beli kalın kalçalara ve uyluklara doğru genişliyordu. Kolları önünde bağliken ve çadırın loşluğunda bile büyük göğüslerin hatlarını seçebiliyordu. Orkestelerin geniş ve kaslı göğüslerinin üzerinde çok daha küçük göğüsleri olurdu,

Ama insanların yumuşak etten küreleri vardı ve bu seferki cömert bir avuç dolusuydu. Keskin bir nefes aldı ve gözlerini başka tarafa, kadının yüzüne çevirdi.

Yabani, yıkanmamış kahverengi bukleler yüzünü çevreliyordu ama düşük ışıktaki gerçek rengi tam olarak seçemiyordu. Ama yanaklarını ve burnunun kenarını kaplayan küçük, pigmentli noktaları görebiliyordu. Çiller. Çok insani bir işaret. Annesinde de birkaç tane vardı. Onun da yanaklarında vardı.

Ağzını açtı; nedenini bilmiyordu, ne söylemeye niyetlendiğini de bilmiyordu, ama kadının yaydığı korku karşısında hemen tekrar kapattı. Burnuna keskin bir dalgayla saldırdı ve midesini bulandırdı.

Sinmedi ama sanki adamın onu yakalamasına hazırlanır gibi kendini kaskatı tuttu. Ona tarif edilemez bir şey yapmaya.

Krul'un yapacağı gibi.

Boğazından bir hırıltı daha yükseldi ama onu korkutmaktan korktuğu için ısırdı. Canavar da dahil olmak üzere hiçbirisi bu yarattığı Taş Derili şefin yakınında istemiyordu.

Annesine ne yaptıysa ona da aynısını yapacaktı. Onu istediği kadar elinde tutacak, istediği şekilde kullanacaktı.

Orek küçük bir çocukken babası annesini istemeye geldiğinde, annesi Orek'i aceleyle uzaklaştırdığında ya da babası onu çadırdan dışarı ittiğinde gerçekte ne olduğunu anlamamıştı. İçinden bir ses ona, babası gidene kadar asla geri dönmemesini söylüyordu, bu bütün bir geceyi Kaldar'dan ve onu itip kulaklarını büken diğer orclinglerden saklanarak geçirmesi anlamına gelse bile.

Ama Orek artık büyümüştü. O gecelerin ne olduğunu, günlerce ağlayan ve kan kaybeden annesi için ne anlama geldiğini anlamıştı. Onu teselli etmeye çalışmış, elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı ama annesi onun dokunuşundan ürpererek uzaklaşmış ve ona bakamamıştı.

Eğer gitmemiş olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdu. Babası onu hiçbir şeyi kalmayana kadar kullanırdı. Babası kalpsiz bir vahşiydi, Orek bunu her zaman anlamıştı. Ve bakın bir insan kadına ne yapmıştı.

Krul da bunların hepsine sahipti ama içinde daha fazlası vardı, bir zekâ, onu yıllarca yönetimde tutan kurnaz bir zalimlik. Böyle bir erkek bu küçük insana ne yapabilirdi?

Kır onu. Aşağılanmanın, acının ve işkencenin ötesinde. Krul bu dişiyle kırabilirdi.

Bu düşünce onu soğuk bir yanıkla bıçakladı ve titremesine neden oldu

panik ve öfkeyle.

Kadına doğru son iki aceleci adımı attı ve önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kadın gidecek hiçbir yeri kalmayana dek çadır duvarına doğru tırmanmış, sanki tüm kâbusları canlanmış gibi gözleri dehşetle açılmıştı ama adamın onu korkuttuğu için kendini suçlu hissedecek zamanı yoktu. Onun da yoktu.

"Seni satın mı aldılar?" diye sordu annesinin dilinde.

Ağızındaki tıkaçtan nefes nefese kalmış, aval aval ağzına bakıyordu.

Boğazını temizledi ve tekrar denedi; insan kelimelerini kullanmayalı çok uzun yıllar olmuştu.

"Orklar seni satın mı aldı?"

Titreyerek bir kez başını salladı. "Nedenini biliyor musun?"

Yavaşça başını sallamadan önce keskin bir nefes aldı. Gözlerini gerçek bir dehşet kaplamıştı ama Orek onun bu dehşetin altında ezilmemesine hayran kalmıştı. Orek'in bakışlarını dik bir şekilde karşıladı ve ne diyeceğini görmek için bekledi.

"Buraya isteğiniz dışında mı getirildiniz?"

Bunun üzerine başını çılgınca salladı, kaşları çatıldı. Eğer yapabilseydi, ona hırlayacağını düşündü.

Bu onun için yeterliydi. Bu insan yakalanmış, satın alınmış ve satılmıştı. Bunların hiçbirini istememişti ama hepsinin bedelini ödeyecekti. Talon'un onun için planladığı şeyi kimse hak etmiyordu. Orklar kendilerinden küçük olan her şeyin daha zayıf ve dolayısıyla daha değersiz olduğunu iddia etmeyi severdi.

Orek daha iyi biliyordu. Bir sivrisinek ısırığı en güçlü avcıyı bile öldürebilirdi. Uçurumun üzerinde dengede durarak ona baktı. Cesaret edebilir miydi?

Annesi buradayken bile tüm hayatı klanla geçmişti. Umutsuzca ork-kin olmaya, onlar için biri olmaya çalışmıştı. Onlara kanını, gücünü, sadakatini, içinde vermesi gereken her şeyi vermişti.

Bu klanda uğruna çalıştığı her şeyi düşününce içi acıyla burkuldu. Fazla bir şeyi yoktu, sadece mütevazı bir çadırı vardı ama o çadır onundu ve bunu hak etmişti. Klan onun bildiği tek şeydi ve insan diyarları hakkında hiçbir hayali yoktu. Annesi onu bir sebepten dolayı almamıştı. Hiçbir insan klanı onu kabul etmezdi.

Sefil de olsa kendi hayatını onunki için riske atabilir miydi?

Evet, diye uludu içindeki canavar, dişleri gıcırdıyordu. Bu kadına bir şey

olmasına tahammül edemezdi, Orek'in göğsünde öyle şiddetli hırlıyordu ki boğazında titreştiğini hissetti. Tepki onu sinirlendirdi, aynı şekilde

kadın üzerinde sahiplenici.

Krul onu almayacak.

Biri çadırın yanından geçip kapakları karıştırırken ışık değişti. Nehir kıyısındaki yosunlar gibi gözlerinin yeşilini görmeye yetiyordu. Artık o kadar korkmuyordu, onun yerine temkinli bir merakla onu izliyordu ve o da bakışlarına karşılık verdi, dilinin bağlandığı ağzının söyleyemediğini söylemesini umuyordu.

Annesinin başına gelenlerin tekrar yaşanmasına izin veremezdi.

Belki de bu insana yardım edebilir ve klanını tamamen kaybetmezdi; sadece onu en yakın insanlara götürür ve Krul'u avlanmaya gittiğine ikna ederdi. İyimserdi, bu onun için tehlikeli bir şeydi ama bu kadına yardım etmek zorundaydı.

Sessizce ayak bileklerindeki düğümü çözdü ve bağları attı.

Ellerini ona doğru itmeden önce serbest bırakılmış bacaklarına bakarak onu izledi.

Onu çözmedi, henüz değil. Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve yumuşak, sıcak tenini kendi tenine değdirdiğinde duyduğu hazzın ürpertisini gizlemek zorunda kaldı. Bir tokat ya da tekme dışında başka bir şeyin dokunuşunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Burada bekle," diye fısıldadı, kız ona kaşlarını çatarken bile. "Sessiz kal." Ağzındaki tıkaçın arkasından homurdandı ve ters ters baktı.

Güzel. Onun alınganlığını korkaklığına tercih ederim.

Çadırdan aceleyle çıktı, oradan geçen her kimse orada olması gerektiğini bilmediğini umuyordu.

Gece çökmüş olmasına rağmen kamp, çadırın karanlığına kıyasla daha aydınlık ve canlıydı. Kampın ortasında çatırdayan şenlik ateşinin tepesini görebiliyordu, cızırdayan domuzun sesi ve kokusu midesini bulandırıyordu.

Bunun için bir şeylere ihtiyacı olacaktı. Avlanırken malzemelerinin çoğunu tüketmişti, giysileri ve kürkleri kirlenmişti. Ve insan için kesinlikle hiçbir şeyi yoktu.

Gözleri, koruduğu çadırın iki altındaki ana depo çadırına kaydı. Kampın bu bölgesi sessizdi ve az önce yanından geçen kişiden herhangi bir iz görmemişti. Erzak çadırına doğru sürünmeden önce içinden ona kadar saydı.

İçinde bir orkun ihtiyaç duyabileceği her türlü şey vardı ve o hızlıca karnını doyurdu. Panik yüzünden hareketleri sarsıntılıydı.

Midesinde korku birikirken. Buraya geldiğinde kendini hep bir hırsız gibi hissetmişti, bir yarı-orkun sadece yarım erzak alması gerektiği birden fazla kez söylenmişti. Burada hiç oyalanmamış, ihtiyacından fazlasını almamıştı. Ama bu sefer farklıydı.

Kürkler, erzak ve fazladan bir matara aldı. Küçük bir şişe tentür ve bir kap şifalı merhem. Bir yatak rulosu ve kimse fark etmesin diye alttan bir kürk daha.

Hiçbir suçluluk duymadan hepsini aldı, sadece hepsinin çantasına sığacağını umuyordu.

Dışarı çıktığında, içinde insan olan çadıra dönerken nefes alış verişini sabit tuttu ve telaşsız bir şekilde yürüdü.

Ama oraya varmadan önce, Fulk'un yolun biraz yukarısındaki çadırların arasından çıktığını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yaşlı ork Orek'in kollarındaki büyük yüke baktı ama bu yüzünde dostça bir sırıtışın belirmesine engel olmadı.

Selamlamak için elini kaldırdı ve Orek tedirginliğinin yüzüne yansımamasını isteyerek karşılık verdi.

Fulk iyi bir erkekti, orclinglere karşı her zaman nazik ve sabırlıydı ve konuşması kolaydı. Bir zamanlar başarılı bir avcıydı ama bacağından sakatlanınca demircilik yapmaya başladı. Çoğunlukla kampta kalıyor, elinden geldiğince katkıda bulunuyordu. Herkes Fulk'u severdi, bu yüzden artık avcı olmadığı için onu affetmişlerdi. Bir de Krul'un ağabeyiydi.

Ama Orek'e karşı her zaman nazik davranmış, küçükken onu taciz eden ya da döven erkeklerden biri olmamıştı. Hatta Kaldar ve diğer erkekler ona eziyet etmek için dışarıdayken Orek birkaç kez Fulk'un çadırında saklanmıştı.

"Sonunda döndün mü Orek?" dedi Fulk. "Kamptan ayrılalı günler oldu."

"Bu son canavar beni bir kovalamacaya götürdü."

"Söz konusu canavar bu mu?" Fulk, Orek'in kollarındaki cüsseye başını salladı, gözleri parlıyordu.

"Hayır," dedi Orek sırtarak. "Sadece stok yeniliyorum. Ben... Ben yine gidiyorum. Başka bir av için."

"Bir tane daha mı? Bu kadar çabuk mu?" "Klan için her şeyi yaparım."

"Hm," diye mırıldandı Fulk boğazının içinde. "Ateşin üzerinde kızarıırken gördüğüm güzel bir avdı. Sanırım kampta birkaç günü hak ettin."

Orek ayaklarını sürüyerek, en azından birinin Kaldar olmadığını bilmesine sevindi.

o cinayeti getirdi.

"Hadi bakalım," dedi Fulk, Orek'i patikaya doğru döndürerek. Omuzuna bir tokat attı. "Ateşin yanında güzel bir koltuk ve dolu bir tabak bulalım. Bu dünyada çok az şey daha iyidir."

Orek ikisine de hiç sahip olmamıştı ve bu teklif karşısında keskin bir özlem duydu. Kabul etmek, Fulk'la birlikte kaçmak ve ateşin başında onun yanında yer almak kolay olacaktı. Bücürle oturmak isterse akrabaları Fulk'u bir geceliğine şımartabilirdi. Orek, bir gün onlara kendini kanıtladığında, ateşin başında bir yer, dolu bir tabak, onun için her zaman böyle olacağı hayaliyle kendini şımartabilirdi.

Ama bu sadece bir hayaldi ve o çadırda ölümden daha kötü bir kaderi bekleyen insan bir kadının oturuyor olmasını değiştirmeyecekti.

"Yapamam," dedi Orek. "Bana çadırı korumam emredildi."

Fulk omzunun üzerinden çadıra baktı, her zamanki güler yüzünü sert ve kırılğan bir ifade kaplamıştı. İç çekip Orek'in omzunu sıvazlamadan önce mutsuz bir homurtu çıkardı.

"Belki de kampı terk etmek en iyisi olur. Bu gece... hiç hoş olmayacak."

Orek şaşkınlığını gizlemeye çalışarak yüzünü boş tuttu. Fulk biliyor ve onaylamıyor gibiydi. Orek'in annesi için de aynı şeyleri hissetmiş miydi?

Eğer öyleyse... neden hiçbir şey söylemedi?

Fulk bir kez daha iç çekerek ona veda etti ve topallaması daha da belirginleşmiş bir halde ortak ateşe doğru yöneldi.

Orek onun gidişini izledi, her zamanki gibi Fulk'tan oldukça şaşkıındı. Hem o hem de Krul kendi tarzlarında kurnazdı.

Fulk uzaktaki çadırın etrafından dolanıp gözden kaybolduğunda, Orek getirdiği her şeyi düzenlemek için çantasının yanına çöktü.

Merhem ve bıçaklar gibi daha değerli eşyaları en alta koyduktan sonra fazladan yatak ve kürklerle boğuşmaya başladı.

Neredeyse sabitlemişti ki yumuşak, tıslayan bir nefes onu olduğu yerde dondurdu.

"Talon'sürprizine bakmaya geldim."

Yavaşça, sanki saldırmaya hazır sarmal bir yılandan geri çekilir gibi, Orek başını kaldırdı.

Silas duruyordu, çok yakınında. Orek'in arkasından sessizce yaklaşmıştı, bu da onun neden klanın en iyi iz sürücüsü olduğunun bir göstergesiydi. Tüm orklar gibi uzun boyluydu ama

birçoğunun sahip olduğu genişliğe sahip değildi. Onun yerine, Orek'in uzun kışlar boyunca aç kalan kurtlarda gördüğü zayıf bir güç vardı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve her zaman aç olan yaratıklar. Silas'ın gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki, sanki çok yaklaşan her şeyi bütün olarak yutacakmış gibi.

Çadırın kanatlarına bakarken bakışlarında bu ve daha fazlası vardı, kokuları içine çektikçe burun delikleri genişliyor ve daralıyordu. *Onun* kokusunu.

Orek'in dudağı hırslayarak kıvrıldı, canavarı o kancalı burnu Silas'ın beynine sokmak istiyordu.

Silas sanki Orek'in içinde kaynayan bu yeni, rahatsız edici öfkeyi hissedebiliyormuş gibi ona baktı ve tüysüz kaşlarını kaldırdı. Dişlerinin arasından iğrenç, küçük bir sırıtiş yayıldı.

"Pek sürpriz olmayacak," diye devam etti Silas. Çadırın kapağını geri çekmek için pençeli elini uzattı. Onu karanlık iç mekandan başka bir şey karşılamadı ama yine de yüzünü içeri soktu ve uzun bir nefes çekti. "Bütün kamp burada bir dişi olduğunun kokusunu alıyor."

Orek yavaşça ayağa kalkarken aptalı oynayarak, "Sen sadece apseleri kokluyorsun," dedi.

Silas boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bir et israfı üzerinde bir burun israfı. Belki fark edemeyecek kadar aptalsın ama Talon'un içinde bir dişi insan var. Onu Krul'a vereceğim."

"O zaman burada ne işin var?" Orek en iyi şaşkın kaşlarını çatarak konuştu.

Silas ona yukarıdan aşağıya baktı, burun delikleri tekrar alevlendi ve Orek kalbinin yavaşlamasını ve kanının soğumasını diledi. İsteddiği kadar aptal görünebilirdi ama Silas gibi gerçeğin kokusunu alabilen bir avcı için bunun bir önemi yoktu.

"Gelip Talon'un ne aldığına bir bakayım dedim."

"Krul'a vermeye hazır olduğunda gelip alacak. O zaman göreceksiniz."

Silas aralarındaki mesafeyi kapattı, Orek'ten sadece yarım baş daha uzun duruyordu ama tüm bu boyunu ve sert bakışlarını Orek'e baskı yapmak için kullanıyordu.

"Daha yakından bakmak istedim."

"Talon bana o dönene kadar kimsenin girip çıkmamasını söyledi. Onu kızdırmak istemem. Ya da Krul'u."

Silas'ın burnu kızgınlıkla kırıştı, tıpkı Orek'in dağ kedilerinin sinirlendiklerinde ve saldırmak üzereyken yaptıklarını gördüğü gibi.

Çadırın önünde durdu, omuzlarını dikleştirmemeye ya da kaşlarını fazla çatmamaya dikkat etti, sadece Silas'a ciddi olduğunu göstermeye yetecek kadar - göğsü içinden gelen hırıltılarla neredeyse titreşse bile. Orek'in Talon'dan daha çok korktuğunu düşünmesine izin verdi.

Yapmadı-Talon vahşi ama tahmin edilebilir biriydi. Ondan kaçınmak Orek'in hayatını çok daha kolaylaştırıyordu. Yine de Silas. İz sürücünün ne yapacağını asla bilemezdi, gözlerindeki kayganlıktan ve sırtıışındaki kendini beğenmişlikten hiç hoşlanmazdı, sanki her zaman kendi şakasına gülüyormuş gibiydi.

Ama Silas'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Sadece gitmesi gerekiyordu. Ork sonunda geri çekilmeden önce homurdandı.

Çadıra bir kez daha baktı.

"Belki Krul paylaşımcı bir ruh halinde olur," diye kıkırdayarak Orek'in omzuna vurdu.

Yarığın tam önünde uzun, gürültülü bir nefes çekti ve içini çekti. Orek'e verdiği gülümseme çirkindi.

Silas sonunda arkasını dönüp sessizce çadırların arasında kaybolurken Orek yüzünü buruşturdu.

Kampın gürültüsü üzerine çöküp inerken uzun süre bekledi, diğerlerinin gelmesini, Silas'ın geri çekilmesini ya da Talon'un gelip hediyelerini almasını bekledi. Yumruklarını açıp kapadı, içinde zonklayan tüm o tedirginlik ve saldırganlıkla bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyordu.

Hiçbir şey olmayınca ve kimse gelmeyince, Orek şişkin çantasını dikkatlice topladı ve çadıra geri döndü.

Malzemelerin etrafından dolanıp insana doğru koştu, onu çözmeye hazırdı ama- O köşede hiçbir şey yoktu.

İnsan gitmişti.

Çadırda tekrar yalnız kaldığı anda Sorchâ hâlâ bağlı olan kollarını ve serbest kalan bacaklarını çalıştırdı, yavaş daireler çizerek kaskatı kesilmiş ayak bileklerini kırdı. Kan parmaklarına ve ayaklarına geri akarak karıncalanmalarına neden oldu.

Dikkatle, santim santim ayağa kalktı, çadıra bir şeyin girmesini bekliyordu. Yüksek sesli nefes alıp vermesi dışında her şey sessizdi.

kulaklarında uğulduyordu. Ayakları altında olduğu için kendini daha iyi hissediyordu ama kalbi hâlâ kafesinden çıkmak için çırpınan bir kuş gibi atıyordu.

En azından nerede olduğunu görmek için çadırın önüne doğru süründü. Sırtını bir köşe direğine dayayan Sorch, çadırın kanatları arasındaki yarıktan görebilene kadar döndü.

Gece çökmüştü ama dışarıdaki her şey sıcak bir kehribar renginde parlıyordu, muhtemelen kokusunu alabildiği ama göremediği şenlik ateşinden kaynaklanıyordu.

Şenlik ateşi ve bu orkların ne pişirebileceği fikri iç organlarının itiraz etmesine neden oldu ve bunu düşünmemeye çalıştı.

Eşmerkezli gibi görünen daireler halinde dizilmiş, hepsi bir merkeze doğru yaklaşan daha fazla çadır görebiliyordu. İyi aşınmış bir patika, hemen dışında kıvrılıyor, bir yönde çadırların merkezine yaklaşıyor, diğer yönde ise karanlığın içine doğru ilerliyordu. Bu yön hoşuna gitmişti.

Sesler yaklaştığında daha fazla görebilmek için botunun ucuyla kapağı bir santim geriye çekecekti. Sorch derin gölgelere doğru geri çekildi ve iki orkun konuşmasına benzeyen sesleri dinledi, yeterince dostça, o gırtlaktan konuştukları dilde. Birinin içeri girip bacaklarını çözen ork olduğunu düşündü.

Sorch buna ya da ona ne anlam vereceğini bilemiyordu ama kısa süre sonra, konuştuğu kişiden ayrıldıktan sonra çadırın önüne geri döndüğünde onu korumak için burada olduğu anlaşıldı. Adamın bir çantayı karıştırdığını duydu, eşyalar karıştırılırken seramik ve metal sesleri geliyordu, bir şeyle boğuşurken homurdanıyordu.

Her neyse çantasına koyması o kadar uzun sürdü ki, bir açıklık olup olmadığını görmek için çadırın arkasına dönmeye başladı.

Tıslayan bir kahkaha onu olduğu yerde dondurdu, ses derisinin üzerinde sıçradı. Ardından gelen ses de daha iyi değildi, tıslama ve hırıltı gibi bir şeydi ve derisinden sürünerek çıkma isteği uyandırıyor.

Gördüğü ork, onu koruyan ork, karşılığında bir şey söyledi ve gülenin üçüncü bir ork olduğunu fark etti.

Kaç tanesini atlatmam gerekecek?

Korkunç ses, siyah pençelerle kaplı bir el çadırın kapağını kavramadan önce başka bir şey daha söyledi.

Ağızındaki tıkaç soluğunu boğazında tutuyordu. Sorch köşede olabildiğince geriye itilmişti ki, bir yüz çadırın içine baktı.

Bu, orklarla ilgili hikâyeleri dinlerken hayal ettiği yüzdü.

Karanlıkta bir kedininki gibi parlayan küçük, derin gözleri vardı. Alt çenesinden iki diş çıkıntı yapmış ve üst dudağı boyunca kıvrılmıştı; kendisi de uzun ve eğikti, neredeyse etli bir gaga gibiydi. Saçlar kafa derisine kadar kazınmış, sağ kulağın arkasındaki kafatasının etrafında kıvrılan uzun bir yara izini gösteriyordu. Uzun, sivri kulaklarından sarkan küçük altın yüzükler ve kulak memesinden delinmiş bir göz deliğine benzeyen bir şey.

Bu bir orktu, insanların geceleri ateşin etrafında anlattıkları hikâyelerde fısıldadıkları ve uyardıkları, gerçek olamayacak kadar korkunç görünen bir yaratık.

Orkların nereden geldiğini aslında kimse bilmiyordu; yüzyıllar önce kuzeydeki dağlık bölgelerde, hırpalanmış uzun gemilerle kıyıya vurmuşlardı. Eirea, güneydeki Pyrros ve kuzeydoğudaki Caledon krallıkları büyük bir ordu toplayıp onları batıdaki kayalık, dağlık topraklara itene kadar, kırlarda kurtlar gibi dolaşmış, karşılarına çıkan her şeyi katledip tüketmişlerdi. Çoğunlukla orada kaldılar, ara sıra sarp tepelerden inip orkların ne kadar tehlikeli olabileceğini bir kez daha kanıtlayan uğursuz bir tehdit olarak.

Ama eğer bu geniş yüzü, dişleri ve üst üste binmiş dudaklarıyla bir orksa, o zaman bacaklarını çözen yaratık neydi? Bu yaratığa kıyasla o neredeyse insan gibi görünüyordu.

Orkun burun deliklerini açıp uzun, gürültülü bir hava çekişini izlerken soğuk, nemli bir mide bulantısı dalgası midesine vurdu. Bir şey kokluyordu.

Onu.

Sorcha'nın boğazı midesindeki bulantıyı bastırmak için çalıştı ve çığlığı bastırmak için de tıkaçı ısırıldı.

Sonunda yüz dışarıda kayboldu ama nefes almaya cesaret edemedi.

Orklar daha çok konuşuyordu ve ne konuşulduğunu anlayamasa da ona gergin gelmişti, muhafızının sohbet ettiği önceki orkun dostane tonları değildi.

Çadırın açıklığına bir gölge düşmeden önce uzun bir duraklama oldu ve bir başka gürültülü koklama onu ürpertti. Korkunç ses başka bir şey söyledi ve sonra sessizlik oldu, kutsanmış bir sessizlik.

Onu dışarıda çözenin sadece muhafız olduğunu fark ettiğinde kalbi hızla çarptı ama şövalye babasının ona verdiği eğitimi kullanarak sakin kaldı ve bekledi.

Adam dışarıda durup ne yapacağını görmek için beklerken o da gölgelerde kaldı. Adamın çantasını alıp arabasına binmesi sonsuzluk gibi geldi.

Çadır.

Köşedeki kadını fark etmemiş gibiydi ve kadın da onu uyaracak bir ses çıkarmadı. Bunun yerine, çadırın iki kapağındaki iki kordonu birbirine düğümleyerek onları kapattı. Mide bulandırıcı bir his tekrar boğazına kadar yükselme tehdidinde bulundu. Böyle bir kampta olabildiğince yalnızdılar, karanlıkta saklanmışlardı.

Köşede kıpırdamadan dururken kalp atışlarını duyabiliyor ve hissedebiliyordu, adamın çadırın içine doğru ilerleyişini izliyordu, sandıklar arasında oturuyordu. Taşıdığı her neyse, koyu gölgeler arasında koyu bir şişkinlikten ibaretti ama ağzına kadar dolu olduğunu anlayabiliyordu.

Çadırda sinirli bir huff sesi yankılandı ve onun karanlık formunun bulunduğu alanı araştırmasını izledi.

Neden orada, gölge havuzunda kaldığını bilmiyordu ama görünmemenin ona verdiği bir rahatlık vardı.

"Kadın," diye homurdandı, sesi alçak ve gergindi. "Oyun oynayacak vaktim yok."

Yarım tur döndü, gözleri araştırıyordu. Orkların karanlıkta ne kadar iyi gördüklerine dair söylentiler duymuştu; acaba abartılmış mıydı? Yoksa bu ork görüldüğü kadar tuhaf mıydı?

Sonra uzun bir nefes aldı, bayat çadır havasını kokladı. Kuru boğazı daraldı ama bu onu diğer orкта olduğu gibi korkutmadı. Nefes almanın bu kadar uğursuz olabileceğini bilmiyordu.

"Hâlâ burada olduğunu biliyorum," dedi, aynı alçak sesle. "Sana yardım edeceğim. Seni kampın dışına çıkar. Ama fazla zamanımız yok."

Gözleri aramaya devam etti ve Sorchta sonunda diğer gölgeler arasından onu seçtiğini anladı. Adamın her şeyi durdu, gözleri, nefesi, elleri. Tüm odağı onun üzerindiydi ve Sorchta bunu içgüdüsel bir şey gibi hissetti, onun üzerinde hareket ediyordu.

Ama acele etmedi, yaklaşmadı bile. Tek yaptığı tekrar "Sana yardım edeceğim." demek oldu.

Sorchta ne ona ne de şansına inanabiliyordu. Çok fantastik, çok gerçeküstü görünüyordu. Bu orka güvenebilir miydi, yoksa onunla çarpık bir oyun mu oynuyordu?

Çenesini kavuşturdu ve köşeden dışarı çıktı.

Başka bir seçeneğim var mı? Bu ork ne getirirse getirsin yüzleşecekti çünkü en azından kendi ayakları üzerinde olacaktı. Bu çadırın karanlığında beklemektense karanlık geceye doğru koşmayı tercih ederdi.

Ama önce...

Ellerini tekrar adama doğru itti, talebi sessiz ama netti.

Kocaman eliyle kızın bileklerinden birini tuttu ve kemerinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı izlemek için adamın yüzüne bakmaya cesaret edemedi, bakışlarını kaçırmaya cesaret edemedi.

"Buradan çıkmaya yardım edeceğim," dedi, "ama beni takip etmelisin. Tek başına sabaha kadar dayanamazsın."

Bundan kuşkuluydu ama başını salladı ve adam bağlarını çözdü.

Sorcha, sürtünen bileklerinin üzerindeki havanın verdiği zevkle neredeyse inleyecekti.

Çantasını omuzladı ve nasırlı yumruğunun içine aldığı elini çekiştirerek onu çadırın derinliklerine doğru çekti.

Boşta kalan eliyle ağızındaki tıkaçı çıkardı ve rahatlamak için dilini damağına dokundurdu.

Ork onları sandıklar ve yığınlar arasından geçirerek arka tarafa götürdü ve burada kızın bileğini tutmaktan vazgeçmeden arka panelin ortasını sessizce keserek bir açıklık yarattı.

Dışarıda daha fazla çadır vardı ama bu taraf çok daha karanlıktı, gece kampın çemberinin ötesinde mürekkep mavisiydi. Ork dışarıya baktı ve Sorcha hiçbir şey duymadı, kimse hareket etmiyordu.

Sorcha'yı daha sıkı kavradı ve çadırdan çıkmak için hamle yaptı ama Sorcha onunla gitmedi.

Adam ona kaşlarını çattı ve o da kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Gideceğim ama orada bana sırt çevirirsen gözlerini oyarım," diye tısladı.

Gözlerini kırıştırdı. Sonra bir kez başını salladı. "Adil," dedi ve onu çadırdan çıkarmasına izin verdi.

Verdiği cevabı düşünecek ya da ağzı açık kalacak zamanı yoktu, kampın karanlık ve uykulu tarafında aceleyle ilerlerken ona ayak uydurmak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Adam onu çekerken attığı adımlar yüzünden omzu yuvasında yanıyordu ama adamın elini tutuşunda ne bir kötülük ne de bir zalimlik vardı. Sertti ama daha kötüsü yoktu ve kampla aralarına mesafe koyma arzusunu paylaşıyordu.

Tek gördüğü boş çadırlar ve branda ve deri yerini kayalara bırakana kadar aşınmış patikalardı. Çadırlar kadar düzgün bir şekilde yerleştirilmiş kayalar ve kayalardan oluşan halkalardan geçerken sıcaklık düştü.

Ama bir çemberin taşları arasındaki boşluklar bir sonraki çemberle aynı hızda değildi, bu da onları kayaların arasında dolanmaya zorluyordu. Ork yosunlu kenarlara sürtünmemeye dikkat ediyordu ve Sorcha da onu takip etmeye çalıştı. Labirent gibiydi, gelen ya da giden herkesin yavaşlamasına ve taşların etrafından dolaşmasına neden oluyordu.

Ork, onun düz bir yol olarak gördüğü yolu izlememişti, daha çok rastgele bir yol izliyordu ama taşların arasından çıktıklarında, onun halkının en kestirme yolu biliyor olması gerektiğini fark etti. Onu olabildiğince çabuk götürmüştü, taşların arasına sokup kendi yoluna gitmemiştir.

Bu düşünce çarpan kalbini biraz olsun rahatlattı.

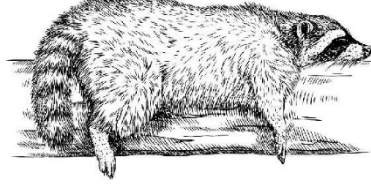
Dik bir yamacın kenarında durdular ve ork başını bir o yana bir bu yana çevirerek kulakları ve burnuyla yakalayabildiği şeyleri yakalamaya çalıştı.

Ötesindeki dünya kaya ve ormandan oluşan karanlık bir perdeydi. am ve köknarın keskin kokusunu, kiri ve çürüyen yaprakları ama dik tepenin dibindeki ilk birkaç ağacın ötesinde hiçbir şey yoktu. Sadece gece.

İçgüdüsel olarak oraya gitmek istemiyordu, hele gece vakti, ama geri dönmeyi daha da az istiyordu.

Bir an sonra ork onun kolunu sıktı ve yamaçtan aşağı kaydđ. Bir patıkayı takip etmedi ya da onu yavaşça yamaçtan aşağı indirmedi; hayır, botlarını yokuş aşağı indirdi ve iki büyük adımda kız onu takip etti, ıslak otların ve dökülen yaprakların üzerinde kayarak ilerideki karanlık ormana girdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Orek, kuru nehir taşları botlarının altında çıtırdayana kadar nefes almaya fırsat bulamadı. Onu bildiği en hızlı ve en sessiz yoldan tepeden aşağıya, ulu ağaçların köklerinin bulunduğu kuru dere yatağına indirdi. Orada, başka dünyalara açılan uğursuz bir kapı gibi nöbet tutuyorlardı.

Yol açık ve sessizdi; Merk hâlâ görev yerinde uyuyordu, bu da kaçışlarını basit ve görünmez kılıyordu.

Bu onlara zaman kazandırdı ama fazla değil.

Kadın sözsüz bir şekilde onu takip etti, bunun için minnettardı - sessizlik için ve ne cevap vereceğini bilmediği için.

Onu ağaçların ilk öncüsüne götürdü, yaprak ve iğne yapraklarının oluşturduğu gölgelikte hava daha yoğun ve ışık daha sönüktü. Ay ışığı pürüzlü aralıklardan sızıyor, görmesine yetecek kadar ışık kırıntıları sunuyordu. Ama Orek hayatı boyunca bu ormanda yürümüş ve avlanmıştı, ormanın içinden geçen yeni dereyi bulmak için aya ihtiyacı yoktu. Dere güröldeyerek ağaçların arasından süzülürken ay ışığının parıltılarını yakalıyor, sadece birkaç mil doğudaki nehre doğru koşarken hızını ve büyüklüğünü artırıyor.

Herhangi bir şansları olması için bu gece o nehri geçmeleri gerekiyordu.

Adam onları derenin ortasına çektiğinde dişi şaşkın bir nefes verdi ama sesi bastırmak için elini ağzına kapattı. Soğuk su botlarının etrafından akıyordu ve ani su sıçramasıyla kadının tüm vücudunun titrediğini hissetti.

Dereyi takip ettiler, akıntı onları ilerletiyor ve oldukça kolay bir yürüyüş sağlıyordu. Buradaki nehir kayaları biraz daha yeniydi, biraz daha az yuvarlak ve sümüksüydü, botlarına tutunacak bir şey veriyordu.

Onları olabildiğince hızlı bir şekilde yönlendirdi, hâlâ dışının elini sıkıca tutuyordu. Ayağını kaybettiğinde onu tamamen düşmekten kurtaran şey buydu. Dizlerinin üzerine çöktü ve dişlerini sıkarak bir inilti çıkardı.

Küfretti ve kendini yukarı çekmek için onun kolunu kullandı. "Ben iyiyim, git, git."

Onun sözünü dinledi ve dereden aşağı inmeye devam etti, ancak kız iki kez daha düştükten ve nehre kadar olan ilk mili henüz tamamlamamış olduklarından, Orek hatasını anladı.

Onu tekrar ayağa kaldırdı ve bir an için elindeki, kendini yakalarken oluşan küçük kesiği incelemesini izledi. Karanlıkta kanı neredeyse siyahtı, ağır ve metalik bir kokusu vardı.

İçindeki canavar bu manzara karşısında kıpırdandı, karanlık, sahiplenici ve *öfkeliydi*. Onun kanamasını görmekten hoşlanmamıştı.

Bir iniltiyle kendini düzeltti ve ona sert bir baş selamı verdi. "Kusura bakmayın. Ayak uydurabilirim."

"Seni taşıyacağım."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve adam onu omzuna almak için hamle yaptığında hızla geri çekildi. Su, baldırlarına dolandı ve kız geriye doğru sıralandığında adam onu kendine doğru çekti.

Şimdi kaşlarını çattı ve başını sertçe sallayarak koyu renk buklelerinin zıplamasına neden oldu.

"Hayır. Ayak uydurabilirim."

Karanlıkta birbirlerine bakarak durdular, su etraflarında şırıldıyordu. Ona baktı ve karnının üst kısmına koruyucu bir el koyduğunu fark etti. Hamile orselerin yaptığı gibi yeterince aşağıya değil, bunun yerine bir yarayı koruyan biri gibi.

"Yaralandın mı?" diye sordu. Suçluluk duygusu içini kemirdi; onun zaten yaralı olduğunu nasıl fark edememişti? Ve onu karanlıkta bir dereden aşağı sürüklüyordu.

"Son iki haftadır çok fazla omuzda taşındım," dedi incelmiş dudaklarının arasından. "Kontrol edemedim ama sanırım göğsümden bacağıma kadar yara bere içindeyim. Yani yürüyeceğim. Ayak uyduracağım."

Bu konuda ısrar edip duruyordu ama Orek, derenin ortasında öyle meydan okurcasına, korkmuş ve kararlı bir şekilde duran kıza bakarken, ona ayak uydurması ya da hatta nehre kadar iyi bir zaman geçirmeleri konusunda endişelenmiyordu.

Şimdi kızın yaralanmış olmasından ve onun daha fazla yaralanmasına neden olabileceğinden daha çok endişeleniyordu.

Ona bunu yapanlardan daha iyi olamazdı. Bu dişinin evinden alınıp götürüldüğünü, sanki takas edilecek bir malmış gibi bir omuzdan diğerine geçirildiğini düşündükçe içinde yeni bir öfke kaynıyordu. Ondandır hiçbir zarar görmemişti ve içindeki öfke, elinden gelse ona hiçbir zarar gelmeyeceğine dair yemin etmesine neden oldu.

Bu da nehre ulaşmaları gerektiği anlamına geliyordu. "Başka yollar da var," dedi.

Onu temkinli bir şekilde izledi ama önünde diz çöktüğünde geri çekilmedi. Adam onu bacaklarının altından ve sırtından tutup kaldırdığında şaşkın bir nefes aldı. Onu göğsünün üzerine kaldırdı, böylece başları neredeyse eşit oldu ve kadın içgüdüsel olarak kollarını onun boynuna doladı.

"Oh," diye nefes aldı, baykuş gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Nehri geçmek zorundayız."

Dişlerini sıkarak kızın çenesinin çalışmasını izledi. Sonunda, "Eğer eminsen..."

Başını salladı. "." Ve koştu.

Orman gölge şeritler halinde geçip giderken, orkun kollarında sallanıp zıplarken hava Sorcha'nın yanaklarını dövüyordu.

Ya da o her neyse. Şimdi ona o kadar yakındı ki, Sorcha emin değildi. Yüzünün hatları çoğunlukla insana benziyordu, çadırda gördüğü orktan daha yumuşaktı. Yakından bakınca, kulağının sivri ucunun ve lobu delen küçük altın halkanın farklı renk ve dokularını gördü.

Bu erkek ork değildi, en azından tam olarak. Ama insan da değildi.

Hiçbir insan onun kadar hızlı koşamazdı, o kadar hızlıydı ki karanlıkta bir şey seçmeden çok gerilerinde kalıyordu.

Hiçbir insan doldurulmuş bir çantayı ve yetişkin bir kadını taşıyacak kadar güçlü değildi, özellikle de uzun boylu, iyi beslenmiş, kaslı bir kadın

Onun gibi. Göğsünün nasıl kabardığını ve fırın körüğü gibi sıcaklık yaydığını hissedebiliyordu; tüm bunları yapmak onun için çaba gerektiriyordu, yine de bunu kilometrelerce durmadan veya yavaşlamadan yaptı.

Sonunda derenin genişleyip çalkalanarak bir nehre döküldüğü yerde durduklarında bile, nefesi hızlı geliyordu ama soluk soluğa değildi ve kız kollarında bir kez bile düşmedi.

Derenin akıntısı nehrin daha güçlü olan akıntısıyla buluşmadan önce dereden çıktı ve kıyıya doğru yürüdü. Ay nehrin üzerinde parlak ve berraktı, yüzeyi süt camı gibi aydınlatıyordu. Dağınık ışık ve suyun gürültüsü bağırsaklarını en az dere kadar çalkalıyordu. Akıntı burada güçlüydü ve diğer tarafı zar zor seçebiliyordu.

Kıyı boyunca yürüdü ve sonunda küçük kayalık bir plajda durdu.

"Burası sığ," dedi.

Karanlık suya baktı ve inlemesine engel olamadı. "Ne kadar sığ?"

Ona baktı ve yüzünü buruşturdu. Onu göğsünden daha da yukarı kaldırdı, ama suya girmeden önce, kadın onu durdurmak için kıpırdandı.

"Denge için kollarına ihtiyacın var."

Bir an düşünür gibi oldu. "İyi olacağım." "Beni yere bırak."

Sorcha, bu irade savaşını kazanmanın bir yolu olup olmadığını değerlendirdiğinden hiç şüphesi olmayan adamın bakışlarını üzerinde tuttu. Sorcha kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı; bu hareket yetişkin kardeşlerinde bile asla başarısızlığa uğramazdı. Karşıya geçmek için ona ihtiyacı vardı ve onun da kollarını serbest bırakması gerekiyordu.

Sonunda onu nazikçe ayağa kaldırdı, ayağının yere sağlam bastığından emin olana kadar geri çekilmedi.

Çantasının bir kayışını çekiştirdi.

"Bunu ben taşıyacağım." Adam itiraz etmek için ağzını açtı. "Ve sen de beni taşıyacaksın," diye ekledi.

Ay ışığında onun şüpheci olduğunu tahmin edebilirdi. Nehre baktı ve sonra geldikleri yöne döndü, iç çekerek çantasını çıkarmadan önce düşündü.

Uğursuz bir *gümbürtüyle* yere çarptı ve Sorcha bir an için planından pişmanlık duydu. Ama annesi solgun bir menekşe yetiştirmemişti ve bacakları ve sırtı yıllarca ahırları temizlemek ve

Kıvranan kardeşleri kaldırıyordu. Nehrin diğer tarafındaydı. Görebiliyordu. Sayılır. Zar zor.

Kayışları tuttu ama ilk denemesinde çantayı yerden kaldıramayınca inledi. Ork mutsuz bir ses çıkardı ve onu almak için eğildi ama o bacaklarını bükte, dişlerini sıktı ve kamburunu çıkardı.

Sorcha orada ne olduğunu bilmiyordu ama her degeceğini umuyordu.

Ağır yük sırtına yerleşti ve üzerinde çok uzun ve gevşek olan kayışları iyice kavradı.

Kadın ağırlığın altında hemen bükülmeyince ork başını salladı, döndü ve diz çöktü.

Kibarca adamın sırtına tırmandı ve bacaklarını adamın beline, kollarını da boynuna doladı. Kendini evinin yakınındaki ormanda gördüğü, ağaçtan ağaca annelerine yapışan yavru keseli sıçanlar gibi hissediyordu.

Akıcı bir şekilde ayağa kalktı, yerleşmesi için dizine dokundu. Sonra kolunu garip bir şekilde sıvazladı ve suya doğru yürüdü.

Buz gibi su bacaklarına ve sırtına sıçrayıp içinden bir ürperti daha geçirirken, şaşkın bir nefes engel olamadı. Sorcha tüm bu titremelerden -soğuktan, sudan ve tüm bunların yarattığı stresten- yorulmaya başlamıştı. Sabah yeterince çabuk gelemezdi. Sabahın ışığında her şeyin biraz daha iyi görüneceğini ummak zorundaydı.

Nehirde ilerleyen orkun sırtına yapıştı. Soğuk su sütyenlerini keserek bacaklarına tüyler ürpertici bir etki yaptı ama orkun göğsüne kilitlenmiş dizlerini asla geçmedi. Kayalar ayaklarının altından kayarken ve su etraflarında kıvrım kıvrım akarken bile ayakta kalmayı başardı.

Karşıya geçtiklerinde çoğu kuru kalmıştı ama daha da önemlisi, sürü suyun çok dışındaydı. En derin yerinde, orkun göğsünün ortasına kadar geliyordu.

Sığ, diyor.

Onun her kararlı adımında, diğer tarafa ulaşacaklarından biraz daha emin oluyordu. Su onları çekiştirip duruyordu ve başladıkları yerden çoktan nehrin aşağısına doğru sürüklendiklerini görebiliyordu ama ork yoluna devam etti. Göğsü bacaklarının altında kabarmıştı ve su çekilmeye başlayıp alt bedenlerinden uzaklaştığında, ağzı büyük bir yudum hava emmek için açık kalmıştı.

Ork tökezlemeden önce kıyıya vardılar. Homurdandı, yakaladı

Onlar aşağıya inmeden önce kendisi aşağıya indi ve kuru toprakta durana kadar ilerledi.

Hâlâ titreyen Sorch a rahatlamış bir halde onun sırtından kaydđ. Çantanın ađırlđđı yüzünden neredeyse geriye doğru düşüyordu ki, Sorch a manik bir kahkaha attđ.

Başardılar! Nehri geçmişlerdi. Hangisini? Hiçbir fikri yoktu. Bu nehri, etraflarındaki ormanı ya da en yakın insanların nerede olduğunu bilmiyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Ork bu nehri geçmeleri gerektiğinden çok emin görünüyordu ve geçmişlerdi; anlamını bilmiyordu ama *hissetmişti*.

Biraz vahşi de olsa rahatlamış bir gülümsemeyle ona baktđ ve onun da bu panikle miş sersemliği hissedip hissetmediğini merak etti.

Kendini dik tutmaya çalışan adamın dizlerindeki sallantıyı görünce gülümsemesi kayboldu. Ađırlđđını bir ağaca yaslamıştı, göğsü hala inip kalkıyordu ve sanki orada bir dikişi var mış ya da...

"İyi misin?"

Ayağa kalkmaya çalıştı ama çantasının kayışları onu tekrar aşağı çekti. Oflayarak kendini kurtardı ve ona doğru koştu, sırtı ağaca dönük olacak şekilde dönmesine yardım etti. Adam yere yđđldđ, dudakları acıdan yüzünü buruşturmuştu.

Sorch a onun yanına baktđ. Gevşek bađcıklđ ceketinin altına giydiği kolsuz gömlek su ve daha koyu bir şeyle sırlıklam olmuştu. Nefesini tutarak adamın birkaç parmağını kaldırdđ ve kan sızan kızgın bir yara gördü.

Nehirde ona bir şey mi çarpmıştı? Bu tarafđ akıntıya dönük olmalıydđ ve Sorch a onun yüzünü buruşturarak açık bir yaranın üzerinden sürekli su aktđđını hayal etti.

"Nasıl...?" *Bizi bununla nasıl karşı karşıya getirmeyi başardınız?*

"Yeni değil," dedi ağır nefesler arasında. "Su kabuğu yeniden açtı."

Yaraya tekrar baktđ ve bir dişin açtığı yaraya benzediğini fark etti. Başka bir ork mu? Onu boynunda kanla ilk gördüğünde ne kadar dehşete düştüğünü hatırladı.

"Bunca zamandır yaralı mıydın?"

Cevap vermedi, ama ona bakmamasđ yeterli bir cevaptđ.

"Bunu görmemiz gerekiyor."

"İyi olacağım. edelim."

"Böyle bir şeyle etrafta dolaşamazsınız. Biri peşimizden gelirse, kan kokusunu takip etmek kolay olacaktır. Ve kim bilir o nehir suyunda ne vardı."

Ayın ışığı ve nehirdeki yansıması onun utangaç yüz ifadesini görmeye yetiyordu. Üç kardeşi vardı, kaşlarının aldığı şekilden tartışmak istediğini anladı, ama sessiz kaldı, gözleriyle tam olarak buluşmadan yüzünü inceledi.

Sorcha ayaklarını dikti, bir kalçasını havaya kaldırdı ve artık büyümüş ve sakallı olan kardeşlerine bile her zaman istediğini yaptıracak şekilde kaşlarını kaldırdı. En iyisi bu ork, istediğini elde etmeye karar verdiğinde bunu başaracağını şimdi öğrensin.

Sonunda içini çekti. "Merhem ve sarmak için birkaç bez var."

Sorcha başını sallayarak çantaya geri döndü ve onu kaldırdı. Bacaklarının yanına bıraktı ve onun acı dolu bakışlarını görmezden gelerek etrafı karıştırdı, düzgünce katlanmış ve düzenli bir şekilde istiflenmiş eşyaları açtı. Kürkler, bir tunik ve yiyecek gibi kokan iki torba çıkardı. Midesi guruldadığında yüzü kızardı.

Sonunda parmakları seramik bir tencereye değdi ve onu çıkardı. Yaptığı dağınıklığa dikkatle bakmıyordu ama görmesi için küçük tencereyi kaldırdığında başını salladı.

Yan tarafa eğildi, daha iyi görebilmesi için ceketini ve gömleğini yukarı çekti. Kanama görüldüğü kadar kötü değildi, çok derin değildi, sadece geniş ve kanlıydı. Dikiş atılması gerekeceğini sanmıyordu -ki bu ikisi için de en iyisiydi. Sorcha hiçbir zaman iğne işi konusunda yetenekli olmamıştı.

Çabucak temizledi, yüzünü buruşturduğunda bakışlarına engel olamadı. Geniş dudakları, çoğunlukla insan şeklindeki iri dişlerinin üzerinden geriye doğru çekilmişti. Ork dişleri yoktu ama alt göz dişleri bir insanınkinin neredeyse iki katı uzunluğundaydı ve sivri dişler gibi yukarı doğru çıkıyordu. Ağzı tıkırdayarak kapandığında eşit bir şekilde yerleştiler ve tekrar rahatsızlıkla bükülmüş dudakların arkasına gizlendiler.

Sorcha boğazını temizledi ve merhemden bol miktarda sürmeye başladı. Teyzesinin evini hatırlatan şifalı, bitkisel bir kokusu vardı. Sofie Teyze köyün şifacısıydı ve büyük demetler halinde kurutulmuş otlar her zaman kalın yapraklar halinde kirişlerinden sarkardı. Teyzesini ziyaret etmeyi çok severdi, mis kokulu ön oda onun küçük sığınağıydı.

Bu kaos onun kendi eviydi, ağzına kadar kardeşleriyle doluydu.

Yedi kardeşin en büyüğü olarak hayatını, babaları şövalyelik görevlerindeyken annesinin küçük kardeşlerine bakmasına yardım ederek geçirmişti ve ara sıra küçük bir kaçışa ihtiyacı oluyordu. Ne kadar bencilce davrandığını, o zamanı nasıl da hafife aldığını düşündükçe suçluluk duygusu ağır basıyordu. Annesi ona güveniyordu; kardeşlerinin ona ihtiyacı vardı.

Geri dönmek zorundayım.

Bu düşünce içine bir özlem saplanmasına neden oldu ve merhemi sürmeyi bitirirken gözyaşlarına karşı koymak zorunda kaldı.

Eğer ailesini, evini, hayatını çok fazla düşünürse, işe yaramaz bir gözyaşı birikintisine dönüşüyordu. Öfke ve öfke onun yakıtı olmuştu, kemikli omuzlar savunmasız bağırsaklarına girerken kendi sıcak, bayat nefesinde boğulduğu o uzun günleri geçirmesini sağlamıştı.

Yine de şimdi, göğsünde umudun narin kıpırtıları dalgalanıyordu. O çadırdan, orklarla dolu o kamptan kurtulmuştu. Nehri geçmişlerdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Bu yüzden bu orkun yaşamasına ihtiyacı vardı çünkü şimdilik en büyük umudu oydu.

Yine de bu, çantasında bulduğu fazladan bir bıçağı botunun içine sokmasına engel olmadı. Aptal değildi. Evdeyken babası Sör Ciaran ona çok şey öğretmişti. Karşısına çıkan fırsatları değerlendirmek ve rakibini yumuşak yerlerinden deşmek gibi.

Burada bir orkla birlikte olmak, bir kampta bağlı olmaktan daha iyiydi. Onlardan biriyle başa çıkabilirdi. Muhtemelen.

Sorcha arkasına yaslanıp küçük tencerenin kapağını yerine koymadan önce yaranın üzerine temiz bir bez parçasını geçici bir bandaj olarak hafifçe düzeltti.

"Bunu paketlemeliyiz. Sen de ıslak kıyafetlerini çıkarmalısın."

Adamın gözleri kızın gözlerine kaydı ve kızardığını görmemesini umdu.

Ama o sadece içini çekti ve ağaca daha da yaslandı. "Birazdan."

Onun yerine, kızın eşyalarından oluşturduğu yığını karıştırmaya başladı. Bunun için biraz suçluluk duydu ama geri koymayı teklif etmemek için dilini ısırды. Her nasılsa, adamın onun eşyalarıyla daha fazla uğraşmasını istemediğini düşünüyordu.

Kürklerden birini ona doğru fırlattı ve "Bunu için kullan" dedi.

Dokunduğu en yumuşak ya da en güzel şey değildi ama o anda dünyasındaki en harika şeydi. Etrafına çekti

Omuzlarını ve yanağını kürkün içine gömdü, mutluluk içinde mırıldandı.

Ork kımıldadı ve bakışı çok...

Şey, gerçekten bilmiyordu. Ama kadın onu yakalamadan önce dikkatle onu izliyordu. Çabucak gözlerini kaçırdı, küçük bir çantayı yaklaştırıp karıştırmaya başladı. Sonra ona küçük bir şey fırlattı.

Battaniyeyle yakaladı ve bir an için lokmanın bir çeşit kurutulmuş et olduğunu düşündü. Seyrek ışıktaki kurutulmuş et gibi görünüyor ve ama direnç bekleyerek bir ısırık aldığı anda, dişleri kurutulmuş havucun hafif tatlı etine kolayca battı.

"Orklar havuç yer mi?"

Sessizce göz kırpması kızın tekrar kızarmasına neden oldu. Elinde değildi, onun türü hakkında duyduğu her şey et yediklerini, sadece et yediklerini ve etin nereden geldiği konusunda seçici olmadıklarını söylüyordu.

"Bunda var," dedi.

Kurutulmuş bir kök hiç bu kadar lezzetli olmamıştı ve adam ikram ettiğinde memnuniyetle bir tane daha yedi. Arkadaşça bir sessizlik içinde havuç çiğneyerek ve mataradan bir şeyler yudumlayarak oturdular ve Sorcha midesi guruldamayı bıraktığında rahatladı.

O an için memnun bir şekilde kürkünü etrafına sardı ve "Bu arada ben Sorcha," dedi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı ve Sorcha belki de onun bir adı olmadığından endişelenmeye başladı. Belki de orkların insanlar gibi isimleri yoktu. Adam sonunda cevap verdiğinde Sorcha kıvranmaya başlamıştı.

"Orek."

"Orek," diye tekrarladı, sesi deniyordu. "Sana Ork Orek adını mı verdiler?"

Kelimeleri havadan çekip tekrar ağzına tıkmak istedi ama rüzgârda sersemleyen kuşlar gibi asılı kaldılar.

Sonra dudakları kıpırdadı, bir gülümsemenin başlangıcıydı ve kadın gülmekten kendini alamadı. Yorgundu ve hâlâ soğuktan ve sinirden titriyordu. Geçirdiği iki haftadan sonra her şey komik gelmeye başlamıştı.

Adamın gözlerindeki neşe devam ederken, uzanıp elinin arkasına dokunacak kadar rahat hissetti.

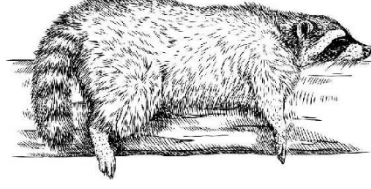
"Teşekkür , Orek."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve aşağıya, kadının olduğu yere baktı.

ona dokundu, ama mutsuz görünmüyordu. Bakışları tekrar onunkileri buldu ve gergin bir yutkunmanın ardından başını salladı.

Sorcha uzun bir nefes aldı. Sabah henüz olmamıştı ve hâlâ nerede olduğunu bilmiyordu ama artık kırılğan bir umudu vardı, şansının nihayet iyiye gittiğine dair bir umudu.

OceanofPDF.com

Ona dokunmuştu.

Bunun anısı Orek'in zihninde, parmaklarının değdiği deri kadar kesin bir şekilde yanıyordu. Çabuk olmuştu, neredeyse hiçbir şey olmamıştı ama yine de çok kolaydı. Muhtemelen bunun hakkında hiçbir şey düşünmemişti ama Orek'e ilk kez nazikçe dokunmuştu...

Orek başını salladı ve düşünceleri uzaklaştırdı, zihninin bir kemiği olan bir hayvan gibi anıyı çiğnemesine izin verdiği için aptalca hissediyordu, her bir ilik damlası için umutsuzdu. Kısacık bir dokunuşun onu bu kadar etkilemesi ne kadar üzücü bir erkekti?

Onun yerine, önceki gün yağan yağmurdan dolayı hâlâ ıslak olan yaprakların boğuklaştırdığı ayak seslerine odaklandı. Burası çalılıklardan daha temizdi ve dişiyi -*Sorcha*'yı- mümkünse hiçbir şeye sürtünmemesi konusunda uyarmıştı.

Onları bulması için bir iz sürücünün gönderilmesi an meselesiydi ve Orek, sahip olduğu birkaç sikke üzerine bahse girerdi ki bu kişi peşlerinden gönderilen Silas olacaktı. Klanın en iyi iz sürücüsünün, bariz ipuçları bırakarak işini kolaylaştırmalarına ihtiyacı yoktu.

Gecenin son saatlerini nehrin kenarında, soluklanarak ve birkaç kuru havucu daha paylaşarak geçirmişlerdi. Orek ona daha fazlasını sunma arzusunu bastırmak zorunda kalmış, yiyeceğin ölçülü olması gerektiğini kendine hatırlatmıştı. Kadının minnettar gülümsemesi ve ikram ettiklerini yediğini görmek ona tatmin duygusu veriyordu.

Ona teşekkür etti.

Gün ağardığında onu ormana götürdü ve bildiği insan köylerinden birine doğru yola çıktı. Birkaç gün uzaktaydı.

Avlandığı bölge, ama orada bir insan klanı vardı. İçlerinden biri ona nasıl yardım edeceğini biliyor olmalıydı.

Omzunun üzerinden Sorcha'ya baktı ve böyle bir dişinin nasıl olup da orklara satıldığını ilk kez merak etmiyordu.

Annesi fakir bir aileden gelen fakir bir kadındı, köle tacirleri tarafından kaçırılıp babasına satılmadan önce dünyanın birçok dehşetini görmüş biriydi. Henüz yaşlanmamış olmasına rağmen gözlerinin altında derin çizgiler oluşmasına neden olan sadece klanla yaşadığı hayat değildi.

Sorcha'da böyle bir yıpranma yoktu. Tuniği ve sütyeni kirlenmişti ama ince kumaşı ve dikişleri belli olmuyordu ve dizlerine kadar gelen botları esnek deriden yapılmıştı. Kahverengi bukleli saçları keçeleşmiş ve gözlerinin kenarlarında koyu halkalar oluşmuş olsa da, onda daha önce hiç görmediği bir canlılık vardı. Sağlıklıydı, yanakları pembe, gözleri parlak, vücudu dolgun ve gürdü. Tırnakları bakımlıydı ve tüm dişleri yerindeydi.

Onun bir kadına göre uzun olduğunu düşündüğünde haklıydı. Neredeyse bir insan boyunda, geniş omuzları ve kalçalarıyla adamın göğsünün ortasına kadar geliyordu. Uylukları kaslıydı ama belirgin bir şekilde kadınsı bir şekilde kıvrılmıştı ve göğüsleri...

Bunları fark etmeyi ve düşünmeyi bırakmalıydı.

Özellikle de onları ya da parlak gözlerini düşünmek ya da dudaklarının sırtmak, dudaklarını büzmek ya da konuşmak için kolayca kıpırdaması, içindeki canavarı sinir bozucu bir sahiplenme duygusuyla gümbürdettiğinden beri. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti ve hissetmek istediğinden de emin değildi.

Onun yanında rahatça yürüyor, bazen gevezelik ediyor, bazen de sessizce etraflarındaki ormanı seyrediyordu. Bacakları onunkilerden kısa olmasına rağmen hiç şikâyet etmeden onun hızına ayak uydurdu. Gün ışığında tenini desenleyen çiller çok daha belirgindi ve bazen kendini, gülümsediğinde dans ediyormuş gibi görünen çillere bakarken buluyordu.

Fates, onunla ne yapacağım?

Bu soru içini dehşetle doldurdu. Onu çalmıştı. Onu halkına geri götürmesi gerekiyordu ama kasaba birkaç gün uzaktaydı. Bir başkasına o kadar uzun süre bakabileceğini sanıyordu ama daha önce hiç bakmamıştı.

Küçüklüğünden beri tek bir kişinin yanında bu kadar çok zaman geçirmemişti. Bazen yalnızlık çekiyordu, bazen de böyle olmasını tercih ettiğini düşünüyordu. Başka birine neden ihtiyacı vardı ki? Şimdi onu birkaç gün boyunca hayatta tutmak zorunda olduğu düşüncesi içini sıkıyordu.

Eğer onun sessiz dehşetini sezdiyse bile belli etmedi. Yosun yeşili gözleri ona kaydı ve yüzüne yarım bir gülümseme yayıldı.

Yüzü kızaran Orek başka tarafa baktı.

Onun hakkında eğlendirici bir şey bulmadığını umuyordu.

"Evet, ork Orek," dedi şarkı söyler gibi bir ses tonuyla. Bırakın kadınları, başkalarıyla konuşma konusunda bile çok az tecrübesi vardı ama bunun keskin bir şeyi yumuşatmak için kullanılan bir ton olduğunu düşündü. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bir insan köyü."

Sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Yakınlarda bir tane var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Üç günlük yürüyüş." Gerçi bu sefer tek başına olmadığı için daha fazla da olabilirdi.

Boğazından bir uğultu çıktı, adamın omurgasında parmak uçları gibi kayan bir ses.

"Ve beni oraya mı götürüyorsun?"

"Evet." Az önce bunu söylememiş miydi?

Başı geriye eğildi ve gözleri kırıştı, bu hiç hoşlanmadığı bir ifadeydi.

"Ve gitmeme izin mi vereceksin? "

Orek o anda durdu, yüzünü ona döndü ve kaşlarının çatıklığının diğer soruların ardına sakladığı soru karşısında yanaklarının ve kulaklarının nasıl yandığını gizlemesini umdu. "Sen benim tutsağım değilsin," dedi ona.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ama duruşu ve ses tonu yumuşamadı.

Orek gerçekten ne söylemek ya da sormak istediğini söylemesini bekledi. Konuşma konusunda çok az tecrübesi olduğu için bu konuda da çok az sabrı vardı ve o yosunlu gözlerin ona bakışı, onu değerlendirişi... derisinden sürünerek çıkmak istedi.

"Beni kamptan kurtardınız ve insanlara götürüyorsunuz... kalbinizdeki iyilikten dolayı mı?"

Neden bunu kötü bir şeymiş gibi anlatıyor?

Çenesi çalıştı, dişleri üst dudağının iç kısmına sürtündü. Kendisine bile zar zor açıklayabiliyorken bu kadına nasıl açıklayabilirdi? Kelimeler ve anılar içinde dönüp duruyordu, en çok da annesiyle ilgili olanlar. Onun acısını, gözyaşlarını hatırlıyordu ve bunların hiçbirini kimsenin yaşamasını istemeyeceğini biliyordu. Krul ya da Kaldar için bile.

Kesinlikle bu dişi değil. *Asla o değil, diye* gürledi canavar.

Ona söyleyecek sözü olmadığını söyleyemedi ve hayal kırıklığı ve utanç onu yiyip bitirdi, ağzından çıkan tek şey bir huff olana kadar kullanılmayan kelimeleri ağzında düğümlendi. Burun delikleri kızgınlıkla alevlendi ve yüzünde bir korku titreşimi belirlediğinde utancı daha da alevlendi.

"Orada mı kalmak istiyorsun?" diye .

Kadın yüzünü buruşturdu, belki de pişman olmuştu, bu da adamın daha fazla homurdanmasına neden oldu. "Hayır."

"İstediğin yöne gitmekte özgürsün." Tekrar yürümeye başladı, artık ona bakmayacağı ve anılarının açığa çıkan sinirini saklayacağı için rahatlamıştı.

Ormanda gözlerini kırpmadan yürürken yapraklar çizmelerinin altında gıcırdıyordu, yönünün doğru olduğunu bilmek için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu ormanı tanıyordu, en iyi mağaraları, en iyi dereleri, tuzak kurmak, çilek ve mantar toplamak için en iyi yerleri biliyordu.

Kuzeydoğuya, köye doğru ilerlemeye devam etti, dişleri o kadar sıkıydı ki dişetleri diş etlerini sıkıştırıyordu. Ancak arkasından gelen dişinin yumuşak adımlarını duyduğunda çenesinin bir parça gevşemesine izin verdi.

Ork'un sinirine dokunmuştu, bu çok açıktı. Sorchu onu ormanda sessizce takip etti ve tam olarak neye alındığını düşündü. Yapmadığı ya da kastetmediği bir şey için özür dileyecek biri değildi.

-Bu kadar çok kardeşin olduğu bir evde en büyükleri olarak prensip gereği asla özür dilemezdi ama yine de onu esir alanın değil, büyük olanın tam olarak ne olduğunu bilmek faydalı olurdu, diye ısrar etti. Kurtarıcı mı? Yol arkadaşı mı?

Deneyimlerine göre, erkekler -erkekler- gururlu yaratıklardı, bu yüzden belki de bunu anlamayacaktı.

Her neyse ve özür dilemese de, bilmediği için yanağının içini çiğnemeye devam etti.

Bu ve *sessizlik*.

Orman gerçekten de sessiz bir yer değildi, tabii dinleyen biri için. Ormanın bir sesler kakofonisi olduğunu biliyordu, bitkiler ve hayvanlar birbirlerine vızıldıyordu

Ormanın kendisi kadar eski, hatta belki de batıdaki dağlar kadar eski dillerde. Artık daha sessizdi, orman canlılarının çoğu daha büyük varlıklar geçerken saklanmayı biliyordu.

Eğer gerçekten dinleseydi, bir şeyler olurdu. Sinir bozucu bulduğu şey konuşmanın olmamasıydı.

Kendini hiçbir zaman konuşkan biri olarak görmemişti, bunu annesine bırakmıştı. Ama sekiz, bazen dokuz kişilik bir evde her zaman konuşan, bağırان ya da çığlık atan biri olurdu. Sadece birkaç hafta önce birkaç dakika sessizlik dilemesinin ironisi karşısında dudaklarının alaycı bir şekilde bükülmesine engel olamadı. Şimdi, o girdabın ortasında olmak için neler vermezdi, gevezelikler ve ağız dalaşları arasında sağır olmak için neler vermezdi.

Onun...yol arkadaşı en iyi ihtimalle kısa konuştuğunu kanıtladı. Bunun gerçekten konuşmaktan hoşlanmamasından mı yoksa insan diline alışkın olmamasından mı kaynaklandığına henüz karar verememişti. Her iki durumda da, cümleleri kısa ve özdü ve asla beklenmedik değildi.

Sorcha kendini boşluğu doldururken buldu; ağaçlardan, bulutlardan ve bazılarının uğursuz görüntüsünden söz ediyordu.

"Yine de yağmurun izlerimizi silmeye yardımcı olacağını düşünüyorum," diye izin verdi.

Ork sadece onaylarcasına ofladı. Sık sık oflardı.

Ya da sık sık olmasa da, sadece sinirlilikten bir ses olarak işaretlenmesine yetecek kadar. Bazen uzun bir hava çekişine, kokuları kontrol edişine yanıt olarak çıkıyordu. Onu izlediği bir sabahtan beri iyi bir koku huff'ı ile endişe verici bir koku huff'ı arasındaki farkı biliyordu. Bir anlaşma huff'ı ile isteksiz bir eğlence huff'ı arasındaki farkı biliyordu.

O kadar çok vardı ki, gerçekten de kızgınlıkla ona ofladığında, bu onu şaşırttı.

Şimdi hâlâ düşünerek onun arkasından gidiyordu. Geniş omuzları yükün ağırlığı altında gergin görünüyordu ve o sivri kulaklardan birinin her zaman kendisine dönük olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Sessizlik içini kemiriyordu ama ne yapacağını, nasıl dolduracağını bilmiyordu.

Ama bu ve omuzlarının sertliği gün boyunca devam etti. Öğleden sonra akşama doğru güneş ağaçların arkasında kaybolana ve hava serinleyene kadar, sonunda bunu kırma fırsatı buldu.

"Duruyor muyuz?"

Başını salladı. "Gece yürümek daha iyi. Kurtlar."

Yanağını daha sert çiğnedi, derinleşen gölgelere baktı ve karanlıktan kendisine bakan bir sürü ışıklı göz bulmayı bekledi. Birkaç kilitli kapının ardında, battaniyesinin altında güvenderken kurt ve çakal sürülerinin gece ulumalarını duymak bir şeydi; bu ses unutulmaz, hatta büyülü olabilirdi. Bunun yerine aralarında küçük bir bıçak ve gizemli bir erkekten başka bir şey olmaması tamamen başka bir şeydi.

Sorularla dolup taşarak ona dönüp baktığında, onu çantasını yere bırakmış ve ateş yakmak için bir avuç dal toplamaya başlamış halde buldu.

Kamp yapmak. Akşam yemeği hazırlamak. Bunları nasıl yapacağını biliyordu.

"Bırakın yardım edeyim," dedi rahatlayarak, neredeyse yeni başlayan ateşin üzerine düşüyordu.

Elindeki çakmak taşına uzandığında bu kez bir homurtu eşlik etti ona. Başka bir şey yapamadan kayalardan kıvılcımlar uçtu ve kuru çıraya takıldı.

Sorcha ateş büyüüp kolunu yakalamadan önce ellerini geri çekti ve adamın utançtan kızarmış yüzünü görmemesini umdu.

Kendini ateşe vermenin faydası olmadı.

Boğazını temizledi. "Yardım edebilirim. Tüm taşıma ve rehberlik işini sen yaptın. Ben... yardım edebilirim." Kelimelerin kendisini bu kadar küçük göstermesinden nefret ediyordu.

Ork çömeldiği yerden ona bakıyordu ve bu şekilde ondan çok da kısa olmamasına rağmen ona tepeden bakmak garip bir histi. Ela gözleri yaklaşan karanlıkta kehribar kahverengisine dönüşmüş, kalın kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. O kalın kaşlar aşağıya doğru indi ve Sorcha ilk başta onun kendisini reddedeceğinden emin oldu.

Sonra kaba bir şekilde başını salladı ve kocaman çantasından küçük bir kap çıkardı.

Fates, orada ne kadar var?

Küçük tencereyi asmak için uzun, sağlam çubuklar ve ateşleri için daha fazla çıra toplamaya yardım etti. Gecenin saçakları gittikçe yaklaşıyordu ve ağaçların arasından gözlerin parıltısını hayal edip etmediğinden emin olamadığı için karnının çukurunda huzursuzluk büyüdü.

Ork, odun getirdiğinde hiçbir şey söylemedi ama kaşlarının çatıldığına yemin edebilirdi.

Gece boyunca sürecektir büyük bir ateş istiyordu.

Sorcha büyüyen ateşin yanına oturdu, onun görevini izleyebilecek kadar yakın ama ulaşamayacağı bir yere.

Basit bir güveç için malzeme toplamış, çantasından daha fazla kurutulmuş havuç, kök ve et çıkarmıştı. Tencereden cazip dallar halinde buhar yükseliyordu ama başka bir şey eklememi, bunun yerine daha fazlası için çantasını karıştırdı.

Adamın ortaya koyduklarına göz gezdiren Sorcha tekrar ayağa kalkarak adımlarını takip etti ve ödülüyle birlikte hızla geri döndü. Bulduğu bir avuç yabani soğanı uzattığında bu kez iki kaş da havaya kalktı.

"Bunlar iş görür."

Başını sallayarak kabul etti ve henüz eklememiği malzeme yığınının içine koydu.

"Yardım ister misiniz?"

Kızın sorusu üzerine ateşin üzerinden ona baktı, derin gözlerinde dalgın bir bakış vardı. Ateşin ışığında irisleri sıvı altın gibi dans ediyordu.

"Soyma bıçağımla daha kolay olur."

Yüzündeki kan çekildi ve karnından bir hastalık dalgası geçti.

Sanki kendisinden bahsedildiğini hissediyormuş gibi, botunun içine sakladığı küçük bıçak baldırına battı.

O biliyor.

Ork kımıldamadan sessizce onu izledi. Onu sakinleştirmek için mi yoksa avını takip eden bir yırtıcı gibi mi... bilemiyordu.

Aralarına yine sessizlik yerleşti, ateş kendi çıtırtılarıyla konuşmaya devam ediyordu. Bir esinti alınındaki bukleleri topladı ve Sorcha'nın içini ürpertti.

Nedenini bilmesede de boğazını temizledi. Özür dilemedi. Elini göstermedi.

Orkun boğazı gergin bir yutkunmayla düğümlendi ve çantasında başka bir şey aramaya koyuldu. Sorcha nefesini tuttu, kasları gerekirse sıçrayıp kaçmak için gerildi. Bu sadece bir soyma bıçağıydı, bu iri yarı erkek için bir çizikten fazlası anlamına ama iki haftadır sahip olduğu ilk savunma aracıydı ve ondan vazgeç-

Adam çantasından kılıflı bir hançer çıkardığında Sorcha yerinden sıçradı.

Kaşlarını çattı, boştaki elini huzur içinde uzattı. Altın rengi gözleri onu içine çekti, vahşi bakışlı ve geceye doğru koşmaya hazırды.

"Ticaret," dedi yavaşça. "Bıçak buna karşılık."

Adamın sesinin derin gürültüsünün sinirlerini neden yatıştırdığını bilmiyordu; gülünçtü ama yine de dizlerinin titremesi durmuştu.

Sorcha uzun, güçlendirici bir nefes alarak kalbinin durulmasını istedi.

"Bunu bana verir miydin?"

Başını iki yana salladı. "Ticaret."

Yavaşça kolunu uzattı ve ona kınılı hançerini uzattı. Ve işte buydu, hınzırca uzun bir şey, ön kolundan daha uzun. Ne bir bıçak ne de bir balta, bıçaklamak, kesmek ve *dövüşmek* için yapılmış bir hançer.

Bunu çok istiyordu.

Anlar daha da acı verici bir sessizlik içinde geçti, rüzgâr sırtına vurmaya başlamıştı, sanki onu ateşe, kampa, *adama* doğru itiyordu. Katmanlarını ısırdı ve Sorcha tekrar ürperdi, aniden çok yorulmuştu.

O hançeri ve ateşin yanında bir gece geçirmek istiyordu. Onu esir alanlar, kendilerini diğer yolculara ele vermek istemedikleri için sık sık ateş yakmazlardı.

Yine de acele etmedi. Ateşe doğru ilerlemek için acele etmedi.

Diz çöküp gözlerini ondan ayırmadan çizmesinden soyma bıçağını çıkarırken orkun kolu sabit kaldı. Kadın yaklaştıkça kolu hiç sallanmadı ve kadın bıçağı uzattığında ork bıçağa uzanmadı. Bunun yerine ork, kadının hançeri elinden almasına ve bıçağın sapını avucuna yerleştirmesine izin verdi.

Sorcha zorlukla yutkunarak, teklifini göğsüne bastırıp tekrar yerine oturdu, nereye bakacağından tam olarak emin değildi ama adamın delici bakışlarına da engel olamıyordu.

Ork -*Orek*- bir süre daha onu izledikten sonra hışımla başını salladı. Bıçağı temizledi ve doğramaya koyuldu. Sonunda Sorcha kurutulmuş ete uzandı ve kucağında güvenli bir şekilde tuttuğu hançeri fokurdayan tencereye eklemek için küçük parçalara ayırmaya başladı.

Ve akşamlarını böyle geçirdiler, gece çökerken güveçlerine malzemeler eklediler. Adam bıçakla başparmağı arasında havuçları keserken, arada bir dalgınlıkla ağzına bir parça atarken kadın yemeklerini izledi. Adam onun kendisini izlediğini fark ettiğinde, kestiği havucun ucunu ona uzattı.

Yemeklerini sessizlik içinde yediler ama Sorcha buna pek aldırmadığını fark etti. Etraflarındaki orman bir ses korosuna dönüşmüştü; gündüz yaratıkları inlerini ararken, gece hayvanları da yuvalarına çekilirken cıvıltılar ve vızıltılar

dönüyor.

Orek yemeğini kolayca yedi ve bu yüzden Sorcha, ateş ışığının kenarında fark ettiği yansıyan gözlerin düzensiz hareketleri konusunda endişelenmesine izin vermedi.

Güveç karnını sıcaklıkla doldurdu ve hançerle birlikte yorgunluğu daha da ikna edici hale geldi, omuzlarını çekiştirerek tok, sıcak ve olabildiğince güvende olduğunu fısıldadı.

Orek'in katladığı ya da çantasına bağladığı birçok battaniyeyi silkelemek için ayağa kalkışını ağır göz kapaklarının ardından izledi. Yapraklardan oluşan bir yatağın üzerine battaniye ve kürklerle doldurduğu kapitone bir yatak örtüsü serdi. Etkili hareketleri büyüleyiciydi ve Orek yatağını kurmayı neredeyse bitirmişti ki, toprakta uyumak istemiyorsa bir şeyler yapması gerektiğini fark etti.

Ama kendi yaprak yatağını süpürmeye başladığında, bir of daha çekti.

Başını kaldırdığında Orek'in hazırladığı yatağın yanında durduğunu ve bakışlarıyla tam olarak buluşamadığını gördü. Ateş ışığından ve bulanık, yorgun görüşünden kaynaklanmış olabilir ama yanaklarının pembe tozlarla kaplı olduğuna yemin edebilirdi.

"Bunları sen al," dedi.

Kürk yığınının gözlerini kırıştırdı ve neredeyse içine düşüyordu. Ama, "Senin yatağını alamam."

"Bende daha fazlası var." Ve bunu kanıtlamak için gerçekten de daha fazla battaniye ve bir kürk çıkardı. Ama bunlar zaten inşa ettiği sıcacık yuvaya kıyasla neredeyse önemsizdi. Kürkü, kadının topladığı yapraklardan oluşan hızlı yatağın üzerine serdi ve battaniyeleri üzerine bıraktı.

Adam bu daha küçük yatakta dimdik durduğunda, omuzları dikleştğinde ve bakışları onunkiyle buluşacak kadar yüksek olmasa da sertleştğinde, kadın rahatladı.

"Teşekkür ederim," dedi, kelimeleri göğsünün derinliklerinde hissederek. Yorgunluktan kaynaklandığından emin olduğu gözyaşlarını kırıştırtarak uzaklaştırdı.

Neredeyse saygıyla yatağa tırmandı, zevk iniltisini zar zor tuttu. Kapitone yatak örtüsü hayal ettiğinden bile daha yumuşaktı ve saf bir zevkle içine gömüldü. Güzel yatak takımını kirletmek istemediğinden, günlerdir ilk kez iniltisini tutamayarak botlarını tekmeledi.

Ve çok güzeldi. Sağlam ve basitti, evet, ama aynı zamanda o anda dünyadaki en sevdiği şeydi. Battaniye ve kürk yığınının altından, onun kendi yatağına yerleşmesini izledi. Onunki

Gerçekten de onunkinden çok daha az rahat görünüyordu, özellikle de adamın cüssesini, kendisine ayırdığı battaniyelerle zar zor örttüğünü görünce.

Onun için hazırladığı battaniye tam ona göreydi, onu sıcaklık ve yumuşaklıkla ve erkeğin kokusuyla sarmalıyordu. Canavarca ya da iğrenç değildi, oh hayır, çam, temiz ıslak toprak ve erkeğin rahatlatıcı kokusunu içine çekmek için burnunu battaniyeye gömmekten kendini alıkoymak zorundaydı. Yorgun zihni zevkle uğuldadı ve hançeri ve battaniyeleri kendine sardı.

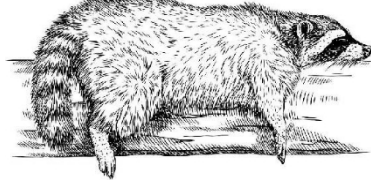
Yine de onun yerleşmesini izlerken kalbi sıkışıyordu. Bu orkun yatağından, güzel yatağından vazgeçtiğini bilmek... yumuşak şeyleri sevdiğini bilmek...

Sorcha oturduğu yerden kalktı ve yatağının en üstündeki kürkü çekti. Çoraplarıyla ateşin etrafında dolanarak, geri çekilmeden önce kürkü orkun üzerine yaydı.

"İyi olacağım," diye güvence verdi ona, tekrar yerleşerek. "Bu fazlasıyla yeterli."

"Bir süre uyanık kalacağım. Nöbet tut."

Onaylarcasına mırıldandı ve çıtırdayan ateşin ve yumuşak kürklerin onu nihayet uykuya daldırması uzun sürmedi.

Dişinin bir gece önceki tüm ürkekliğine rağmen, uzun bir dinlenme onu Orek'e karşı duyduğu en kötü korkulardan kurtarmışa benziyordu. Orek, dişinin küçük kamplarında koşuşturmasını, battaniyelerin katlanıp sarılmasına yardım etmesini, dün gecedan kalan yahniyi yeniden ısıtmasını ve ateşi söndürmesini biraz şaşkınlıkla izledi. Tüm bunlar, kızın yarasına tekrar bakmak için ısrar etmesinden ve kız yarasını temizleyip merhemi tekrar sürdükten ve yarasını bağladıktan sonra garip bir sessizlik içinde durup tünüğünü kaldırmasından sonraydı.

Yaptığı işi onaylarcasına başını salladı ve ardından şaşırtıcı bir vahşilikle kampa saldırdı.

Becerikli bir erkekti, sabahları asla oyalanmazdı ama onun pratik hareketleri ve kızın ısrarlı yardımı sayesinde kampı çabucak kurdular ve sonra yola devam etmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Şimdi onun yanında yürüyordu, gözleri bir gün öncesine göre biraz daha parlaktı. Dinlenmesi ona iyi gelmişti. Bukleleri hâlâ seyrekli ve teni biraz solgundu ama her şeyi sevimli bir kabullenişle karşılıyor, arada bir ona sorular soruyordu. Bakışlarındaki keskin kesikler artık yoktu, bunun için minnettardı.

Kendisi de çok az uyumuştı. Sırtının altındaki sert zemin ya da yaklaşık bir saat boyunca etrafta dolaşan çakal sürüsü değildi. Hayır, Sorcha'nın uyurken çıkardığı yumuşak sesler, ara sıra çıkardığı küçük horultular ve saçlarının battaniyeye sürtünürken çıkardığı hışırtılardı. Uykusunda neredeyse hiç kıpırdamıyordu, çok yorgun olmalıydı ama Orek kendini ateşin karşısında onu izlerken bulmuş, her derin ve yavaş nefesinde yatağın ritmik yükseliş ve alçalışından büyülenmişti.

Normalde yattığından daha geç yatmıştı, güneş onu dövüyordu.

Ona daha fazla uyku vermeyi düşündüğü için gökyüzüne baktı. Sırt üstü yuvarlanıp doğrulmadan ve kollarını başının üzerinde germeden önce keskin bir nefes alış verişini onu uyaran tek şey olmuştu. Bu hareket sırtını kavislendirmişti ve bu esnemeyle keyifli bir şekilde inledi.

Orek, bu hareketin ağır göğüslerini nasıl dışarı çıkardığını hatırlayınca kulaklarının hissetti. Kadının boynunun ve sırtının zarif kıvrımlarını ve boğazının derinliklerinde çıkardığı tatmin edici mırıltıyı unutamıyordu.

Bunların hepsi artık hafızasına kazınmıştı.

Ona her baktığında bu anıların zihninde canlanmasından biraz utanıyor, çokça da kendine kızılıyordu.

Kendisine bakması için ona sürekli bahane vermesi, sorular sorması, onu konuşmaya ikna etmeye çalışması da yardımcı olmadı.

"Ve geçtiğimiz nehir," diye tekrar başladı, "kuzeyden mi besleniyor?"

Adam onaylarcasına homurdandı.

"Ve bu bölgede sık sık avlandınız mı?"

Devrilmiş bir ağaca rastladılar, geçtiğimiz yaz bölgede yaşanan korkunç fırtınalarda devrilmiş olması gereken eski bir kızılagaçtı bu. Etrafında dolaşmanın, üzerine tırmanmaktan daha fazla zaman alacağı kadar uzundu.

Orek koşar adımlarla devasa gövdeye tırmandı ve yuvarlak tepesinde dengede durdu.

Sorcha aşağıdan gözlerini kırıştıtarak ona baktı ve onun içinde bulunduğu zor durumu fark etti.

Adam bir şey yapamadan, kadın lifli ağaç kabuğunda tutamaklar bularak tırmanmaya başladı. Botları sıyrıldı ve adam ona yardım etmek için diz çöktü. Kadın elini tutmadan önce bunu ve hâlâ gitmesi gereken yolu düşündü. Adam ayağa kalktı ve onu yanına çekti. Kızın dudaklarından şaşkın bir ısılık *çıkı*tı ve adam kızın ağzının mükemmel görüntüsüne bakmamak ve başka bir anıya imza atmak için diğer tarafa, yere atladı.

Adam tekrar elini uzattı ve kadın elini tuttu, sıçramadan önce diz çöktü.

Orek kızın elini bıraktı ve kendine bir kez daha kızdı. Ondan daha küçüktü ve onun yapabildiğini yapamıyordu; kokusu o ağaçta olacaktı, Silas'a bırakmayı göze alamayacakları bir ipucu. Daha önce hiç başkasının yeteneğini göz önünde bulundurmamak zorunda kalmamıştı. En azından kendisinden daha zayıf birinin. Klan içinde en zayıf kişi olarak görüldüğü için diğer herkes ondan daha güçlü ve bir tehditti.

Sorcha hiçbirini değildi. Onun boğazını temizlediğini duydu. "Bu bölgeyi iyi biliyor musun?"

Israrcıydı, bunu ona verebilirdi. "Evet."

"Bir süredir dağlarda ve ormanda mı yaşıyorsun?" "Tüm hayatım boyunca."

"Peki ya klanınız?"

"Evet."

Kadının gözlerini başının arkasında hissedebiliyordu. Başka bir şey, daha fazlasını istiyordu ama ne olduğundan emin değildi. Sorularını yanıtladı ama bu yeterli görünmüyordu.

"Gideceğimiz köye daha önce gittin mi?" "Görmüştüm."

"Klanınızdan başkaları da oraya gidiyor mu?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Hoş karşılanmıyoruz."

"Yani aslında köye gitmediniz." Bu bir soru değildi.

"Hayır," dedi sanki öyleymiş gibi. Elbette köye hiç gitmemiştii. Neden girsin ki? Klan içinde yeterince hor görülüyordu ama en azından biraz onlara benziyordu.

Klanını ve onun içindeki tehlikeli yerini düşünmek ruh halini bozdu. Az uyumaktan yorgun düşmüş ve daha önce hiç yol arkadaşı olmamışken bir yoldaşla karşılaşınca telaşlanmıştı, bir sonraki sorusuna "Neden soruyorsun?" diye cevap verirken sert olmak istememiştii ama yine de huysuzluğu ormanda yankılandı.

Sessizlik onun tek sorusunu karşıladı ve Orek dişlerini sıktı.

Kız adamın hızını kesmedi, adam onları sık eğretili otlarından oluşan bir çalıllığa götürürken onu takip devam etti. Her iki yönde de kilometrelerce uzanan yapraklı eğretili otlarının olduğu bu yerden kaçış yoktu, bu yüzden rotasını dikkatle seçti. Sorcha onunla birlikte yürümeye devam etti ama uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sessizliğe ani dönüş karnını kemirdi ve dişlerini diş etlerine bastırmasına neden oldu.

Yapraklarını eğmemeye ya da zarar vermemeye dikkat ederek büyük bir eğretilotu yaprağını yolundan kaldırdı ve Sorcha için havada tuttu.

Tereddüt etti, kaşlarının arasında bir çizgi vardı. Bir an sonra bakışlarını önüne sabitledi ve kararlılıkla yaprağın ve adamın kolunun altından yürüdü.

Orek onun önden gitmesine izin verdi, ancak onu görebilmek bağırsaklarının çalkalanmasını hafif.

Dudakları aralandı, bir şey söylemeye hazırdı. Aklına gelmesi biraz zaman aldı ama kelimeleri bulduğunda onları dışarı itti.

"Alınmak istememiştım."

Sorcha durdu ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona döndü. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu, bunun için minnettardı ama onun bir şey söylemesini beklerken bağırsakları düğümlenmeye devam etti.

Orek onun konuşmasından hoşlanmıyor değildi - gerçekten de sesinin tınısından hoşlanıyordu. Sesinde lirik bir nota vardı ve sık sık eğlenceli espriler yapıyor ve fark ettiğinden şüphe ettiğinde kendi kendine konuşuyordu. Ormanın huzuru ve gürültüsü her zaman hoşuna gitmişti ama onun sesine aldırılmıyordu. Hem de hiç.

Soru soruyor ve ondan cevap bekliyordu. Buna alışık değildi.

"Pekâlâ..." dedi yavaşça, kaşları beklenti içinde olduğunu hemen anlayacağı bir şekilde .

Boğazını temizledi. "Ben... konuşmaya alışık değilim." Gerçekler, itiraflar ve bunların kabalığı karşısında kulakları yandı. Orek'in sesi ona pek bir şey ifade etmiyordu; kimse ondan detay vermesini ya da açıklama yapmasını istemiyordu. Ne söyleyeceği kimsenin umurunda değildi. Emirler verilmiş ve tehditler savrulmuştu. Belki Fulk ve bir avuç diğeriyle biraz dostça sohbet etti. Ama hepsi bu kadardı.

Söylediklerinden -ve söylemediklerinden- bütün bunları anlamış olabileceğini düşünmek içini korkunç, emici bir hisle doldurdu.

Yavaşça başını salladı. "Seni rahatsız etmek istemem. Sadece deniyorum... Sanırım ormanda körü körüne takip ettiğim bu tuhaf erkek hakkında bir şeyler bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

Daha önce hissettiği o hakaret, utanç ve hayal kırıklığından oluşan beyaz bir kömür, göğsünde kıvılcımlandı. Arka dişlerini sıktı, çenesi patladı, ama bir nefes aldı, burun deliklerinden sıcak bir huff ile kızgınlığın bir kısmının onu terk etmesine izin verdi.

"Bana güvenerek aldığın bir risk bu," diye kabul etti. "Bunu biliyorum."

"Teşekkür ederim. Rahatsız oluyorsanız sizi yalnız bırakayım." Orek kendi iradesiyle rahatsız edici bir şekilde yer değiştirmekten kendini alıkoydu.

"Hayır, ben... Anlıyorum. geldiğinde cevap vereceğim."

Gülümseyerek onun gözlerini kamaştırdı. Sol yanağında bir gamze belirdi ve çiller teninde dans ediyor gibiydi.

Memnun oldu. Onu memnun ettim.

Tatmin, ılık ve şurup gibi, damarlarından akıyordu.

Bunu yapabiliirdi, bunu yapmak istiyordu. Onun için. Biraz daha konuşmaya katlanabiliirdi, özellikle de bu nimet onun da konuştuğunu duymaksa.

"Peki," dedi, "ne zamandır klanınız için avcılık yapıyorsunuz?"

O gün ve ertesi gün de böyle geçti, yolculuklarını sorularla oyaladılar. Kadın soruyordu ve adam da onu şımartmaya çalışıyordu. Sorcha onun artık sorularına homurdanarak ya da evet veya hayırdan daha fazlasını söyleyerek cevap vermeye çalışmasını özlemiyor değildi. Ona daha fazla hece vermeye çalışıyordu ve Sorcha bu çabayı takdir ediyordu.

Ormanın içinden geçip gece için tekrar kamp kurduklarında, ona ormanı ve ormanda en sevdiği yerleri sordu. Güneyde daha önce hiç duymadığı bir göl olduğunu öğrendi, bir deniz gibi uzayıp giden bir göl. Bazı insan haritalarının tahmin ettiği güney denizlerini duymuş olduğundan, bunun gerçekten okyanus olup olmadığını sormuş. Ona suyun taze ve tatlı olduğunu ve nehirlerde yüzen balıkların aynısının gölde de yüzdüğünü söylemişti.

Klanından bahsederken daha suskun, cevapları daha kısa ve sertti. Onu fazla zorlamamaya ya da burnunu sokmamaya çalışıyordu ama merakı çoğu zaman onu alt ediyordu. Genel ork tarihinden biraz daha rahatça bahsetti, ona atalarının yüzyıllar önce kuzey denizlerinden uzun tekneleriyle nasıl geldiklerinin hikâyesini anlattı.

"Derler ki, fırtına direkleri parçalayıp ikiye bölmüş ama atalarımız omurgalarını koruyup yeni topraklara doğru yelken açmışlar," diye anlattı ona ateşin başında o hoş, gürleyen sesiyle. Kadın ağzına yahni koymayı unutmuştu, o kadar mest olmuştu ki adam ona masal anlatırken, hiç olmadığı kadar çok kelimeyi bir araya getiriyordu.

Tüm sessizliğine rağmen, bir hikaye anlatırken Orek canlanırdı. Elleri

Dalgalı bir deniz gibi dalgalanıyor, sesi kıtaya ilk gelen orkları döven fırtınalar gibi inip kalkıyordu. Ateş ışığında altın sarısı parlayan gözleriyle, çok bilinen ve sevilen bir hikâyeyi anlatırken bir kez olsun başını eğip ondan uzağa bakmadı.

Bunu da yahnisi kadar emin bir şekilde yuttu ve hikâyesi bittiğinde ve ne kadar uzun konuştuğunu fark ettiğinde nasıl kızardığını görünce sırtıtmaktan kendini alamadı.

Boğazını temizledi ve hâlâ kendi yemeğinin yarısıyla dolu olan kâsesine baktı. Kadın onun tek kaşığını kullanırken, o da kaseden hüpürdeterek ağzına götürdü.

"Karaya çıktıktan sonra büyük savaşlar yapıldığını söylüyorlar," dedi Sorcha. "Hâlâ sarayı süsleyen duvar halıları bunu tasvir ediyor."

Orek dudaklarını yalayarak başını salladı. "O zamanlar hakkında anlatılan pek çok destan var."

"Gerçeğin duvar halıları ile destanlar arasında bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Tekrar başını salladı, bu sefer .

Battaniyeler ve kürkler içinde geçen bir geceden sonra, Sorcha onun akrabaları hakkında biraz daha bilgi edinebildi. Onlar Taş Derili klanıydı ve Krul adında acımasız bir erkek tarafından yönetiliyorlardı. Orklar her zaman klanlar halinde yaşamışlardı ama Orek'in söylediğine göre daha birleşik oldukları zamanlar da olmuştu, yerleşmek yerine dolaştıkları zamanlar da. Anladığı kadarıyla, şiddetli bir anlaşmazlık yıllar önce klanların son birleşmesini parçalamış ve Taş Derililer diğer klanlardan uzakta, bu ormanın yakınındaki kayalıklarda bulunan evlerine gitmişlerdi.

Klanı dışındaki orkları neredeyse insanlar kadar az gördüğünü itiraf etti. En yakın komşuları olan Keskin-Diş ve Yeşil-Sırt klanları da nefret ettikleri düşmanlarıydı.

Sorcha, sorularla dolu bir sabahın ardından Orek nihayet kendi sorularından birini sorduğunda hem memnun oldu hem de biraz eğlendi.

"Ailen var mı?" diye sordu sessizce, hangi kapıları açtığını bilmeden.

Belki gerçekten merak ediyordu, belki de bir süreliğine dikkatini dağıtmak istiyordu. Her iki durumda da işe yaramıştı; ailesi ve hayatı hakkında kısa, kesik kesik cümlelerle konuşamazdı. Kelimeler bir kez ortaya çıktığında, onlardan ayrılmanın verdiği acının bir tezahürü olarak fişkırıyorlardı.

"Evet, büyük bir tane," dedi. "Ben yedi çocuğun en büyüğüyüm."

"Bu... çok fazla yavru demek."

"Çok fazla," diye güldü. "Annemin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var."

Ona annesi Aoife ve babası Sör Ciaran'dan bahsetti. Köyleri Granach'ta hâlâ onların destansı aşk hikâyesinin nasıl anlatıldığını, cesur Sör Ciaran'ın Aoife ve ailesini haydutlar tarafından soyulmaktan nasıl kurtardığını ve daha sonra kurtların saldırısına uğradığında Aoife'nin onu nasıl kurtardığını.

Babasının Aoife'a yakın olmak ve ona kur yapmak için Lord Darrow'un hizmetine nasıl girdiğinden bahsetti, ama önemli devlet işleri için sık sık Lord Hazretleri'nin yanına gittiğinden kısaca bahsetti. Bu Sorcha için acı bir konuydu; babası evdeyken bile onu özliyordu, çünkü küçük bir kızken bile onun varlığının geçici olduğunu biliyordu.

Birçok kardeşinden sevgiyle söz etti. Connor ve Niall ondan sonra geliyordu, ikisi de artık yetişkin birer erkekti ve babaları gibi şövalyeydiler. Güzel, mağrur Maeve erkeklerin çoğunu, hatta bazı kızları bile aşık köpek yavruları gibi peşinden koşturuyordu. Utangaç, zeki Calum'un burnu her zaman bir kitaptaydı ve o ve sonraki kız kardeşleri Blaire arasında, evin kütüphanesi onun bilim kitapları ve onun şiir ve peri masalları kitaplarıyla dolu olarak oldukça büyümüştü. Ve küçük Keeley, sürpriz çocuk. Sofie Teyze, Aoife'ın çocuk doğurma yaşının geçtiğini düşünmüştü ama bu Keeley'nin dünyaya gelmesine engel olmamıştı.

"Büyük bir klandan geliyorsunuz," dedi Orek.

"Evet. Ve bu sadece benim ailem. Ahırlar anneme annesinden miras kaldı, bu yüzden atlarla çalışmak için her zaman orada eğitimciler ve seyyisler bulunur." Aoife tüm çocuklarına aile mesleğini öğretmişti ama zamanı geldiğinde ahırların başına Sorcha'nın geçmesi bekleniyordu. Eirea'daki pek çok kişi gibi, isimler, unvanlar ve topraklar anneden çocuğa geçerdi. Çoğu şeyde kraliyet ailesini takip eden soylular için bu moda olmaktan çıkmıştı. Otuz yıl önceki şiddetli veraset savaşından bu yana, güneydeki Pyrros'ta olduğu gibi, katı bir babadan büyük oğula miras usulünü benimsemişlerdi.

"Ahır mı?"

"Atları barındırmak için. Annemin ailesi nesillerdir at eğitimliği yapıyor. En iyi atlar Brádaigh ahırlarından gelir," dedi gururla.

Annesine kardeşleri konusunda yardım etmediği zamanlarda Sorcha

atlarla çalışıyordu. Huysuz olsalar da, genellikle küçük kardeşlerinden daha makul davranırlardı. Fates onları özleyiyor, her aklına geldiğinde onlar için endişeleniyor ve merak ediyordu.

Çok geçmeden düşüncelerini onlardan uzaklaştırmak zorundaydı, yoksa gözyaşlarına boğulacaktı. Kendi maceralarını yaşamayı ve kendi yolunu çizmeyi hayal ederken, bu ani ayrılık kaldırabileceğinden çok daha fazla kalp ağrısı yaratmıştı. Babası böyle bir ayrılığı seçmişti... *Buna nasıl dayanabilirdi?*

Yakalanmasından çok daha uzun bir süredir içini kemirdiğini itiraf etmekten suçlu olduğu o çirkin kırgınlık zonkluyordu.

Ondan uzaklaştı ve kendi sorularına geri döndü, bu konuda uzun süre oyalanamayacak kadar huzursuzdu.

Ailesinin ahırlarını ve at eğitimini anlatırken ne kadar şaşırmış görüldüğünü düşünerek ona bu ormandaki hayvanları ve gördüğü her şeyi sordu. En azından onun için konuyu hemen benimsemişti ve kendini, anlattığı devasa geyiklere rastlayacaklarını ama vahşi domuzlara pek rastlamayacaklarını umarken buldu.

Öğleden sonra erken saatlerde, şırıl şırıl akan bir derenin kenarında hızlı bir öğle yemeği için durduktan sonra, nihayet sorularının sınırlarından birini buldu.

Bunu dikkatli bir şekilde ifade etti, gerçek bir soru olarak bile değil. Ailesinden, bir ork klanında yaşamının nasıl bir şey olduğundan hiç bahsetmedi. Ama ona verdiği lokmalardan, kafasını çadıra sokan orkun korkunç görüntüsünü, korkunç profilini ve sivri dişlerini hatırlamadan edemedi.

Ağaçların arasından süzülen bir çift kızıl kardinali izledikten sonra Sorcha nihayet bütün gün aklını kurcalayan şeyi söyledi.

"Sen... orklara benzemiyorsun. En azından benim gördüğüm kadarıyla."

Ne bir suçlama, ne de bir soru. Nasıl isterse öyle doldurabileceği bir boşluk. Omuzları kaskatı kesildi ve burun delikleri sessiz bir hışımla açıldı.

Sorcha'nın midesi sinirle doldu, havanın değiştiğini hissetmeye başlamıştı bile. Adam geri çekildi ve Sorcha neredeyse onun zihnine açılan kapıların *çınlayarak* kapandığını duyacaktı. Yanakları utanç ve yanıyordu. Bu duygudan nefret ediyordu, annesini asla üzmemek ya da babasını onları üzecek sorularla ya da gerçeklerle hayal kırıklığına uğratmamak için çabalamıştı.

Aralarındaki sessizlik yeniden uzarken ayak sesleri gök gürültüsüne dönüştü. Her nasılsa öncekinden daha kötüydü, çaresizliği neredeyse onu dolduracaktı

ezici, ama hatalı dilini tuttu.

Bu şekilde acı verici bir süre devam ettiler, o kadar uzun sürdü ki kız adamın konuşmayacağından, belki de bir daha ona hiçbir şey söylemeyeceğinden emin oldu.

Ani cevabı onu o kadar ürkütmüştü ki neredeyse cevabını kaçıracaktı.

"Benim annem de senin gibiydi." Sesi kalındı, sanki kelimeler

Göğsündeki derin bir yerden çıkarıldı ve ona acı verdi.

Sorcha'nın kalbi sıkıştı, onun üzgün olduğunu görmekten nefret ediyordu.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra adamın sözleri nihayet kadının zihninde yer etti.

Benim annem de senin gibiydi.

İnsandı.

Annesi insandı. O sadece yarı orktu. Bir buçukluk.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Yarı insan yarı öteki olan buçukluklar hakkında hikâyeler vardı. En eski hikâyelerden bazıları, harpilerin ve insanların kanatlı insanlardan oluşan bir ırkı nasıl yarattığından bahsediyordu, yani insanlar gibi ama kanatları bir orktan bile daha büyüktü. Diğer yarı orkların yanı sıra, insan eşler edinmek için büyülerini kullanarak daha insani formlara bürünen ejderhalar ve mantikorlar hakkında da fısıltılar duymuştu. Ruhani varlıkların hâlâ krallıkta dolaştığı zamanlarda yarı-fae hikâyeleri bile olmuştu.

Hikâyelerin her şeyden çok hayal ürünü olduğunu düşünürdü; otuz yıl önce insan krallıklarını kaosa sürükleyen kanlı veraset savaşından sonra diğer ırklardan herhangi biri insan krallıklarında yaşamayalı uzun yıllar olmuştu. Bir keresinde babası ve babasının lordu Lord Darrow'la birlikte ziyaret ettiği Gleanná'nın başkenti üzerinde uçan bir harpi sürüsü görmüştü. Ve bir keresinde kuzey denizine yaptığı bir ziyarette siren pullarının parıltısını gördüğünden emindi. Bunun dışında ve tabii ki orklarla olan bolca tecrübesinin dışında, diğer ırklar hakkında çok az bilgisi vardı ve diğer insanların çoğu için de durumun böyle olduğunu varsayıyordu.

Ama sonra, hayatının çoğunu Darrowlands sınırları içinde, annesinin malikanesinde geçirmişti.

Yanakları tekrar yandı, Orek'e o zaman hissettiği kadar saf görünüp görünmediğini merak ediyordu.

Sessizlik devam etti ve ona sözleri düşünmesi için daha fazla zaman verdi. Ve bu sözler üzerinde düşündükçe bağırsaklarındaki düğüm daha da sıkılaştı.

Orek'in annesi de onun gibi bir insandı. Ama ona anlatırken sesindeki acının sebebinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Benim gibi.

Yakalandın mı?

Satıldı mı?

Boğazına bir safra kaçtı ve şaşkın bakışlarını Orek'in başının arkasına çevirdi. Orek onun ani dehşetini fark ettiyse de belli etmedi. Ormanın içinde kendinden emin adımlarla ilerliyor, örülmüş yelesi, taşıdığı dağ gibi yükün üzerinde sallanıyordu.

Sorcha dudaklarını birbirine kenetledi, bunu fark etmekten rahatsız olmuştu.

Annesi yakalanıp orklara mı satılmıştı? Ona ne oldu?

Orek'in sesindeki acı zihninde yankılandı ve ürperdi. Belki de bilmek istemedi.

Kaderi ne olursa olsun, bu onun Sorcha'ya neden yardım ettiğini açıklıyordu. Ona nazikçe sormanın bir yolunu bulmaya çalışmış, kendi başına bir anlam çıkarmaya ihtiyaç duymuştu.

Keskin, hüzünlü bir çığlık onu kendine getirdi. Önünde Orek durdu, sivri kulakları sese dikildi.

Ağaçların arasında küçük bir feryat daha yankılandı ve Sorcha'nın kalbi tekrar sıkıştı. Acı çeken yavru bir hayvanın sesini yanlış anlamak mümkün değildi.

Çığlıkları içini parçaladı ama Orek sesi takip ederek yeni bir yöne doğru ilerlemeye başlayınca şaşırdı. Ayak uydurmak için koştu, onlar yaklaştıkça çığlıklar daha da yükseliyordu.

Bir sonraki ağacın etrafında, yayılan bir meşe ağacının çok uzağında olmayan orman zemininde kıvranan küçük, kırılmış gri bir beden buldular. Orek boğazından bir ses çıkardı, homurtu ya da oflama değildi, daha yumuşak bir şeydi.

Küçük şeye dikkatle yaklaşırken şaşkınlıkla onu izledi. "Bu bir rakun yavrusu," dedi.

Sorcha zavallı yaratığı görmek için arkasından yaklaştı. Belki de birkaç haftalık olan yavrunun gözleri açıktı ve siyah maske işaretleri içinde onlara bakıyordu. Daha büyük hayvanların karşısında kıpırdamadan duruyordu ama küçük bedeni dehşetten titriyordu.

Bir başka yumuşak mırıltıyla Orek ağacın etrafında yürüdü ve içeri bakmak için parmak uçlarına basmak zorunda kalacağı kadar yüksek bir delik buldu.

"Bir in var," dedi. "Daha fazla yavru var ama anne yok. Düşmüş olmalı."

Zaten küçük olan yavru, onun kocaman yeşil ellerinde iyice küçücük görünüyordu ama onu son derece nazik bir şekilde tuttu ve incelemek için evirip çevirdi. Kalın kaşları çatıldı.

"Ne?" diye fısıldadı, daha da yaklaşarak.

"Bacağı kırılmış."

Gerçekten de, yavrunun ön sağ bacağını nasıl beceriksizce ve onlardan uzakta tuttuğunu gördü.

"Onu sıfırlayıp kardeşlerinin yanına geri koyabilir miyiz?"

"Anne yuvayı taşırsa yürüyemeyecek. Taşımasa bile..."

Sorcha dudaklarını tekrar birbirine bastırdı, kalbi acıyordu. Bazen böyle olduğunu biliyordu; bir atı, hatta yaralı ya da iyi durumda olmayan tayları bile uyutmak bir merhametti. Bunu asla istemezdi ama onların daha az acı çekmesini isterdi.

Ne yapmaları gerektiğine dair sorusu boğazında düğümlendi.

Orek yüzünü buruşturarak yavrunun küçük bacağını parmaklarının arasına aldı ve hızlı bir hareketle kemiği sıfırladı. Yavru acı içinde miyavladı ve Orek onun küçük bedenini okşarken sakinleştirici, susturucu sesler çıkardı.

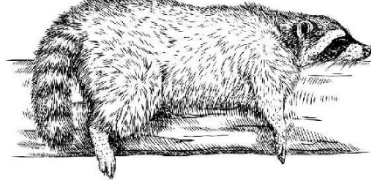
Yavru biraz sakinleşince, postunu göğsünden çekti ve bebeği deri ile tuniğinin arasına yerleştirdi. Sıcak ama biraz hareketsiz tutulan yavrunun burnu seğirdi ve küçük bir gıcırta çıkardı ama kendini kurtarmak için mücadele etmedi.

Sorcha'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı.

"Ona ben bakarım," dedi. "Belki onu daha sonra geri verebilirim. Çabuk iyileşirler."

Ona gözlerini kırptırdı ama sonunda başını salladı. Onları ormandaki asıl patikalarına geri götürürken yanaklarına bir kızarıklık daha bulaştı, kiti sırt çantasına sokmuştu.

Sorcha, orkun neredeyse birkaç gün içinde iki sokak köpeği sahibi olunca nasıl hissettiğini merak etmekten kendini alamadı.

Rakun yavrusu Sorcha'dan bile daha talepkâr bir yol arkadaşı olduğunu kanıtladı, ancak onun gibi sıcak bir yemek ve rahat bir dinlenme ona iyi geldi. Gece için mola verdiklerinde, günün geri kalanında çok az ses çıkarmış olmasına rağmen yavru hâlâ korkudan titriyordu. Orek gecenin büyük bir kısmını onu yemeklerinden seçtiği parçalarla besleyerek geçirdi.

Yavru katı yiyecek için yeterince büyük görünüyordu ama Orek önce bir bezin köşesini et suyuna batırdı ve onu emmesine izin verdi. Yavru mutlu bir şekilde ciyakladı ve küçük pençelerini yakalama hareketleriyle esneterek daha fazlasını talep etti. Orek güveç kâsesinden et ve havuç parçaları kopardı, onları daha küçük parçalara ayırmak için ılık hale gelmelerini bekledi.

"Ah ah, *darrah*, yavaş ol," diye azarladı açgözlü küçük şey parmaklarından yiyecek kaparken.

Siyah gözleri ışıldayana kadar guruldayarak ve ciyaklayarak mutlu bir şekilde lokmayı mideye indirdi, sonunda doydı ve uyumak için yerleşti.

Orek onu bu genç yaratığı almaya iten şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Zor durumdaki hayvanlardan payına düşeni görmüştü; elinden geldiğince yardım etmiş, yavrulu anneleri beslemiş, hastalıklı ya da yaralıların acılarına son vermiş ya da kayıp bebekleri arayan annelerine kavuşturmuştu. Evet, klan için avlanıyordu ama bu zalimce davrandığı ya da her şeye av muamelesi yaptığı anlamına gelmiyordu.

Yavru çok gençti ama güçlü bir ruhu vardı. Daha şimdiden güvenmeyi öğreniyordu ve Orek onun göğsüne yaslanan sıcak ağırlığının hoş bir şey olduğunu kabul edebilirdi.

"İyi uykular, *sevgilim*," diye mırıldandı, sonunda güvecine yumuldu.

Sorcha ateşin diğer tarafından sessizce onu izliyor, dudaklarında esrarengiz bir gülümseme dolaşıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve her gördüğünde yüzü kızarıyordu.

Gerçekten de hayatında hiç bu kadın karşısında olduğu kadar kızarmamıştı. Acınacak haldeydi.

"Ona ne isim vereceksin?" diye sordu usulca.

Şaşkınlıkla ona baktı. Yavruya isim vermeyi düşünmemişti, hayatında hiçbir şeye isim vermemişti. İsmi olan bir şeye bağlanmak daha kolaydı.

Orek uyuyan yavruya baktı. Başında ve sırtında bir parmak gezdirdiği yavru mutlu bir şekilde esnedi ve ciyaklayarak Orek'in göğsünün sıcaklığına kök saldı.

"Aklıma ," diye itiraf etti. "Ona

sürekli ne diyorsun?" "*Darrah.*"

"Bu orkça mı? Ne anlama geliyor?"

"Öyle... *küçük meşe palamudu.*" Orek'in boynunda bir kızarıklık daha belirdi. "Çünkü ağaçtan düştü."

Gülümsemesi daha da genişledi, içinde çok farklı iki duyguyu ateşleyen sıcak, akkor bir şeye dönüştü. Birincisi zevkti, yeni ve bağımlılık yapıcıydı. Onun gülümsemesinden hoşlanıyordu, gamzesinin görüntüsünden ve gülümsemesiyle ateş ışığının tenindeki çillerle oynamasından hoşlanıyordu.

Ama aynı zamanda derin, iç burkan bir dehşet de vardı. Küçük bir çocukken Kaldar'dan ve onu döven diğerlerinden saklanırken duyduğu derin korkuya benziyordu. Bu büyük ve korkunç bir şeyin tehdidiydi... yine de farklıydı. Kötü değildi. İçindeki bir şey geri dönülmez bir şekilde değişmiş olsa bile. O gülümseme ona adını koyamadığı ya da tam olarak anlayamadığı şeyler yapmıştı.

Bu gülümseme ondan kimsenin istemediği ya da isteyemeyeceği şeyleri isteyebilirdi.

O gülümsemenin kendisinden istediği her şeyi verebileceğini fark etmek dehşet vericiydi.

Ertesi gün nihayet Orek'in söz verdiği insan köyüne vardılar. Orada olacağını biliyordu, o gün oraya ulaşacaklarını da biliyordu ama dış mahallelerdeki binalara ilk bakışta... hoş karşılanmamıştı.

Sorcha'nın keskin nefesini duydu ve durdu, çünkü o da durmuştu. Sorcha gözlerini dikmiş, bacalarından dumanlar yükselen evlere bakıyordu. Orek insan evleri hakkında çok az şey biliyordu ama bunlar yeterince büyük ve bakımlı görünüyordu; yaz yangınlarından korunmak için etraflarındaki çalılar temizlenmiş ve yıllarca çizmelerle yüründükten sonra binalar arasında küçük patikalar açılmıştı.

"Bu kadar

mı?" Orek

başını salladı.

Ağzı tek kelime etmeden açıldı.

Umutsuzca onun bir şey söylemesini diledi.

Bunun yerine, sabahtan beri üzerine titrediği yavruyu okşadı. Bugün ona başka sorular sormak yerine, sorularını bebeğe yöneltmiş, güçlü olup olmadığı, yakışıklı olup olmadığı, aptal olup olmadığı gibi anlamsız şeyler sormuştu. Hepsini şarkı söyler gibi bir sesle söylemişti ve Orek yürürken, köy yaklaştıkça yavruyu biraz kışkırttığını fark etmişti.

Onunla geçirdiği zamanın kısaldığını biliyordu ve en azından içten içe, onun sorularından daha fazlasını istediğini itiraf etmeye hazırdı... sonsuza dek ondan ayrılmadan önce onun ilgisinden daha fazlasını.

Yine de onun her sözüne kulak kesilmiş, ona aptalca şarkılar söylerken ve en sevdiği yiyecekleri sorarken kendi kendine gülümsemişti.

Belki de en iyisi budur, diye düşündü kendi kendine, kız köye bakmaya devam ederken onu izliyordu.

Bir gece uykusu, içindeki bu değişimi hissetmekten duyduğu huzursuzluğu gidermemişti. Bağlılığın ilk dalları kök salmıştı, tıpkı ağaçlara tutunup güneşe doğru tırmanan kadar kararlıydı. Ondan *hoşlanıyordu*. Ve bu onu korkutuyordu.

İçindeki sahiplenici canavarın onu bırakmamak için hırlamasından bile daha fazla. Belki de şimdi ayrılmaları daha iyiydi.

Bu bağlılığın filizlenmesine asla izin vermemesi daha iyiydi; çünkü onun kendisini mahvedebileceğini, av yollarını ve batı dağlarının yamaçlarını bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Yalnız kalmaya alışkındı. Böylesi daha kolaydı. Kendine nasıl bakacağını, klanının ve dünyasının kurallarını biliyordu. Orek bu insan kadının yanına ait değildi, ne dünyasına ne de hayatına.

En iyisi bu.

Kelimeler karnında çürük et gibi oturuyordu.

Orek göz ucuyla onu izledi, onu ağaçların arasında neyin tuttuğundan emin değildi. Günlerdir insanları ilk kez gördüğü ve onun için gerçek bir güvenlik anlamına gelen şey için koşmasını bekliyordu. Kendi türünün arasında olmanın bir rahatlık olduğunu varsayıyordu.

Uzun bir süre sonra kendine gelircesine gözlerini kırptırdı ve ona kiti vermek için döndü. Bebek ciyakladı ve mırıldandı, avucunun içinde kıvrıldı.

Sorcha boğazını temizleyerek ama ona bakmadan, "Ona Darrah demelisin. Senin küçük meşe palamudun."

", " diye kabul etti.

Sorcha uzun bir nefes aldı ve sonunda yüzünü ona döndü. Gülümsemesi garip bir şekilde hüznüydü ve eğer Orek başkalarının davranışlarını daha iyi bilseydi, onun neredeyse... utangaç olduğunu düşünebilirdi.

"Teşekkür , Orek. Her şey için."

Sesinin derin ve içten tınısı adamın boynunu yeniden ısıttı. Başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Doğru olan buydu."

"Evet, ama bu kolay bir şey değildi. Bana hiçbir şey borçlu değildin ve her şeyi riske attın. Ben gerçekten..."

Şok olmuştu, gözleri sanki ağlamak üzereymiş gibi camlaşmıştı. Birdenbire elini sertçe ona uzattı, dudakları kararlı bir çizgiye çekildi.

Orek insanların bu bilek sıkma âdetini görmüştü. Sağ elini ona doğru uzattı, ama bileğini tutmak yerine görmezden geldi ve elini kendi elinin içine aldı. Onunkine kıyasla çok küçüktü, çok kırılabilirdi, çok yumuşaktı. Kız elini geri sıktığında kalbi göğsünde garip bir şekilde çarptı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, elini bırakmadan.

Kızın sorusu üzerine elini çekmek istedi; yarını, ertesi günü ve ondan sonraki günü dolduracak hiçbir şeyin olmayacağı düşüncesi ruhunu buruşturuyordu. Klana dönme fikri, kaçtığı o ilk gece umutsuz bir fikirdi, yapması gerekene cesaret etmek için kendine söylediği bir fanteziydi. Gün ışığında, geri dönemeyeceği açıktı.

Sorcha'nın da kendisinin de yokluğunu anlamak kolay olacaktı. Orek Sorcha'yı buraya getirmemiş olsa, ilk gece onunla yollarını ayırmış olsa ya da sadece bağlarını koparıp onu yoluna göndermiş olsa bile, yine de tümüyle suçlanacaktı. Onu kendisi için çaldığını söyleyeceklerdi.

İçindeki karanlık, çirkin bir ses bunun böyle olmasını diledi.
al, sakla, sahiplen.

Şimdi yapılabilecek tek şey iz sürücüleri insan köyünden uzaklaştırıp batı ormanlarının derinliklerine götürmekti. Ne yapacağına dair ilham gelene kadar dolaşacağını düşündü. Belki de orklardan ya da insanlardan uzakta, kendine ait diyebileceği bir toprak parçası bulabilirdi. Tek kişilik bir klan.

Bunların hiçbirini Sorcha'ya söylemedi. Sorcha'nın kirpiklerinin altından süzülen gözyaşlarından nefret ediyordu.

Belki de ona ne olduğunu önemseydiğini, ayrıldıklarında onun için endişelenebileceğini düşünerek hayrete düştü ama ona olan lanetli bağlılığı gibi bu düşünceyi de acımasızca bastırdı.

Sadece kibarlık ediyordu, sadece onun hayatına yaptıklarından dolayı kendi endişelerini yatıştırıyordu.

"Avlanacağım," dedi sonunda. Yalan değildi.

Aslında bu onun tek gerçek planıydı.

Dudakları inceldi ama başını salladı.

"Eğer size borcumu ödememin bir yolu varsa, yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen beni bulun. Şu anda nerede olduğumuzdan emin değilim ama ailem Granach köyünün dışında, Darrowlands'da yaşıyor. Brádaigh evini sor."

Kalbinin derinliklerinde onu bir daha asla göremeyeceğini bilmesine rağmen başıyla onayladı.

Göğsünü sıkı sıkı bir bantla Orek çantasının bir cebinden küçük bir torba çıkardı. İçindeki ağır altın sikkeler ona uzatırken şingirdedi.

Sorcha'nın gözleri hediye karşısında madeni paralar kadar yuvarlaklaştı. Hediyeği onun eline geri koymaya çalıştı.

"Hayır, buna dayanamam."

"Al şunu," diye ısrar etti ve elini yumruk yapıp yanına bıraktı. Diğer Darrah'la doluydu ve onu geri alamıyordu.

"Ama-"

"Her ihtimale karşı birkaç tane topladım. Benden çok senin işine yarayacaklar.

Al şunu."

"O zaman en azından..." Adamın ona takas ettiği kılıflı hançeri cebinden çıkardı.

Ama Orek bunu da kabul etmedi.

"Hâlâ ihtiyacın olabilir."

Ağzı mutsuz bir şekilde çatıldı ama başını sallayıp hançeri ve paraları ceketinin cebine koydu.

"Teşekkür . Eğer karşılığını ödeyebilseydim..." Başını iki yana salladı. "Gerek yok."

Rahatlamaktan çok sıkıntılı görünüyordu ama ona kalan tek şey uzun, derin bir nefes almak, omuzlarını dikleştirmek ve "Elveda Taş Derili Orek" demekti.

Kalbindeki sızıyı görmezden gelerek boştaki yumruğunu kalbinin üzerinde sıktı. "Elveda, Darrowlands'lı Sorch Brádaigh."

Gözleri uzun bir süre onun üzerinde oyalandı, bir şekilde doldurmak istediği esneyen bir sessizlik, onun için umutsuz bir çağrı...

Omuzları kaskatı kesilmiş bir halde topuklarının üzerinde döndü ve adımlarını kararlı bir şekilde atarak köye doğru ilerledi.

Orek ağaçların arasındaki yerinden onun gidişini izledi. Onu göremeyene kadar izledi, koyu renk bukleli başı evlerin arasında kayboldu. Dilinin ucuna bir son gelse de ayaklarını hareket ettirmeye gücü yetmedi.

Darrah onun elinde yine acıkmış bir halde mırıldandı.

Çantayı tuniğinin içine koydu ve cebinden kurutulmuş bir havuç çıkardı. Bir parçasını Darrah için ısırdı ve bir diğerini de kendisi çiğnedi.

Ormanın sessizliği onları çevreliyordu ama Darrah'nın küçük bebek sesleri dinlenecek bir şeydi.

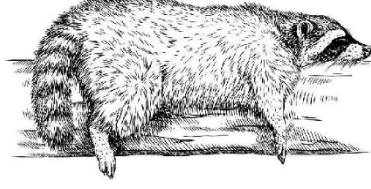
En azından klana geri dönemezse, hâlâ küçük bir yoldaşı vardı.

Yavru mutlu sesler çıkarıyordu ve bu bir şekilde umutsuzluğunun en kötü yanlarını yumuşatıyordu. Bağlılığının koparılması tahmin ettiği kadar acı vericiydi ve bunun gerçekleşeceğini ve gerçekleşmesi gerektiğini bilmek onu çok az teselli ediyordu.

İkisinin de iyiliği için aralarına mümkün olduğunca mesafe koyması gerekiyordu. Yine de, Darrah'la arasına bir havuç daha girdikten sonra bile kendini harekete geçiremedi.

Onu bırakma, diye inledi canavar.

Kalmasının ne zararı olabilir ki? Sadece kısa bir süre için. Sadece emin olmak için.

Bir insan köyünün tanıdık kokuları Sorch'a'nın duyularını ele geçirdi. Odun dumanı ve çiftlik hayvanları, kuruyan otlar ve sabun kekleri. Ayaklarının altındaki patika yılların kullanımından dolayı doluydu, ama tümsekler ve dalgalanmalar yabancıydı ve her bir adımı seçerken gözlerini meşgul ediyordu. Köy hayatının sesleri evlerin arasından süzülüyordu ve Sorch'a bu sesleri takip etti.

İnsanların konuşmaları sonunda gözlerini kaldırmasına neden oldu ve bir köyün iş başında olduğunu gördü. İnsanlar koşuşturuyor, verandalardan iniyor, arabaları çekiyor, atları ve öküzleri bağlıyor ve bahçelerle ilgileniyorlardı. Çocuklar sokaklarda koşuşturuyor, kuyrukları sallanan köpekler peşlerinden koşuyordu. Pastoral, tanıdık bir manzaraydı; Eirea'nın herhangi bir yerinde olabilecek bir köy.

Gürültü ve hareketliliğin saldırısı ormanın dinginliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Köle tacirleriyle kör ve ağzı tıkalı geçirdiği bitmek bilmeyen günler ve Orek'in sessiz arkadaşlığıyla geçirdiği son bir avuç gün arasında, tüm bu görüntülere, kokulara ve seslere alışamamıştı.

Kaçırılmadan önce ilk kez yalnızdı.

Sorch'a çok nadiren tek başınaydı. Kardeşlerle dolu bir evde, en iyi savaş atlarını eğitmeye adanmış bir mülkte, şövalye babasına saygı duyan bir toplulukta, neredeyse hiçbir zaman tek başına değildi. Sofie teyzesinin evine gizlice kaçmayı ya da atı Fiora'yı bir öğleden sonra sessizlik için dışarı çıkarmayı, sadece gevezelikten ve ev işlerinden bir süreliğine kaçmayı kabul etmişti, ama o zaman bile *gitmemişti*.

O ve ailesi nerede olduğunu biliyordu.

Tekrar insanların arasında olmak küçük bir rahatlamaydı ama kasabanın derinliklerine doğru ilerledikçe insanlar durup ona bakmaya başladı. Kimse onu selamlamadı ya da kim olduğunu bile sormadı, sadece şüpheli gözlerle onu izlediler ve

endişe bağırsaklarında iltihaplanmaya başladı.

Birkaç adım daha atmıştı ki sonunda biri yaklaştı.

Onu.

Şakaklarında ağarmış koyu renk saçları olan sıırım gibi bir adam ve Elinde hırpalanmış bir çapa tutan adam yola

çıktı. "Kayıp mı oldun?" diye sordu önsöze

gerek duymadan. "Evet, aslında."

Verdiği cevap, en az açık sözlü sorusu kadar onu şaşırtmış görünüyordu

Onu.

Kaşlarını çatarak, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Malzeme satın almayı ve nerede bulmayı umuyordum. Ne var

Bu kasabanın adı ne?"

Adam dudaklarını büzerek ve kaşlarını çatarak, "Birrin," diye cevap verdi. Bilmediği bu ismi duyunca kalbi sıkıştı. Güneybatıdan bu kadar uzakta,

Eirea'nın sınırları tanımsızdı, batı dağlarındaki orklarla yüzyıllar süren savaşlardan sonra huzursuz bir uzlaşmaydı. Sert sınırların savunulması gerekiyordu ve onca savaştan ve kaybedilen hayatlardan sonra, kraliyet sonunda, hiçbir insan tehdit edilmediği sürece, buradaki sınırın gerçekte olduğundan çok haritada var olduğuna karar verdi.

Bölge hakkında çok az şey haritalara girebilmiştir. Bu köy de dahil. Hâlâ ne kadar güneybatıda olduğunu ve dolayısıyla evinden ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu.

"Ve nasıl-?"

"geliyorsun?"

Sorcha zaten sinirli olan dudaklarını büzdü. "Dağlar."

Adamın dudakları kıvrıldı ve dişleri iğrenç bir hırıltıyla ortaya çıktı.

"Orklardan."

Etraflarında mutsuz mırıltılar uğulduyordu ve Sorcha diğerlerinin kendisine yaklaştığını, şüpheli bakışların kendisine çevrildiğini fark . Nabızı hızlandı ve ceketinin cebindeki kılıflı hançeri parmakladı, Orek'in onu saklamasında ısrar etmesiyle rahatlamıştı.

"Evet. Birkaç gün önce kamplarından kaçtım."

Daha tedirgin mırıltılar ve daha da endişe verici olanı, adam çapanın sivri uçlarını ona doğru eğdi.

"Demek sen onlarınsın," diye hırladı.

"Ork orospusu," diye tısladı bir avuç kadın.

Sorcha'nın yüzündeki kan çekildi ve midesi mide bulandırıcı bir tekme attı.

"Hayır, ben--"

"Senin gibileri burada istemiyoruz, ork sürtüğü." Adam kızın ayaklarına tükürdü, topak botlarının parmaklarına bulaştı.

"*Onlara satıldım*," diye tısladı Sorcha, "insanlar tarafından. Beni kaçırdılar."

"Kuzeyde, evet," diye alay etti adam. "Sonunda bunu kendi sorunun haline getirdin." "Ne...?"

"İnsanları daha önce nerede kaçırdıklarını sanıyorsunuz?"

Adamın gözlerine karanlık bir gölge düşmüştü; bu gölge onu ne sorması ne de tartışması konusunda uyarıyordu. Sorcha bilmek istemiyordu.

Ve bu adam muhtemelen Sorcha'nın öz babasının yıllardır Lord Darrow'la birlikte et satıcılığını ortadan kaldırmak için çalıştığını duymak istemiyordu. Görünüşe göre, bu kadar güneyde çalışmamışlardı.

Dudaklarını tekrar büzdü, tüm argümanlarını ve suçlamalarını içinde tuttu. Bu adamla şakalaşmak ona ihtiyacı olan şeyi getirmeyecekti.

"Lütfen," dedi, "sadece biraz erzak istiyorum. Günlerdir ormandayım."

"Onları bize doğru yönlendiriyorsun." "Hayır, dikkatliydim."

"Buraya gelen ilk ork orospusu sen değilsin. Orklar her zaman kendilerine ait olanın peşine düşerler," diye homurdandı adam ve çapayla ona doğru ilerledi.

Sorcha ellerini . "Sorun değil, sadece ihtiyacım var."

Sorcha'nın sağındaki bir kadın, "Burada kimse sana yardım etmeyecek," diye tükürdü. "Defol buradan, ork kaltağı.

Kaçabiliyorken kaç," diye tısladı bir diğeri.

Sorcha sakinleşmek için ellerini havaya kaldırdığında ve ağzını kapatarak midesinin bulanmasını engellediğinde, çapalı adam homurdandı, ayaklarına tekrar tükürdü ve topuklarının üzerinde döndü. Etraflarında toplanan kalabalık homurdandı ve Sorcha'ya nefeslerinin altında *ork orospusu* diye tısladı.

Kasaba temkinli bir şekilde işine geri dönerken uzun bir süre orada durdu, ancak şüpheli gözler onun üzerinde kalmaya devam etti. Kasabada düşmanca bir hava esiyordu ve Sorcha kuyruğunu kısıtırıp kaçma isteğine karşı dişlerini sıkı.

Bunun yerine, bir ayağını diğerinin önüne koymaya başladı.

Eğer onu şehir dışına çıkarmayacaklarsa, o da baskı yapabilirdi.

ve *birinin* ona yardım edip etmeyeceğini görmek için. Bunu yapmamayı göze alamazdı.

Gözyaşlarının acısını geri püskürten Sorcha, Birrin'in içine doğru ilerlerken adımlarını ölçülü tuttu. Küçümsemeler ve kaş çatmalar onu takip ediyor, boynunu sızlatıyordu.

Ana yoldan ayrılmıyor, yanından geçerken ona dik dik bakan diğerlerinin etrafından dolaşıyordu. Kendisine atılan her omuzdan kaçamayan Sorcha homurtularını bastırdı ve bakışlarını dizginledi.

Yürümeye devam et.

Küçük patikalar bir nehrin kolları gibi ana patikadan ayrılıyordu ama o en geniş patikayı takip ediyor, kimseye binaların arasında onu köşeye sıkıştırma fırsatı vermek istemiyordu. Sonunda, ana yol bir kasaba meydanına, düzensiz çim parçaları ve çok sayıda otostop direği olan geniş bir alana yayıldı.

Sağında, nihayet şeyi gördü. Fıçı tahtası bir bina, hırpalanmış bir sundurmayı ve gıcırdayan bir fıçı tabelasını gölgeleyen geniş bir tentenin altında duruyordu. Üzerinde durduğu eski sundurmanın tahtaları kadar yıpranmış bir kadın kaşlarını çatarak meydana bakıyor, Sorcha'yı görünce de hemen ona dönüyordu.

Kadın yamalı eteklerini savurarak tekrar içeri yöneldi. Nefesini içine çeken Sorcha ticaret merkezine doğru ilerledi.

İçeri girdiğinde kapı gıcırdayarak onu haber verdi. Deri ve toz kokusu burnunu istila etti ve gözlerinin loşluğa alışması bir an aldı. Arka duvarı kaplayan çok sayıda pencereye rağmen, mal yığınları gelişigüzel bir şekilde duruyordu. Kasalar soğan, ip, kesilmemiş kumaşlar ve ham yünle doluydu. Doğu duvarına bir dizi eyer asılmış, aralarına farklı boylarda ayakkabılar ve palangalar serpiştirilmişti. Sorcha vagon tekerleklerinin, yıpranmış yivleri olan uyumsuz okların, yıpranmış patates çuvallarının, donuk kalaylı kadehlerin ve demir parçaları fıçılarının etrafından dolaştı. Gözleri her şeyi tam olarak algılayamıyordu ama aceleyle katlanmış bir kumaş yığınınına benzeyen bir şeye takıldı.

Agresif bir şekilde temizlenen bir boğaz, gözlerini ticaret merkezinin uzak tarafına çekti.

Dükkân sahibi, iki fıçı üzerinde dengede duran devasa, ham kenarlı bir kızılâğaç tahtasından yapılmış tezgâhın arkasına yerleşmişti. Zorlu bir hayatın çizgileri bronzlaşmış yüzüne kazınmıştı ve kırılan saçları düzgün bir düğümle başının tepesinde toplanmıştı. Elleri yıpranmış

Tezgâhtaki kadın ona ekşi gözlerle baktı.

"Burası bir ticaret merkezi. Burada hayırseverlik bulamazsınız."

Sorcha neşesiz bir gülümsemeye, "Hayır, ödeyeceğimi sanmıyordum," diye cevap verdi. "Ben ödeyebilirim."

"*Bu tür* bir ödeme kabul etmiyoruz."

"Ve ben teklif etmiyorum." Bu kadın teklif eden birini utandırmamalıydı. *Dürüst olmak gerekirse, orklar tarafından yakalanan kadınlara ne olduğunu sanıyorlar?*

Orek'in kendisine hediye ettiği küçük bozuk para kesesini cebinden çıkarıp şingırdattı. Dükkân sahibinin duruşu tahmin edilebileceği gibi düzeldi. Altın evrensel bir dildi. Ve bu noktada ona nezaket ya da misafirperverlik satın almasına gerek yoktu; sadece erzak yeterliydi.

Belki de Peder ve Lord Darrow buraya gelmediler çünkü buranın ne kadar sefil bir yer olduğunu biliyorlardı.

"Buraya gelmek için uzun birkaç gün geçirdim. Anladığım kadarıyla kasaba gitmemi istiyor, bu yüzden ihtiyacım olanı ne kadar çabuk alırsam o kadar çabuk giderim."

Çay kahverengisi gözlerini bozuk para cüzdanına diken dükkân sahibi homurdandı: "Peki hepsi ne olacak?"

"Giysiler. Bir çanta. Battaniyeler ve bir yatak. Yiyecek maddeleri. Ve mümkünse bir banyo."

Kadının ince dudakları ağzının içinde kayboldu. "Bu mı?"

"Eğer varsa bir harita. Eve uzun bir yolculuk yapacağımı biliyorum, bu yüzden bir yöne sahip olmak iyi bir başlangıç."

Dükkân sahibi, "Bunu bulmak biraz zaman alacak," diye homurdandı.

Sorcha duruşunu genişletti ve bir elini kalçasına koydu. Annesinin onu ev ihtiyaçları için pazarlık yapması için pazarlara göndermesinin bir nedeni vardı; Sorcha kardeşlerinin gözyaşlarından ve tüccarların kaşlarını çatmalarından etkilenmiyordu. Yorgun, aç ve kirliydi, kendini düpedüz zorlu hissediyordu.

"Banyodan sonra yardım edebilirim." "Tamam."

Dükkân sahibi, umursamaz bir el sallayışla onu mal yığınının derinliklerine, soğuk, ışısız apliklerin bulunduğu karanlık bir koridora ve nihayet banyoların bulunduğu arka odaya götürdü. Her iyi ticaret merkezinde, hatta bunun gibi daha kötü olanlarında bile, seyahat yorgunları için her zaman bir tür tuvalet bulunurdu.

Tuvalete giren Sorcha, burayı eski ve yıpranmış ama aynı zamanda tıpkı dükkân sahibinin kendisi gibi derli toplu bulunca hoş bir sürprizle karşılaştı. İki bakır

Banyolar odanın büyük bir kısmını kaplıyordu ve dar bir şifonyer ile bir lavabo da geri kalanı kaplıyordu.

Üzerindeki kat kat giysileri soyarak, dükkân sahibinin ocağa kömür ekleyişini ve büyük bir tencerenin üzerine su dolduruşunu izledi. Suyun kaynamasını beklerken, Sorchâ arkadaki kuyudan kovalarla su çekilmesine yardım etti ve kadın giysileri yığınlarından birini karıştırdı. Sığabilecek birkaç şey buldu ve onları tuvalete götürerek kaynayan suyun banyodaki soğuk suya dökülmesine yardım etti.

Odayı büyük bir buhar bulutu kapladı ve Sorchâ neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

Dükkân sahibi, "Şu haritaya bir bakayım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Sorchâ, eli hâlâ bozuk para cüzdanını tutan cebindeydi.

Sonunda yalnız kalınca kirli gömleğini ve sütyenini çıkardı. Haftalardır ilk kez çoraplarını çıkarırken yüzündeki küçümseme ifadesine engel olamadı ve onları fırına atmamak için kendini zor tuttu. Sıcak, terli ayak kokusuyla doymuş bir tuvalete ihtiyacı yoktu.

Neredeyse ılık suyun içine dalacak olan Sorchâ zevkle inledi. Başını küvetin arkasına yasladı ve iç çekerek çenesine kadar suya battı ve kollarının yüzmesine ve göğüslerinin sallanmasına izin verdi.

Mükemmel.

Ayaklarındaki ve ortasındaki ağırlar yatıştırıcı sıcaklıkta azaldı ve başını yüzeyin altına daldırarak günlerin terini ve kirini kazıyarak temizledi. Kendine hiç acımadı, ulaşabildiği her santime bir sabun keki götürdü, günlerce ve günlerce ve günlerce süren korku ve kırı temizledi.

Çok geçmeden cildi pembeleşmiş, saçları yumuşamış ve tırnakları temizlenmişti. Kendini iki haftadır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

İşini bitirdiğinde su ılık olmaktan çok uzaktı. Sorchâ ayağa kalktı, su akıp gidiyordu ve banyodan çıkarken bıraktığı grimsi kahverengi renge bakarak yüzünü buruşturdu.

Kurulanmak ve temiz kıyafetlere bürünmek başlı başına bir zevkti.

Yeni sütyenler çok uzun, yeni gömlek çok büyüktü ama bulduğu tek askı takımı biraz küçüktü. Gömleği başının üzerine çekti ve göğüslerini yerleştirdi, neredeyse yumuşak tişörtten dışarı taşacakları için biraz homurdandı.

deri. Ama bağları yapabiliyordu, deri iyi işlenmişti ve sırtını destekliyordu, bu yüzden gerçekten şikayet edemezdi.

Paltosunu tekrar giydi, paralar ve hançer hâlâ cebindeydi ama diğer kirli giysilerini geride bıraktı.

Sorcha dükkân sahibini yırtık pırtık bir haritanın üzerine eğilmiş, kızılağaç tezgâhın üzerinde bir yığın mal hazırlarken buldu. Kadının homurdanmasına ve oflayıp puflamasına rağmen yığın düzgün ve eksiksizdi. Önü düğmeli ve kolları yırtmaçlı ağır yeşil yün bir pelerin, şu anda giydiği gibi kırıışmış olsa da temiz gömleklerden oluşan bir yığının üzerine örtülmüştü. Sırada fazladan bir çift sütyen ve çorap demeti vardı. Onların yanında kapitone bir yatak, üç battaniye, hafif küf kokulu bir kürk ve bir su tulumu, boş bir deri çantayla birlikte istiflenmişti.

Tüm eşyaları toplamaya başlamıştı ki, yaşlı bir el yığının üzerine indi.

"Önce paralar,
tatlım." "Evet."

Sorcha bunu karşılamaya yetecek kadar bozuk para ve inadına bir tane daha çıkardı. Orek'in kendisine hediye ettiği parayı harcarken yüzünü buruşturdu, paraların yarısı dükkân sahibinin yamalı eteğinin gizli bir cebinde kayboldu. Kadın cebini yokladı, boğuk bir şingırtı çıkardı ve mırıldandı.

"Bunları nereden aldığını bilmek istiyor
muyum?" "Onları çalmadım."

Dükkân sahibi gözlerini kısarak ona baktı. "Öyle olmasını tercih ederdim."

"Altın çalmak beni kesinlikle takip ettirirdi. Dükkân sahibinin
Kasaba bunu istemedi."

Dükkân sahibi omuz silkerek, "*Burada* takip edilmenizi istemiyoruz," dedi. "Sanırım o zaman kapımı çalacak büyük yeşil bir hayvan için endişelenmeyeceğim."

Sorcha buna bir şey demedi, kadının ne düşüneceğini ona bıraktı ve onun yerine çantayı doldurmaya yöneldi. Giysiler iyi değildi ama sağlamdılar ve geçirdiği iki haftadan sonra, her birini çantaya koymadan önce hissetmekten büyük keyif alıyordu.

Kendi çantasını Orek'inkinin yarısı kadar doldurmaya çalışırken, gizlice haritanın üzerine eğilmiş olan dükkân sahibini izledi. Kadının haritaya eklemeler yaptığını, güney bölgesinde, en alttaki boş alanların çoğunu doldurduğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Kuzeyden mi geliyorsun?"

Sorcha dükkân sahibine baktı. Her ne kadar haritanın üzerinde geziniyor olsa da, yüzünde bir ilgi ifadesi vardı. Eğer o bir kedi olsaydı, Sorcha kulaklarının ona doğru sallandığını hayal edebilirdi.

Misafirperver olmayabilirdi ama Sorcha her iyi esnafın iyi fırsatlar için kulaklarını açık tuttuğunu biliyordu. En iyileri aynı zamanda bilgi ve dedikodu da satardı. Kendisi de küçük bir köyden gelen Sorcha, haberin nasıl bir para birimi olduğunu biliyordu. Kasaba halkı tıslayıp onun gitmesini istese de, günlerce fincanlarının üzerinde onun hakkında konuşuyor olacaktı.

Her iyi dükkân sahibi gibi bu kadın da malları . "Evet," dedi.

"Darrowlands."

"Hımm. Gitmen gereken çok yol var."

Haritayı Sorcha'ya doğru çevirdi ve bükülmüş parmağıyla karaladığı yerleri işaret etti. Birin'i B ile işaretlemiş ve dolambaçlı bir nehrin içini doldurarak kuzeyde bildiği bir nehirle birleştirmişti. Sorcha nehri takip ederek daha tanıdık topraklara ulaşabilirdi ama mesafe, hissedebileceği her türlü rahatlamayı bastırıyordu.

Neredeyse tüm harita onunla Gleanná'nın başkenti arasında uzanıyordu. Granach'ın yakınlarda olduğu Dundúran ise onun kuzeybatısındaydı; beş günlük bir yolculuktan sonra haritanın kuzey ucunda bile değildi.

Sorcha bunun en az iki haftalık bir yolculuk olacağını biliyordu; onu esir alanların buraya gelmeleri bu kadar sürmüştü ve yollarını biliyorlardı, atları da vardı. Ama bu kadar açık bir şekilde ortaya konduğunu görünce.

Gözlerini kırıştırarak bir başka acı gözyaşı dalgasını geri püskürttü.

"Nehri solunda tutsan iyi olur," dedi dükkân sahibi, parmağıyla dalgalı çizgiyi takip ederek. "Dağ eteklerine kadar nehrin karşısındaki her yer ork arazisi."

"Bunlar başka kentler mi?" Sorcha kadının yazdığı diğer mektuplara dokundu.

"Evet."

"Peki onlar da sizin kadar misafirperver mi?"

"Humph. Aşağı yukarı. En azından Eirea'ya girene kadar. Yabancıları pek hoş karşılamayız."

"Fark ettim."

Dükkân sahibi ona sert bir bakış fırlattı. "Biz yıllardır kraliyetin sınırlar konusunda bir şeyler yapması için yalvarırken sizin gibilere sempati duymak zor."

"Ama sınırlar..."

"Sence ilk kimi alıyorlardı? Hemen yan tarafta olursak bizi onlara atmak için daha az iş çıkar." Dükkân sahibi soluna, kapısının ötesindeki ormana doğru başını salladı. "Herkes kaçırılan birini tanıyor. Bir süredir biraz daha iyiydi. Sanırım kaçıracakları insanları daha kuzeyde aramaya başlamak zorunda kaldılar."

"Benim gibi... bu yoldan gelenler oldu mu?"

"Birkaç tane. Buraya kadar gelmeyi başaramayan çok daha fazlası." Dükkân sahibi dirseklerini tezgâha dayadı ve Sorch'a'ya doğru eğilerek homurdandı: "*Onlardan* kaçmak istiyorsan hızlı koşsan iyi edersin tatlım."

Sorch'a kuru boğazıyla yutkunarak başını salladı. "Niyetim bu."

"Hm." Kadın başını sallayarak onayladı. "Güzel. Sadece garip olana dikkat et."

"Garip olan mı?"

"Bazen buralarda dolaşır. Asla kimseye yaklaşmaz ve onlardan biri için biraz küçük görünür, ama yine de senden bile iki kafa daha uzun. Ona göz kulak olun."

Orek.

Farkındalığına ihanet etmek istemeyen Sorch'a başını salladı ve malzemelerini toplamayı bitirdi.

Kulaklarına kan hücum etti ve Sorch'a göğsünde ezici bir paniğin büyüdüğünü, sanki kaburgalarının arasındaki ve içindeki tüm boşlukları doldurabilecekmiş gibi genişlediğini hissetti. Çantanın kayışlarını omuzlayıp sırtına kaldırdı ve ağırlığın altında güçlkle homurdandı. Harita için elini uzattığında, dükkân sahibi haritayı katlanmış bir şekilde avucuna koydu.

"O zaman git başımdan, ork orospusu." "Nezaketin için teşekkür ederim, cadı."

Dükkân sahibinin dudakları bir sırıtışla kıpırdandı ve Sorch'a da buna gönülsüzce karşılık verdi.

"Senin gibi güçlü biri, bence başaracaksın."

"Oh, yapacağımı biliyorum," dedi hissettiğinden daha fazla güvenle.

Yükü ağır olmasaydı temiz havaya doğru koşardı. Dışarıda alacakaranlığın tehditkâr olduğunu gördü, güneş ağaç tepelerinin sivri ufkunun ardında çoktan kaybolmuştu. Yerleşen loşluğa rağmen, ticaret merkezinden çıkarken kasaba halkının düşmanca bakışlarını hâlâ hissediyordu.

Sorcha su tulumunu kuyudan doldurmak ve daha fazla düşmanlıktan kaçınmak için arka tarafa doğru yürüdü. Elleri acımasızca titrerken su kepçeden karanlık uçurumdan aşağı döküldü. Su tulumunun büyük bir kısmı dolduğunda tulumu yere bıraktı ve kalbi hızla çarparken soluk soluğa kalarak kendini taşın kenarına dayadı.

İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

Neredeyse alacakaranlıktı. Neredeyse karanlık. Gece boyunca burada kalamazdı; ormanda cesur olmak zorundaydı. Tek başına.

Tüm bunlara, kuzeye ve eve doğru uzun bir yolculuğa tek başına göğüs germek zorunda kalacaktı.

Birrin ve Gleanná arasındaki birkaç santimlik kâğıt zihninde genişçe esnedi. Mesafe, riskler... Eviyle arasındaki toprakları gerçekte neyin doldurduğunu kim bilebilirdi ki?

Ateş ışığının kenarındaki o yansıtıcı gözleri düşündü; karanlık çadıra kafasını sokan orkun korkunç silüetini hatırladı. Kuyunun karanlığına baktı, neredeyse dillerinin gırtlaktan gelen iniltisini duyabildiğini düşündü, ona onun için geldiklerini söylüyorlardı.

Geri dönmek zorundayım.

Evet, biliyordu. Ama o anda, bu neredeyse imkansız gibi geliyordu. Yardıma ihtiyacı vardı.

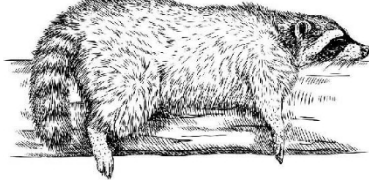
Bu gerçeğin tadı diline acı geliyordu.

Sorcha paniğe kapılmak için kendine birkaç dakika daha izin verdi ama sonra uzun bir nefes aldı. Doğrudu ve sırtındaki çantayı yeniden ayarladı. Binaların arkasından gelip geldiği yöne doğru ilerlemeden önce etrafına bakındı.

Belki de eve dönmek için en iyi şansı, bu işe tek başına kalkışmamaktı.

Belki de dükkân sahibinin uyardığı o tuhaf adam hâlâ buralardadır.

Belki de onu kendisiyle gelmeye ikna edebilirdi.

Ateş yakmalı, diye düşündü Orek.

Alacakaranlık çoktan ormanın rengini soldurmaya başlamıştı. Darrah gıcırdadı ve titredi, ceketinin içine ve göğsünün sıcaklığına daha da gömüldü.

Orada daha fazla oyalanmak için bir neden yoktu. Tecrübelerine göre, insanlar görme yetileri zayıf olduğu için karanlıkta daha da şüpheci oluyorlardı. Ateş ve sıcak bir akşam yemeği, vahşi doğada sahip olduğu birkaç lüksten biriydi.

Yine de günün son saatlerinde saklandığı kayalıktan ayrılmak istemiyordu. Darrah yosunlu kayaların etrafında dolanıp solucanları ayıklarken ve böcekleri kovalarken baltasını bileyerek onları izlemişti. Geçici bir akşam yemeği için bir avuç kurutulmuş et paylaşmışlardı ama yavru daha iyi, daha sıcak bir yemek için şikâyet etmeye başlamıştı bile.

Orek'in midesi de öyleydi.

Ama gitmedi. İnsan köyünün yakınında da ateş yakmadı.

Ateş yakmadan geceyi burada geçirmeyi düşünecek kadar aptal değildi. Tehlikeli şeyler karanlıkta ormandan çıkıp insan köylerinin etrafını sarıyor, çöp yığınlarını karıştırmaya ya da başıboş dolaşan hayvanları avlamaya hazır bekliyordu. Hayır, gitmesi gerekiyordu.

O sadece...yapmadı.

Etrafındaki orman karanlığa bürünürken, Orek onun için endişelendiğini kendine itiraf edebildi. Annesi kaçtığından beri nadiren birileri için endişelenmek zorunda kalmıştı ve bu hissi rahatsız edici buluyordu. Saatlerdir ortalıkta görünmüyordu ama yine de içi içini yiyordu.

karmaşık düğümler. Nedenini söyleyemiyordu; artık kendi türünün arasındaydı.

Onu ilk etapta satan kendi türüydü.

Bu düşünce göğsünde öfkeli bir hırıltının yükselmesine neden oldu. Darrah telaşla hırladı ve Orek onu yatıştırdı.

Hayır, insanların ork-kinlerden korkmasına rağmen, orklar insan yerleşimlerine nadiren saldırırdı. En azından onun klanı saldırmamıştı. Evet, daha büyük ve daha güçlüydüler ama insanlar onlardan sayıca üstündü ve bir araya geldiklerinde, kendileri de ciddi kayıplar vermeye razı olurlarsa bir klanı yok edebilirlerdi. Krul ve ondan önceki Ulrek, istedikleri her şey için insanlarla ticaret yapmaktan memnundu. Dağlarında klanların ticaret için bol miktarda kürkü, tuzu ve demiri vardı. İnsanların birbirlerini satmaya istekli oldukları her şey.

Bunların hiçbirisi derisinin altına işleyen ve onu kaşındıran mantıksız endişeyi hafifletmedi. Darrah'ı dalgın dalgın okşuyor, gece için çok uzakta olmayan bir yerde kamp kurmayı düşünüyordu. Her ihtimale karşı...

"Orek...?"

Adının rüzgârda dalgalanırken çıkardığı ses, derisinin kabarmasına neden oldu. Nefesi ciğerlerine doldu ve kulakları inanamayarak dikildi.

Kalbinin güm güm atmasına rağmen sesi duydu. İnsan köyünün sınırlarından temkinli adımlarla çıkan ayak sesleri. Günlerdir onun yanında yürüyordu; yürüyüşünü duyduğunda tanıyordu.

Bir eli Darrah'ın üzerinde olan Orek ayağa kalktı, çantasını omuzladı ve ağaçların arasından sessizce ilerledi.

Bunun bir tuzak olmadığından emin için yavaşça ilerledi. Büyük bir meşenin arkasından onu gördü.

Sorcha ağaçların arasında tek başına duruyordu, yüzü ona dönüktü. Büyüyen karanlıkta gözbebekleri büyümüşü ve yumrukları çantasının kayışlarına sıkılmışı.

"Orek?" diye tekrar seslendi, bu sefer biraz daha az umutluydu.

Gergin bir yutkunmayla boğazı düğümlenen Orek ağacın arkasından çıktı. Bakışları ona kaydı ve aradaki mesafeyi kapattığında göğsü rahatlamış bir nefesle genişledi.

Şaşkınlık içinde, yaklaştıkça yüzünde bir gülümseme belirdi. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, siki sütüyenlerine ilgi çekici bir tekme attı.

Daha önce nehirde ıslanmış ve yolculuk yorgunu haliyle güzel olduğunu düşünmüşse de, bu onun temizliği yanında hiçbir şeydi. Ork gözleriyle kızın kabarık yumuşaklığını görebiliyordu.

temiz saçları. Cildi pembeleşmiş, günlerin ter ve kirinden arınmış, yanaklarındaki ve burnundaki büyüleyici çiller daha da belirginleşmişti. Paltosunu ve botlarını hâlâ giyiyordu ama yeni bir gömlek ve sütyen bacaklarını sarıyordu. En kötüsü de, insan kadınlarının göğüslerini ve orta kısımlarını desteklemek için taktıkları o zımbırtılardan birini bulmuştu. Belinin çukurluğunu, kalçalarının ve uyluklarının dolgunluğunu ve tabii ki göğüslerinin cömert kabarıklığını vurguluyordu.

"Hâlâ buradasın," dedi, rahatlama ses tonunu nefes nefese yapmıştı.

Başından güneye doğru daha fazla kan aktı ve onun görüşünün kendisininkinden daha zayıf olmasına şükretti.

"İyi misin?" diye sordu. Gözleri onun başının üzerinden geçerek köyü değerlendirdi. Henüz meşale ya da kızgın kasaba halkı görmemişti ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Ben iyiyim. Erzak alabildim." Ve ona göstermek için çantasını kaldırdı.

"Kalmak istemiyor musun?"

"Hoş karşılanmadım," dedi, yüzündeki neşe kaybolmuştu.

Boğazından mantıksız bir hırıltı daha yükseldi ama onu da acımasızca ısırdı.

O daha sormadan nefesini içine çekti ve birden utangaç bir ifadeye büründü. Aralarında sadece bir kol mesafesi bırakarak yaklaştı. Ona baktığında, gözleri büyük havuzlardı, onu içine çekiyordu, güneşine giden bir gezegen gibi.

"Orek, senden bir şey isteyeceğim. Eğer bu çok fazlaysa, anlarım. Bu senin için bir risk ve muhtemelen tehlikeli olur. Bu yüzden istemezsen sorun değil, ilk etapta sormam adil değil, ama yalnız gitmek istemiyorum. Bir harita, böylece nereye gitmem gerektiğini ve ne kadar süreceğini biliyorum. Bu uzun bir yolculuk ve düşündüm ki..." Sorcha dudağını ısırarak gevezeliğini kesti. Yanakları kızardı ve onun bakışlarına tam olarak karşılık veremedi.

"Sor," dedi usulca.

Gözleri tekrar onunkilere kaydı, kaşları umutla kalktı.

"Beni eve götürür müsün?"

Kalbini yumruk gibi bir şey sıktı ve Orek kendini ona doğru sallanırken hissetti. Bu basit soru onu şok etmiş ve anlamadığı bir şekilde sarsmıştı. Anlaşma boğazından yukarı fırladı, hevesli ve istekliydi ama

onu yuttu.

Neden beni istesin ki? Eminim başka bir insan onu alabilir.

Bir süre daha cevap vermeyince, ağırlığını bir kalçasına verdi.

"Çok şey istediğinizi biliyorum ama bu karşılıksız kalmayacaktır. Ailem zahmetinizin karşılığını size ödeyebilir. İsteddiğiniz ve ihtiyacınız olan her şeyi almanızı bizzat sağlayacağım. Her şeyi."

Hoşnutsuzluk ağzını bir çizgi haline getirmişti. Bunun için bir ödüle ya da tazminata ihtiyacı yoktu.

"Kendini benim rehberim olarak görebilirsin," diye devam etti.

"Birkaç gün daha kuzeye gidersem bildiğim her yeri geçmiş olacağım." Nerede olduklarını ya da nereye gittiklerini en az onun kadar biliyordu.

"O zaman koruma," diye düzeltti.

Kalçasıyla o şeyi yapmıştı, yana doğru itmiş ve yukarı kaldırmıştı. Kolları göğüslerinin altında toplanmış, onları yıkıcı bir etki yaratacak şekilde yukarı itmişti ama bu kısmı bilerek yaptığını düşünmüyordu. Genel olarak bu duruşun, kadının reddetmeyi reddettiği zamanki duruşu olduğunu fark etti. İkna edebilir ve kandırabilirdi ama istediği olacaktı.

Orek sorduğu anda bunu yapacağını biliyordu.

Çok istekli görünemezdi.

Neden bu kadar olduğunu anlamıyordu.

Sadece öyle olduğunu. Ve görünüşe göre kuzeye gidiyordu. Beş nesildir hiçbir orkun gitmediği kadar uzağa.

"Seni götüreceğim," dedi.

Ağzı tekrar tartışacakmış gibi açıldı, ancak başka bir ışıltılı gülümseme tarafından ele geçirildi. Ayaklarının ucunda , yüzü o kadar parlaktı ki neredeyse gecenin toplanmasını engelleyecekti.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Aleti tekrar kıpırdandı ve boğazını temizledi. Yolculuklarında bununla başa çıkmayı ve saklamayı öğrenmesi gerekecekti ama seçiminden pişman olamazdı.

Bugün ondan ayrılmak yanlış geldi. Belki de her şey bitmemiş gibi hissediyordu. Annesinin güvende olup olmadığını asla bilemezdi. Sorcha ile bunu kendisi garanti edebilir, bunu gerçekleştirebilir ve buna tanık olabilirdi.

Evet, işte bu yüzden. Kendim görmeliyim. Sonuna kadar görmeliyim.

Belki o zaman kalbinin etrafındaki yumruk hafifleyecek ve içindeki canavar tekrar sakinleşecekti.

"Yine de bana ödeme yapmana gerek yok."

Sorcha dudaklarını büzdü, bu yüz ifadesi Sorcha'nın onları azarlarken kardeşler ordusunun görmesi gerektiğini düşündüğü bir ifadeydi. İyi bir ölçü için kaşlarını da ona doğru kaldırdı.

"Ama yapacağım. Bu benim için yaptığın küçük bir şey değil. Hayatıma geri dönmeme yardım ediyorsun. İzin ver ben de sana yardım edeyim."

Orek hemen reddetme isteğini geri çekerek kendini düşünmeye zorladı. Çok fazla şey talep etmeyecekti, hele de bakması gereken bu kadar çok yavrusu olan bir aileden. Ama teklif ederlerse, belki de bir yerlerde bir hayat kurmasına yardımcı olacak kadarını isteyebilirdi. Bu para olmak zorunda değildi; erzak ya da nereye yerleşeceği konusunda tavsiye olabilirdi.

Evet, bu adil görünüyordu. Onu hayatına geri döndürmek, kendi hayatına yeni bir başlangıç yapmak için ihtiyacı olanı almak.

Kendine ait bir yerde, sadece durmakla kalmayıp kesinlikle büyüyecek olan bağlılığı için endişelenebilir ve sonunda ondan sonsuza dek ayrıldığı için hissedeceği acıyı dindirebilirdi.

Sonrası için bir sorun.

"Tamam o zaman."

Sorcha tekrar gülümsedi ve elini uzattı.

Daha önce olduğu gibi, Orek onun bileği yerine kendi bileğini onunkine doladı. Teninin onunkiyle buluştuğu yerde, kolundan göğsüne doğru bir sıcaklık kıvılcımı çaktı.

Gülümsemesi arsızlaştı. "Kendi yatağımı aldığımı bilmekten memnun olacaksın. Ve kaşık."

Kahkahasına engel olamadı.

Sorcha bozuk para cüzdanını geri vermeye çalıştığında Orek, "Sende kalsın," dedi.

Bıkkınlık içinde homurdandı. "Hayır. Yarısını harcadım bile. Onlar senin."

İnatçı ork hala küçük bozuk para kesesini almadığında, yavruyu bir parça ısıtılmış havuçla beslerken onu görmezden geldiğinde, Sorcha çantasına doğru fırladı, kapağını bir çırpıda geri attı ve bozuk para kesesini

Görünüşte sonsuz bir çanta. Ateşin başındaki yerine geri dönmeden önce kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Kendine biraz güveç koyarken onun oflamasını kaçırmadı ve dudaklarına değen küçük şeytani gülümsemeye engel olamadı.

Orkları kızdırmakla ilgili bir şey vardı.

Bunu bazen büyük kardeşlerine de yapardı ama bu farklıydı. Kardeşlerinin üç kelime içinde nasıl seğirip bağıracaklarını biliyordu ama ork çok soğukkanlıydı. Sorch a itmekten hoşlandığını fark etti. Sadece birazcık.

Başını eğerek saklamaya çalıştığı o tereddütlü gülümsemeyi görmek için değ erdi.

Sorch a kendi porsiyonunu yerken, ekleyebildikleri sebzeleri mutlulukla çık ırtatırken, karnındaki yahniden daha sıcak olan soruları ona nasıl soracağını düş ündü.

"O kasabaya daha önce hiç gitmedin mi?"

Orek'in bakışları yavruya dönmeden önce ona doğru kaydı. "Hayır. Benim türümü hoş karşılamazlar."

"Hımm," diye homurdandı Sorch a, "fazla alınma. Beni neredeyse kasabadan kovuyorlardı."

Kampın etrafından garip bir ses yayıldı ve Sorch a ihtiyatla ateş ışığının kenarını aradı. Gürleyen hırıltı giderek artıyordu ve Sorch a bunu yerde çapraz duran bacaklarında hissettiğine yemin etti.

Sesin arkadaşından geldiğini anlaması bir an sürdü.

Gürleyen bir kaş çatma, bakışlarını kararttı ve o utangaç, soğukkanlı yüzü çok daha korkunç bir şeye dönüştürdü. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, korktuğu için değil, söylediği şey buna neden olmuş gibi görüldüğü için.

Bana kızgın mı?

"Ne yaptılar?" diye sordu, sesi tehlikeli derecede alçak ve sakindi.

Hemen başını salladı. "Bir şey yok. Sadece biraz tehdit. Ama bana bunları satan birini buldum." Yığın halindeki çantasına el salladı. "Hepsi de hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti, bu yüzden gerekenden daha fazla kalmayı hiç düşünmedim."

"Ama sen onların türündensin," dedi, sanki çok basitmiş gibi.

Sorch a düşünceli düşünceli mırıldandı. "Hem evet hem hayır. Ben bir yabancıyım. Ve arkamdan iz sürücüleri getireceğimden endişelendiler."

Orek'in dudakları inceldi ve midesinin neden oldu.

"Bu doğru olmayabilir."

"O halde yola devam etmek için daha da iyi bir neden." Sorcha omuz silkti. "Burada, sınırların dışında zor bir hayat var. Bunu teoride biliyordum ama sanırım gerçekliği hiç hayal etmemiştim." Güvecini karıştırdı, et suyunda yüzen kalan parçaları düşündü. "Krallık güvende. Babam ve lordu Darrow, et ticareti gibi şeyleri ortadan kaldırmak için çok çalıştılar. Ama sanırım bu kadar güneye inmeyi başaramadılar."

Lord Darrow, Sorcha'nın zamanından önceki son acımasız veraset savaşından sonra Eirea'ya musallat olan suçun kökünü kazıma ve yok etme kampanyasına öncülük etmişti. Darrow, babası ve diğer şövalyeler ve lordlar işe köle ticareti de dahil olmak üzere en kötüsünden başlamışlardı. Ancak, yaptıkları iş hakkında anladığı kadarıyla, Eirea yasaları nedeniyle, toprak lordlar neredeyse kendi küçük krallıklarının naipleri gibi davranıyorlardı, bu da yargı yetkisinin genellikle parçalanmış ve karışık olduğu anlamına geliyordu.

Güney sınır bölgelerinin on beş yılı aşkın süredir bir lordu olmamıştı. Kral birçok soyluya ve hatta birkaç şövalyeye bu unvanı teklif etmişti ama babasına göre hiç kimse birkaç yıldan fazla dayanamamıştı. Unvan ve beraberinde gelen topraklar, bölgeyi yönetmek için harcanan çabaya, tehlikeye ve kaynaklara değmiyordu. Merkezi bir güç olmadan bölge neredeyse kanunsuz hale gelmişti. Böyle bir gerçekliği yaşamak buradaki insanları belli ki sertleştirmişti; tıslayan *ork sürtükleri* hâlâ canlarını yaksa da Sorcha onları bu konuda suçlayamazdı.

"Baban köle tacirleriyle mi savaştı?" Orek sordu.

"Bir bakıma. O ve diğer pek çok şövalye inlerini ve saklandıkları yerleri bulup onları ortadan kaldırmak için çalıştı. Köle tacirlerini adalete teslim etti. Artık emekli oldu. En büyük tehditlerin icabına baktıklarını düşündüğünü söyledi..." Dudakları alaycı bir şekilde büküldü. Darrow'la birlikte yaptıkları onca şeyden sonra öz kızının burnunun dibinden alınmasının babasının içini kemirdiğine şüphe yoktu.

Sorcha, Orek'in Darrah'ı dalgın dalgın okşayışını izledi, Darrah ateşe bakıyordu, kaşları sıkıntılı bir ifadeyle gözlerinin üzerine inmişti.

Sinirlerini yutarak usulca, "Köylülerden bazılarının söylediklerine bakılırsa, orklardan kaçıp bu yoldan gelen ilk esir ben değilmişim. Sence bu mümkün mü?"

Burun delikleri alevlendi ve bakışları kararlılıkla ateşe dikildi. "Bilmiyorum," diye gürledi, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı.

Üstüne gitmedi ama düşünceleri annesine yönelen tek kişinin kendisi olduğunu düşünmüyordu. Bir şeyleri bilmeyi seven ve bilmediğini bilmekten hiç hoşlanmayan biriydi ama adamın gözlerindeki acı çok açıktı. Annesine her ne olduysa, kadının iyi olmasını umuyordu. Ve daha dostane bir köy bulmuş olmasını.

Akşam yemeğini bitirdiler ve Orek yavruyla oynarken, onu sırt üstü yatırıp kırık bacağını düşünerek karnını kaşırken, Sorcha kampı topladı. Orek bunu yapacağını söylediğinde, Sorcha onun sözlerini elinin tersiyle itti ve eşyaları sabah için hazırlamaya koyuldu. Yine de onun ısrarı üzerine ateşi yakması için ona bıraktı.

Kit yorgunluktan bitap düştüğünde, sıra yatak örtülerini sermeye gelmişti. Sorcha yeni yatak örtüsünü ve battaniyelerini göstererek arkadaşının bir kahkaha daha atmasına neden oldu. Yine de Sorcha'ya büyük kürklerinden birini uzattı, Sorcha'nın kaçamak cevaplarını ciddiye almadı. Oflayıp pufladı, avucunda uyukulu bir Darrah'la ateşin etrafında döndü ve kürkü onun üzerine serdi.

Sorcha yüzündeki bariz gülümsemeyi engellemek için yanağının içini ısırdı ve açıkçası eklenen ağırlık ve sıcaklık için minnettardı.

Kendi yatağına sahip olmak ve üşüyüp üşümeyeceği ya da rahatsız olup olmayacağı konusunda endişelenmemek tatmin ediciydi. Yine de, battaniyelerine yerleşirken, yardım edemedi ama o birkaç gece ona yaptığı yuvayı özledi. Onun battaniyeleri daha yumuşak, daha sıcaktı ve bir ticaret karakolunun küf kokusunu taşımıyordu. Hayır, *onun* kokusunu taşıyorlardı.

Sorcha, Orek'in kendi battaniyesinin altına girmeden önce Darrah için bir kürkten küçük bir yuva yapmasını ağır göz kapaklarıyla izledi.

"İyi geceler," dedi usulca yanan ateşin üzerinden.

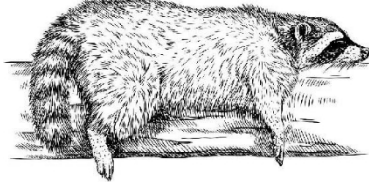
Loş ve sadece profilini görmesine rağmen, yanaklarını renklendiren kızarıklığı gözden kaçırmadı.

"İyi geceler," diye yanıtladı o derin gürültüyle.

Sorcha gözlerini kapadı ve kürkünü diğerlerinin üzerine, burnuna yaklaştırdı ve memnun bir iç çekti.

Karnı toktu. Bir planı vardı. Bir yol arkadaşı vardı.

"*Yakında evde olacağım,*" diye mırıldandı, rüzgârın sözünü kuzeye, onu bekleyen ailesine götüreceğini umuyordu.

Orek, Sorch'a'nın öfkeli soluğunu duyduğunda yüzüne yayılan eğlenceli sırıtışa engel olamadı. Dün gece ona dramatik bir şekilde geri verdiği bozuk para kesesini çantasından çıkardı, o sabah uyanmadan önce çok daha sessiz bir şekilde yerleştirmişti.

Gerçekten de onun almasını istiyordu. Kuzeye giderken muhtemelen daha fazla kasabaya rastlayacaklardı ve bunları en iyi şekilde kullanabilecek kişi o olacaktı.

Bu, biraz yapma fırsatını değerlendiremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bunu yapmasına neyin sebep olduğundan hâlâ tam olarak emin olmayan adam, kadın çantayı avucunun içine alıp ona *hırladığında* sırıtışı kendini beğenmişliğe dönüştü.

Sadece çantasını omuzladı ve ormana doğru ilerledi.

"Bu iş daha bitmedi," diye homurdandı. Adam onun huysuz ses tonuna ve ona yetişmek için attığı ağır adımlara eğlenerek homurdandı.

Dört gözle bekliyorum.

Sorch'a onun yanına doğru ilerlerken, Darrah ciyakladı ve pelerininin kapüşonunu karıştırdı. Orek uzun saçlarını dağınık bir düğümle bağlamıştı ve yavru rakun elleriyle saçlarıyla oynarken büyülenmiş gibiydi. Arada bir, ıslak, burnunu çekerek ya da boynunu yalayarak onu ürperten bir şeyler keşfettiğini hissediyordu.

Nehri sollarında ve çoğunlukla görüş alanlarında tutarak, sabah boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler. Şey, çoğunlukla sessizdi. Sorch'a gevezeliğini sürdürüyordu ve Orek de bundan keyif alıyordu. Onun neşeli gözlemleri ve Darrah'nın maskaralıkları arasında sabah hızla geçti.

Bir gece önce söylediği şeyler onu meraklandırmıştı ve şövalyenin tam olarak ne olduğunu sorduğunda ondan bir gülümseme kazandı.

Açıklamaları onları iki farklı ağaç korusu ve bir

böğürtlen çalılıklarının etrafından dolaşmak zorunda kaldılar. Yavrunun omzuna sürtündüğünü hissetti ve Darrah'ı böğürtlenlere dalmaya çalışırken sıçrayışının ortasında yakaladı ve yavru protesto için ciyakladı. O konuşurken Darrah arada bir böğürtlen topladı, yavru mutlu ama dağınık bir şekilde yerken zengin meyve suları parmaklarını boyadı.

Sorcha kendi avuç dolusu meyvesini toplamak için durakladığında Orek, "Demek o bir savaşçı," dedi.

"Mmm," diye mırıldanarak onayladı, dudakları çileklerle kararmıştı.

Orek, koyulaşan rengin onları nasıl daha dolgun gösterdiğini, şekillerini ve gür yumuşaklıklarını nasıl vurguladığını fark etmemeye çalıştı ama başaramadı. Mor meyve suları dilinin üzerinde patlarken Orek kızın ağzına . Ancak kız ona cevap vermeye başladıktan sonra konuştuğunu fark etti... ve kız onu bakarken yakalamıştı.

"Evet, sanırım en önemli kısmı bu." demeden önce gizemli bir şekilde gülümsedi. Krallığa ve bir lorda hizmet ediyor."

"Peki ya ailesi?" Orek sormadan edemedi. Anlattıklarına bakılırsa babası evde olduğundan daha çok dışarıdaymış gibi görünüyordu. Böyle bir hayat Orek gibi hiçbir şeyi ve kimsesi olmayan erkekler için anlamlıydı ama eşi olan bir erkek için? Yavrular mı? Bu akıl almaz bir şeydi.

Taş Derili klanından pek kimse eskiden olduğu gibi eş almaz, birbirlerini ölümün bile bozamayacağı bir şekilde sahiplenir ve birbirlerine bağlanırlardı. Bu saygı duyulan ama nadir bir şeydi; Krul'un kendisi de hiç eş almamıştı ve böyle bir şeyin zayıflık olduğunu söylüyordu. Erkeklerin çoğu tek bir dişiyi yetinmek istemeyerek onun yolundan gidiyordu ve orcesslerin çok azı da tek bir yatak arkadaşıyla yetinmeye meyilli görünüyordu. Birden fazla yaşlı, bazı dişilerin Krul'un fikrini değiştirmesi durumunda kendilerini özgür tutmak istediklerini söylemişti.

Eş bağının kök salmasına izin veren bir avuç insan tanımış ve yıllar boyunca bunu nasıl beslediklerini izlemişti. Orek böyle bir çifte bakmayı, aralarında özgürce akan bağlılığı ve sevgiyi görmeyi zorlukla hazmedebiliyordu

-Babasının annesine davranışındaki ve kendisinin dünyaya getirilişindeki çirkinlikten ne kadar da belirgin bir fark.

Umutsuzca istediği ama asla sahip olamayacağını bildiği şeylere bakmak her zaman acı verirdi. Keskin kalp ağrısını yatıştırmak her zaman günler alırdı, genellikle kendini ormanda kaybederek.

Bir erkeğin tüm bunlara sahip olması ve öylece... *gitmesi*... fikri içindeki çirkinliği öfkeyle kükretti. Eşini terk etmezdi.

Sorcha bir kez daha mırıldandı ve gözleriyle garip bir şey yaptı,

Ağına bir çilek daha atarken onları yuvarlıyordu. "*Aynen* öyle," dedi.

Cevap hiçbir şey ifade etmiyordu ama Orek babasının aptal görüldüğünden başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu, ama o bile bunun söylenecek bir şey olmadığını biliyordu.

Sanki sorusu ya da cevabı onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi sessizliği uzadı. Ama bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı, bu sefer ona evinin yakınındaki gölün etrafında büyük çalılıklar halinde yetişen dut çalılarından bahsetti. Ona dut toplayarak geçirdiği yaz günlerini ve homurdanan annesi tarafından acımasızca temizlenerek dışarıda geçirdiği yaz gecelerini anlattı.

"Bir keresinde yüzümü iki hafta boyunca mora boyamıştım," diye güldü ve gözlerindeki parıltıdan bundan gurur duyduğu anlaşılıyordu.

Onun iyi mizahının geri döndüğünü görünce küçük bir rahatlama gülümsemesine izin verdi ve sonunda meyveleri geride bıraktıklarında dostça takip etti.

Darrah tam kulağının dibinde kocaman, şapırtılı bir esneme yaptı ve bebeği bir eşarp gibi boynunun arkasına doladı. Yavru mutlu bir şekilde ciyakladı, saçlarını kokladı ve karnı böğürtlenle dolu bir şekilde hemen uykuya daldı.

Böğürtlenleri yedikten sonra öğle yemeği yemekten vazgeçtiler, bunun yerine insan köyüyle ve dağlardan gelebilecek diğerleriyle aralarına daha fazla mesafe koymayı tercih ettiler. Orek'in Silas ve belki de daha fazlasının peşlerinde olacağından hiç şüphesi yoktu; tek yapabileceği onlarla iz sürücü arasındaki mesafeyi korumaktı.

Yarın Orek'in bildiği her şeyin sınırını geçeceklerdi.

Sorcha bir harita temin etmemiş olsaydı bu konuda daha gergin olurdu. En azından bir yönleri vardı. Kendisi için de fazla endişelenmiyordu; insanlar ona şaşırmış olabilirdi ama ona saldırma ihtimalleri yoktu. En azından akıllı olanlar.

Yine de, kuzeye doğru ilerledikçe karnında bir önsezi hissi büyüdü. Sorcha da bunu hissetmiş ya da en azından onunkini sezmiş olmalıydı ki sonunda sessizleşti. Bu sessizlik günler boyunca aralarında kurdukları rahat sessizlik değildi. Onun yerine kollarındaki küçük tüyler diken diken olmuştu.

Burun deliklerini açarak alabildiği tüm kokuları aldı: taze porsuk pisliği, yakınlardaki birkaç tavşan yuvası, orman zemininde çürüyen ilk yapraklar. Tehdit edici bir şey yoktu. Ama rüzgârın ters yönündeydiler, yırtıcıları fark etmek için kötü bir yerdi.

Buradaki ağaçlar toprağa doğru kıvrılmış, gövdeleri eğilmiş ve dalları erimiş balmumu gibi çalılık orman zeminine sarkmıştı. Gölgeler karanlık bölgelerde toplanıyordu ve uzun, sarp bir çıkıntıya yaklaştıklarında zemin serinliyordu. Tepede, köklerinin yarısı erozyonla açığa çıkılmış, budaklı bir meşe yaşam veriyordu.

O çıkıntının etrafından dolaşmak istemedi. Bu koruluktan hiç geçmek istemiyordu.

Orek durdu ve Sorch'a'nın da durmasını sağladı. Sorch'a iri ve endişeli gözlerle ona baktı ama sessiz kalacak kadar akıllıydı.

Bir şeyler bulmaya çalışarak burun deliklerini tekrar genişletti.

İçgüdülerinden başka hiçbir şey ona izlendiklerini söylemiyordu.

Orek arkasına uzandı ve homurdanan Darrah'ı kapüşonunun içine geri soktu. Kemerinden bir hançer çıkartıp diğ'er elindeki baltayı avuçlarken kalbi hızlandı. Sorch'a'ya tekrar baktığında, onun verdiği hançeri çekmişti.

Başını geriye doğru eğerek geldikleri yoldan geri dönmesini işaret etti. Kuşlar susmuş, tüm av hayvanları yere inmişti. Hava beklentiyle ağırlaşmıştı ve kulakları sessizlikle ınılıyordu.

Orek duruşunu genişletti ve kolunu kaldırarak Sorch'a'yı arkasına çekti.

Bir okun vızıltısı Sorch'a'dan bir çığlık kopardı ve o da oktan kaçmak için zıpladı. Ok onun durduğu yerin yanındaki toprağa saplandı.

Orek önce oka, sonra da okun geldiği ağaca bakarak hırladı ve büyük dalların arasında hareket eden bir gölge gördü. Baltanın sapını sıkıca kavradı, okuya fırlatmayı düşünürken dişlerini hırıltıyla gösterdi.

"Ben olsam bunu yapmazdım, Ork."

ıkıntının etrafından, kendi türünden birine göre uzun ve geniş, kukuletalı bir insan adım attı. Kukuletasını geri çekerek, sık kesilmiş siyah saçlı ve kafatasının sol tarafından aşağıya doğru uzanan bir yara izi olan bir kafayı ortaya çıkardı. Elinin bir hareketiyle ağaçların arasından dört insan daha fırlayıp etraflarını sardı.

Adamların hepsi farklı boylarda ve renklerdeydi ama hepsinin boynunda benzer bir sivri dövme vardı; bir *V ile ikiye* bölünmüş üç izgi.

"Köle tacirleri," diye tısladı Sorch'a.

Konuşan adam ellerini kaldırdı. Tüccarlar," dedi.

edinilmiş mallar."

"İnsanların," diye karşılık verdi.

"Her şeyin bir bedeli vardır."

Adamın yağlı bakışları Sorch'a'nın üzerinde gezindi ve Orek *bundan nefret etti*. Tekrar hırladı, içindeki canavar kanının ısınmasına ve vücudunun şişmesine neden oldu.

"Sağlıklı. Büyük göğüsler. Güzel saçlar. İyi para eder," dedi adam Orek'e.

Orek Sorch'a'yı daha da arkasına çekti, o alaycı ve değerlendirci bakışlardan daha da uzağa. "O bir insan. Satılık değil."

"Bakın, sizi bunca yolu elimiz boş dönmek için takip etmedik. Onun gibiler pek sık gelmez. Buradaki kadınlar haşlanmış deriden daha serttir ve daha kötü sikişirler. Birisi onun gibi yumuşak bir kadın için iyi para ödeyecektir."

"Ona dokunmayacaksın," diye tükürdü. *Deneyen her eli kopar*.

"Orek..." Kadının elinin üst kolunu kavradığını hissetti. Diğer adamlar yaklaşıyor, tuzaklarının ilmiğini sıkılaştırıyorlardı. İki kişi sırtına saldırırsa onu arkasında tutmak hiçbir işe yaramayacaktı.

"Seninle dövüşmek istemiyoruz, Ork. Onu senden satın alacağım. Gerçekten makul bir fiyata.

Onu kendiniz satma zahmetinden kurtulursunuz."

Öfkesi damarlarında dolaşüyor, onu içten içe kavuruyordu. Bu adamların Sorch'a'ya yapacakları, onlar gibi adamların zaten yapmış oldukları şeyler için yanıp tutuşuyordu. Nefreti hem onlar için hem de kendisi için alev alev yanıyordu.

Onun gibi bir orkun sadece onu satacağını düşündüler. Ona Krul gibi davranacağını.

Orek insan yarısına her zaman içerlemiş, hatta bazen nefret etmişti. O anda, ork yarısından da nefret etti.

Ama en çok da otuz adım ötede duran, sanki zarar vermek istemiyormuş, sanki *arkadaş olabilirlermiş* gibi ellerini kaldıran bu insan erkekten nefret ediyordu. Onların iğrençliği boğazının arkasını yaktı ve dişlerini tekrar gösterdi, dudakları korkunç bir hırıltıyla geriye doğru sıyrıldı. Köle solgunlaştığında içindeki çirkin öfke zevkle titredi.

Bu köle taciri onun bir *ork* olduğunu mu düşünüyordu?

şey bu.

"Eğer onu istiyorsan, gel al," diye homurdandı, içindeki öfkeli canavar kırmızı bir perdeyle görüşünün üzerinden kayıyordu.

Orek ileri atıldı, savurdu - adam ağzını açtı -

Balta adamın kafatasını yararak kanın orman zeminine sıçramasına neden oldu ve Orek canavarının hüküm sürmesine izin verdi.

Her şey bir anda olmuş gibiydi.

Etrafı sarılmış olmasına ve ağır yüküne rağmen, Orek onun görebileceğinden daha hızlı hareket ederek baltayı baştaki köleye fırlattı. Adam kendisine neyin çarptığını anlayamadan öldü, korkunç yarısından korkunç bir hilal şeklinde kan fışkırdı. Cesedi buruştu.

Diğer elindeki hançeri kavrayan Orek, diğer köle tacirleri bir araya gelip bağırırları ağaçların arasında çınlarken en yakındaki adama saldırdı. Çantası onu sırtına doğru itti ve kollarının hareket ettiğini görmekten çok hissetti, bir bloklar ve yumruklar telaşı.

Eller Sorcha'yı ve çantasını kavradı ve seslenemeden onu Orek'ten uzaklaştırdı. Arkadaşı kükredi ama Orek döndüğünde üç köle taciri onu karşılamak için oradaydı, iki kılıç ve bir balta yüzünde parlıyordu.

Sorcha kayışlardan kurtuldu ve çantasını ölü bir ağırlık gibi bıraktı.

Hançerini kavrayarak, köle taciri onu yakalamadan önce etrafında döndü. Kendine yer açarak geriye doğru dans etti ve hançerini kaldırarak parlamasını ve adamın onu görmesini sağladı.

Hayatının büyük bölümünde yanında olmasa da, babası bir şövalyeydi ve ona öğretebileceklerini öğretmişti. Kaçırılmayacaktı. Bir daha olmaz, bu şekilde olmaz.

Köle taciri, bir eli genişçe açılmış, diğeri kalın bir ip tutarak ilerledi. Kemerinden siyah bir kukuleta sarkıyordu ve Sorcha böyle bir kukuletanın içinde geçirdiği sıcak, bayat karanlık günleri hatırlayarak bir tiksinti dalgasına karşı dişlerini sıktı.

Bir daha olmaz. Bir daha asla.

Köle onu Orek'ten uzaklaştırmaya çalıştı. Homurtular ve bağırırlar koruyu doldurdu ama Sorcha bakışlarını köle tacirinden ayırmadı. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu ve elleri titriyordu ama yine de kendini tuttu.

"Düşmanınıza asla arkanızı vermeyin. Yerinizde kalın ve onu

"Babası onu ve en büyük iki erkek kardeşi Connor ve Niall'ı eğitmişti.

Kadının geri çekilmeyeceğini ya da ona bir fırsat vermeyeceğini anlayınca köle taciri hırladı ve ipi başının üzerinde savurdu. İpi bir *çatırtıyla* kızın önündeki zemine indirdi, çıkan ses kızın kulaklarını tırmaladı ve iğne batması şeklinde kirler uçtu.

Bağırdı ama duruşunu korudu.

Bir anda ipi bir kırbaç gibi savurdu ve onu engellemek için kaldırdığı kolundan yakaladı. Köle ipi geri çekerken kız acı dolu bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

Orek soluna doğru kükredi ve ardından yankılanan, mide bulandırıcı bir *çatırtı* duyuldu.

İrkildi ve soluna bakınca üç köleciden birinin kemiksiz bir şekilde yere yığıldığını gördü, başı ters yöne dönmüştü. Kalan ikisi dehşet içinde bakakaldı ama Orek hançeri parlayarak tekrar üzerlerine geldi.

Ortasına inen sert bir *şaplakla* nefesi kesildi ve ipten kurtulmaya çalıştı. Köle taciri onu iki adım daha yaklaştırmayı başardı ve üzerine atılarak ipi tekrar boynuna geçirdi.

Sorcha adamın yüzünü yakalayarak kesti. Adam acı içinde ağlarken Sorcha'nın koluna ve yanağına kan sıçradı, tökezleyerek geri çekildi ve ipin düşmesine izin verdi.

Bıçağı tekrar sallamadan önce ondan kurtuldu ve tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Ben yumuşak değilim," diye hırladı ve adamın kanayan yüzüne tükürdü.

Köle taciri ters ters baktı, eliyle harap olmuş yanağından fişkıran kanı engellemeye çalıştı. Bıçak onu düşündüğünden daha derinden yakalamış, yanağını dudağına kadar kesmiş ve ağzını ürkütücü bir alay şeklinde genişletmişti. Hâlâ kemerinde kılıflı silahları vardı ama ona baktı ve sonra diğerlerinin hâlâ Orek'le savaştığı yere göz attı.

Ona bir kez daha karanlık bir bakış fırlatarak, "Sikerim böyle işi," diye homurdandı ve ağaçların arasına doğru koşmaya başladı.

Sorcha şaşkınlık içinde onun geri çekilişini izledi.

Savaş sesleri dikkatini tekrar Orek'e çekti ve Orek'in kalan iki köle tacirine karşı koyuşunu hayretle izledi. Diğerlerinin bıraktığı boşlukları doldurarak ona birlikte saldırdılar ama Orek her seferinde onları karşıladı. Babasının ona öğrettiği düelloya hiç benzemiyordu, hatta babasının özellikle kazalardan kurtulmak için gösterdiği daha kirli savunma hareketlerine bile benzemiyordu. Ne de onun ve kardeşlerinin at sırtında yaptığı zarif mızrak dövüşü ve düellolara benziyordu.

annelerinden öğrenmişlerdi.

Orek'in dövüşü acımasız, vahşi ve hızlıydı. Bir engerek yılanı gibi sarılmış, sert ve pişmanlık duymadan saldırıyordu.

Bu onun içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Zihni bu tür bir güçten dehşete düşecek kadar çok şey biliyordu; üç yetişkin adam onu devirmemişken ona karşı nasıl bir umudu olabilirdi ki? Yine de... bir yırtıcıyı gördüğünde tanıdığı temel dehşetin altında, hayranlığına engel olamıyordu. Hiç bu kadar güçlü ya da hızlı birini görmemişti.

Eğer tüm orklar onun gibi savassaydı, çıkan her gücü mahvederlerdi.

Orek'in üstün gücünün yaylım ateşi altında köle tacirleri yorulmaya başladı. Sadece ufak bir yanlış adımdı, neredeyse bir tökezlemeydi ama Orek onu aldı. Sağındaki adam bir an için tereddüt ettiğinde, Orek'in eli onu tuniğinden yakalamak için fırladı ve diğerini sopalamak için kullandı.

Yakalanan adam inledi ve diğeri geriye düşerken yere yığıldı.

Orek kükredi, alt dişleri Sorcha'nın ürpermesine ve hançerini daha sıkı kavramasına neden olan bir baskınlık gösterisiyle ortaya çıktı.

Son köle ayağa fırladı ve ağaçların arasına çekilirken yaprakları tekmeledi.

Geride bıraktığı ortağı tekrar inledi ve tuniğini tutan yeşil yumruğu pençeledi. Orek'in yeşil yumruğu kölenin yüzüne çarpınca Sorcha bir kez daha ürperdi.

Adam kıvrandı ve mücadele etti ama uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde Orek, kanlar içindeki gevşek bir bedenden başka bir şey bulamadı. Yine de durmadı, yumruğu geri kıvrıldı ve tekrar, tekrar, tekrar vurdu.

"Orek..."

Onu duyduysa bile belli etmedi, yumruğu kemiğe çarparak kırıldı. Kölenin burnu kırıldı, yüzünden kan fişkırdı.

"Orek!" diye bağırdı, titremeye başladığı için yaklaştırmaya cesaret edemedi. "Yeter!"

Kadının sesi, adamın yumruğu kadar gürültülü bir şekilde açıklığı yardı yumruğu tuttuğu yerde durup titreyerek geri çekildi ve tekrar vurmaya hazır hale geldi.

Büyük omuzları kasılmış, kasları bükülmüş ve titriyordu. Azı dişlerinin hınzır kesimi, büyük bir yudum hava emen açık ağzıyla birlikte göze çarpıyordu. Devasa vücudu uyanır gibi titredi ve geniş göğsünden alçak, ağırlı bir inilti yayıldı.

Sonunda başını kaldırdı, bakışları onu bulduğunda gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Orek, sen..."

Yanaklarındaki ani bir yanma düşüncelerini bulandırdı. Hançeri bırakarak ellerini gözlerine götürdü, yüzünden aşağı süzülen yaşlardan dehşete kapıldı. Tuz, çatlamış dudaklarını yaktı ve görüşü bulanıklaştı. Bir hıçkırık göğsünü parçaladı; saldırı, tehdit ve *kukuleta* artık sona ermişti.

Ağaçların arasından acı dolu bir keskin ses yankılandı ve Orek'in önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü görmek için nemli parmaklarının arasından baktı.

"Ağlama," diye yalvararak ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Büyük ve kanlıydılar, tüm başını sarabilirlerdi. Bunun yerine havada titreyerek durdular.

"Her şeyi yap ama... ağlama," dedi tekrar, iniltisi sanki bağırsaklarını deşmiş gibi yankılanıyordu.

Sorcha başını salladı ve adamın gözleri umutsuzluğa gömüldü.

Yerden bir şey aldı ve düşürdüğü hançeri ona uzattı. Sorcha hançeri kılıfına yerleştirmek için aldı ama elleri neredeyse bunu yapamayacak kadar titriyordu.

Gözyaşları hâlâ akıyordu ve Orek'in bakışları her birini takip ediyor ama hıçkırıklar azalmıştı.

"Köle tacirleri için ağlamam," güvence verdi ona, sesi umduğundan daha titrekti.

"Seni korkuttum," dedi.

Sorcha kollarını onun ortasına doladı ama yalan söylemek için bir neden göremedi. "Evet."

Orek'in boğazı düğümlendi ve yüzü acıyla buruştu. "Seni almalarına izin veremezdim."

"Hayır."

"Ben sadece... sana zarar verebilirlerdi." "Evet."

"Benim annem de," kelimedede boğuldu, "senin gibiydi. Onlar gibi pislikler tarafından kaçırıldı. Babam tarafından esir tutuldu. O..." Başını şiddetle salladı, dudakları dişlerini göstermek için geriye doğru sıyrıldı. "Herkes *ona zarar verdi*. Ve ben yapamadım..."

Sorcha'nın kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Bakışlarına karşılık vermedi, sanki ona bakmayı hak etmiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. O zaman onu gördü.

Korkmuş, öfkeli küçük bir çocuk olmalıydı, annesi ve kendisi için dehşete düşmüş biri. Tüm o öfke ve keder.

Ne zaman ona baksa içinde bir şeyler olduğunu görüyordu ama hiç bu kadar keskin olmamıştı, geniş yüzünde utanç çizgileri belirmemişti.

Buna nasıl dayanıyor?

Sorcha da onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. Boğazından şaşkın bir boğulma sesi .

Ormanın sessizliğinde *onu gördü*. Cildini desenleyen küçük sıyrıkları ve yara izlerini gördü. Sivri sağ kulağındaki tek altın halkayı gördü. Dişlerinin olmadığını ama yine de ağzının belirgin bir şekilde insanlık dışı olduğunu gördü. Çillerini ve ince işlenmiş elmacık kemiklerini gördü.

Türlerinin bir karışımıydı, ne tamamen ork ne de tamamen insandı. Aynı anda hem ikisi hem de hiçbiri.

Hayat bu erkeğe pek nazik davranmamıştı. Bunu onun utangaçlığında ve yaralarında gördü. Düşündükçe kalbi sızlıyordu... *kimse* bu erkeğe karşı nazik olmamıştı.

Onu kurtaran . Tekrar.

Minnettarlık göğsünü doldurdu, rahatsız edici ve büyüktü. Sorcha nadiren yardıma ihtiyaç duyar ve asla yardım istemezdi. Birkaç gün içinde bu buçukluk ona karşılığını ödeyemeyeceği kadar çok yardım etmişti.

"Teşekkür ," dedi. Söyleyebileceği tek şey buydu.

Bakışları onunkilere kaydı, şaşkınlığı her halinden belliydi ve bu onun kalbini kırdı. Kolunu kavrayıp sıkmak için uzandığında elini irade gücüyle sabitledi.

"Gerçekten. Daha bir gün oldu ve saldırıya uğradık. Geri dönmek istersen anlarım."

Sanki başka bir dil konuşmaya başlamış gibi kaşlarını çattı. "Seni korkuttum. Seni götürmemi istemeseydin anlardım."

"*Beni korudun,*" dedi. "Koruma dediğimde hiç düşünmemiştim..." Bunun, iri cüssesinin kurtları ve benzerlerini korkutup kaçırması anlamına geldiğini düşünmüştü, saldırganlarla savaşması değil.

"Bu-" Yüzünde kalan nemi sildi. Ağzı kurudu, kelimeler dudaklarından çıkmak istemiyordu ama onları zorladı. "Üzerime gelen kişinin bir başlığı vardı. Beni kaçırانlar günlerce başıma çuval geçirdiler. Ben... Ben başka bir kukuletanın içinde olmak istemedim."

Dudakları mutsuz bir kesikle inceldi ve kız onun öfkesinin yeniden büyüdüğünü hissedebiliyordu.

"Beni biraz korkuttun," diye aceleyle sözünü bitirdi, "ama daha çok böyle dövüşen birini hiç görmediğim için."

Orek sanki gerçeği arıyormuş gibi ona bakmaya devam etti. Bir süre sonra kızın kolunu tuttuğu yere baktı. Kız geri çekilmedi ve Orek onun elini tutup ayağa kalktı, onun da ayağa kalkmasına yardım etti.

Sorcha'nın cevabını kabul etmiş gibi görünerek ondan uzaklaştı ve Sorcha buna minnettar oldu. O kukuletadan söz ederken yine midesi bulandı.

Kaçırıldığı için tüm gözyaşlarını döktüğünü sanıyordu. Eve dönme kararlılığının en kötü korkularını bastırmaya yeteceğini düşündü.

Bugün, onu tamamen parçalanmaktan alıkoymayı başaran tek şey yoldaşydı.

Keskin bir nefesle bakışlarını Orek'in terk edilmiş sürüsünün yanında durduğu yere çevirdi. Etrafına bakındı, ağır kaşları endişeyle aşağı çekilmişti ve onun baktığını görünce pişmanlıkla inledi. "Darrah'ı kaybettim."

Kayaları ve kökleri aramasına yardım etmek için atladı. Korunun etrafındaki zıt yollardan ilerleyerek yavruyu çağırdılar.

Sorcha bu mola için minnettardı. Yavru için endişeleniyordu ama kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı ve Orek'in de aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu. Endişe içini kemiriyordu ama sinirleri yatışmıştı ve ağaçların etrafındaki çemberini kapatırken, midesindeki hastalıklı his kanamaya başladı.

Dövülmüş ve kanlar içindeki köleyi görmezden geldi ama göğsünün hâlâ inip kalktığını fark etti. Onu daha fazla düşünmeden yanından geçip gitti; Orek'i çağırarak hayatını bağışlamıştı, bunu kendi içinde de biliyordu. Başka birini köle olarak satacak bir adam onun merhametini daha fazla hak etmiyordu. Eğer yaşarsa, tamam. Kendine gelmeden önce hayvanlar onu yakalarsa... öyle olsun.

Bu soğuk düşünce karşısında belki de olması gerekenden daha az dehşete düşmüştü.

Orek rahatlayarak ofladı ve Sorcha onun eğilip yavruyu sivri bir kaya koronasından aldığını görmek için tam zamanında baktı. Orek kürkündeki yaprakları ve örümcek ağlarını toplarken yavru mutlu bir şekilde cıvıladı.

Onun da kediciğe mırıldandığını ve onu korkuttuğu için özür dilediğini duyunca gülümsemesine engel olamadı.

"Bir macera yaşadın mı?" diye sordu Darrah'a, onu çenesinin altından kaşıyarak.

Orek onu omzuna aldı ve yavru mutlu bir şekilde yukarı tırmandı.

cıvıltılar.

Arkadaşı çantasını kaldırdı ama sırtına atmak yerine utangaç bir tavırla ona baktı.

"Hiç... başka biriyle ilgilenmedim," diye itiraf etti.

Sorcha onun Darrah'dan daha fazlasını kastettiğini anlayarak başını salladı. "Bana dövüşmeyi öğretir misin?"

Soru aralarına kurşundan bir ağırlığın tüm zarafetiyle indi. Orek'in kalın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı.

şaşırtmaya devam ediyor gibiydiler.

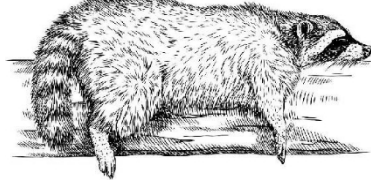
"Bazı şeyleri biliyorum ama nasıl dövüştüğünüzü..." Omuz silkti. "Daha etkili görünüyor."

Adam şaşkınlıkla ona göz kırparken, o da kendi terk edilmiş çantasını aldı. Yerinden oynamış olan birkaç şeyi yeniden düzenleyerek sırtına aldı ve tekrar arkadaşına baktı.

Yutkundu ve yanakları kızarmış bir halde başını salladı.

Sorcha gülümseyerek ellerini çırpı. "Tamam. Nehir temizlenecek. Sonra da erkenden kamp kurmayı hak ettiğimizi düşünüyorum."

OceanofPDF.com

Orek yüzünü kaplayan öfkeli kızarıklıkla savaşıırken kendini sabit tuttu ve tuniğini yukarı kaldırdı. Sorch'a yaban domuzu yarısından kalan yara kabuğunu incelemekle vakit geçiriyordu.

Kaderler, bu sadece birkaç gün önce miydi? Çadırın kapağını tokatlayıp bu insan kadının hayatında patlamasının üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Her zaman hızlı iyileşen biri olmuştu ve yarası da artık iyileşme yolunda görünüyordu ama Sorch'a derslerine başlamadan önce biraz daha merhem konusunda ısrar etti. *"Hiçbir şeyi yeniden açmadığından emin olmak için,"* demişti. *"Antrenman yaparken seni incitmek istemem."*

Bunun üzerine oflayıp puflamış, kızın arsız sırtışının tadını çıkarmıştı. Bu ona korkusunun azaldığını ve belki de kavgadan sonra doğruyu söylediğini anlatıyordu - ilk başta onu korkutmuş olsa da, ondan gerçekten korkmuyordu. Bunu hiç istememişti.

Benden korkacak bir şeyi yok. Ona asla zarar vermem. Asla.

İki gün önceki çatışmadan Sorch'a'dan çok o sarsılmıştı. O köle tacirleri sayılarına aşırı güvenen, özensiz savaşçılardı. Vahşi öfkesinin içinde kaybolmuş olsa bile, onları pek de zorlu bulmamıştı. Birçok ork-kin saldırganını savuşturmuş ve hayatta kalmıştı. Bir yaban domuzunun onlardan daha fazla hasar vermeyi başarmasına şaşırmamıştı.

Hayır, onu sarsan şey canavarının öfkesinin yoğunluğuydu. Ork rakiplerine karşı canı pahasına savaşıırken bile, kendini asla çıldırtıcı bir öfkeye kaptırmamıştı. Bu insan kadına duyduğu sahiplenme duygusu içinde uyuyan canavarı uyandırmıştı ve artık uyandığına göre tüm odağı oydu.

Saldırıdan sonraki ilk gece, onun titreyişini ve uykusunda sıkıntıyla inleyişini dinleyerek uyanık kalmıştı. Sesler içini burkmuş, içinde var olduğunu bilmediği şeyleri çekip çıkarmıştı. *Yatıştırmak, korumak ve ilgilenmek* isteyen yumuşak, çaresiz şeyler.

Nasıl yapılacağını bilmediği şeyler. Ona yönelik tehlike karşısında öfkelenen canavarından çok farklı hissettiren şeyler. O kadar farklıydılar ki, o yakıcı öfke ve yumuşak özlem, yine de içindeki aynı yerden, göğsünün ortasından, kalbinin attığı yerden geliyordu.

Aynı şeyler, parmak uçlarını merhemle kayganlaşmış teninde gezdirirken de gerildi. Yavaş, kasıtlı dokunuşları doğrudan sikine gitti ve *her yerine* dokunmasını ne kadar çok istediğini saklamak için ona cehennem zamanı verdi.

Yüzünün kızarması daha da arttı ve acaba kız da onun sıcaklığını hissediyor muydu diye merak etti.

o.

Ama hayır, o kıvrıcık kafası konsantrasyon içinde eğilmiş ve kayıtsızdı. tatlı işkencesine.

Orek dişlerini gıcırdatarak azı dişlerini diş etlerine geçirdi.

Köle tacirlerinin üzerine saldıgı gibi bir öfkeyi nadiren hissetmişti. Sanki kendi dışındaymış, kendi savaşını izliyormuş gibiydi; köle tacirleriyle savaşan akılsız bir canavar değildi. Hayır, o soğuk, acımasız bir katildi.

Ve pişmanlık duymuyordu. Sorcha'yı güvende tuttuğu sürece. Önemli olan tek şey buydu.

Bir de ondan korkmadığını.

Sonunda işini incelemek için geri adım attığında korkmuş görünmüyordu. Başıyla onayladı ve ellerini bir bez parçasına sildi.

"Sadece aşırıya ," dedi.

Adam eğlenerek ofladığında, o yıkıcı kaşlarından birini ona doğru kaldırdı.

"Yapmayacağım," diye söz verdi iyi bir mizahla.

O arsız sırtış geri dönmüştü ve Sorcha hançerini almak için uzaklaştı. Kalçalarının salınımı onu kendine çekti, hipnotik ritim ona tuniğini bırakabileceğini unutturdu.

Göğsündeki gergin his düğümlendi ve daha önceki çıldırtıcı öfkeye benzemeyen bir hisle doldu. Ama bu öfke ya da hiddet, hatta sadece şehvet bile değildi. Şurup gibi tatlı ve yoğun olan sıcaklık, parmak uçları gibi yumuşak bir şekilde yayıldı. *Onun* parmak uçları.

Onu sadece birkaç gündür tanıyor olmasına rağmen, Orek şimdiden ona çok düşküdü.

Derslerinin ne getireceğini görmeye hevesli bir şekilde onun peşinden giden aptal bir kurt yavrusu gibi hissettiği için kendisiyle alay bile edemiyordu.

Orek hâlâ böyle bir istekte bulunmasına şaşırmıştı ve bu sabah konuyu açıp kendini buna hazırlayana kadar bunu kastettiğine pek inanmamıştı.

Ama kız dövüş pozisyonu alıp başlamaya hazırlandığında, onun ciddiyetini görünce bir kez daha şaşırdı.

Gerçekten de oyalanmamalı, yollarına devam etmeli ve onları takip eden herkesten, *daha kötülerinden* kaçmaya çalışmalıydılar. Yine de Orek yavaş yavaş onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Onun duruşunu görünce küçük bir sırtışa engel olamadı. Ellerini kalçalarına koyarak aralarındaki mesafeyi birkaç uzun adımda kapattı.

Gözbebekleri büyüdüğünde burun delikleri alevlendi ve gölgesi üzerine düştüğünde soluduğunu ya da hafifçe kızardığını hayal ettiğini sanmıyordu.

Gözlerini kırıştırarak adama baktı, ağzı başka bir soru sormak için açılmıştı ki, adam bacağına bir çizme geçirdi ve tek bir hareketle onu sırt üstü yatırdı.

"Oof!"

Bu kez yerden ona tekrar göz kırptı.

Yüzündeki sırtışı korusa da ona elini uzattığında içi sinirle doldu. En son ne zaman *oynadığını* hatırlayamıyordu ve umarım bunu mahvetmemişti.

"Böyle duruşlar düellolarda iyidir. Dövüşler için aptalca," diye açıkladı, elini elinin içine koyduktan sonra onu ayağa kaldırarak.

Arka tarafındaki yaprakları silen Sorcha kıkırdadı. "Yeterince makul."

"Daha basit bir şeyle başlayacağız. Bana nasıl yumruk yapıldığını göster."

Sorcha gözlerini kıstı. "Bence bunu ." Orek ofladı. "Ben uydurmazdım."

Orek'in anlattığı hikâyeler çok hoşuna gidiyordu; Orek yetenekli bir hikâyeye anlatıcısıydı ve ork hikâyelerinde gördüğü ve duyduğu şeyi ona anlattığında, Orek bunları açgözlülükle yutuyordu. Genelde sessiz bir erkek olmasına rağmen, bir hikâyeye anlatırken canlanırdı. Ateşin etrafında oturup yemeklerini yerlerken, sıcak ışık onu dramatik gölgeler içinde bırakırdı ve o da bunu kendi avantajına kullanırdı. Elleri her zaman hareket halindeydi ve sesini ne zaman ve nasıl mükemmel bir şekilde alçaltacağını biliyordu. Gün boyunca yürüdüklerinde de daha az hareketli değildi, ama kız onu o kadar yakından izleyemiyordu, çünkü bileğini döndüren kayalara ve sincap deliklerine dikkat etmesi gerekiyordu.

Bugünkü hikâyesi deniz kızları hakkında duyduğu hikâyelerdi. Sabahın büyük bir kısmını onu bu konuda ikna etmeye çalışarak geçirmişti ama o hâlâ ikna .

"Ama erkek sirenleri hiç *duymazsınız*. Sadece kuzey sahilindeki deniz kızları."

"Erkeklerin dişilerden bile daha güzel olduğunu söylüyorlar, bu yüzden deniz kızları erkeklerini kıskançlıkla koruyor."

"Burada tam olarak *kimler* var?" "Hikayeler."

"Mmhmm," diye mırıldandı kuşkuyla.

"İyi niyetle anlatıyorum."

"Yine de neden saklanmalarına izin versinler ki?"

"Belki de alıkonulmaktan hoşlanıyorlar," dedi Sorcha'nın ayak parmaklarına kadar hissettiği o yankılanan gürlmesiyle. Neredeyse bir mırıltı gibiydi ve bu kadar... hoş olmaya hiç hakkı yoktu.

Dudaklarında gizemli bir sırıtış belirdi ve azı dişleri ortaya çıktı. Normalde geniş ve acımasız olan yüzünü yumuşattı ve Sorcha pervanesinin aleve kapılması kadar kesin bir şekilde içine çekildi. Günlerdir bu erkeğin yanında seyahat ve onda neredeyse... güzel bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştı. İri yapılıydı, acımasız olabilirdi ve yüzü genellikle sert çizgilerle belirlenmişti ama en yüksek dağ zirveleri nasıl sade bir güzelliğe sahipse, Orek de öyleydi.

Çizgileri ve dış hatlarındaki insan ve ork karışımı, canavarca ya da tuhaf değil ama harika bir şey yarattı.

Kızarıklığın boynuna doğru süzüldüğünü hissetti ve ondan başka her şeye ve hiçbir şeye odaklanarak başka tarafa baktı.

Günlerdir nehri takip ediyorlardı, etraflarındaki manzara giderek yeşilleniyordu. Zemini kuru iğneler ve keskin kozalaklarla kirleten dayanıklı ve kökнарları geride bırakmışlardı ve şimdi devasa kızılաğaçların ve geniş sedirlerin altında yürüyorlardı. Ormanın zeminini kaplayan kalın yonca ve süt otu örtüleri, nehri çevreleyen kayalara kadar uzanıyordu. Sonbahar Sorcha'yı almadan önce bile tehdit ediyor olsa da, en azından gecenin en karanlık saatlerinden önce hava henüz çok soğumamıştı. Sadece havanın böyle devam etmesini umabilirdi.

Şimdiye kadar yolculukları, köle tacirlerinin saldırısı dışında, biraz kolay geçmişti. Keyifliydi. Bunun çoğunun yol arkadaşı sayesinde olduğunu biliyordu.

Sorcha hâlâ kızarıklığıyla mücadele ederek boğazını temizledi. "Hâlâ şaka yaptığını düşünüyorum."

Tekrar sırttı. "Bir dahaki sefere gördüğün bir denizkızına sorman gerekecek."

"Ah, doğru, evet, bir dahaki *sefere*, elbette," diye homurdandı. "Bana doğruyu söyleyeceğinden de şüpheliyim."

"Hmm," diye mırıldandı, "o zaman sanırım bana güvenmek zorunda kalacaksın."

Orek geceyi geçirmek üzere kamplarına döndüğünde kendini biraz daha az gergin hissediyordu. Soğuk nehre batırıldığı için kafası hâlâ nemliydi, kanı soğurken kaslarını gevşetmek için omuzlarını yuvarladı.

Saldırıdan sonraki beşinci geceydi ve tıpkı diğerleri gibi Orek de kendini avuçlamak için alacakaranlığa doğru kaçacak bir an bulmuştu. Onun yerine daha küçük, daha yumuşak ellerini hayal ederek, dokunuşunun nasıl bir his olduğunu hayal ederek acımasızca sikini okşamıştı. Dişlerini gıcırdatmış ve nehre bırakırken onun adını hırıldayarak söylemiş, nehrin koku dolu akıntısını ve keskin, acıyan özlemini -en azından bir süreliğine- alıp götürmesine izin vermişti.

Artık her gün kafasını onun gülümsemesinin, kahkahasının, sırtının yemyeşil eğiminin ve göğüslerinin kabarıklığının anıları ve görüntüleriyle dolduruyordu. Ormana baktığında, nehrin kıvrımında ya da bir ağaç dalının eğiminde, her yerde onun belinin kıvrımını görüyordu. Yüzünü tüm o buklelere gömmeyi hayal etti ve parmakları onları kendi etrafında döndürmek için kaşındı.

Parmaklarını. Onun gözlerinin parlaması ve dudaklarının, o lanet olası pelüş dudaklarının eğlenerek kıvrılması için yaşıyordu. Bunun genellikle onu kızdırmak için olması umurunda değildi - hayır, aslında bundan zevk , onun her kelimesi için yaşıyordu, kendi pahasına olsa bile.

Çünkü bu ona karşı rahat olduğu anlamına geliyordu. Çünkü bu onu bir tehlike olarak değil, bir arkadaş olarak gördüğü anlamına geliyordu.

Ve bir dost, bir düşmandan ya da tehditten çok daha iyiydi. Onun hakkındaki düşünceleri nadiren sadece *dostça* kalsa bile.

Orek kendini ele geçirmeye ve ihtiyaçlarını gidermeye yabancı değildi. Olgunluk çağında bir erkekti ama yalnızdı; bunu biraz stres atmak için ya da sadece canı sıkıldığı için yapardı. Ork-kinler utangaç değildi; klandan pek çok kişinin grup seks yaptığına ya da diğer klan üyelerinin sekse kilitlendiğine ve ormanda kızışan hayvanlara tanık olmuştu. Hatta tutkularına kapılmış birden fazla insan çiftine bile rastlamıştı.

Her tür ve sayıda çiftleşme, her tür tutku ve tutku oyunu görmüş ve bazen etkilenmişti. Bazen bir erkeğin kalçalarını nasıl büküğünü ya da bir kadının çıkardığı zevk dolu iniltileri hatırlıyor ve bunları kendine zevk vermek için kullanıyordu.

Ama şimdi tek düşünebildiği oydu.

Adam kalçalarını hareket *ettirip* döndürürken ve ona ikisinin de dayanabileceğinden daha fazla zevk verirken çıkaracağı sesler, uyku ve uyanıklık düşüncelerine musallat oldu.

En tatlı işkenceydi.

Bir yanı, yürüdüğü yolun tehlikeli ve kadersel bir yol olduğunu biliyordu. Yakın zamanda geri dönemeyeceği bir yol, tabii dönebilirse. Bir ork-kin bir diğerine bağlanmayı kabul edip başlattığında, içlerinde temel ve geri döndürülemez bir şey değişirdi. Eş bağının bu kadar ciddiye alınmasının ve klanındaki pek çok kişi tarafından kaçınılmasının nedeni buydu.

Yine de daha büyük bir kısmı umursamadı. Bu parça onun kokusunu ciğerlerinde ve gülümsemesini hayatında istiyordu.

Orek hiçbir zaman pervasız olmamıştı, olmayı da göze alamazdı. Aptallık onu uzun zaman önce öldürürdü. O zaman belki de bu kadar dikkatsizce felakete doğru gitmesi onu endişelendirmeliydi, çünkü bu çekimden ancak felaket çıkabilirdi, ama bunu durduramadı. Durdurmak istemedi.

Elinin tüm emeğinin boşa gitmesi için kampa geri adım atması yeterliydi.

Sorcha yavrunun üzerine eğilmiş, onunla saçma sapan konuşuyor ve Darrah yuvarlanıp parmaklarını ısırmaya çalışırken onun karnını kaşıyordu.

Başının belada olduğunu biliyordu; daha önce de şehvet duymuş, düşüncelerinin orcessler üzerinde dolaşmasına izin vermişti. Onlarla yatmayı, bir gece boyunca sahip olmayı, sonunda bir başkasının bedenini keşfetmeyi ve karşılığında dokunulmayı hayal etmişti. Sonunda aletini istekli bir kadının sıcaklığının içine sokmak nasıl bir şey olurdu? Bu merak gençliğinde ona eziyet etmişti.

Ama Sorcha'ya baktığında, tüm bunları ama çok *daha fazlasını* istiyordu. Onu kollarıyla sarmak ve öylesine yakınına almak istiyordu ki, Sorcha onun bir parçası haline gelsin, onu asla terk edemesin ya da ondan ayırlamasın istiyordu. Onun içinde olmanın, onun sıcaklığıyla çevrenmenin ve inlemelerinin kulağında yankılanmasının ne demek olduğunu bilmek istiyordu.

Orklar açgözlü yaratıklardı ve ona öyle şiddetle göz dikmişti ki, geri dönüşü olmadığını zaten biliyordu. Muhtemelen bunu daha sikini ilk kez ona doğru çekmeden önce biliyordu.

Erkeklerin böyle duygulara sahip olduğunu ve dişilerini memnun etmek için yaptıkları tüm o aptalca şeyleri duymuştu. Duyduğu hikâyeler ve klanda gördüğü çiftleşmiş erkekler onu şaşırtmıştı, çünkü aklını bu kadar tamamen kaybetmeyi hayal bile edemiyordu - aptallık *insanı öldürürdü*.

Sonra Sorcha gülümsedi.

Fates, o çok aptaldı. Ve durmak üzere değildi.

Çünkü kimse ona söylememişti, kimse böyle duyguların ne kadar *bağımlılık* yapabileceği konusunda uyarmadı.

Sonra ona gülümsedi ve Darrah'ın bebek ellerinin arasında tuttuğu parmaklarından birini kemirmesine izin verdi.

Orek'in kalbi düzensiz bir ritimle çarptı.

İçinde her zaman bir çirkinlik vardı, acı veren, kıskanan ve *isteyen* bir parça ve hatta ona aşıktı. Onunla, *onun için*, farklıydı - hâlâ isteyen ama aynı zamanda özleyen ve endişelenen karanlık bir sahiplenme. Onunla ilgilenmek istiyordu.

Mümkün olduğunda, sabah yemeğine başlamak ve kampı toplamak için ondan önce uyandı. Kollarını kayışların arasından için çantasını yerden kaldırdı. Yola çıkmadan önce battaniyeleri düzgünce katlamakta ısrar ettiğinde köşelerinden tuttu. Her zaman en iyi kürkünden vazgeçerdi, içindeki o karanlık şey onun sıcak, rahat ve güvende olmasını isterdi.

Ve etrafı onun kokan bir şeyle çevriliydi.

Oh, evet. Başı çok büyük beladaydı. Daha önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi önemsememiş, kendini aciz olarak görmüştü.

Ama yapabileceğinden çok daha fazlasıydı ve çok ama çok istekliydi.

İnatçı kadın kendi başına bir şeyler yapmakta ısrar ediyor ve hatta onunla ilgilenmeye çalışıyordu. Dokunmak istediğinde ona izin veriyordu ve dürüst olmak gerekirse, onun ilgisini emmek isteyen sadece o karanlık kısım değildi. Ona merhem sürerken ya da yemeğini kaşıklarken, kendini işe yarar hale getirmesine izin verdi. Bunu istiyor gibiydi ve onu izlemek hoşuna gidiyordu. Dikkatini bir işe verdiğinde, yakalanma korkusu olmadan onu istediği gibi izleyebiliyordu.

Kurt yavrusu, gerçekten.

"Güvenli görünüyor mu?" diye sordu ayağa kalkarken. Kamplarının yakınındaki nehrin aktığı karanlığa doğru başını salladı.

Boğazı düğümlenince başını salladı.

"Yayın balığı yok mu?" Burnunu tiksintiyle kırıştırdı.

Bir önceki sabah tam olarak bir tane görmüşlerdi ve o dehşet içinde ürpermiş, günün geri kalanında suya yaklaşmayı reddetmişti.

"En azından beni isteyen olmadı."

Ona kaşlarını çatı ama sırtışı bunu bozdu. "Gidip elimi yüzümü yıkayayım o zaman."

"Yakın dur."

El sallayarak karanlıktaki sırasını aldı ve Orek de ertelemeyi kabul etti.

Darrah'ı kucağına aldı ve gece için yataklarını hazırlamaya başlarken çantayı omzuna koydu.

Büyük kürkünü açtığında, şangırdayarak yere şey düştü. Orek diz çöktü ve para kesesini aldı.

Orman onun gürleyen kahkahasıyla yankılandı.

Sürekli yağan yağmur brandaya çarparak küçük, derme çatma mağaralarının içinde yankılanıyordu. Daha önce de yağmur altında yolculuk etmişler, muşamba pelerinlerini giymek ve çantalarını örtmek için zaman ayırmışlardı ama şimdiye kadar yağmur geceleri dinmişti.

Bu gece öyle bir şans yok.

Sağanak değil ama yine de ısrarcı olan yağmur onları erkenden kamp kurmaya itmişti. Orek'in istediği şeyi bulması biraz zaman aldı ve sonunda devrilmiş iki büyük kızılâğacın arasına yerleştiler. Üzerlerine serilen ve sabitlenen brandayla bir tür çadır yağmurdan korunmalarını sağlıyordu ama soğuktan pek etkilenmiyorlardı.

Sorcha yatağının üzerinde oturmuş, ayaklarını ısıtmaya çalışıyordu. Botları ağacın lifli kabuğuna dayanmış, nemli çorapları da üzerlerine yayılmıştı.

Gece boyunca ateş yakmayacakları için yataklarını birbirine yaklaştırmışlardı. Sorcha alanın arka tarafına yakın bir yerde, bitişik gövdelerin oluşturduğu *V'nin* içine sıkışmıştı. Orek biraz daha yukarıda, başını Sorcha'nın kalçalarına yaslamıştı, böylece barınaklarının etrafını koklayacak kadar aptal olan her şeyi karşılayabilecekti.

Söz konusu ork sığınağın içine doğru eğildi ve bunu yapmak için alçaktan çömeldi. Yağlı deriden pelerinini arkasına çekerek kapı gibi bir şey yaptı. Açıklığın ve ışığın çoğunu kesiyordu ama aynı zamanda onları dışarıda yere vuran yağmurun püskürmesinden de koruyordu.

Orek kendi yatağının üzerinde ağır ağır oturuyordu, karanlık silueti dışında yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Bu durum Darrah'ın mutlu bir şekilde ciyaklamasına ve kucağından inip onun kucağına tırmanmasına engel olmadı.

"Seni daha çok seviyor."

"Çünkü ona gizlice havuç yediriyorum. Değil mi?" diye sordu yavru kediye, onu kalan yetersiz ışığa doğru tutarak. "Şu göbeğe bak."

"olsaydı onu havuçla beslerdim."

"Onları da sana emanet edemeyiz," dedi bilgece. "İkinizin arasında, hepsi bir anda yok olur."

"Bu doğru."

Darrah homurdandı ve hırladı, Orek'in iri, körelmiş parmaklarıyla oyun oynuyordu.

Orek yavruyla oynarken Sorcha da loş ışıktaki saçlarını parmaklarıyla tarayarak onu izledi. Yatmadan önce onu yormak için sık sık böyle yapardı; rakunlar gece yaratıklarıydı ve Darrah hâlâ bir bebektir. Yatmadan önce yorulmazsa, bütün gece ayakta kalır, üzerlerine tırmanır ya da yiyecek bulmak için paketleri karıştırırdı.

"Ah, *b'rruk, darrah,*" diye azarladı Darrah parmak eklemlerini kemirmeye çalıştığında.

Yavru ne zaman çok hırçınlaşsa ya da çok sert ısırса, Orek onu ork dilinde nazikçe azarlıyordu. Onun diğer diline döndüğünü fark ettiğini sanmıyordu. Orek yavruyla konuştuğunda, kız bu dili o kadar da tuhaf ya da acımasız bulmuyordu. Söylediğı çoğı şey gibi, bu da ayak parmaklarını kıvrandıran o rahatlatıcı mırıltıyla çıkıyordu.

"Üşür müsün?" diye sordu yavru kedi eliyle oynarken.

"Hayır, burası oldukça rahat." Büyük ork barınağın çoğunu kapladığı için hava ısınmaya başlamıştı bile. En azından çoraplarını kurutmak ve kurutulmuş etleri yumuşatmak için bir ateş yakmayı tercih ederdi ama bu da iş görürdü.

Orek, "Gece ayaz basmadan önce kaç günümüz var bilmiyorum," dedi. "Bundan sizin için bir çadır yapabilirim." Üstlerindeki brandaya dokundu.

"Hmm." Dudaklarından anında bir inkâr akarken bile kendini düşünmeye zorladı.

Doğrusu, gecenin bir yarısı uyandığı zamanlar oluyordu, belki garip bir ses duymuştu ya da hayatının neredeyse tüm gecelerini evindeki yatak odasında geçirdikten sonra vücudu hâlâ bu kadar garip bir yerde uyumaya alışık değildi. Uyandığında, yanan ateşin üzerinden bakar ve onun şeklini arardı.

Çoğı zaman bir siluetten başka bir şey değildi, büyük göğsü uykusunda inip kalkıyordu. Bazen uykuda yüzünün onu daha genç gösteren yumuşak hatlarını seçebiliyordu. Bazen de sadece koyu renk saçlarında parlayan ateşin yumuşak ışıltısını görebiliyordu.

Her neyse, onu ve cüssesini bir an için görmek korkularını hafifletmişti. Onu gördüğü için kendini daha iyi hissetti.

Bunu çadırda yapamazsın.

Yine de, "Bunu düşüneceğim. Yıldızların altında uyumak için söylenecek bir şey var."

Kolayca kabul ederek homurdandı.

Bu hoşuna gitmişti. Bu erkekle ilgili pek çok şey hoşuna gitmişti.

Darrah'a karşı bu kadar nazik davranması, minik bedenini henüz giyemeyeceğı kadar ılıman olan kürk astarlı kapüşonundan yapılmış kendi küçük yuvasına sokması hoşuna gitmişti. Onun rahatını her zaman kontrol etmesini seviyordu; bu ister ona sormak olsun, ister gece yatağına bakmak için bir dakikasını ayırmak olsun. Adamın omuzlarındaki ve sırtındaki kas kütlelerinin, dış giysisini çıkarıp onu tuniğıyle bırakırken kasılmasını ve hareket etmesini seviyordu.

Adamın bu kadar sıcak olması hoşuna gitmişti.

Birkaç hoşbeşten sonra gece için yattılar.

Battaniyeleri rahat olsa da ve Orek'in yere serdiği astar sayesinde ıslanmaktan kurtulsa da, barınaklarının küçük mağarası kısa sürede sıcak, rahat ve dışarıdaki geceden bile daha karanlık olsa da ve yağmur yatıştırıcı bir ritimle yağsa da, uykuya dalması çok daha uzun sürdü.

Orek'in de uyanık olduğunu bilerek yatıyordu.

Nefes alış veriş i düzgün ve rahattı ama birlikte geçirdikleri günler boyunca onun asla kendisinden önce uykuya dalmadığını öğrenmişti. Her zaman önce nöbet tutardı.

Bu da hoşuna
gitmişti. *Ondan*
hoşlandı.

Sorcha battaniyesinin altında daha da kök saldı ve düşüncelerinin sessizleşmesini dileyerek iç çekti. Ama ork bu kadar yakındayken bunun mümkün olduğunu sanmıyordu.

Adamın parlak başının bir kol uzunluğundan daha kısa bir mesafede durduğunun *farkındaydı*. Kalçalarını oynatmamak ya da kıvırmamak için makul olmayan bir irade göstermesi gerekiyordu.

Sorcha onu *sevdi*.

Daha önce de cazibe hissetmişti. Hayatı ailesi ve ahırdaki görevleriyle dolu olmasına rağmen, köyden genç erkeklerle birkaç kaçamak ve hatta bir aşk yaşamıştı. Çok ciddi bir şey değildi, özellikle de bazıları evlenme konusunda gürültü yapmaya başladığında ve ailesini terk etmesini beklediğinde.

Sorcha bunu *asla* yapmazdı. Onu kızdıran her şeye rağmen, onları canından çok seviyordu.

İyi bir taklaya yabancı değildi ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu kaçamakların çoğu sadece bunun içindi; doyurulması gereken bir merak ya da zevkli bir saat geçirmenin bir yolu. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığı ve bir partneri nasıl okuyacağı gibi değerli dersler öğrenmişti.

Düşünceler karşısında hızlandığını hissetti ve kasıklarında artan baskıyı hafifletemediği için ağacın gövdesine doğru döndü. Nefes alışını yavaşça derinleştirerek kendini sakinleştirdi. Orkların mükemmel bir koku alma duyusu vardı ve barınaklarının içinde sıkışıp kaldıklarında, onun tam olarak ne düşündüğünü anlaması için en ufak bir ipucunun yeterli olacağını biliyordu.

Bu o kadar kötü bir şey mi?

Şey...dürüst olmak gerekirse bilmiyordu.

Birlikte geçirdikleri günler arttıkça, Sorch'a'nın ona olan ilgisi de arttı. Onun küçük gülümsemelerini sabırsızlıkla bekliyor, dişlerinin parıltısını ya da ipucunu büyüleyici buluyordu. Omuzlarının ve göğsünün genişliğini ilk başta korkutucu bulmuş olsa da, birden fazla kez ellerini o yeşil etin üzerinde gezdirmeyi, onun gücünü kendi için hissetmeyi hayal etmişti.

Onun ihtiyacından çok daha uzun süredir merhem sürdüğü için biraz utanıyordu.

Şu anda ancak kabuk bağlamıştı ve insani olarak mümkün olandan çok daha hızlı iyileşiyordu. Merhemin hiçbir faydası yoktu ve önemli bir kaynağı boşa harcıyordu ama yine de ona dokunma bahanesiyle bunu yaptı.

Eğer bronzlaşmış ama hâlâ şeftali gibi olan tenini onun yeşil tenine karşı büyüleyici bulmasaydı, bu konuda daha çok utanırdı. Tıpkı insan bronzlukları ve kahverengileri gibi, onun yeşili de renk ve doku bakımından farklılıklar gösteriyordu. Çilleri daha koyu bir yeşildi ve teninin güneşle birlikte koyulaştığını fark etti; tünüğünü değiştirdiğinde aradaki farkı görmüştü.

Oh, hayır, yine göğsünü düşünüyorum.

Kalçalarını olabildiğince sessizce oynattı.

Bunu durdurmak zorundaydı. O onun yoldaşı, korumasıydı. Belki ondan gelecek bir ilerlemeyi hoş karşılardı ama belki de karşılamazdı. Evinden bu kadar uzaktayken onu kaybetmeyi göze alamazdı. *Ve geri dönmem gerek.* Köle tacirlerinden bu yana tehlikeli bir şeyle karşılaşmamış olsalar da, yolculuk hâlâ zordu ve onu rahatlatan sadece onun gücü ve yetkinliği değildi. Onun arkadaşlığı aklını başında tutuyordu.

Sorch'a hayatında nadiren yalnız kalmıştı. Evet, arada bir öğleden sonraları kaçamak yapıyor, bazen Sofie Teyzesinde kalıyor, bazen de arkadaşı Aislinn'i görmek için Dundúran'a gidiyordu. Yakalandığı gün de oraya gitmişti; haftalar öncesinden Aislinn'le kalede geçireceği günü ipte çekmişti.

Çocukken başka arkadaşları da olmuştu ama ailesi büyüdükçe ve kendisi de büyüdükçe, çoğu yol kenarına düşmüştü. Beslenmeden solmaya terk edilen bitkiler öldü. Ama annesinin yardımı, ahırların işletilmeye ihtiyacı vardı. Neyse ki Aislinn, Lord Darrow'un kızı ve en büyük çocuğu olarak bunu reddedemezdi. Arkadaşlıklarını irade gücüyle korumuştü ve Sorch'a her zaman arkadaşını ziyaret etmeyi ve kale dedikodularını dinlemeyi dört gözle bekliyordu.

Sorcha'dan biraz daha büyük ve bir hanımefendi olmasına rağmen, Aislinn Darrow babasının umutsuzluğuna rağmen hâlâ evlenmemiştir. Veliaht olarak küçük bir erkek kardeşi varken, kendini evliliğe zorlamak için pek bir neden görmüyordu. Bunun yerine günlerini keyif aldığı projelerle dolduruyor ve akademik çalışmalarını ilerletiyordu. Sorcha, Aislinn'in yaptığı ve okuduğu şeylerle ilgili anlattığı hikâyeleri saatlerce ilgiyle dinleyebilirdi.

Sorcha'nın Aislinn'in özgürlüğü için kıskançlıkla yanıp tutuştuğu zamanlar oldu.
vardı.

Şövalye babasının yaptıklarının hikayeleriyle büyümüş ve Soylu Lord Darrow'un ününe sahip olan Sorcha, bazen kendi maceralarını yaşamayı hayal ederdi. Çok uzaklara seyahat etmeyi, ilginç insanlar ve hikâyeler aramayı.

Ama bunların hepsi hayaldi; ailesini asla terk etmezdi.

En azından değil.

Ve işte , hâlâ evinden kilometrelerce uzakta, yabancı bir ormanda, yabancı bir nehrin kıyısında, yabancı bir erkekle birlikte yatıyordu.

O kadar da garip değil.

Sorcha ellerini çenesinin altına sıkıştırdı ve tekrar düşüncelerini susturmaya çalıştı.

Aislinn'i düşünmek, ailesi dışında ne kadar az arkadaşı olduğunu düşünmesine neden oldu. Ailesinin dışında ne kadar az arkadaşı olduğunu. Sorcha buna kızmıyordu, ailesini seviyordu ama belki de bu, Orek'e giderek artan bağlılığını açıklıyordu.

Hayatının en büyük tehlikesinde, bu erkek ona güvenliğini teklif etmişti ve o da bunu kabul etti.

Onun yoldaşı, müttefiki ve belki de artık arkadaşıydı.

Sorcha'nın arkadaşına ihtiyacı vardı.

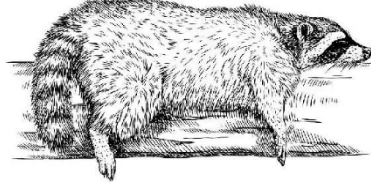
Arkadaşlarınızın sizi en yakın ağaca sert ve hızlı bir şekilde götürmesini hayal etmezsiniz.

Hayır, ama bunu adamın omuzlarına bağlıyordu. Ne de olsa muhteşemdiler. Battaniyesinin içinde sıcacık yatarken onları hayal etmemesi nasıl beklenebilirdi ki?

Sorcha içini çekti, uykunun nihayet zihninin köşelerinde hafiflediğini hissediyordu.

Kendine uslu durmasını söyleyerek uykuya daldı. Ellerini orktan uzak tutmasını ve merhemini geri kalanını saklamasını. Yakında eve döneceğini.

OceanofPDF.com

Orek bir kayanın üzerinde kıpırdamadan oturuyor, Sorch'a'nın onunla uğraşmaya devam etmesine biraz sinirleniyor ama çoğunlukla eğleniyordu.

Kendi kendine bunun gelecek sabah için iyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu söyledi - dün tesadüfen rastladıkları insan köyünde ona eşlik etmesi için Sorch'a'yı nasıl ikna ettiğini henüz anlayamamıştı. Biraz erzak ve yiyeceğe ihtiyaçları vardı ve Sorch'a kendi başına gitmeye hazır olsa da, dün gece onun da kendisiyle gelmesini, gerçekten bir insan kasabası görmesini istemişti. Yumuşak karanlıkta, yüzü ateşin kehribar rengi parıltısıyla aydınlanırken, argümanı anlamlıydı.

Şimdi, sabahın ışığında, o kadar emin değildi. Hiçbir hayvan tehlikeye doğru yürümek istemezdi ve sabahtan beri orada görebilecekleri ve satın alabilecekleri pek çok şeyi saymış olsa bile bu ona öyle hissettiriyordu.

Kasaba oldukça büyüktü, avlanırken etrafından dolaştığı bir avuç insandan çok daha büyüktü. Elindeki eski haritada buranın adı Kinvar'dı ve Sorch'a ne olduğunu görmek istediğini söylemişti. Orek da Birrin'dekiyle aynı düşmanlıkla karşılaşp karşılaşmayacağına dair karanlık bir merakı olabileceğini düşündü.

Birinin onu aşağılayacağı düşüncesi boğazında tedirgin bir gümbürtüye yol açtı.

Bu oldukça aptalca planı kabul etmesinin nedeni çoğunlukla onu koruma arzusuydu. Kukuletası takılıyken ve eldivenlerini giymişken insan gibi görünebileceğini açıklamıştı. Evet, iri biriydi ama şekli ve görüntüsü yeterince insandı. Dişleriyle, sivri elmacık kemikleriyle ve çıkık burunlarıyla tam bir ork-kin hemen fark edilirdi.

"Ama sen," diye ısrar etti, "iyi geçeceksin."

İçindeki merak duygusuna engel olamıyordu. Orek Kinvar'daki insanlardan korkmuyordu, onu tanısalar bile bir orka karşı ne yapacaklarını bileceklerinden şüpheliydi. Korktuğu şey durumun kötüye gitmesiydi. Kendi başının çaresine bakabilirdi ama sadece kendi başının çaresine bakamazdı.

Sorcha'ya gerekiyordu.

Ve baktı . Hem de çok.

Bu yüzden bu kararlılığı ve kızın telaşını dikkatini dağıtmak için kullandı -gerçi dürüst olmak gerekirse, kızın kapüşonun açısıyla oynamasına izin verdi çünkü bu onun bacaklarının arasındaki geniş boşluğa yakın durması anlamına geliyordu. Kadının kokusu burnuna güçlü bir şekilde geliyordu ve yumuşak teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Birden fazla kez, boynundaki nabzın ritmiyle o kadar büyülenmişti ki, az önce söylediği şeyi kaçırmıştı.

Sorcha zafer dolu bir sesle yarım adım geri çekildi ve ellerini kalçalarına koyarak yaptığı işi inceledi.

Hemen onun yakınlığını özledi.

"Bu iş görür. Şimdi, sen ve *sen*," diye Darrah'ın burnuna vurdu, saçlarının altında Orek'in boynuna kıvrılmış yattığı yerden, "sadece kaputun altında kal ve iyi olmalıyız. Bırak ben ve altın konuşalım."

Orek onaylarcasına homurdandı. Zaten köyde kimseyle konuşmasına gerek yoktu.

"O kadar hevesli görünme," diye takıldı.

Çantasını almaya gittiğinde, Orek bir anda yanında belirdi ve çantasını onun için kaldırdı. Dönüp kollarını kayışların arasından geçirirken teşekkürlerini mırıldandı.

"İlk bela işaretinde buradan ayrılıyoruz," dedi.

"Evet, evet. Kuralları biliyorum." Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Her şey yoluna girecek. Şimdi gidelim. Pastaların kokusunu buradan alabiliyorum."

Hamur işlerinin ne olduğundan ve bunun delilik olup olmadığından emin olmayan Orek, onu insan kasabasına kadar takip etti.

Sorcha fiyatları düşürmek için hiç bu kadar kolay pazarlık yapmamıştı. Orek ile

Arkasında dağdan yuvarlanmak üzere olan bir gök gürültüsü bulutu gibi beliren tüccarlar, ona istediğini makul bir fiyattan vermekten mutlu görünüyorlardı.

Belki de tüccarların ve esnafın gözünü korkutmak için arkadaşını kullandığı için suçluluk duymalıydı ama ağzına bir kuru kayısı daha atarken canı sıkılmadı.

Pazar günü için dükkânların, stantların ve arabaların kurulduğu kasabanın ana caddesinde neredeyse süzülerek eğleniyordu. Rengârenk tenteler ve çadırlar güneşli sonbahar gününde ıslıl ıslıl parlıyor, çocuklar en iyi ikramları ve bibloları bulmak için gruplar halinde dolaşıyordu. Yetişkinler pazarlık yapıyor, atlar uyukluyor ve pazarın Sorcha'yı rahatlatan tanıdık bir melodisi vardı. Görünüşe göre pazar günleri Eirea'nın her yerinde aynıydı ve Sorcha evinde pazar günlerinden her zaman keyif almıştı.

Arkadaşının eğlenip eğlenmediği ise tamamen farklı bir soruydu. Dürüst olmak gerekirse emin değildi. İlk bakışta, o taş gibi surat, çökmüş ağız ve çatılmış kaşlarla, hayır diyebilirdi. Yine de sabırlı ve sakin bir şekilde onunla birlikte yürümeye devam etti. Köylüler ondan uzak duruyordu, geniş omuzları kimseyi durup derin kukuletasının altında gölgelenen yüzüne uzun uzun bakmaya davet etmiyordu.

Başka bir çadırın etrafından dolaşırlarken Sorcha'nın midesi guruldadı. Yarıları kayısı dolu olsa da, midesi buraya gerçekten ne için geldiklerini biliyordu. Pişmiş ürünler. Bu noktada biraz kabuklu ekmek için suç işleyebilirdi ve şekerle tozlanmış ya da reçelle doldurulmuş bir şey için neler yapabileceğini düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Sadece birkaç şey daha," diye Orek'e güvence verdi. Başka bir kase, soyma bıçağı ve daha fazla çift çorap gibi ihtiyaç duydukları daha önemli malzemeleri zaten bulmuşlardı.

Orek onaylarcasına homurdandı.

İsteddiği dükkânda durmadan önce bir parça kayısı daha uzattı. Kapüşondan iki küçük el çıktı ve onu kaptı. Meyve kapüşonun gölgesinde kayboldu ve Sorcha, Darrah başka bir yiyeceği kemirirken çıkan hafif şapırtı seslerini duyabildi.

Komplocu bir tavırla eğilip fısıldadı: "Yine de onun favorisi olacağım."

Orek eğlenerek ofladı, ancak kaşları hala çatık olduğu için başka kimse bunu söyleyemezdi.

Sorcha çoğu kişinin onun fikrini ve onu getirme ısrarını

Bir insan kasabasındaki pazar gününe gitmek aptallıktı - Orek'in de öyle yaptığından şüpheleniyordu. İnsan olmayan halk duyulmamış olmasa da, onlarca yıldır düzenli olarak görülmemişlerdi ve kesinlikle köy pazarlarına karışmamışlardı. Bunu neden sadece önermekle kalmayıp zamanda zorladığını kendisi bile anlayamamıştı. Bu fikir aklına bir gün önce gelmişti, Bazen de aklına bir fikir geldiğinde, o fikirden kurtulamıyordu.

Fırıncı dükkânına girdiğinde, sıcak maya ve eriyen tereyağının kokusu duyularını doldururken, Sorcha bunun belki de bir teşekkür olduğunu düşündü. Onu özgür bırakmanın ve şimdi evine götürmenin Orek için ne anlama geldiğini biliyordu; eski klanıyla olan hayatı sona ermişti. Klandaki hayatından pek bahsetmemişti ama söylediklerinden ve , orkların meşhur hikâyelerindeki kadar acımasız olduğunu tahmin edebiliyordu.

Yine de yaptığı fedakârlık fark edilmemiş ya da takdir edilmemiş değildi. Belki de onun yeni bir hayatın nasıl olabileceğini görmesini istiyordu. İnsanlara alışmak zaman alabilirdi ve onun için doğru durumu bulmak zaman alabilirdi ama kuzeyde yeni bir hayat kurabilirdi. Belki de böyle bir hayatın sunabileceği her şeyi görmesini istiyordu.

Fırından her şeyden bir tane ve iki tane de çıtır somun almasının en büyük nedeni buydu.

Ganimetleriyle birlikte geri dönerken, nereye bakacağını bilemeyen ela gözlerinin pişmiş ürünler arasında gezinmesini izlerken kendini beğenmiş sırtışına engel olamadı.

"Sonunda, gerçekten bunun için geldik," diye ve ona bir kiraz uzattı Tart.

Orek nazikçe aldı, geniş parmak uçlarıyla sanki kırılacakmış gibi tuttu. en az baskıyla ayırdı. Uzun bir süre yüzünün önünde tuttu, sadece baktı, bu sırada iki küçük pençesi ve burnunu çeken bir burnu kapüşonunun altından onu kavradı.

"Isırmaz," dedi Sorcha kendi muhallebili tartından bir yudum alırken, ne kadar kaba olduğunu umursamadan, "kirazlar olgunlaşmamışsa ısırmaz."

Tekrar ofladı, bu sefer şüpheli bir şekilde ofladı ve Darrah için bir ısırık ayırarak neredeyse tamamını yavaşça ağzına attı. Orek çiğnemeyi ve yutmayı bitirmeden önce yavru kedinin işi bitmiş ve patilerini yalamaya başlamıştı.

Sorcha onun bariz hoşnutsuzluğu karşısında kıs kıs güldü. "Pekâlâ, kiraz yok. Elmaya ne dersin?"

Pazar yerinde bir tur daha attılar ve birkaç tane daha buldular.

Yolculuk için alınacak şeyler. Sorcha bir yandan da arkadaşına unlu mamuller yediyor, onun seveceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Kısa sürede onun aşırı tatlı şeylerden hoşlanmadığını ama etli el turtasını sevdiğini keşfettiler. Bu iki büyük ısırıkta gitti ve ardından minnettar bir huff geldi.

Tipik.

Hamur işlerini kendi başına bitirmekten memnun olan Sorcha son tezgâhlara doğru ilerledi ve kendini biraz daha rahatlamış hissetti. Kendi Granach'ından pek de farklı olmayan bir kasabadaki pazar yerinin tanıdıklığı ona biraz olsun umut vermişti. Kimse ona bakıp *ork orospusu* diye alay etmemişti. Kimse onları kasabadan kovmaya çalışmamıştı. Bunlar minnettar olunacak küçük şeylerdi ama o minnettardı.

Son kalan kuru kayıslardan birini Darrah'a uzatıyordu ki ilgisini çeken bir ses dikkatini çekti.

Sorcha başını çevirdiğinde bir tüccarın durduğunu ve onlara el salladığını gördü.

Orek bu ani ilgi karşısında onun yanında gerildi.

"Sen oradaki," diye ısrar etti adam. Adamda aşırı dikkat çekici bir şey yoktu; günlük tunik ve yıpranmış deri yelek, yün şapka ve kırılmış sakal. Yine de adamın yağlı gülümseyişinden hoşlanmamıştı, gözleri Orek'in boynunda geziniyordu.

Sorcha ona doğru döndü ama yaklaşmadı. "Evet?" dedi, standında asılı duran çok sayıdaki post ve doldurulmuş hayvan kafasına bakarak.

"Kit için makul bir fiyat ödeyin," diye teklif etti adam. "Rakun mu?"

"Evet, evet. Şu anda pek bir şey değil, ama kış boyunca onu besleyin ve postu mükemmel olacak." Adam arkasından el salladı. "Yılın bu zamanında yakalamak zordur. Sizi onu besleme zahmetinden kurtarabilirim."

Sorcha'nın Orek'ten yayılan öfkeyi hissetmesi için ona bakmasına gerek yoktu. Bu, köle tacirleri onu satın almayı teklif ettiklerinde hissettiklerine benziyordu.

Arkadaşı öne doğru uğursuz bir adım attı.

"Satılık değil," diye homurdandı Orek.

Adam ellerini kaldırdı. "Bağlanmanın kolay olduğunu anlıyorum. İçiniz rahat olsun, zamanı gelene kadar bazı arkadaşlarıyla rahatça yaşayacak." Kabinin karanlık bir köşesine el salladı. Daha önce görmemişti ama bir avuç dolusu

Hepsi yetişkin rakunlarla doldurulmuş kafesler orada gelişigüzel istiflenmişti. Kafeslere sığmayacak kadar büyük olan bu rakunlar donuk ve sefil gözlerle bakıyorlardı.

Orek'in göğsünde gürleyen bir hırıltı başladı ve bunu duyan sadece Sorcha değildi. Tüccarın gözleri irileşti ve Sorcha, Orek mesafeyi kapatırken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördüğüne yemin etti. O kadar yakındı ki, tüccar tepesinde beliren adamın insan olmadığını görmek zorunda kaldı.

Orek iki altın sikkeyi tezgâhın üzerine fırlattı. Paralar büyük bir gürültüyle yere düştü, biri düz bir şekilde durmadan önce sessizlikte kulakları sağır eden bir çınlamayla kenarında sallandı.

"için," dedi Orek ve başka bir şey söylemedi.

Sorcha ve tüccar şaşkın bir sessizlik içinde ona baktılar.

Böylece, kasabanın bir mil dışında geceyi geçirmek üzere kamp kurmadan önce, Sorcha büyük bir rakun özgürleştirmesine katılmış oldu. Orek'in tüccara verdiği altınla korkunç tuzaklar da satın alındı ve hayvanları serbest bırakmadan önce ormanın içlerine kadar taşıdılar.

Beş rakun mutlu bir şekilde cıvıldayarak öğleden sonraya doğru koşuşturdu. Darrah, Orek'in elindeki yerinden burnunu çekti ve patilerini yalayarak orkun az önce ona yedirdiği havuç parçasını temizledi.

Sorcha gülümseyerek, "Sanırım zavallı, tutsak ruhları serbest bırakmayı seviyorsun," dedi.

Alacakaranlık çökerken bile onun kızardığını gördü. Bu, kalbini sızlatan bir şekilde içini ısıttı. Hayatta benzer şekilde acımasız başlangıçları olan, dışlanmış ya da bir kenara atılmış başkalarını tanıyordu ve çoğu bu ıstırabı dünyaya karşı öfkeye dönüştürmüştü. Sevgi, şefkat ya da merhamet nedir bilmeyen bu insanlar, kendilerini hiç önemsememiş ve onları hiç umursamamış bir dünyaya sefalet saçmışlardı.

Aklıma Jerrod Darrow geliyor.

Her nasılsa, bu iri adam onun yerine tamamen normal hayatları olan insanlarda gördüğünden daha fazla nezaket ve merhamet geliştirmişti. Eksikliğini şiddetle ya da küçümsemeyle değil, kendi nezaketiyle doldurmuştu. Nazik olmak zorunda değildi. Gaddar da olmak zorunda değildi; içinde bulunduğu koşulların adaletsizliği karşısında kayıtsız kalmak anlaşılabilir bir sonuç olurdu.

Bunun yerine, bu erkek her zaman sabırlı ve nazikti. Bu bir mucizeydi.

Ve bu, Sorcha'nın kendisini o çadırda bulanın o olduğu ne kadar şanslı olduğunu anlamasını sağladı.

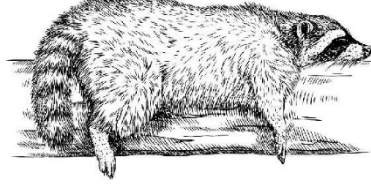
"Darrah'ın onlarla gitmesi gerektiğini düşünmüyor musun? Bacağı neredeyse iyileşti." Küçük canavardan ayrılmak istediğinden değil, ama kendini bunu söylemeye zorladı.

"Hayır. Hepsi erkek, bir bakmazlar." "Peki, sen bir yavruya bakan bir erkeksin."

"Bu farklı."

"Biliyorum." Adam şaşkın bir ifadeyle ona bakınca göz kırptı. "Hadi, kamp yapalım. Isıtılabileceğimiz birkaç etli börek daha var."

OceanofPDF.com

Orek, Sorch'a güne hazırlanırken onu izlediğini belli etmemek için kendini zor tuttu. Evet, birkaç dakikada bir gözlerini Sorch'a'ya dikmek gibi bir alışkanlık edinmişti; kendi kendine bunun onun güvende olduğundan emin olmak için olduğunu söylüyordu. Eğer bu aynı zamanda içinde büyüyen, ona bakma ve onu herhangi bir şekilde ele geçirme ihtiyacını da besliyorsa, öyle olsun.

Ama bu sefer biraz farklıydı. Nefesini tuttu ve Darrah bir kütüğün üzerine oturup botlarını giymeye başladığında dudaklarında beliren sırıtışı engellemeye çalıştı. Görmezden gelinmekten pek hoşlanmayan ve dikkati dağıldığında onu ısırmaya devam eden Darrah'la meşgulmüş gibi davranan Orek, onu yarım gözle izledi.

Biçimli baldırı botunun içinde kayboldu ve sonra- Nefes nefese kaldı, botunu çekip çıkardı ve ters çevirdi.

Bekleyen avucuna bir bozuk para düştü. Bir Sorch'a kahkahalarla gülmeye başladı.

Çizmesini yerine koyarak ona etkilenmiş bir bakış attı. "Diğerlerinin nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Orek omuz silkti, ayağa kalktı ve Darrah'ı omzuna aldı. "Bütün gün şangırdamaktan endişelenmeli miyim?" diye güldü Orek Kollarını kayışlardan geçirmesi için çantasını kaldırdı.

"Belki de yokuş aşağı çok hızlı koşmamalısın."

Günün yolculuğuna başladıklarında Sorch'a'nın kahkahası ağaçların arasında yankılandı ve Orek bunu duymaktan mutlulukla guruldadı.

Yine de öğleden sonra keyfi . Sorch'a çoğu şeyi bulmuştu

Yürürken paraları toplayıp cüzdanına yerleştirdi, ama dikkati dağılmış olsa bile o da adamın artan tedirginliğini hissediyor gibiydi.

Onun yanında sessizce yürüdü, gözleri tetikteydi, sürekli hareket halindeydi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi huysuzca. Ona karşı kısa konuşmak istememişti ama izlendiği hissi omurgasını diken diken etmişti. Ağaçlarda dolaşıp onları izleyen şeyin ne olduğundan emin olmasa da, yırtıcı olduğunu biliyordu.

Baltasını kemerindeki halkadan çıkardığında onun keskin nefesini duydu.

Sorcha'nın yanı başındaki keskin korku kokusu havaya yayılıyordu ama içgüdüleri sadece varlığını sürdürmekle kalmayıp daha da güçlenirken onu rahatlatmak için hiçbir şey yapamazdı.

Takip ediliyorlardı. Takip edildiler.

Ve bu her neyse, bir avuç insan köle tacirinden çok daha tehlikeliydi.

Orek alabildiği tüm kokuları aldı ama en ağır basan koku Sorcha'nın korkusuydu ve *bundan nefret etti*. Bu koku ciğerlerini yakıyor ve bir şeylere yumruk atma isteği uyandırıyor.

Koruyun. Tehditleri temizleyin. Ortadan kaldırın. Koruyun.

Ormanda ilerlemeye devam ettiklerinde hiçbir şey onu rahatsız etmedi. Bir mil daha olaysız yürüdüler, ağaçların arasında kalarak bir çiftlik evinin etrafından dolaştılar. Tekrar geniş nehri bulduklarında, hızla akan akıntıları sollarında, ağaçları ise sağlarında tuttu.

Sessizliği sadece botlarının kayalara vururken çıkardığı sesler ve akan nehir bozuyordu. Bütün hayvanlar sessizleşmişti, bu da onun zaten bildiği şeyi doğruluyordu.

Uyuklayan Darrah'ı kaputundan çıkardı ve kiti Sorcha'ya uzattı. Sorcha onu kolunun kıvrımına sıkıştırdı, ağzı endişeli bir çizgiye dönüştü.

Çok geçmeden kalp atışları su sesine ve kayaların çıtırtısına karıştı ve Orek kendi nabzının gürültüsünü duymak için zorlandı. Parmaklarını baltanın sapında esnetti ve belindeki uzun av bıçağını avuçladı.

İleride, nehir kıyısı, nehri keskin bir şekilde kesen yüksek bir kaya çıkıntısıyla karşılaştı. Ağaçlar kayalığın üzerine tırmanmış, alttaki kayalar da yosunla kaplanmıştı ve sabahın geç saatlerinde parıldıyor, tırmanmayı imkânsız hale getiriyordu.

Onu gördü ve biliyordu.

Mükemmel bir yer.

Orek nefesini içine çekti ve-

Yaşadığı her pusu, klanı tarafından gördüğü her eziyet o anda birleşmiş ve onu hayatta tutmuştu. Saldırı öncekilerden daha hızlı geldi, onu suya sürükledi ve kayaları uçurdu ama içgüdüğü kolunu tam zamanında kaldırmasını sağladı.

Orek bıçağıyla doğrudan kafasına yönelen baltayı yakaladı.

Silas uzuvları ve keskin dişleriyle Orek'in üzerine düşerken Sorcha çılgılık attı. İz sürücünün tıraşlı kafatası gün ışığında parlıyor ve çarpık ağzının üzerinde korkunç gölgeler oluştuyordu.

Orek'in üzerine bir kaya kayması gibi geldi, ani ve yıkıcı. Diğer akrabalarından daha zayıf olmasına rağmen yine de Orek'ten yarım kafa daha uzun boyluydu ve daha uzun menzilini ve daha büyük cüssesini kullanarak onu suya daha fazla gömmek için avantajını kullandı.

Ama Orek bu kadar uzun yaşamamış ve hiçbir şey öğrenmemişti.

Diğer akrabalarından daha küçük olmasına rağmen Silas hâlâ bir ork gibi dövüşüyordu. Bıçak ve balta kullanan Orek, Silas'ın baltasını bıçaklarının arasına aldı,

Korkunç bir metal gıcirtısıyla onları büküyordu. Bir hamleyle Silas'ı omzunun üzerinden fırlattı ve baltayı uç uca nehre yolladı.

Silas gürültülü bir sıçramayla suya düştü ama bir anda ayağa kalktı ve Orek'e Sorcha ile iz sürücünün arasına girip ona "Koş, lanet olası!" diye bağırması için zaman kazandırdı.

Adamın dehşeti ve hayal kırıklığı içinde, kadın kıpırdamadı, bir elinde Darrah, diğerinde hançeriyle gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Dengesini yakalayan Silas, kemerinden hınzır bir hançer çıkarırken dişlerini gösterdi.

"Aptallık ettin büy, " diye tısladı iz sürücü ork dilinde. "Kimse Krul'dan çalamaz."

"Herhangi bir orcess onunla seve seve yatar," diye karşılık verdi Orek. "Onun bir insana ihtiyacı yok."

Gözlerini takip cihazından ayırmadan çantasını hızla silkti.

"Ah, ama şimdi çalındığı için onu daha çok istiyor. Fahişe annenin kötü olduğunu mu ? O pisliğe yaptıklarının yanında hiç kalır."

Öfke Orek'in içine nehir suyunun akıp gitmesinden daha hızlı doldu. Hem erkek de hayvan iz sürücüye dişlerini gösterdi, kasları tehdidi karşılamak için şişti.

Silas'ın siyah bakışları Orek'in omzunun üzerinden yağ gibi kayarak Sorcha'ya dik dik baktı. "Umarım yol boyunca benimle savaşırsın."

Benim kadını. Koruyun. Tehlikeyi ortadan kaldır.

Nehir ve kendi kanı kulaklarında çınlıyordu; kükreyip kendini öfkeye teslim ettiğinde Orek'in duyduğu tek şey kakofonik bir çınlamaydı.

Orek diğer orkun üzerine atılıp onu nehrin içine doğru sürüklerken Sorcha'nın midesi yuvarlandı. Silahları, metalin metale çarptığı bir başka korkunç çığlıkta buluştu, ses Sorcha'nın dehşetini tırmalıyordu.

Darrah ciyakladı ve titredi ama onu yatıştıramayınca paltosunun cebine soktu ve düğmelerini ilikledi.

Kayalık nehir kıyısında durmuş, buçukluğunun kendi akrabalarından biriyle dövüşmesini izlerken tamamen işe yaramaz bir halde titriyordu. Dövüş vahşiceydi - bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Daha önce hiç bu kadar vahşi bir şey görmemişti, her darbe mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* iniyordu.

Onun dört insanla dövüşmesini izlemişti ama bu tek ork çok daha tehlikeli görünüyordu. Orek saldırmadan önce ona bakış şekli aklına ve boğazına takılmış, midesinin bulanmasına neden olmuştu.

Bu o, çadıra bakan.

Onunla bir yere gitmeden önce kendini nehre atardı.
orc.

Orek'in baltası acı dolu bir homurtuyla elinden fırlayıp yere düştü. solunda donuk bir *gümbürtüyle patladı*. Sorcha onu almak için acele etti ve nehir kıyısı boyunca kavgayı takip etti. Birbirlerine yumruk ve yumruklar savururlarken onları görüş tutmak için kayaların üzerinde dans etti.

Suyun içine doğru ilerlediler, çalkalanan akıntıya yaklaştılar ama yine de ne durdular ne de yavaşladılar. Onlar bıçaklarını saplayıp vurdukça, kan akıttıkça, dişlerini ve azı dişlerini gösterdikçe başka tarafa bakamıyordu. Devasa bedenleri korkunç tokatlar ve homurtularla çarpışıyor, tek bir darbenin etkisi bir insanı devirmeye yetiyordu. Yumruklar ve bıçaklar neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyor, başını çalkalanan beyaz su gibi döndürüyordu.

Orkun bıçağı parlayıp Orek'in yüzüne saplandığında nefesi kesildi. Sol gözüne kan ve su sıçradı ve geriye doğru tökezledi. "Orek!" diye bağırdı.

Elleri silahlarla doluydu ve *hiçbir şey yapamıyordu!*

Nişancılığına güvenmiyordu; bu zalim hayvan yerine kendi orkunu vurabilirdi.

Onun sesiyle başını ona doğru çevirdi ve Sorch'a'nın midesi bulandı. Orek orkun bir sonraki saldırısını yakaladı ama bu bir aldatmacaydı; daha küçük bir bıçak Orek'in böğrüne saplanmadan önce güneşte parıldıyordu.

"HAYIR!"

Orek kükredi ve orkun elini daha derine sokamadan yakaladı. Bir hamleyle iri orku kendisinden uzağa fırlatarak biraz yer kazandı.

"*Koş, Sorch'a!*" diye bağırdı ve orkun üzerine atılarak onu ortasından yakalayıp ikisini de akan nehre fırlattı.

Akıntı onları hızla, Sorch'a'nın bağırabileceğinden bile daha hızlı yakaladı. Nehrin onları döndürüp yuvarlamasını ve başlarının suyun altında kaybolmasını dehşet içinde izledi.

Burada öylece durma!

Bir solukta Orek'in çantasından ipi kaptı ve botlarının altındaki kayaları sıyrarak nehir kıyısı boyunca ilerledi. Çıkıntıyı aşmak için ağaçların arasında ilerledi ve keskin bir virajdan sonra nehri tekrar yakaladı.

Kayaların üzerinden suyun kenarına doğru tırmandı, ikisini de göremeyince göğsü sıkışmaya başladı.

Suyu yaran devasa bir beden, kendini durdurmak için bir şeylere tutunarak tekrar gözden kayboldu.

"Orek!"

Onun karanlık başını tekrar yakalamak için bekleyerek paralel koştu.

İşte!

Başı su yüzüne çıktı, dudaklarında nehrin kendisini lanetliyormuş gibi bir hırıltı vardı. Su onu kaptı, ama o sabit kaldı, akıntı etrafını sararken uzuvlarından biri bir şeye tutundu.

Şansını deneyen Sorch'a suya girdi ve ona bağırdı: "Orek! Yakala!"

İpin ucu yüzünün yan tarafına çarpmadan önce adamın gözlerinin odaklandığını ve şok içinde açıldığını gördü.

"Al şunu!"

İpi kavradı ve Sorcha tüm gücüyle çekti.

Nehir akıntılarının öfkesi ve gücü karşısında tüm gücünün hiçbir anlamı yoktu.

Onu alamazsın, lanet olsun!

Orek kendini elden ele kıyıya doğru çekerken, Sorcha ağırlığını geriye verdi. Adını söylemeye çalıştığını düşündü ama açık ağzından su fişkırdı.

Tekrar sarsılarak kayalık zemine düştü, sırtı sızlıyordu. Topuklarını toprağa saplayarak tutunmak için çabaladı ve *çekti*.

Elleri ipte su topladı ve yandı, gerilmiş liflerden su damlıyordu ama Sorcha bırakmadı. Orek'in yaptığı gibi dişlerini sıktı ve *çekti*.

Sonunda -bunu hayal ettiğini sanmıyordu- halat biraz gevşedi. Orek'in homurtularını duydu ve kıyıya ne kadar yaklaştığını, nihayet akıntıdan kurtulduğunu gördü. Tekrar ayağa kalkarak ipi omzuna geçirdi, yüzünü ormana döndü ve *çekti*.

Orek elleri ve dizleri üzerinde nehirden dışarı tırmandı, su ve kan kalın dereler halinde üzerinden akıyordu. Ağız açık kalmış, dişleri havayı yutarken ortaya çıkmıştı.

Kolları titreyen Sorcha onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Orek..." Kelimeler boğazında düğümlendi ve adamın yan tarafında çiçek açan kırmızıyı görünce boğuldu. "Ah, kader!"

Kollarını onun iri kollarından biriyle doldurdu ve *çekti*.

Birlikte nehirden ağaçların küçük güvenliğine doğru tökezlediler.

Orek yan tarafını tutarak bir ağacın gövdesine yaslandı, dudakları acıdan yüzünü buruşturarak geri çekildi. Parmaklarının arasından çoktan yapışkanlaşmış kan sızıyordu ve Sorcha kanın bakırimsı kokusunu alabiliyordu. Kan, sol yanağındaki derin kesikten yüzüne doğru akıyordu; şakağından başlayarak sol kaşını kesti ve sol kulağının hemen altından temiz bir kesik halinde aşağı indi.

Tüm o kanı görünce midesi bulandı. Daha önce de yaralarla uğraşmıştı ama böylesini hiç görmemişti. Sofie Teyze'nin iyileştirme sanatına sadece geçici bir ilgi duymuştu ve şimdi dikkat etmediği, daha fazla soru sormadığı için kendini tekmeleyebilirdi.

Dizleri büküldüğünde, yere düşmesine yardım etti. Terör

Kulaklarında çınladı, sadece kendi kalp atışlarının gürültüsünden duyulabiliyordu. "Sorcha..." diye inledi.

"Burada kal," dedi ona. Kendi çantasını attı, kucağına koymak için cebinden Darrah'ı çıkardı ve tekrar ormana doğru koşmaya başladı.

Çantasını bıraktığı yerde buldu. Onu kaldırıp taşıyacak gücü nereden bulduğunu ne biliyordu ne de umursuyordu. Kolları hâlâ titriyordu, nefes nefese kalmıştı, çantayı Orek'in sırtını ağaca dayayarak oturduğu yere taşıdı.

"İşte," dedi ve onun yanına bıraktı. Kanamayı durduracak bir şey bulmak için onu karıştırmaya başladığında elleri titriyordu.

Merhem bunu düzeltmez.

Midesi yine bulandı.

Göğsünden bir uğultu yankılandı ve kocaman yeşil bir el onunkinin üzerine inerek karıştırmasını engelledi.

"Bırak onu," dedi. Sesi, onu diğer orkun bakışlarından daha çok korkutan bir tını taşıyordu.

"Burada bir şey olmalı," dedi. "Dikebilirim. Sadece ihtiyacımız olan-"

"Bırak onu," dedi tekrar. "Bırak *beni*."

İçindeki her şey durdu ve soğudu. Bakışlarını onunkilere çevirdiğinde, gözlerinin ağır ağır kapandığını ve istifanın ağzını acımasız bir çizgiye çektiğini gördü.

"Kes şunu," diye tısladı.

"Silas hayatta kalmış olabilir. Nehrin hemen aşağısında olabilir. Kaçmalısın." "Seni bırakmayacağım."

Ağaca yaslamadan önce başını iki yana salladı. "Hareket edemem. Seni yavaşlatacağım."

"Buraya kadar gelebilmemin tek sebebi sensin. Seni terk etmeyeceğim. -" Kelimeyi söylerken boğazı düğümlendi ve hıçkırık geldi.

Darrah'ı onun ellerine itti, kit titriyordu ve dehşete kapılmıştı. "Kiti al, paraları al ve git. Kuzeyde bir günlük mesafede bir kasaba var. Birileri sana yardım edecektir."

"Hayır."

"Sorcha." Adamın boştaki eli ona dokunmak için havaya kalktı ve Sorcha yorgunluktan titreyen eli görünce nefesi kesildi. Büyük, güçlü buçukluğuna, onun her şeyi yapabileceği fikrine o kadar alışmıştı ki. Bu güç ona kendini güvende hissettiriyordu,

önemsiyordu ve onu acı içinde, *boyun eğmiş* görmekten nefret ediyordu.

Az önce kendisinden daha büyük bir orkla savaşmış olan, küt parmak uçlu o koca el ona öyle, öyle nazikçe dokundu ki neredeyse kalbi kırılacaktı. Başparmağıyla yüzünden aşağı akmaya başlayan gözyaşlarını sildi.

"Lütfen."

Yumuşak ve yalvaran tek kelime kalbini kırmıştı.

Sorcha ıslak, titrek bir nefes aldı. Gözlerinin altındaki ve ağzının etrafındaki keskin çizgilere kazınmış kararlılığını o zaman gördü. Yaralarına bakması için zaman ayırmasına izin vermeyecekti. Onun kendisiyle ilgilenmesine izin vermeyecekti.

Öfke karnında kıvılcımlandı ve ona ayakta durma gücü verdi. Kahraman olmaya kararlı mıydı? Kendini feda etmeye mi? *Güzel.*

O da kararlı olabilir.

"Teşekkür ederim," dedi ve onun büyük elini avucunun içine aldı. Başını çevirdi ve avucunu öptü, sıcak teni dudaklarının altında zıplıyordu.

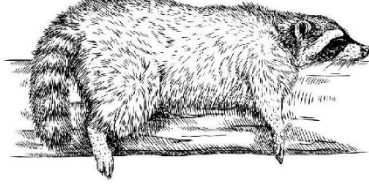
Nefesini içine çekti, onu izlerken göz bebekleri büyüdü.

Kadın elini bıraktığında, adam öpücüğü kurtarmak istercesine elini yumruk yaptı.

Sözünü sakınmadan çantasını çekti ve Darrah'ı kollarına yerleştirdi. Bir kez başını salladıktan sonra ona son bir kez uzun uzun baktı ve kararlılığı içinde sertleşti.

Döndü ve ormana doğru koştu.

Ama buçukluğu onu terk edeceğini, ormana ve kaderine bırakacağını düşündüyse, onun hakkında gerçekten hiçbir şey öğrenmemişti.

Alacakaranlık ormana bir serinlik getirmiş, Sorcha'nın nefesi pürtüklü havada puf puf olmuştu. Kalbi kaburgalarının örsüne çarpıyor, acı verici bir şekilde atıyordu ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi.

Karanlıkta ormanda koşmak aptalcaydı, hatta tehlikeliydi ama başka seçeneği yoktu.

Buçukluğunun yardıma ihtiyacı vardı.

Ormandan kayarak açıklığa çıktığında gökyüzü koyu, bulanık bir kadife rengindeydi. Daha önce yanından geçtikleri çiftlik evinin üzerinde yıldızlar parıltıyor, çiftlik evinin pencerelerinden ılık bir ışık yayılıyor ve iki bacadan dumanlar yükseliyordu. İki katlı kütük ev açıklığa hâkimdi.

Peşinde olduğu şey bu değildi. Hayır, Sorcha doğruca ahıra koştu.

"Çalmıyorum, sadece ödünç alıyorum," diye mırıldandı Darrah'a, kapıları hafifçe açarken.

İçeri girdiğinde onu bir sıcaklık dalgası ve taze saman kokusu kapladı. Karanlıktı, gözleri alıştıkça hayvanların uykulu ayak sesleri duyuluyordu. Bir pencereden gelen yetersiz ışık sayesinde yanmayan bir fener bulabildi.

Onunla birlikte diz çöktü ve çantasını çıkardı. Darrah'ı Orek'in yaptığı gibi boynuna asarak çakmaktaşını bulmak için bir cep karıştırdı.

Darrah çalışırken onun kulağına bir şeyler fısıldadı. "Biliyorum," diye yatıştırdı, "Biliyorum. Onun için geri döneceğiz."

Karanlık ve titreyen elleri arasında sonunda feneri yakması işkence gibi uzun sürdü. Samanların tutuşmamasına dikkat ederek yağı ve ışığı hızla camın içine hapsetti ve havada tutarak ayağa kalktı.

Ona göz kırpan uykulu siyah gözlere takılan küçük ışık kırıntıları; iki at, dört keçi, bir katır ve üç inek. Ahırın derinliklerinden, tüneyen tavukların cırıltılarını duydu.

Ve arka tarafta, uzak duvarın dibinde, tam da ihtiyacı olan şey duruyordu. Bir çiftlik arabası. Bir buçukluğu taşıyabilecek kadar büyük.

Rahatlama çılgılığını bastırdı ve aceleyle takım aramaya koyuldu. İhtiyacı olan her şeyi büyük bir doru beygirin önüne yığıdı. Alçak ışıktaki, sıcak kırmızı bir renkte parlıyordu. Yakındaki bir çuvalda bulduğu bir avuç yulafı kullanarak atı ahırından çıkardı ve arabaya bağladı, tüm vücudu titrese de bu hareketin aşinalığı ona hız kazandırdı.

Sorcha atı ahırın önüne götürerek çantasını aldı ve arabaya koydu.

O zaman kapıları açıp Orek'i almak için geceye at sürmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Yine de orada durdu, topuğunun üzerinde döndü ve endişelendi.

Ödünç alıyordu, geri gelip atı ve arabayı iade etmek niyetindeydi.

Belki de bir not bırakmalı.

Ahırın etrafına tekrar baktı, nefesleri sık ve panik içinde geliyordu.

Not bırakacak bir şeyi yoktu. Not bırakacak *zamanı* yoktu.

Sorcha kendi kendine homurdanarak ambarı açtı, feneri bir çoban değneğine astı ve kendini koltuğa attı. Dizginleri eline alıp kırmak üzereydi ki, eşiğin üzerine uzun bir gölge düştü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bir adam açık barakada duruyordu, gömleğinin düğmeleri göğsüne kadar açıktı. Nasırlı ellerinin arasında bir balta tutuyordu ve yüzünde, gözlerini gölgeleyen ve tıraşsız yanaklarında çizgiler oluşturan bir çatıklık vardı.

Omuzlarına bir şal örtmüş olan bir kadın aceleyle arkasından yaklaştı. Bir eliyle şalı boğazına kadar kapatırken diğer eliyle de bir fener tutuyordu. Ay ışığı, yarı saydam elbisesinin içinden parlıyor, bacaklarını parlayan bir maviyle çerçevesiyordu.

Sorcha'nın kalbi midesine indi.

"Özür dilerim," dedi ellerini kaldırarak. "Çalmıyorum, yemin ederim. I

bu arabaya ihtiyacım var."

"Sana ait olmayan bir şeyi almak hırsızlıktır," dedi adam, kaşlarını çatarak.

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum," diye mırıldandı. Arabanın yanında durmak için koltuktan indi. "Arkadaşım ve ben saldırıya uğradık ve o yaralı. Onu taşıyamam, onu getirecek bir şeye ihtiyacım var-lütfen, sadece onu getirmem gerekiyor. O *yaralı*." Kadının gözlerinden yaşlar süzüldü ve Sorcha daha fazla kelime ve gözyaşı dökülürken dehşete kapılarak hıçkırıklarını tuttu.

"Bana onu terk etmemi söyledi ama onu terk edemem, bana karşı çok nazikti ve beni koruyordu ve başka ne yapacağımı bilmiyorum, lütfen, ne yapacağımı bilmiyorum ve sonra daha önce geçtiğimizde evinizi gördüğümü hatırladım ve yardım edecek bir şeyiniz olabileceğini düşündüm - lütfen, yardıma ihtiyacı var, ona geri dönmeliyim."

Sorcha, atlarını ve arabalarını çalmaya çalışırken hüngür hüngür ağlayan bu insanlara nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Adamın gözlerinden onun aptal olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı, hıçkırıklarını kontrol etmek için gözlerini sildi. "Benim adım Sorcha Brádaigh, Granachlı Sör Ciaran Byrne'nün kızı, Lord Merrick Darrow'un ikinci oğlu. Eve gitmeye çalışıyordum ve saldırıya uğradığımızda arkadaşım beni götürüyordu. Bunun tuhaf olduğunu ve bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama-"

Sorcha nefes nefese kaldı ve sahip olduğu azıcık şeyi hatırladı. Çantasına uzanarak elini bozuk para kesesinin etrafına kapattı. Bir at ve arabanın parasını ödemeye yetecek kadar değildi ama yine de *yeterli* olmalıydı.

"Lütfen bunu al - bunu da burada bırakacağım -" çantasını arabadan çıkardı ve ahırın zeminine koydu, "- sahip olduğum her şey bu. Geri döneceğime söz veriyorum, *lütfen* ona yardım etmeme izin verin."

Sorcha onlara bakakaldı, çaresizliği onu boğacak kadar yoğundu. Yardım edemeyeceklerini düşündükçe boğazı düğümleniyordu. Sonra ne olacaktı? Adamla dövüşüp kazanamazdı ama Orek'e yardım etmeliydi, çok fazla kan kaybetmeden, kurtlar onu bulmadan ya da diğer ork bunu başarmadan önce ona ulaşmalıydı.

Kadın kocasının koluna hafifçe dokunarak, "Anghus, onunla git ve arkadaşını geri getir," dedi.

"Cara..." diye homurdandı adam.

"Biliyorum, sincap pisliğinden daha çatlak görünüyor, ama ya doğruyu söylüyorsa?"

"Cara..."

"Evet, evet, ama onunla gidersen ve o da her şeyini bırakırsa... Bütün bunları geride bırakmak aptallık ."

Anghus, "Çok aptal," diye mırıldandı.

"Belki de. Belki de bugün bunları yaşadığı içindir." Kadın nazik gözlerini Sorch'a'ya çevirdi ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Nerede saldırıya uğradınız?"

"Nehrin aşağısında, yaklaşık bir mil batıda. Nehre doğru uzanan bir kaya oluşumu var," dedi Sorch'a, vücudu titrerken dişlerini sıkarak. Sinirlerine biraz daha hakim olmalıydı; Orek'in yanına dönüp yaralarına baktıktan sonra dağılabilirdi.

"Biliyoruz," diye onayladı kadın.

"Cara..."

"Eğer haklıysam, dışarıda birilerinin yardıma ihtiyacı var demektir." "Peki haklıysam?" diye sordu Anghus, tek kaşını kaldırarak.

"Sonra onu nehre at. Ve..." Kadın eğildi ve Sorch'a onun fısıltısını duymamış gibi yaptı: "Doğum günlerin ve tatillerin için sakladığım şeyi yapacağım."

Anghus'un sarp yüzü eğlenerek çatladı, yanakları pembeleşti ama hemen boğazını temizledi ve Sorch'a'ya dikkatle bakarken kaşlarını çatmaya devam etti.

Uzun bir süre sonra sert bir iç çekti ve arabaya doğru başını salladı. "Ben sürerim. Sert bir esinti seni devirecekmiş gibi görünüyorsun."

Sorch'a'nın dizleri rahatlamamanın ağırlığıyla neredeyse bükülüyordu. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı.

Anghus başıyla onayladı ve o koltuğa tırmanırken, Sorch'a Darrah'ı şaşkın Cara'ya teslim etti.

"Oh, ah..."

"Lütfen ona iyi bakın. Onun için de geri geleceğim. Adı Darrah ve her şeyi yer."

Cara ve Anghus'un kuşkulu bakışlarını görmezden gelerek kendini Anghus'un arkasındaki arabanın arkasına attı.

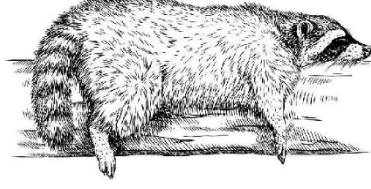
Yanında duran baltanın sapına dokundu. "Sakın şimdi komik bir şey yapmaya kalkma," dedi ona. Cara'ya da, "Sabaha kadar dönmezsek, kasabaya haber ver," dedi.

Cara başını salladı, Darrah'ı göğsüne bastırdı ve fenerini onlar için havaya kaldırdı

Anghus dizginleri kırdı ve atları gecenin içine doğru uçurdu. Sorchu tırnaklarını tahtaya geçirdi, gecenin serin havası yüzüne çarptı ve kalbi tekrar boğazına kaçtı.

Geliyorum, , .

OceanofPDF.com

Orek battaniyeyi yan tarafına doğru yeniden ayarlarken yüzünü buruşturdu ve battaniyeyi zaten sırlıklam ve yapış yapış olmayan yarısına doğru çevirdi. Avucunda biriken sıcak kan, soğuk ve titreyen eline karşı şok edici derecede sıcaktı. Dudakları da soğumuştur ve başını ağaca yaslandığı yerden kaldırmaya çalışmaktan vazgeçmişti, geri koymaktan fazlasını yapamayacak kadar sersemlemişti.

Hay sikeyim. Hiç iyi değil.

Ama o bunu zaten biliyordu. Hançer böğrüne saplandığı andan beri biliyordu. Silas'la birlikte nehre dalmasının nedeni de buydu.

bir yara.

Gece dayanabilirse, bir şansı olabilirdi. Biraz dinlenebilirse, hayatta kalabilirdi.

de karşılayamazdı.

Orek nehrin Silas gibi bir orkun işini bitirmeye yeteceğine inanmıyordu. Erkek, öylece boğulamayacak kadar kurnaz, inatçı ve acımasızdı. Orek sadece Silas kendini sudan çıkardığında bunun nehrin çok ama çok aşağısında olmasını umabilirdi.

Sorcha'yı bu şekilde savunamazdı. Bu şekilde hiçbir şey yapamazdı. Tek faydası kanının güçlü kokusuyla yırtıcıları ondan uzaklaştırmaktı. Hiçbir yırtıcı hayvan gelip etrafı koklamaya ve bu yüzden yanından geçip gitmeye karşı koyamazdı.

Ona verebileceği tek şey buydu.

Bu düşünce, yanı başındaki sırlıklam battaniye kadar rahatlatıcıydı.

Erzak almak için çantasına uzanmayı denemişti ama battaniyeyi çıkarmak hem Silas'la hem de nehirle savaştıktan sonra kalan azıcık enerjisini de almıştı. Bilinçsizlik zihninin köşelerini kemiriyordu, ama o

Tekrar uyanıp uyanmayacağını bilmeden uyumayı reddetti. Bunun yerine, yüzündeki kesiğin acısına odaklandı, acı azaldığında kaşlarını oynattı ve yenilenen acıyı memnuniyetle karşıladı.

Biraz daha bekle, tekrar deneyeceğim.

Burada oturup ölmeyi beklemeyecekti ama Sorch'a'yı yavaşlatmak ve kaderin ne yönde karar vereceğini görmek için onu bekletmek de istemiyordu.

Uzuvları çoğunlukla uyuşmuş ve üşümüştü ve Orek gecenin soğuk getireceğini biliyordu. Havanın kokusunu aldı, sıcaklığın nasıl düştüğünü ve yaprakların nasıl titrediğini. Sonbahar sabırlı olmayı bırakmıştı.

Orek bacağını büktü ve bileğini biraz daha ısıtmak için çabayla hareket ettirdi.

Kendini hayatta tutabilirse, geceyi atlatabilirse, biraz dinlenebilirse, kanamayı durdurabilirse, birkaç gün içinde belki...

Neyi? Ona yetişmek mi? Ona katılmak mı?

Dudakları kendine hırlayarak geri çekildi. *Aptal.*

Artık onun ne işine yarayacaktı ki? Onu göndermişti. Kendi iyiliği için. Gururu için.

Yine yapardı ama kader, onu şimdiden fena halde özlemişti. Kan bir avucunu yaktı, ama öpücüğünün anısı diğerini yaktı.

Hâlâ yumruğunu avucuna kapatmış, dudaklarının tenine değme hissini yakın tutuyordu.

Kader, ne kadar .

Onu göndererek, gitmesine izin vererek, sonunda kalbinin etrafını saran yumruktan kurtulabileceğini düşünmüştü. Bu gerginlik hiç geçmeyecek gibi görünüyordu, sadece ona bir gülümseme ya da kahkaha hediye ettiğinde hafifliyordu.

Ama .

Ona sahip olmamak, böğründeki kızgın delik kadar büyük bir yaraydı ve tıpkı onun gibi, hançeri içeride bırakmak, karanlıkta tek başına kan kaybından ölmektense onu delip geçmesine ve öldürmesine izin vermek daha iyi olurdu.

Aptallık seni öldürür.

Bunun ne olduğunu biliyordu -kendisine, onun yanında olduğu sürece bunun kendisi için felaket ve yıkım anlamına gelmesinin önemli olmadığını söylemişti. Ve bu doğrudu.

Ama şimdi, onsuz, sadece birkaç saatliğine bile olsa, Orek tüm hikâyelerin ve yaşlıların ork eş bağının hainliği hakkında söylediklerini anlıyordu. Yanı başında zonklayan ve ağlayan bir yara varken bile, ondan ayrılmak daha kötü bir darbeydi. Belki de onu parçalara ayırıp

Kalbini söküp kendisiyle birlikte götürdü, çünkü çoktan götürmüş gibi hissediyordu.

Ve bu sadece bağı *başlangıcıydı*. Geçici köklerin ilk atılışı.

İşin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydi. Kendini ona karşı korumalıydı. Gölgelere teslim olmak zaten acımasız bir kaderdi, ama şimdi neye sahip olmadığını anlamak, asla sahip olamayacağını *bilmek* -İşkence artık tatlı değildi.

Belki böylesi daha iyidir. Daha fazlası beni bu lanet bıçak yarısından daha hızlı öldürür.

O, hikâyeler ve yaşlılar haklıydı; hepsi onun mahvolmasına yol açmıştı. Birinin yaklaşmasına izin vermek, kalbinin tüm karanlık, boş köşelerini doldurmasına izin vermek onu mahvetmişti. Hayatını genişletmiş, zenginleştirmiş, orada kendine yer açmıştı ve onsuz her şey çökmeye başlamıştı bile.

Bu yüzden çok az ork-kin bağlı olduğu eşini kaybettiğinde uzun süre hayatta kalabilirdi. Bunu istemediler.

Ve o benim eşim bile değil. Asla da .

Ondan kendisini eve götürmesini ve korumasını istemişti ama o ikisini de yapmadı. Neden onun gibi bir erkeği istesin ki? Öz annesi onu istemeyen bir erkek mi? Tıpkı bir zamanlar olduğu gibi, bir gün annesinin onu yanına almak için geri döneceğini umuyordu; tıpkı kendisinden nefret eden ve onu kullanan bir klanı memnun etmek ve onlara hizmet etmek için umutsuzca çabalayan genç gibi... tıpkı bunun gibi, aptalca bir şekilde belki, belki... bu sefer... diye umut etmişti.

Sorcha asla onun olmayacaktı.

Ve yine de onun kendisini başkası için mahvetmesine izin verdi. Onun için başkası olamazdı. Başka birini istemedi. Arkadaşlık, klan ya da memnuniyet istemiyordu. *Onu istiyordu*. Orek şehvetin ve özlemin ne olduğunu biliyordu ama artık *istemenin* ne olduğunu da biliyordu.

Sadece onu istiyorum.

O kadar, o kadar kötüydü ki, onun adını çağırdığını duyduğunu sandı.

Orek inledi, bu sesin kulaklarını hayalden uyandırmasını umuyordu. Şimdiden halüsinasyon görmeye başlamıştı. Düşündüğünden daha kötü durumdaydı.

Battaniyeyi yanına daha sıkı sardı.

Yapılacak en kolay ve merhametli şey bu olsa bile, öylece pes etmek ona göre değildi. Yaranın eninde sonunda iyileşeceğini biliyordu ama kalp ağrısı konusunda şüpheleri vardı. Bu ne kadar sürecekti?

kokusunu unutmak için? Gülüşünün kıvrımını? Gülüşünün ve homurdanışının farklı temposunu?

Asla, diye tısladı zihni.

Unutmak istemiyordu.

Orek yine inledi. Kader, ne sefil bir .

"Orek!"

Kalbi göğsünde acıyla çarptı, başka bir umut filizi kök salmaya çalışıyordu ama onu acımasızca bastırdı. Bir başkasına daha katlanamazdı.

Bu o değil. Bu-

"Orek! Orek, eğer beni duyabiliyorsan, ses çıkar!"

Nefesi acı dolu bir hırıltıyla ciğerlerinden titreyerek çıktı. Kulakları onun sesiyle çınladı, o kadar yakın, o kadar netti ki hayal gücüne meydan okuyordu.

Ama hayır, kesinlikle yapamazdı... kesinlikle yapamazdı...

Başını sesin geldiği yöne çevirdi ve göz kapaklarını araladı. Orman çoktan kararmıştı, ağaçlar gecenin yumuşak mavimsi siyahına karşı sadece birer siluetten ibaretti.

İlk başta, zayıf ama büyüyen ışık parıltısının aptalca umutlu kalbinin bir oyunu olduğuna inandı. Ama sonra... daha da parlaklaştı, ağaçların arasında büyük ışık çubukları oluşturdu.

Işığın arkasındaki ağaçların arasından önemli bir şeyin geçişini şaşkın bir sessizlik içinde izledi.

Bir at arabası nehrin genel istikametini takip ediyordu ama içindeki her şeyin kıpırdamadan durmasına neden olan şey bu değildi.

"Orek!" diye tekrar

seslendi. Sorchu.

Eşim. Benim kadını.

Ciğerlerini ve diğer her şeyi dolduran bir nefes çeken Orek, "Buradayım!" diye seslendi.

Yakın bir yerden gelen bir soluk sesi, botların gürültülü şakırtısı ve sonra onun kokusunda boğuldu.

Sorchu ağaçların arasından hızla geçti, patinaj yaparak dururken botları sıyrıldı. Onun yanında dizlerinin üzerine çökmeden önce tekrar nefes nefese kaldı.

"O burada!" diye seslendi omzunun üzerinden, anlaşılmaz bir şekilde ama Orek'in pek umurunda değildi.

Saçları omuzlarına dökülürken ona doğru eğildi, sıcaklığıyla, kokusuyla ve yumuşaklığıyla onu çevreledi. Elleri onun üzerinde gezinirken

Endişeli çırpınışlar içinde, parmaklarını onun buklelerine dolamak için kansız elini kaldırmaktan kendini alamadı. Parmaklarının etrafına yayılıp kıvrıldılar, çok ama çok yumuşaktılar.

Ne yaptığını anlamadan önce göğsü mutlu bir mırıltıyla inledi ve yüzünde aptal bir sırıtma belirdi.

Kader, eğer bu bir yanılsama, bir rüyaysa, asla uyanmama izin verme.

Saçındaki eli fark ettiyse de söylemedi, inlemekle ve yarasıyla uğraşmakla meşguldü. "Çok üşümüştün," dedi dudaklarını mutsuzca aşağı çekerek.

Bundan hoşlanmadı. Onun mutsuz olmasını istemedi.

Eli saçlarından yüzüne doğru hareket etti, başparmağını ağzının köşesinde gezdirmek için başının yan tarafını kavradı.

Ama ona bakmayı bırakmadı, hâlâ sarılmış olan diğer elinin parmak uçlarını inceledi. "Çok fazla kan kaybetmişsin," diye fısıldadı.

Sesi endişeli, hatta korkmuş geliyordu ama Orek endişelenecek noktayı çoktan geçmişti. Yara, kan, artık hiçbirinin önemi yoktu. Kadın *buradaydı*. Ona doğru eğilmişti. O kadar yakındı ki, yüzünü omzunun kıvrımlarına görebiliyor ve kokusunu en güçlü olduğu yerden, kulağının hemen arkasından içine çekebiliyordu.

O da öyle yaptı.

Alnını yanağına bastırarak burnunu boynuna gömdü *ve nefes aldı*.

"Buradasın," diye mırıldandı tenine karşı.

"Buradayım," diye mırıldandı, eli başının arkasını kavrayarak onu kendisine doğru tuttu.

Görkemli bir an için tüm orman hareketsiz kaldı. Orek'in kalbi atmadı, kanı ağlamadı. Sorch'a'dan yayılan sıcaklıktan başka bir şey hissetmedi, nabzının ritminden başka bir şey duymadı, dudaklarının hemen altındaki teninin sıcaklığından ve tuzundan başka bir şey tatmadı.

İçinde bir şeyler yerine oturdu. Son saatlerde kendisine yaşattığı onca kederden sonra onu endişelendirmesi gereken bir şey.

Ama Orek çok ileri gitmişti.

Sorch'a bir nehirdi ve o da onun akıntısına kapılmıştı. Hiç havalanmak istemiyordu.

Kör edici ışık üzerlerine yayıldı.

"Arkadaşının bir *ork* olduğunu söylememiştin."

Tanıdık olmayan *erkek* sesi Orek'in duyularını tırmaladı ve Sorch'a'yı gönderdiğinden beri bastırılmış olan canavarı içinde kükreyerek canlandı.

Mırıltı hırıltıya dönüşürken, Orek kolunu Sorch'a'ya doladı ve onu kucağından diğer tarafına sürükleyerek bedenini Sorch'a ile sesin arasına soktu. Ani fener ışığı yüzünden kör olmasına rağmen, Orek üzerlerinde beliren figüre dişlerini göstererek hırladı.

Sorch'a onun tutuşuna karşı kıpırdandı ve figüre "Fark eder mi?" diye sordu. "Bilseydim iyi olurdu," diye homurdandı erkek. "Sana bir şey getirmiyorum.

bir ork aileme geri döndü."

"Yarı ork," dedi Sorch'a. "O bir buçukluk. Ve beni kurtardı."

Sorch'a ve adam arasında uzun bir sessizlik oldu ve Orek daha az savunmasız görünmek için kendini düzeltmeye ve ağaca yaslamaya çalışsa da Sorch'a onu tuttu.

"Bunu ona ne yaptı?" diye sordu erkek yavaşça.

"Başka bir ork."

Erkek dişlerinin arasından bir küfür tısladı.

"Lütfen," diye yalvardı, "diğeri gitti, nehrin aşağısına sürüklendi. Her şeyi yaparım, yeter ki onu geri getir de yardım edebileyim. *Lütfen*."

Gözlerini açık tutmak için çaba harcıyordu ama göğsündeki hırıltı hiç dinmiyordu. Sorch'a'nın yalvarmasını duymaktan *nefret ediyordu*.

Sorch'a ve erkek arasında bir duraklama daha oldu ama Sorch'a boşa harcamadı. Orek'in çantasını daha yakına çekti ve kanlı olanın yerine başka bir battaniye buldu. Erkek bakarken, battaniyeyi Orek'in etrafına sardı ve yaraya baskı yapacak şekilde yan tarafından sıkıca düğümledi.

Yumuşak bir el yüzüne dokundu ve başı ona doğru eğildi. Ağır göz kapaklarının bıraktığı yarıklardan onu zar zor görebiliyordu ama endişesi hissediliyordu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve öpmek için eğilmeden önce kırılmamış yanağını izledi.

O kadar sersemlemişti ki, onun tekrar ayağa kalkmasına engel olamadı. Yine de kendini savunmasız bıraktığı için mutsuz bir şekilde homurdandı ve bir elini baldırına doladı.

"Lütfen," dedi, "o *ölüyor*."

Uzun bir sessizlik anından sonra, gürültülü ve sert bir iç çekiş geceyi doldurdu. "Tamam. Ama ev olmaz. Ve ilk sorun işaretinde ikiniz de dışarıdasınız." "Evet! Teşekkür ederim! Sorun çıkarmayacağız, yemin ederim!"

Fener uzaklaşarak Orek'in tekrar görmesini sağladı ve şunları izledi

Bir vagona doğru yürüyen iri yarı bir adamın karanlık figürü. Yanlarda bir şeylerle oynadı ve arka panel bir dudak şeklinde alçaldı.

Vagonun etrafını karıştıran adamı görüşü, üzerine eğilen Sorcha'nın saçlarının yumuşak perdesi tarafından engelleniyordu.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu
ona nazikçe. "Evet." "*Hayır.*"

Dişlerini gıcırdatarak, sırtındaki ağacı kendini yukarı kaldırmak için kullandı. Sorcha oradaydı, ağırlığını desteklemek için kolunun altına eğildi ama bacakları büküldü.

Başka bir omuz diğer yanına saplandı, insan adamın kokusu Orek'in burnunu doldurdu.

"Adın ne senin, ork?" diye sordu adam, Sorcha'nın onu arabaya taşımasına yardım ederken.

"Orek."

Başını dik tutma ve bacaklarını hareket ettirme çabasıyla Orek'in alnından soğuk terler boşandı. Arabaya sadece sekiz adım kalmıştı belki ama sonsuzluk gibi geliyordu, bir yanı zonkluyordu.

"Anghus," diye adam.

"Teşekkürler, Anghus." Bir
homurtu daha.

Arabaya vardıklarında Orek açık olan arka tarafa doğru yığıldı ama yardımla içeri tırmanmayı başardı. Sorcha aceleyle uzaklaştı ve bir an sonra çantasının ağır *gümbürtüsünün* yakınında bir yere düştüğünü duydu.

Sorcha onunla birlikte arkaya, Anghus da koltuğa tırmanırken vagon sallandı.

Anghus, "Hızlı mı yoksa yumuşak mı istiyorsun?" diye sordu. "İkisi birden olmaz."

"Hızlı," dedi Sorcha.

Adam homurdandı ve sonra vagon öne doğru savrulurken neredeyse Orek'in midesini geride bıraktı. Yanındaki düğümlü battaniyeyi yumruklayarak inledi.

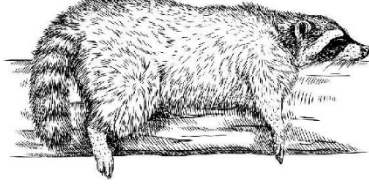
"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadı Sorcha ona, saçlarını okşayıp kulaklarını ve elmacık kemiklerini takip ederek. Başını kucağına kaldırdı, sıcak parmakları tenindeki küçük desenleri okşadı. "Sadece biraz daha. Dinlen. Ben buradayım."

Onu ısırarak bilinçsizliğe yenik düşmek istemiyordu, uyandığında tüm bunların zihninin yarattığı bir hayal olduğunu görmek istemiyordu.

onu acıdan uzaklaştırdı. Ama ormanda ilerlerken yaşadıkları yorgunluk ve acı, hırpalanmış bedenine fazla gelmişti.

Ve... Orek'in artık çok iyi bildiği gibi, Sorch'a'yı hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Bu yüzden başını Sorch'a'nın kucağına yaslayarak dinlendi.

OceanofPDF.com

Araba çiftliğe girdiğinde şafak ağaçların tepelerinden süzölmeye başlamıştı. Işık yavaş yavaş dünyaya süzölmeye başladığında gökyüzü berrak, neredeyse renksiz bir griye bürünmüştü ama Sorcha ahıra girdiklerini zar zor görebiliyordu.

Anghus daha molayı geri atmamıştı ki Sorcha ayağa kalkmış, Orek'i indirmeye yardım etmeye hazırды.

"Nefes al," dedi Anghus ona. "Hazır olana kadar onu hareket ettirmeyelim."

Kuru boğazıyla yutkunmak yerine, titreyen ellerine yapacak bir şeyler vermek için paketlerle meşgul oldu. Çok uzun süre hareketsiz kalırsa, bağırsaklarındaki gergin düğüm onu ikiye ayıracak kadar sıkılaşabilirdi.

Cara boş bir tezgâhtan onlara doğru yürüdü. Giyinik, saçlarını toplamış ve kollarını dirseklerine kadar kıvrımış olan Cara'nın sakin ve kararlı tavrı Sorcha'yı bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Vagonun ağzından bakan Cara'nın kaşları kalkarak baygın Orek'i gördü.

"Vay vay," dedi Cara, "uzun zamandır onlardan birini görmemiştim."

Anghus karısına, "Onu başka kurtardığını söylüyor," dedi.

Orek'in yükünü arabadan çıkardı. Sorcha da onun peşinden boş ahıra girdi ve Cara'nın ahırını temizleyip taze saman serdiğini gördü.

"İki mi? Bu kadar kuzeyde mi?" Cara düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Ağır görünüyor."

Sorcha yalvardı, "Lütfen sana verdiğim paraları sakla ve tekrar hareket edebilene kadar dinlenmesine izin ver. Çok fazla kan kaybetti ve-"

Cara onun endişesini elinin tersiyle itti. "Siz ikiniz hiçbir yere gitmiyorsunuz. O da

Bırak ayakta durmayı, kimseyi tehdit edecek durumda bile değilsin ve yere yığılmak üzeresin. Şimdi onu rahat ettirelim."

Sorcha gözlerini kırptırdı, "Doğru" demekten başka ne diyeceğini bilmiyordu. Kendini neredeyse işe yaramaz hale getirecek kadar endişe ve suçluluk duygusu içinde, gergin bir şekilde çırpınmaktan *nefret ediyordu*. Sakin olan *Sorcha*'ydı. *Sorcha* ne yapacağını bilen kişiydi. Yine de şimdi, korkusu ve yorgunluğu onu o kadar aşağı çekmişti ki, Cara'nın ve onun sakinliğinin kontrolü ele almasına izin verdi.

Cara'nın Orek'i yatırmak için rahat bir yuva yapmasına yardım etti, tatlı kokulu saman yığınları kalan battaniyelerini örttü. Cara'nın evinden getirdiği küçük bir stoka ekleyerek merhemi ve aralarında ne kadar yararlı malzeme varsa getirdi.

Her şey hazır olduğunda üçü birlikte Orek'i arabadan indirdiler ve onun muazzam ağırlığı altında inleyerek yavaşça ahıra girdiler. Hayvanlar onu çok fazla itip kakmamaya çalışırken ilgiyle izlediler ve onu saman yatağına yatırdıklarında Sorcha'nın tüm vücudu bu çabadan dolayı titredi.

Cara elinin tersiyle alnını sildi. "Ve küçük olduğunu söylemişsiniz?"

Anghus Orek'in kirli gömleğini ve sıırıslıklam battaniyesini kesip atarken, Sorcha Cara'nın uzattığı haşhaş sütü şişesini aldı ve birazını Orek'in boğazından geçirdi.

"Sadece birazcık," diye ikna etti. "Benim için yut."

Adam onun sesiyle kıpırdandı, yutkunurken boğazı düğümlendi ama gözlerini hiç açmadı. Kaşlarının arasında gergin bir çizgi belirdi ve vücudu o kadar sert duruyordu ki, Sorcha uyuyormuş gibi bile yapamadı. Sorcha başparmağıyla kaşlarını yatıştırdı ve ona mırıldandı, güvende olduğuna ve iyi olacağına dair güvence verdi. Bu işe yaramayınca, ona kendisinin ve Darrah'nın güvende olduğunu söyledi.

Sonunda kasları teker teker gevşedi ve battaniye ve samanlardan oluşan yuvasında tamamen gevşedi.

Sorcha başını kaldırdığında Cara ve Anghus'un aralarında anlamlı bakışlar atarak onu izlediklerini gördü.

"Bu işi çabucak halledeceğiz ve onu dinlenmeye bırakacağız," diye güvence verdi Cara. "Neden bize bir ork arkadaşınla dünyanın bizim küçük parçamıza nasıl geldiğini anlatmıyorsun?"

Dikkatini dağıttığı için minnettar olan Sorcha, bu fırsatı kaçmak için kullanmaktan gurur duymuyordu.

Yapmaları gereken iş hakkında çok fazla düşünüyorlardı. O ve Cara yarayı temizlediler, temiz kenarlar buldıkları ve kanamanın en kötüsünün durduğunu gördükleri için rahatladılar. Elleri hâlâ onu kendi başına dikemeyecek kadar titriyordu ve Anghus teklif ettiğinde rahatlamaktan başı dönmüştü.

Anghus'un kör parmakları iğneyi ve ipliği Orek'in etine geçirirken, Orek'i sabit tuttu, elleri kalın kolunun üzerindeydi. Ağzının arkasında biriken tükürük yüzünden izleyemiyordu, bu yüzden Orek'in tenini yatıştırıcı küçük daireler çizerek okşadı ve onlara her şeyi anlattı.

Hikâyesi nehrin akıntısından daha hızlı akıyor, köle tacirleri tarafından yakalanması ve Orek tarafından serbest bırakılması arasında nefes almak için zar zor duruyordu. Cara, Sorcha'nın anlattıklarının bir anlamı varmış gibi sempatiyle başını salladı, gece yarısı nehri geçişlerini duyunca gözleri büyüdü ve Birrin kasabası halkının ona nasıl davrandığını duyunca hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Sorcha duramıyordu, kelimeler ağzından bu kadar hızlı dökülürken neredeyse midesi bulanacaktı ama her biri onu rahatlatıyordu.

Anghus tüyler ürpertici işi bitirip Orek'in yüzündeki dilime geçtiğinde, Sorcha onları ork iz sürücünün onu ve Orek'i nehir kıyısında pusuya düşürdüğü o öğleden sonra götürmüştü.

"Daha iri ve hızlıydı ama Orek kendini korudu," dedi onlara, arkadaşına gururla bakarak. "Sanırım o kazanabilirdi ama ben onun dikkatini dağıttım."

"Nehirden çıkarılan o oldu. Ben buna kazanmak derdim," diye espri yaptı Cara.

Sorcha kayıtsız bir ses çıkardı; iz sürücünün bıçağının Orek'in böğrüne saplanmadan önceki parıltısını kısa sürede unutamayacaktı.

Omzuna dokunan bir el Sorcha'nın sıçramasına neden oldu. Titrediğini fark etti ve Cara endişeyle kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sanırım ikiniz için de dinlenme vakti geldi." "Oh, hayır, ben ona göz kulak olurum-"

"Daha günlerce bir şey yapamayacak. Uzan ve dinlen. Ona bakmak için buna ihtiyacın olacak."

Tekrar reddetmek dilinin ucundaydı ama Orek'e baktığında alnının pürüzsüzlüğünü ve nefes alış verişinin düzenli ritmini gördü. Şimdi gerçekten uyuyordu, acıdan bir süreliğine kurtulmuştu ve haşhaş sütünün onu saatlerce bu şekilde tutacağını biliyordu.

"," diye kabul etti sonunda.

Cara bir s rahi su getirmek i in ayrılırken Anghus ona, "Yapacak i lerim var, bu y zden sessiz olmayacak," dedi.

"Bunun beni durduracağını sanmıyorum." G zlerini her kırpışında g zleri yanıyordu ve onu dik tutan tek Şey inat ılığıydı.

Cara kısa s re sonra temiz bir bez ve su dolu seramik bir s rahiyle geri d nd . Orek'le birlikte bir s re daha ihtiya  duyacakları her Şeye sahip olduklarını g ren  ift, ahırın kapısını arkalarından kapatarak oradan ayrıldı.

Rahatlama Sorch'a'nın neredeyse dizlerini b k yordu ama kirli giysilerini deği tirecek, su ve bezle durulanıp temiz bir g mlek ve s tyen giyecek kadar uzun s re ayakta kalmayı ba ardı. Elllerinde kalan battaniyeleri topladı ve Orek'in yanına serdi.

Sorch'a uzandı ve adamın omuzlarındaki devasa geni liği izledi. Ahırın yumu ak ışığında, adamın sırtını boydan boya kesen yara izlerini g rebiliyordu; bu izler zorlu bir ya amdan s z ediyordu.

V cudu neredeyse k rklerin ve samanların i inde eriyecekti ama uzun sa  yelesinden birkaç d ğ m atıp hızlıca  rmekten kendini alamadı.

Uyku ısrarla zihnini  eki tiriyor, bir sirenin  ağrısı onu altına  ekiyordu. Yenik d  meden  nce biraz daha yakla tı ve yumak haline getirdiği ellerini onun sırtına dayadı. Adamın teni sıcakıktı ve aldığı her nefesi hissediyordu. aldı. Ritmin onu biraz daha uyutmasına izin verdi.

Sorch'a  ok daha sonra sa larında saman ve ağzında pamukla uyandı. En azından  yle hissetti. Bilmediği ahıra g zlerini kırpıştıtararak baktı; kalabalık ve hareketli bir ahırın kokuları ve sesleri yeterince tanıdıktı ama burası ailesinin ahırı değildi.

 nceki g n ya ananlar g ğs nde keskin bir panik dalgası yaratarak  zerine   kt  ve Sorch'a arkasına d nd .

Orek tıpkı bıraktığı gibi yatıyordu, derin derin uyuyordu, nefes alıp . Diki li yarasının etrafındaki deri son g rd ğ nden daha kızgın ya da daha kırmızı g r nm yordu ve ate i uzak tutması i in kadere sessizce dua etti.

Adamın omzunun  zerinden baktı ve y z ifadesinin gev ek olduğunu g r nce sevindi.

Elinde olmadan elini onun kolunda gezdirdi ve kendisi onu da yatıştırdı. Onun i in  ok korkmu tu, h l  acı  ekmesinden ya da ayılamamasından deh ete d  uyordu. Sorch'a annesinin pek  ok hasta karde ine ve yaralı damadına bakmasına yardım etmi , g nlerce yataklarının ba ında ona bakmı tı.

besliyor ve rahatlatıyordu. Ama her zaman yardım almıştı - en önemlisi Sofie Teyze yanında ve iyileşmeyi denetliyordu.

Şimdi burada, yabancı bir ahırda, arkadaşı ağır yaralıyken, Sorcha boyunu aştığını kabul etmek zorundaydı.

Sorcha onun bileğini sıktı ve bu düşünceleri zihnindeki bir çukura gömdü. Endişelenmenin ve tereddüt etmenin kimseye bir faydası yoktu ve öğleden sonra ahırın kalkanlarının yanındaki yüksek pencereye gözlerini kısarak baktığında, dün kendini ve durumu nasıl idare ettiğinden biraz utanıyordu. Ya da gerçekten, *idare edemediği* için.

Sorcha uzun bir iç çekişten sonra sırt üstü uzandı ve gözlerini ovuşturarak zihnindeki bulanıklığı ve gözlerindeki pası gidermeye çalıştı.

"Hayır, öyle bir şey yok," dedi Cara, telaşla ahırın kapısına doğru ilerleyerek. Kapının kilidini açtı ve elinde sıcak ve lezzetli kokularla dolu bir tepsiyle içeri daldı. "Uyanık olduğumu biliyorum, bu yüzden sana biraz yiyecek verene kadar öyle kalacaksın. Sonra tekrar uyuyabilirsin."

Sorcha zayıf bir sesle, "Bütün gün uyudum zaten," diye itiraz ederek yemeği kabul etti. Cömert sırtının da kanıtladığı gibi, yemek için asla fazla gururlu değildi.

Cara, Orek'e dokunmadan onu incelemek için eğilmeden önce bir el hareketiyle onun sözlerini geçiştirdi. "Kemik yorgunuydun," dedi dün gece yaranın üzerine kapattıkları otlarla ıslatılmış bandajı kaldırarak. "Sanırım hâlâ öylesin. Tekrar uyumadan önce yemek yediğinden emin olmak istedim."

Sıcak, tereyağlı ekmekle dolu bir ağzın etrafında, "Minnettarım," dedi. Ekmeğe eşlik eden bezelye çorbası doyurucu, tuzlu et parçaları ise harika bir lokmaydı ve Sorcha'ya görgü kurallarını unutturdu.

Çiğneyip yuttuktan sonra, "Lütfen size borcumu nasıl ödeyebileceğimi söyleyin," dedi. "Nezaketiniz-"

"Eminim sizin için bulabileceğimiz pek çok iş vardır, ama lütfen bugün kendinizi üzmeyin. Dinlenin. Güneş batmak üzere ve günün işi bitti. Şimdi kendine iyi bak, sonra erkeğine bakabilirsin." Cara ona sırtıttı ve göz kırptı, "Ve eğer yeteneğin varsa atlarla."

Sorcha saç diplerine kadar kızardı, Cara'yı nasıl kibarca düzeltereceğini bilemiyordu. Onun yerine, "Atların altını temizlemekten korkmuyorum. Ailem büyük bir ahır işletiyor."

Cara mutlu bir ses çıkardı. "Nallama hakkında bir şey biliyor musun?"

Sorcha bir parça daha yumuşak ekmek kopararak, "Elbette," dedi. "Ben çalıştım

yardıma ihtiyaç duyduklarında nalbantlarla birlikte."

"Mükemmel. Angus bunu duyduğuna sevinecek. Kasabada sadece bir nalbantımız var ve onu da diğer birkaç köy ile paylaşıyoruz. Bir hafta daha buralarda olmayacak ve hasadı getirmeye başlamamız gerekiyor."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım!" demek için acele ederken neredeyse çorbadan boğuluyordu.

Elimden gelen her şeyi yaparım."

Cara memnun bir şekilde başını salladı. "Angus'a söyleyeceğim. Ahırımızda uyuyan bir ork arkadaşı olan serserinin atlardan anlaması ne kadar da uygun."

Sorcha kızarıırken Cara güldü ve Sorcha yemeğini yerken rahat bir sohbe daldılar. Havadan, nehirde ve yaklaşan hasattan zararsız bir şekilde konuşuyorlardı. Cara ve Angus çok büyük bir çiftliğe sahip değillerdi ama düzgün nallanmış bir at işleri çok daha kolay hale getirebilirdi. Cara'nın toprağını, evini ve ailesini çok sevdiği sohbetlerinden belliydi.

Sorcha'nın midesini rahatsız edici bir şekilde doldururken bile karnında bir ağrı büyüdü. Ailesini özlemişti, yemek masasının etrafındaki yüksek sesli sohbetlerini, kahvaltıdaki ağız dalaşlarını, kasabaya yaptıkları gezileri özlemişti. Orek'le seyahat ederken, ev özlemini ve endişesini büyük ölçüde uzak tutmayı başarmış, ona ve yolculuklarına odaklanmıştı.

Ama etrafı tanıdık kokularla çevriliyken, yorgunluğu ve içinde bulunduğuş koşullar onu kıpırdamadan oturmaya zorlarken, kalp ağrısı iliklerine kadar işlemişti.

Cara, Sorcha kâsesini temizleyip geride sadece kırıntılar bırakana kadar kaldı. Başka bir kadınla konuşmak iyi gelmişti ve Cara'nın sakinliğinin ve yetkinliğinin kendi içine de sızmasına izin verdi.

Cara tepsiyi alıp ona tekrar dinlenmesini söylediğinde gözleri ağırlaşmış, görüşü bulanıklaşmıştı.

"Peki ya Darrah?" dedi, kelimelerini bulandırmamaya çalışarak. "Çok sorun çıkarırsa onu ben alabilirim."

"Onu yakın zamanda çocuklardan geri alabileceğinizi sanmıyorum. Bütün gün birlikte oynadılar. Dün gece ona sepetten küçük bir yatak yaptılar ve sanırım çoktan yatmıştır." Cara onun omzunu sıvazladı. "O yüzden endişelenmeyi bırak ve biraz uyu."

Sorcha başını salladı ve endişelerini zihnindeki o çukura geri itti. Dipsiz olduğunu hayal etti ve aklına gelmeyen her şeyi

daha fazla hissetmek ya da düşünmek istemiyorum.

Cara sessizce ahırdan çıktı ve kısa süre sonra ahır, akşam yemeğinden sonra uyuklayan memnun hayvanların yumuşak seslerine büründü. Işık neredeyse solmuştu, ahırın yüksek penceresinin dışındaki gökyüzü giderek koyulaşan bir mora bürünüyordu.

Çenesi çatırdayarak bir esnemeye başladı, Sorch'a sırt üstü uzandı, karnı doluydu.

Ne yazık ki zihni de öyleydi ama dünyaya karşı gözlerini kapattı.

Kürkleri çenesinin altına kadar çekip başını Orek'in kürek kemikleri arasındaki çukura yasarsa... bu onu rahatlatırdı ve dinlenirken rahat olmanın hiçbir zararı yoktu.

Ertesi sabah Sorch'a kendini günlük işlerin ve hayvan bakımının bildik ritmine bıraktı. Gün erken başladı, Cara kahvaltı ve Anghus'la birlikte günün işlerini konuşmak için tekrar içeri daldı. Sosislerini ve bisküvilerini yerken, Sorch'a ve Anghus arabayı nallamak için nasıl bir yol izleyeceklerini tartışılar.

Orek tüm bu süre boyunca Sorch'a'nın yanında kıpırdamadan yattı, nefes alış veriş i düzgün ve akıcıydı.

Sorch'a bununla yetinmeye çalıştı.

Ama sabah ilerledikçe, yeni bir ayakkabıyla güreştikten ve diğer ahırları temizledikten sonra bile, gürültü ve koşuşturmada kıpırdamadı bile, endişesi her damarı ve gözeneği doyurmaya başladı.

İş biraz dikkatini dağıtmasına yardımcı oldu ve kendini öylesine büyük bir gayretle iş e verdi ki, endişelerini kovaladı, Cara ona öğle yemeğini sunmak için neredeyse çılgınca tırmıklamasını kesmek zorunda kaldı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra öğle yemeğ i için küçük aileye katıldı.

Cara ve Anghus'un Bram adında dört yaşlarında bir erkek ve Brigid adında yedi yaşlarında bir kız çocukları vardı. İkisi de annelerinin sarı saçlarına ve babalarının kahverengi gözlerine sahipti. Ahırlarında uyuyan bu garip misafiri üstünkörü merak ediyorlardı ama daha çok Darrah'ın maskaralıklarına kıkırdayıp alkış tutuyorlardı. Rakun yavrusu onu gördüğüne sevinmiş, cıvıdayarak kolundan omzuna tırmanmıştı. Darrah'ın saçlarını ip gibi kullanarak yukarı tırmanıyor ve başının üstüne tünüyordu. Darrah onu ancak ağzına doğru giden bir çatal dolusu etli turtayı kapmaya çalıştığında çekip çıkardı.

Çocuklar kiti eğlendirmekten çok mutlu oldular ve ebeveynleri de onların dikkatlerinin dağılmasından ve ayak altında olmamasından çok mutlu oldular.

öğleden sonra işleri başladı.

Arabanın nallanmasıyla birlikte, öğleden sonrayı Sorch'a'nın da yardım etmeyi kabul ettiğ'i yarınki hasat için hazırlık yaparak geçirdiler.

Cara'yla birlikte küçük meyve bahçesinden elma topladıktan sonra aile ve Sorch'a akşam yemeğ'i için bir araya geldi ve önlerindeki büyük günü düşünerek erkenden yattılar. Orek'in yaralarını sardıktan ve onu sırt üstü yatırdıktan sonra yanına uzandı.

O korku kıpırtısı göğsünde düğümlenen ve onu sıkıca çeken bir umutsuzluk ipine dönüşmüştü. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve nefes alıp verdiğ'i ve ateş'i çıkmadığ'ı sürece yapacak ya da endişelenecek pek bir şey yoktu.

Elbette bu onu endişelenmekten alıkoymadı.

Saman ve kürklerden oluşan yataklarında rahatlayan Sorch'a ona yaklaştı ve kendisinden çok daha büyük olan elini avuçlarının içine aldı.

"Lütfen yarın uyan," diye fısıldadı omzuna.

Adamın elini sıkıttığ'ına yemin edebilirdi ve sonunda uykuya dalmasını sağlayan tek şey de buydu.

Anghus'un söz verdiğ'i gibi, ikinci sabah bir öncekinden daha da erken olmuştu. Sorch'a görevlerini aynı kararlılıkla yerine getiriyordu, ancak hevesi keskin bir şekilde azalmıştı. Değışmemiş bir Orek'e uyanmak ruh halini bozmuştu ve kahvaltısını sessizce yedi.

Cara ona ahırın etrafındaki diğer işleri yapmasını önerdi ama Sorch'a buklelerini bir başörtüsünün arkasına bağladı ve yardım etmekte ısrar etti. Cara ve Anghus'u tarlalarında takip ederek, sabahı sabanın taşları iterek, buğday demetlerini taşıyarak ve ağzından kim bilir neler tükürerek geçirdi. Öğle yemeğ'ini yemek için durduklarında elleri düzinelerce küçük kesik ve ot batması yüzünden kızarmış ve çatlamış, gömleğ'i terden sırlsıklam olmuştu.

Çiftlik evinin yakınındaki kuyunun etrafında toplandıklarında Cara'dan serin bezi minnetle aldı. Su burnundaki ve sırtındaki kaşıntıyı yatıştırdı ve boynunu ve parmaklarını şişirerek neredeyse rahatlayarak inledi.

Anghus, ormanın gölgesinde kazdıkları soğuk evden et ve ekmek dolu bir çıktı. "Soğuşumuz var

kesilmiş tavuk ya da-

"Anne anne anne !"

Çocukların ciyaklaması açıklığı yardı ve üç yetişkin çocukların ahırdan kaçtığı yere doğru keskin bir bakış attı. Brigid, Darrah'ı göğsüne bastırmış, kardeşi de arkasından koşarken açıklığı bir ok gibi geçti.

"Ne oldu?" diye sordu Anghus, kaşları çatılmış, yüzü kararmıştı.

"Uyandı!" diye bağırdı Brigid, annesinin eteklerine kapanarak.

"Yeşil adam!" diye ekledi Bram, babasının çizmelerine yapışarak.

Kalbi sıkışan Sorcha, yorgun bedeninin yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı bir şekilde açıklığa doğru fırladı ama bu onun için yeterince hızlı değildi.

Tüm hayvanları ürküttü, hırıltılar ve öfke dolu melemeler kalp atışlarının hızlı *güm güm* sesiyle uyumluydu.

Sorcha açık önünde kayarak durdu.

Orek şaşkın bir ifadeyle ona baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Gevşek örgüsünden saman parçaları sarkıyordu ve kör yeşil ayak parmaklarını oynattığının farkında olup olmadığını bilmiyordu.

Uzun bir süre ona baktı, ela gözleri ahırın alçak ışığında zengin bir kehribar rengine bürünmüştü. Burun delikleri sayısız kokuyu içine çekerek alevlendi, hemen ardından saman ve hayvan kokusunu içine çektiğinde bir seğirme oldu.

"Sorcha... ?" dedi, sesi yorgunluktan çatallaşmıştı.

Sonunda onu yıkan, dudaklarından dökülen adının sesiydi. Onun yanında dizlerinin üzerine çöken Sorcha, dikişlerine dikkat ederek kollarını onun omuzlarına doladı. Yüzünü onun kalın boynuna gömdü ve gözlerinden iri damlalar halinde dökülen yaşları durduramadı.

Endişe, korku, hepsi kadının içinden adamın farkında olmadan omzuna döküldü.

Adamın şaşkın bir ses çıkardığını ve ardından hıçkırıklarının gürültüsü arasında yatıştırıcı sesler çıkardığını duydu. Kocaman, sıcak bir el başının arkasını hafifçe kavradı ve bir diğeri de elini nazikçe örttü.

"Her şey ," diye gürledi adam ve kadın kelimelerin titreşimini üzerinde hissetti.

Dudaklar.

Bu sadece onun daha çok hıçkırmasına neden oldu, bu da adamın paniklemiş bir ses çıkarmasına yol açtı.

Boğaz.

Daha fazla susturucu ses, daha fazla yatıştırıcı el ve birkaç uzun dakikadan sonra Sorcha gözyaşlarına hakim olmayı başardı. Sonunda eğildiğinde

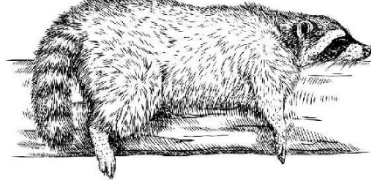
geri döndüğümde, bir kepçe ile kazınmış ve temizlenmiş hissine kapıldım. İyi anlamda. Zavallı, şaşkın arkadaşının üzerinde bir okyanus dolusu tuzlu su bırakmıştı, gözyaşları hâlâ çıplak göğsünden aşağı süzülüyordu.

Ona endişeyle baktı, sanki en ufak bir hareket onu tekrar ulumaya sevk edebilirdi.

Uyandığında yüzündeki endişenin silinmesiyle, geride kalan boşluğa coşkulu bir rahatlama doldu.

Yüzü gülümsemeyle çatlayarak, "Uyanmışsın!" diye bağırdı.

OceanofPDF.com

Orklar pek çok şeydi - huysuz, gürültücü, acımasız, açgözlü, sadık - ama kesinlikle *olmadıkları* bir şey vardı. Orklarını isteyen ve seven ebeveynler bile onları şımartmaz, bunun yerine onları kavga etmeye, keşfetmeye ve bağırmaya teşvik ederlerdi. Yara izleri gururla taşınırdı ve iyi bir hikayede her zaman en az bir destansı kavga olurdu. Anlaşmazlıklar yumruklarla çözülür ve tartışmalar kimin daha çok gürültü yaptığına göre kazanılırdı.

Tipik bir ork klanında büyüdüğüne inanan Orek, bu yaygaraya hazırlıklı değildi.

Üç gün boyunca Sorch'a onunla ilgilendi.

Yanında geziniyor, sık sık onu kontrol ediyor, her zaman ne yapabileceğini, neye ihtiyacı olduğunu soruyordu. Ona yiyecek verdi, battanilerini kabarttı, sargılarıyla oynadı, merhem sürdü, silahlarını onun için temizledi ve yemeklerini getirdi. Orek ona endişelenmemesini, daha sonra kendi karnını doyurup silahlarını temizleyebileceğini ve battanileri taşıyabilecek durumda olduğunu söylediğinde, kadın daha da üzüldü. Bu yüzden Orek yapılacak en iyi şeyin onun telaşlanmasına izin vermek olduğunu çabucak öğrendi.

Ve gerçekten, bu bir yük değildi.

Daha önce hiç üzerine titrenmemişti.

Daha önce hiç *bakılmamıştı*.

Direnmeyi bıraktığında, Orek bundan zevk aldı. Suçluluk duygusu ve şaşkınlık onu hiçbir zaman tam olarak terk etmedi ama Sorch'a'yı mutlu etmek konusunda tartışamazdı. Ve bir şekilde onunla ilgilenmek Sorch'a'yı mutlu ediyor, mutlu etmiyorsa da memnun ediyor, memnun etmiyorsa da daha rahatlatıyordu.

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi, özellikle de istediği şey ona yakın olmakken.

Yaraya yenik düşmeden önceki saatlere dair anıları biraz bulanıktı, çalkantılı su ve bakırımsı kanla doluydu ama bir şenlik ateşinden daha parlak ve sıcak yanan şey, onu ne kadar umutsuzca özlediğinin anısıydı. Aradan birkaç saat geçmişti ve kalbi, böğrüne saplanan bıçaktan daha çok acımişti.

Ve ondan bir daha ayrılmamak için duyduğu çaresiz arzuyu da hatırladı.

Nadiren görüş alanından çıkarak onun dileğini yerine getirme konusunda iyi bir iş çıkarıyordu. Daha da iyisi, bakımları sık sık yaklaşmasını gerektiriyordu. *Ona dokunmasını.* Parmaklarının her darbesi, saçlarının arasından süzülen her nefes, kokusunun etraflarındaki havayı o kadar yoğun bir şekilde doyurduğu her an -rek bunları aldı, ezberledi ve kendisi için istifledi. Zihninde, hepsi bir öncekinden daha iyi olan bir anı hazinesi birikti.

Yani hayır, onun telaşlanmasına gerçekten aldırımıyordu.

Sorcha'nın kafasına taktığı tek şey, kendini nasıl da yorduğuydu. Onun için endişelendiği anlarda Sorcha yürümekten ziyade uçuyor, o işe ya da bu işe koşturuyor gibiydi. Onunla ilgilenmediği zamanlarda neredeyse hiç kıpırdamadan durduğunu görmüyordu ve iyileşmesinin ilk gününden ikinci gününe geçerken, onu yanında tutmak için nedenler uydurmaya başladı.

Yanı acıyordu *ama onun düşündüğü kadar değil; o da aynı derecede kötü yaralar almıştı ve onunla ilgilenecek kimse yoktu.*

Daha fazla su istedi -*her zaman susamıştı ama en çok da onu gördüğü için.*

Kendi kendine beslenebileceği konusunda ısrar etmesine rağmen onunla birlikte yemek yemesini istedi - *çünkü her zaman yanında olmasına rağmen, gözden uzak olduğunda onu özliyordu.*

Görünüşte tüm bunlar onun nefes almasını ve dinlenmesini sağlayacak kadar kıpırdamadan oturmasını sağlamak içindi; eğer bu aynı zamanda daha yumuşak dokunuşlar ve daha da yumuşak gülümsemeler anlamına geliyorsa, Orek buna itiraz etmezdi.

Onun için aptal bir erkekti ama değildi.

Saman ve battaniyelerden oluşan küçük inlerinde birlikte oturmuşlar, üçüncü gece akşam yemeğini arkadaşça bir sessizlik içinde yemişlerdi. Orek, onun bakmadığını düşündüğü anlarda gözlerinin üzerinde gezinmesini kaçırmıyordu. Yan tarafındaki ve yüzündeki büzüşen yaraları kontrol ettiğine şüphe yoktu ama Orek'in aşık bir yanı ona sadece bakmak için baktığını umuyordu.

Bir başka küçük parçası da onu neredeyse yüzüstü bıraktığı için hâlâ utanıyordu ama

mücadelesinin izlerini gururla taşıyacaktı. Onu savundu ve bunu anlatmak için yaşadı.

Tıpkı iyi bir arkadaşın yapması gerektiği gibi.

Ağızındaki etli börek neredeyse boğazına kaçıyordu.

Bu ses Sorcha'nın yanına sıçramasına neden oldu ve her ne kadar sırtına vurulan ve yatıştırıcı halkalara dönüşen şaplaklara ihtiyacı olmasa da, yine de onları istifine aldı.

düşünmeyi bırakmalıydı.

Evet, onun o kolay gülümsemesini kendisine çevirdiği zamanlar için yaşıyordu. Evet, uyanırken her düşüncesine ve tüm rüyalarına musallat oluyordu. Evet, onun için karnına bıçak saplamaktan daha fazlasını yapardı. Evet, onu evine geri götürecek ve karşılığında hiçbir şey istemeyecekti, ruhu ondan ayrılmamak için haykırırsa bile.

Ama bu onun benim ya da olacağı anlamına gelmiyor.

Bu gerçeği yemeğiyle birlikte yuttu.

"Bütün orklar senin kadar çabuk mu iyileşiyor?" Sorcha nihayet kendi yemeğine oturduğunda sordu.

Onaylarcasına homurdandı. "Muhtemelen daha da hızlı, çünkü ben..." *Sadece yarısı.*

"Bu inanılmaz bir şey. Hiç görmemiştim... Bir insan en az bir hafta daha yatar. Neredeyse yürümeye hazır görünüyorsun." Yanaklarında aniden bir kızarıklık belirdi. "Yarın dolaşman gerektiğinden değil! Kendini zorlamamalıydın."

"Yarın oturmak istiyorum." Bir gün daha bu ahırın sınırları içinde kalmak zorunda kalırsa delirebilirdi.

Uyandığı ilk gün halsizdi, uzun bir dinlenmeye ihtiyaç duymadan başını ya da kollarını kaldıracak kadar bile gücü yoktu. Ama iyi yemek yedikten ve daha fazla dinlendikten sonra, bugün kendini daha çok kendisi gibi hissediyordu. Bakılması gereken işe yaramaz bir yumru gibi değil.

Kendisiyle ilgilenilmesinden ne kadar hoşlansa da, gücünü biraz olsun geri kazandıktan sonra bunun kendisinden çok onun yararına olduğunu bilmek onu daha iyi hissettiriyordu. Ona yük olmak, o ork inatçılığına dokunuyordu. Kendisine asla yük olmayacağına dair yemin etmişti; tıpkı aptallık gibi, bu da onu öldürebilirdi. Bu yüzden onun telaşlanmasına izin verdi ama yarın durumlarını kendi başına değerlendirmek istiyordu.

Sorcha'nın yardım istediği insanlar onunla konuşmak için birkaç kez gelmişlerdi. İnsan adam Anghus'a tutarlı bir şekilde teşekkür etmişti.

Bu kez onu o geceden hayal meyal hatırlıyordu. Cara adındaki kadın konuşkandı ve ona soracak sorularla doluydu. Çift onu ve Sorch'a'yı kabul ettiğinden beri bu sorulara katlanıyordu ama kısa süre içinde kadının gevezeliklerinden bıkmıştı. Sorch'a'nın konuşmasını ve gülmesini daha çok tercih ediyordu.

Yine de kibar olabiliyor ve ork-kin hakkındaki birkaç hikâyeyi çürütebiliyordu. Gün boyunca iki küçük kafa onu gözetlemek için içeri girdiğinde sabırlı davrandı. Cara yaralarını kontrol etmek istediğinde sabretti. Anghus her konuştuklarında onu pek de kurnazca değerdendirmediğinde sabretti.

Battaniyelerin altından çıkmak için can atsa ve meraklı bakışlarla güneş ışığına baksa bile.

Sorch'a'nın ağzı endişeli bir ifadeye büründü ve daha o söylemeden ne diyeceğini biliyordu. "Bilmiyorum... çok uzun süredir uyuyordun."

"İhtiyacım olan dinlenmeyi sağladım." "Ama dikişler..."

"Dışarıda oturup patates soymak onları rahatsız etmez," dedi, daha önce ona saydığı işleri düşünerek. Görünüşe bakılırsa, kız geçimlerini katıksız bir kararlılıkla sağlamaya kararlıydı ve Orek onun gözlerinin altındaki koyu, yorgun halkalardan hoşlanmamıştı.

Günlerdir ikisine de bakıyordu ama Orek bu yükün bir kısmını taşımaya kararlıydı.

"Bunu yapabilirim."

"Evet, ben de yapabilirim."

"Sen hiç patates soydun mu?"

"Hayır, ama ve çok daha zor olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi ve adamın bakışlarını oraya çekti.

"Ah, bilmiyorum.

Bunun bir sanatı var."

"O zaman bana öğreteceksin," diye ısrar etti.

Yine kızardı, yüzündeki bir kıvrımı üfleyip yemeğine odaklanırken telaşlı görünüyordu ama Orek memnundu. Sorch'a sıcaktı, karnı toktu ve halinden memnun görünüyordu. Sorch'a'nın dudaklarında hâlâ oynaşan küçük gülümseme gibi, bunları sağlamak da Orek'in tek odak noktası haline gelmişti.

Geçen gün onun gözyaşlarıyla uyandığını hiç unutmamıştı. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu ama gözyaşları içini *parçalamıştı*. Ağlamamalıydı. *Asla ağlamamalıydı*. O kadar güçsüzdü ki, hareket eden her şeye vurmak, onun gözyaşlarını çeken her şeyi yok etmek istemişti.

Ama sonra kız onun üzerine düştü, gözyaşları tenini yaktı ve adam

onun için ağladığını fark etti.

Tamamen saçmaydı. İnanılmazdı. Akıl almaz.

Kimse onun için ağlamamıştı. Annesi değil. Ne de kendisi. Hiç kimse.

Bu gözyaşları onu yırttı ve ona dokundu ve bir daha asla yemin etti. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu, sadece *asla*. Başka biri onu terk ettiğinde onun için geri gelen, başka hiç kimse ona değer vermezken onunla ilgilenen bu dışının ağlamasına izin yoktu.

Ama eğer sıcak, beslenmiş ve mutlu olsaydı, gözyaşı için bir neden olmazdı. Orek'in yapmak istediği de buydu. *Tıpkı iyi bir eşin yapması gerektiği gibi.*

Sorcha sırtını geri yormuş gibi yaparken ahıra bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Hasat bitmişti, kadere şükürler olsun, ama şimdi sıra zahmetli toplama ve depolamaya gelmişti. Bu işlerin hiçbirisi onun hoşuna gitmiyordu - ahırdaki işini her zaman bu işe tercih ederdi - ama Cara ve Anghus bu kadar iyi davranırken şikâyet de etmiyordu.

Orek'le birlikte altı gündür çiftlikteydiler ve Sorcha bu sürenin çoğunu onlara yük olmamaya çalışarak evlerine yardım ederek geçirmişti. Onlara yardım etmek ve iyileşmekte olan arkadaşını kontrol etmek arasında her gece kürklerine gömülmeye fazlasıyla hazırdı ama yine de şikâyet etmedi. Bu iyi, dürüst bir işti ve çiftin cömertten de öte misafirperverliği için minnettardı.

Gözleri Orek'i kolayca buldu, onu aramaya alışkındı. Bugün kendini bir yığın kasanın ve saman balyasının üzerine park etmiş, sırtını ahırın duvarına yaslamıştı. Gömleği geniş omuzlarından gevşekçe sarkıyordu ve saçları aceleyle düğümlenmişti.

Çok rahat, çok evcil görünüyordu.

Cara'yı eğlendirmek için, sebzeleri soymak gerçekten de yontmaya benziyordu ama daha kolaydı ve şimdi Cara'nın eline geçirebildiği her sebzeyi soymaya başlamıştı. Cara onun tekniğini alkışlayıp övüyordu ve çocuklar sık sık durup onun başardığı mükemmel kabuk sarmallarını izliyorlardı. Çoğu, Cara'nın malç olarak sakladığı hurda sandığına itaatkâr bir şekilde bırakılıyordu ama yine de birçoğu Darrah'ın aç ağzında ve avuçlarında kayboluyordu.

Kit, Orek'in ayağa kalkıp tekrar tırmanmaya hazır olmasından dolayı çok heyecanlıydı.

Yine de kitin favorisi olmayı başardı.

O benim de favorim.

Sorcha bu yanlış düşünce karşısında kızardı ama gözlerini kaçırmadı. Adamın her bir patatesi ya da havucu sabit ve emin bir şekilde tutuşunda, güçlü, küt parmaklarının küçük bıçağı basit bir güvenle kullanışında büyüleyici ve... çekici bir şey vardı. Gözleri kaçınılmaz olarak adamın kollarına kaydı, yumuşak yeşil derisinin altındaki tendonların zıplamasını, gerilmesini ve gevşemesini izledi.

Tenin bu kadar yumuşak olduğunu asla tahmin edemezdim. Ama şimdi biliyordu ve bilmekle ilgili ne yapacağını bilmiyordu, sadece bir şeyler yapmak için içini gıcıklayan bir istek duyuyordu.

"Onu bıraktığın yerde duruyor."

Sorcha, Cara'nın nazik sataşması karşısında sıçradı ama bu sadece kadının kıkırdamasına neden oldu.

Başıboş buğdayları fırçaladıkları ve öğlen yemeği için temizlik yaptıkları kuyuya geri döndü.

"Sadece onun için endişeleniyorum," diye cevap verdi sonunda.

"Elbette," diye onayladı Cara, "benim adamım böğrüne böyle bir bıçak darbesi alsa, ben ne yapacağımı bilemezdim. Ama o," ahıra doğru başını salladı, "güçlü biri. Hiç böyle bir şey görmedim."

"Bu inanılmaz. Yarın Anghus'un vagon aksını yeniden hizalamasına yardım etmek istiyor."

Cara gözlerini devirdi. "Erkeklere yeterince uzun süre verersen ortalığı dağıtmanın bir yolunu bulurlar ve sonra da öğleden sonralarını bunu düzeltmekle geçirirler." Sorcha'ya boynunu ve yüzünü yıkaması için ıslak bir bez uzatarak göz kırptı.

Sorcha kaşınan, sıcak cildinde serin suyun verdiği o ilahi hisle inledi.

Yüzünü ovalamaktan başını kaldırdığında, Cara'nın onu düşündüğünü gördü.

"Düşünüyordum da, Orek uyandığına ve iyileştğine göre, eğer evde uyumak istersen, sana alt kattaki ocağın yanında bir şeyler hazırlayabilirim. Saman balyalarından daha rahat olur."

Aralarında asılı duran teklif, açıklıktan doğudan esen hafif rüzgârda savruluyordu.

Sorcha yanağını çiğnedi. "Teşekkür , ama... Orek'le kalmayı tercih ederim. Çok fazla endişelenirim."

Cara başıyla onayladı. "Anlaşılabilir. Bir süre sonra ayrı uyumanın ne kadar zor olduğunu bilirim. Horlasa ve iyi yorganı kapsa bile." Bu son cümleyi, buzhaneden soğuk etleri getirirken hiçbir şeyden haberi olmayan kocasına kaşlarını çatarak söyledi ve Sorcha'nın gözlerinin kocaman açıldığını fark etmedi.

Cara, Sorcha'nın ağzından bir düzeltme ya da karşılık çıkmasına fırsat vermeden uzaklaştı. Arkadaşı buna benzer birkaç yorum yapmış, Orek'in kendisine ait olduğunu ima etmişti ve Sorcha onu düzeltmemişti.

Yapmalıydı. Cara ve Anghus'un umurunda bile olmazdı ama Sorcha için bu önemliydi; onu bir yol arkadaşı olarak görmekten başka hiçbir şekilde sahiplenmemişti. Bir arkadaş.

Düşüncelerine hapsolmuş olsa da, bu mazeret ona bile dayanıksız geliyordu.

On

u. Sorcha kendini silmeye devam ederken kaşlarını çatarak yere baktı. O

korkunç geceden yeterince uzakta değillerdi ve Orek henüz

O korkunç yarayı atlattıktan sonra, onun için hissettiği dehşeti unutacak kadar iyileşmişti. Endişesinin derinliği ve hacmi, daha önce herhangi biri için hissettiği her şeyi aşmıştı. Elbette, kardeşleri aptalca ve tehlikeli bir şey yaptığında korkmuştu ve Lord Darrow ile uzaktayken babasının güvenliği için sayamayacağı kadar çok kez endişelenmişti.

Ama hiçbir şey Orek'in acısını *görmenin*, bilmenin onu sürüklediği mutlak perişanlıkla boy ölçüşemezdi. Güçlü yoldaşı, çok yetenekli ve becerikli... Onun yere serildiğini görmek onu sarsmıştı.

Uyandığında hissettiği rahatlama da aynı keskinlikte hissediliyordu, o kadar ki ne zaman aklına gelse durup bunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Başparmağı ve bıçağı arasında patatesleri işlerken bakışları yine ona kaydı, hâlâ ahıra yaslanmıştı.

Öğle güneşinin adamın boğazının güçlü sütunu boyunca nasıl dramatik gölgeler oluşturduğunu ya da sivri kulağındaki tek altın halkada nasıl göz kırptığını özlemedi. Bol gömleğinin açıkta bıraktığı, göğüs kaslarının ağır çizgisiyle ikiye bölünmüş göğsünün sert hatlarını özlemedi. Darrah saçlarını karıştırırken adamın gözlerindeki yumuşak, sabırlı ifadeyi ve ağzının hafifçe yukarı kalkışını da kaçırmadı.

Ve onu gördüğünde kalbinin nasıl *pıt pıt attığını* da kaçırmadı.

Onu izlerken parmak uçlarından göğsüne ve bacaklarının arasına kadar her yeri karıncalandı ve ısındı.

O ve Orek şu anda sıkışık bir barınakta birlikte sıkışıp kalmamışlardı. Vahşi doğada birlikte yalnız değillerdi. Yine de bu... *çekim* daha da güçlenmişti.

Bir şey varsa, onun yaralanması, *kurban edilmesi*, onu sadece kendi akımına daha da çekti.

Fates, ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Sorcha yüzünü sertçe ovaladı, şimdi farklı bir şekilde kaşınıyordu, ıslak bir bezin çözemeyeceği bir şekilde. En azından biraz mahremiyet ve hayal gücü olmadan.

Bunu nasıl çözmek istediğini biliyordu - günlerdir Orek'in yanında samanların içinde uyuyordu ve örtmeceye ne kadar yakın olduklarını fark etmemek imkânsızdı.

Sorun şuydu ki... onun nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçmişteki randevuları ve partnerleriyle, sadece bir bakışla ilgilerini anlamak kolaydı. Bazıları önce ona yaklaşmıştı. Orek sadece yarı ork olmakla kalmıyordu, farklı kültürleri ve yöntemleriyle o... yani Orek'ti. Hissettiklerinin ne kadarı sadece dışı olduğu için değil, gerçekten onun içindi?

Sorcha cahil değildi, adamın söylediklerinden ve başkalarıyla, özellikle de kadınlarla çok az zaman geçirdiğini anlayabiliyordu. Ne kadar *az* olduğunu söyleyemezdi ama her ne olursa olsun, istediğini isteyen bir erkek olduğundan şüphe duymasına yetecek kadar *azdı*.

Onun kendisini izlediğini fark etmişti, yeşil yanaklarında bir kızarıklık oluştuğunu ve büyüleyici, kızıl bir kahverengiye dönüştüğünü gözlemlemişti. Bunun ne kadarının utangaçlıktan ziyade cazibe olduğunu bilmiyordu.

Bilmek istiyordu. Birlikte kuzeye yapacakları yolculuğu daha da *zevkli* hale getirmenin birçok yolu vardı - *ama* sonra ne olacaktı?

Granach ve Sorcha'nın ailesine döndüklerinde ne oldu?
Orek ne yaptı?

Bu düşünce kadının ona dönüp bakmasına neden oldu.

Ya bir şeye başladılarsa ve o eve döndüğünde bittiyse?

Sorcha da cilveleşmelerden ve kaçamaklardan nasibini almıştı ama nedense bunların hiçbirisi Orek için doğru gelmiyordu. Ona karşı giderek artan bir çekim duyduğunu kabul edebiliyordu ama daha derinlerde, kalbinde kök salan bir şey vardı ve bu konuda çok fazla düşündüğünde nefesini tutmasına neden oluyordu.

O bir randevu değil. Onunla ne olursa olsun, daha fazlası olacak.

Bu düşünce onu ürpertti, hoş olmayan bir şey değildi ama kızarmasına neden oldu.

Sorcha kendi kendine homurdanarak bezi bir kez daha yüzünde gezdirdi ve kovaya yerleştirdi. Günlerdir bir cevaba yaklaşamadan bu düşüncelerle kendi meşhur kuyruğunu kovalıyordu.

Sorcha, Cara'ya, bugün olduğu gibi hava güzel olduğunda ailenin yemeklerini yediği sağlam dış masada katıldı. Orek'le birlikte ahırlarında çok sayıda çiftlik hayvanının bedenleri tarafından sıcak tutulurken, günler giderek keskinleşiyor, geceleri yere kırağı çöküyordu.

Kışı atlatmak gibi bir umutları varsa yolculuklarına geri dönmeleri gerekiyordu ama Sorcha Orek'in hazır olduğundan emin değildi. Ona hazır olduğunu söyleyecek, daha kötülerini yaşadığını ve mücadeleye alışık olduğunu söyleyecekti ama bu onu riske atmak istediği anlamına gelmiyordu.

Sorcha keskin bir feryatla irkildi ve telaşlanan çocuklarını yatıştırırken Cara'ya geniş bir alan bıraktı. Kardeşler bütün gün didişip durmuşlardı ve sonunda kaynama noktasına gelmişlerdi. Öfke nöbetlerinden payına düşeni almış olan Sorcha yolundan çekilmesi ve kalabalık etmemesi gerektiğini biliyordu.

Cara onu oyalanması için bir yığın elmaya doğru yönlendirdiğinde, Sorcha bir tanesini kaptı ve aceleyle ahıra doğru kaçtı.

Orek başını kaldırdı ve onun yaklaştığını görünce sırttı. Midesi bulandı ve kendine yere bakmamasını ve ilk aşkını yaşayan bir genç kız gibi kızarmamasını söylemek zorunda kaldı.

"Yemek yememiz biraz zaman alabilir," dedi ve ona elmayı uzattı. Orek omzunun üzerinden bakarken elmayı aldı. "Delikanlı iyi mi?" "Sadece konuda anlaşmazlığa düştüler. Onlar . Bazen sadece bırakmak zorundasınız."

"Hm." Çocuk tekrar çığlık attığında kaşları çatıldı, sivri kulakları seğirdi. Bu maskaralıklar onu rahatsız etmiyordu; çocuk için gerçekten endişelenmiş görünüyordu ve bu durum Sorcha'nın yüreğini burktu.

Orek sonunda ona getirdiği elmayı inceledi. Büyüktü, kırmızı kabuğu altın sarısı ve yeşillerle çizgiliydi ama yine de büyük ellerinde küçük görünüyordu. Küçük bıçağıyla dilimlemeden önce elmayı evirip çevirdi.

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Ben de herkesle birlikte yiyeceğim," dedi.

Boğazının derinliklerinden homurdanan bir ses çıkardı ve başıyla yan tarafını işaret etti. "Otur."

Ağzını açtı ve onun yanına çökmeden önce kapattı. Öğle tatiliydi, yani aslında yapması gereken bir iş yoktu, ama yine de ayakta kalması gerektiğini hissetti. Kendisine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı.

Daha oturur oturmaz önünde sulu bir elmanın yarısı belirdi. Parmak uçlarıyla aldı, meyve suları güneşte parlıyordu. "Ye," diye ısrar etti. "Kendini yıpratıyorsun."

"Evde her zaman ev işleri yapıyorum," diye cevap verdi.

Homurdandı ama başka bir şey söylemedi, bunun yerine elmanın çekirdeğini çıkarıp ağzına attı. Gözleri beklenti içinde ona dikildi.

Kendininkini yuvarladı, açığıdaki eti yaladı ve doyurucu bir ısırık aldı.

Orek onun yanında kıpırdandı ve Sorch'a bir lokma elma yerken sırtıttı.

Sessizlik içinde yemek yediler, günün güzelliği çiftlik evinin her yanına sızıyordu. Cara ve Anghus'un sahip olduğu yer gerçekten de çok güzeldi. Gelişen bir çiftlik, doyurucu bir meyve bahçesi, sağlıklı hayvanlar ve iki zıp zıp, mutlu çocuk - tabii birbirlerine bağırmadıkları zamanlarda.

Böyle ya da buna benzer bir hayat, kendisi için her zaman hayal ettiği şeydi. Ailesinin yanında kendine ait küçük bir çiftlik evi. Belki bir çiftlik. Belki de sadece ahırlara yakın bir yer. Evi ve bahçeyi görebiliyordu ama onun dışında...

Annesi bazen, "*Kendi evin olana kadar bekle,*" derdi ama hiçbir zaman gerçekten bir *ev sahibi olacağından* bahsetmediler, plan yapmadılar ya da ne zaman olacağını konuşmadılar.

Hayalindeki evde bile ön kapının ötesini pek düşünmemişti. Ne orada onunla kimin yaşayacağını ne de günlerini nasıl geçireceklerini.

Sadece memleket hasreti, dedi kendi kendine. "Onlardan daha çok yetiştiriyorsun."

Orek'in sözleri onu kendine getirdi ve Sorch'a elmasının son parçasını da ısırdı. Merakla Orek'e baktığında, Orek'in kendisine usulca baktığını ve yanağında gezindiğini gördü.

"Ne?"

"Çiller," dedi burnunun üstündeki birkaç çile dokunarak.

"Oh." Ne kızarmasına ne de oturduğu yerde kıpırdanmasına engel olabildi. "Güneşe çıktığımda daha çok oluyor. Ya da açık renk olanlar koyulaşıyor."

"Bunların hepsi güneşten mi geliyor?"

"Hayır. Çoğuna uzun zamandır sahibim." Elini utangaç bir şekilde köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Bu küçük renk lekeleri her zaman vardı; küçük bir kızken sadece burnunda ve omuzlarında az miktarda vardı ama büyüdükçe çoğalmış, göğsüne ve yanaklarına yayılmışlardı. Şimdi yüzünün, göğsünün ve omuzlarının çoğunu kaplıyor ve kollarından aşağıya doğru da ilerliyordular.

"Onlardan nefret ediyorum," demekten kendini alamadı.

Birkaç tanesi iyi olabilirdi; Orek'in yüzündeki küçük çil serpintilerini seviyordu. Ama bazen çillerden oluşan bir maske takıyormuş hissediyordu, kendi teninden daha fazla çil vardı ve renkleri daha koyuydu. Evde her gün kendini salkım söğüt gibi güzel kız kardeşi Maeve'le kıyaslamasının da bir faydası olmuyordu. On dokuz yaşındaki Maeve zarif uzuvlara, kırmızımsı sarı buklelere ve pembe yanaklara sahipti. Güzelliği ve açık teniyle neredeyse parlıyordu.

Adam hâlâ bir şey söylemeyince, Sorcha ona bakmaya cesaret etti. Adam ona şaşkın bir ifadeyle bakıyordu, kaşları çatık ve ağzı mutsuz bir çizgiydi.

"Hayır mı?" dedi, sesi tamamen şok olmuş gibiydi. Sanki kızın onlardan hoşlanmayabileceği hiç gelmemiş gibi.

"Hayır, pek sayılmaz."

Mutsuzca oflayıp pufladı. "Ama çok güzeller. Gece gökyüzündeki yıldızlar gibi."

Yeşil bir parmak yanağına dokunmak için uzandığında Sorcha nefesini tuttu. Fısıltı gibi bir dokunuştı bu, neredeyse hiç yoktu ama bir çilden diğerine geçerken onun sıcaklığını hissetti, gözleri büyülenmiş gibi parmağını takip ediyordu.

Küçük bir gülümseme dudaklarına dokundu ve yüzünü yumuşatarak onu büyüleyen bir hale getirdi.

Kalbi *güm güm* attı.

"Sanki kendi varmış gibi," dedi, Sorcha'nın her yerde hissettiği alçak tonda bir sesle. O derin ork gümbürtüsü karnının sıkışmasına neden oldu ve parmağı teninde gezinmeye devam ederken ürpertici bir nefes verdi.

Onun gözlerinden bir şeyin geçmesini izledi. Ne olduğunu bilmiyordu.

ama ne umduğunu biliyordu. Bakışlarını onunkilerle birleştirerek aralarındaki anı uzattı, tek hareket parmağının yanağına değmesi ve esintinin saçlarını kaldırmasıydı.

Eğer ona doğru bir santim bile eğilirse, Sorcha o anda onu öpeceğini biliyordu.

Onun yerine burun delikleri açıldı ve gözleri büyüdü. Elini bıraktı ve başını öne doğru çevirdi.

Orek boğazını temizledi, yanaklarını bir başka allık kaplamıştı.

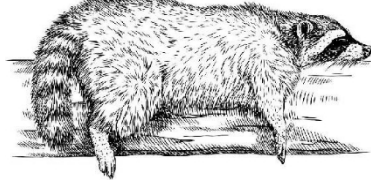
Dokunuşunun sıcaklığı devam etti, kadının içi bir zevk ürpertisiyle titredi.

"Şey, söyleyince..." Sorcha, sadece sessizliğin giderek büyüyen boşluğunu doldurmak için söyledi.

Adam yutkunurken boğazındaki topun sallanışını izledi.

Fates, ondan gerçekten çok hoşlanıyorum.

OceanofPDF.com

Orek bir homurtuyla arabayı yavaşça indirdi, kolları rahatlamayla titriyordu. Anghus sırtın altından yuvarlandı, saçları terden başına yapışmıştı ama muzaffer bir sırıtışı vardı.

En azından Orek öyle olduğunu düşünüyordu. Sakal yığınları arasında bunu söylemek bazen zor oluyordu.

Anghus'un kendisine attığı paçavrayı kabul etti ve kendi terli alnını sildi.

Sabahın büyük bir kısmını arabayı tamir ederek geçirmişlerdi. Şununla oynayıp bunu sıktıktan sonra, en kolayının Orek'in lanet olası şeyi kaldırması olduğu anlaşıldı, böylece Anghus doğrudan ihtiyaç duyduğu yere ulaşip ayarlamayı yapabilecekti.

Tamamen sağlıklı olsaydı, Orek boş arabanın arkasını kaldırmakta hiç zorlanmazdı. Hal böyle olunca, bir köşenin ağırlığıyla zorlandı ama yan tarafını ağırlaştırmamaya dikkat etti.

Bu Sorcha için bir fark yaratmayacaktı. Sadece onun dikkati dağınıkken ve bakmıyorken kaldırmaya dikkat etmişlerdi.

Anghus, "Yolculuğu çok daha yumuşak hale getirmeli," dedi. "Kıçım bunu takdir ediyor."

"Sana ve ailenin yardımına minnettarım," diye cevap verdi Orek. Anghus'un Orek'i buraya getirip Sorcha'yla kalmasına izin vermek için ne kadar büyük bir inanç sıçraması yapmış olması gerektiğini biliyordu.

Anghus omuz silkti. "Buraya kadar gelmişken birbirimize göz kulak olmalıyız." Başını sallayarak kıs kıs güldü. "Fates, Cara gibi konuşuyorum. Bu topluluk saçmalıklarını söylemeye bayılıyor. Ama haksız da değil." Kalın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükselirken parmağıyla Orek'i işaret etti. "Sakin ona dediğimi söyleme."

Bu."

"Sorcha'ya ağır kaldırdığımı söylemediğin sürece sorun yok." Anghus kıkırdadı. "Endişeleniyorlar çünkü önemsiyorlar."

Orek bu sözleri yuttu, bağırsakları düğümlendi. Her ne kadar küstahça söylenmiş olsalar da, bu sözler hâlâ o aptalca, umutsuz umudun kalbini sızlatmasına neden oluyordu. Eğer doğruysa, endişelenmek ve telaşlanmak önemsemek anlamına geliyorsa, o zaman Sorcha'nın onu çok önemsemiş olması gerekirdi.

Eve dönüş yolunun geri kalanında ona yardım etmesi için zinde ve güçlü olmasına ihtiyaç duymasına aldırmadı bile. Bunun aynı zamanda onun yumuşak kalbi ve şefkatli doğası olabileceğine de aldırmadı. Onun bu özelliklerine hayrandı ve neden kendisine odaklandıklarını çok fazla düşünmedi.

Sadece sürdüğü sürece tadını çıkarın.

Kaybedilmiş bir dava olsa bile sabırlı bir erkekti. Onu mükemmel bir avcı ve iz sürücü yapan da buydu.

Sorcha daha önce kovaladığı hiçbir şeye benzemeyen, asla yakalayamayacağını bildiği bir avdı.

Ama bu dişi onun üzerine titremiş, onunla ilgilenmiş, onun için ağlamış ve en çarpıcı olanı da *onun için geri dönmüştü*. Bu yüzden hiçbir zaman onun olmayacak olsa bile, on parmağı ve sol elindeki iki eklemi ikiye bölen yara izi kadar kesin olarak biliyordu ki, geri dönülmez bir şekilde, sonsuza dek onun olacaktı. Onu nasıl isterse istesin, ona nasıl ihtiyaç duyarsa duysun, sadece onun olacaktı.

Ve bu kadarı yeterliydi. Bu dişi onun hayranlığını, korumasını ve bağlılığını kazanmıştı. Onunla ne kadar zamanı kalırsa kalsın, bunun yeterli olmasını sağlayacaktı.

Bir kahkaha sesi dikkatlerini ahırla ev arasındaki açıklığa çekti. Cara dışarıdaki masadan alkış tutarken, Sorcha ve çocuklar daireler çizerek Darrah'ın onları kovalamasına izin verdiler.

Anghus, maskaralıkları izlerken yanında kahkahalarla gürlledi. Kedi yavrusu çimenlerin üzerinde koşturuyor, ayak bileklerini ısıırıyordu. Çocuklar sevinçle ciyakladılar ve Sorcha onu kucağına alıp burnuna kendi burnuyla vurdu ve tekrar kovalaması için yere bıraktı.

Orek'in ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalktı, bakışları Sorcha'nın açıklıkta kestiği figürü yuttu. Sonbahar güneşinin altında yüzü pespembe ve parlak olan Sorcha, kendi ışıltılı mutluluğuyla parlıyordu. Kıvrıkcık saçları zig zaglar çizerek sekiyor, Darrah ve çocukların ona ayak uydurmasına izin verecek kadar yavaş ilerliyordu.

Onu bu insan ailesiyle görünce... Orek merak etmeden duramadı.

Kendisinininkinin nasıl bir şey olduğunu. En çok bahsettiği şey onlardı ve onlara olan sevgisi yaptığı her şeyi, söylediği her kelimeyi noktalıyordu. Onlara olan şiddetli ve derin bağlılığı içinde eski, çirkin bir kıskançlık uyandırdı; diğer orclingleri ebeveynleriyle, diğer erkekleri dişileriyle ya da eşleriyle ve yavrularıyla gören ve neden onu seven tek bir kişiye sahip olamadığını merak eden bir kıskançlık.

Bunlar iyi düşünceler değildi, her zaman boğazını acıyla yakarlardı ama yine de aklına gelirlirdi. Yine de şimdi, bağlılığın, şefkatin tadına varmıştı ve daha fazlasını arzuluyordu.

Ork çiftleşme bağı, cevapsız kaldığında dikenli bir şeydi. O nehre dalmadan önce, onu durduramayacak kadar ileri gittiğini biliyordu. Asla yerine getirilemeyeceğini bilmenin bir tesellisi vardı.

-Eş bağının tam olarak kök salması için uzun bir süre boyunca fiziksel yakınlık gerekliydi. Rızaya dayalı, *coşkulu* bir yakınlık.

Kader, götürebileceği, saklayabileceği gizli bir yer bulmak için neler vermezdi,

siktir et onu anlamsız-

Nefesini içine çekti ve ağırlığını değiştirdi.

Anghus'la birlikte onları izlerken, Orek koşarken Sorcha'nın kalçalarının nasıl kıvrıldığını, o gür kalçaların nasıl bükülüp kıvrıldığını fark etmekten kendini alamadı. Gülüşen çocuklardan ve rakun yavrularından kaçarken ağır göğüsleri zıplıyordu.

Her gün, her saat, bazen her iki dakikada bir, iyi bir eş olduğunu kanıtlayabileceği tüm yolları düşünerek hayal kuruyordu. Verici bir eş. Onun hoşlandığı her şeyi, tüm dokunuşları, sözleri ve hareketleri nasıl keşfedeceğini. Deneyimlerinden neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama kadın ve onun zevki hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenecekti. Ona o kadar çok şey verecekti ki, kadın geri çekilmesi için yalvaracaktı ama o bunu yapmayacak, onu zevkle, diliyle, parmaklarıyla ve-

Kanı daha da ısınırken derisi gerildi ve Orek ofladı.

Günlerce ormanda birbirlerine yakın uyumuşlardı. Şimdi, onun yanında uyuyordu, kokusu samanları doyuruyor, hayvanların ağır kokularını bile uzaklaştırıyordu. O kadar yakındı ki bu onu neredeyse delirtecekti. İyileşen yaralarının kaşıntısından çok, onun *orada, sadece orada*, dokunabilecek kadar yakın olduğunu düşünmek ve sadece uzanıp ona dokunmanın cazibesine *kapılmamak...*

Onun içine sızmış, orada kendine bir yer yapmıştı ve zihni

aynı şeyi yapmanın yollarını düşünmeden edemiyordu. Onun içinde olmak... kalbinde, bedeninde...

Aklından geçen umutlar ve dilekler yüzünden gece boyunca uyuyamadı, bedeni doyuramadığı bir arzuyla karıncalandı. Kendini ele geçirebileceği hiçbir yer ve şans yoktu ve o zaman bile bunun ona pek bir faydası olacağından şüpheliydi.

Eş-bağ ne istediğini biliyordu ve Orek de biliyordu.

Bir süre sonra Sorcha çocukları ve Darrah'ı gevşek bir çember içinde birbirlerini kovalamaya başladı ve kendisi de ahıra doğru koşarak düzgünce kaçtı. Gelirken gülümsedi, boynunun ve göğsünün nemli derisinde hafif bir ter parıltısı vardı.

Boğazı *düğümlendi* ve kalbi *küt küt* atmaya başladı. "O biliyor mu?" Anghus ona sessizce sordu.

Orek kaskatı kesildi, şehvetinin bir kısmı uçup gitmişti. Bakışlarını Sorcha'dan ayıramadı ve onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi, çünkü onun kendisine doğru geldiğini görünce her zaman gülümserdi, ama soru ihtiyacı olan hatırlatıcıydı.

"Hayır."

Anghus düşünceli bir şekilde mırıldandı.

Hayır, Sorcha bilmiyordu. Ve bu sorun değildi; onun acımasını ya da daha kötüsü reddetmesini istemiyordu. Eğer bir şeyler söylenmezse, bu belirsizliğin içinde yaşayabilir, onu tüm sessiz, gizli umutları ve arzularıyla doldurabilirdi.

Onu çocuklarla birlikte görünce, ona böyle bir şey sunamayacağını biliyordu; ne istediği, ne beklediği, ne de hak ettiği gibi bir şey. Ona hiçbir şey teklif edemezdi, gerçekten, en azından evine döndüklerinde.

Bunu yaptıklarında, onun hayatındaki rolü sona erecekti. Ona olan bağlılığı, olabildiğince uzun süre yanında kalmasını sağlayacaktır, ancak eş bağının tamamlanmamış olması, sonunda ondan ayrılabilceği anlamına gelebilir.

Hâlâ onun için oynayabileceği bir rolü varken, bu sadece koruyucu ve yol arkadaşı olsa bile, bundan en iyi şekilde yararlanmalıydı. Onunla ilgili koleksiyonuna eklemeler yapacak, hafızasındaki tüm küçük ıvır zıvırları biriktirecek ve daha sonra, onsuz geçecek uzun günlerde kullanmak üzere saklayacaktı.

Ve bu yeterli olacaktı - çünkü Orek'in umduğundan çok daha fazlasıydı. için.

Sorcha duymadan önce söyleme ihtiyacı duyarak boğazını temizledi: "Eğer senin ya da ailenin bana ihtiyacı olursa, her ne olursa olsun yardımına hazırsınız."

Orek başını çevirdiğinde Anghus'un kendisine baktığını gördü. Adam elini uzatmadan önce bir an düşündü. "Bunu hatırlayacağım. Ama buna gerek yok, yine de size yardım edebiliriz."

"Biliyorum," dedi Anghus'un elini tutup sıkarak. "İşte bu yüzden teklif ediyorum. Sen ve kadının iyi insanlarsınız."

"Sen ve de öyle."

Kuru boğazıyla yutkundu. "Bana ihtiyacınız olursa ya da yolunuz o tarafa düşerse beni Granach yakınlarında bulabilirsiniz."

"Onu götürdüğü yer orası değil mi?"

"Evine, evet."

Anghus gözleri anlayışla dolu, düşünceli bir mırıldanma daha çıkardı. Sorcha açık ambarda durdukları yere ulaştığında Orek'in omzuna sempatiyle bir tokat attı.

"O kadar gençken ne kadar enerjik olduklarını unutmuşum," diye nefes nefese kaldı, göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu.

Anghus güldü. "Sen ve yavruların onları her gün yatırarak iyi iş çıkardınız. Yarın siz gittikten sonra Cara onları bir daha nasıl yatıracağını bilmiyor."

Sorcha her zaman dudaklarının kıpırdamasına neden olan bir kahkaha attı. Anghus'la çocuklar ve yarın yola çıkmak için hâlâ nelere ihtiyaçları olduğu hakkında sohbet ederken Sorcha onu dinlemekle yetindi. Bir haftadan uzun bir süredir çiftlikte olduklarını düşünmek bile gerçeküstü geliyordu.

Orek, Anghus'un arkadaşlığından hoşlanıyordu ve evleri de güzeldi ama orman onu geri çağırıyordu.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, Sorcha'yla tekrar yalnız kalmaya hazırды.

Sorcha onun koluna nazik bir el koyarak, "Hazır olacağız," dedi.

"Teşekkür ederim."

tüm nezaketiniz için tekrar teşekkür ederim."

Anghus omuz silkti. "Hiç zor olmadı. İkiniz sayesinde programın ilerisindeyiz ve her şey yoluna girdi. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Anghus! Gel bana yardım et, lütfen!" Cara açıklığın öbür ucundan seslendi.

Karısına el sallayan Anghus, Orek'e "Unutmayacağım dostum," demek için durakladı.

Orek başını salladı ve Anghus karısının yanına gitmek üzere yola koyuldu, kızını kucağına alıp omzunun üzerinden fırlatacak kadar uzun süre durdu.

kıkırdamalar.

"Neyi unutmayacak?" Sorcha sordu.

Orek ona baktı, zihni onun kolundaki elinin yumuşak sıcaklığının ötesine geçemedi. Onun küçük dokunuşu anılarının hazinesindeki diğerlerine katıldı, parmağının onun saten yanağında gezindiği görüntünün ve hissin yanında gururla yer aldı. Sadece bunu düşünmek bile karnını sıkıyordu.

"İhtiyaç duymaları halinde ve ailesine yardım edeceğime söz verdim. En azından bunu yapabilirim."

"Mm," diye mırıldanarak onayladı. "Bize çok nazık davrandılar." Ama gözlerindeki düşünceli ışıltıya bakılırsa, Orek onun tüm söylemek istediğinin bu olmadığını düşündü.

"Ne?" diye sordu.

Yavaş ve sarsıcı bir gülümseme yüzüne yayıldı, izini sürmeyi çok sevdiği çillerini dans ettirdi. "Sen iyi bir adamsın."

Orek dişlerini sıktı ve başka tarafa baktı.

Kız bu kadar yakınında dururken kendini iyi bir erkek gibi hissetmiyordu. Onu kendine doğru çekmek, asla kurtulamayacağı kadar sıkı bir şekilde ona bağlamak hiçbir şey olmazdı. İyi bir erkek, koruması altındaki birine sikini okşamazdı. İyi bir erkek, rüyalarını ısıtan ve günlerine musallat olan cinsel, sahiplenici düşünceleri bastırırdı.

İyi bir erkek onu omzuna atıp ormanın derinliklerine, kimsenin onları bulamayacağı bir yere saklanmayı, onu tamamen kendine saklamayı ve sadece onlar için onu sıcak, mutlu ve her zaman çıplak tutacağı bir in inşa etmeyi hayal etmezdi. İyi bir erkek onu ailesine geri getirir ve kendi haline bırakırdı.

İçindeki sahiplenici canavar bu düşünce karşısında dudağını büktü. Hayır, Orek iyi bir erkek değildi. Bencil ve açgözlüydü.

Ama eğer bunu düşünmek istiyorsa, eğer bu onun kendisine degecek bir erkekmiş gibi bakmasını sağlıyorsa, o kimdi ki onu reddedecekti.

O gece, çantalar toplanmış ve sabah için tüm teçhizat yerleştirilmişken, Sorcha ve Orek birer banyo yaptılar. Cara'nın banyoyu doldurmasına yardım ettiler.

bakır kalça banyosu ve Sorcha ne kadar süreceğini bilmediği için iyice keselendiğinden ve cildindeki kaşıntılı buğdayın her zerresini temizlediğinden emin oldu.

Yumuşak gecede, banyosunun verdiği ılık ve uykulu haliyle Sorcha kendini Orek'in uzun siyah saçlarını tararken bulmuştu. Onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu. Tek bildiği, ormana dönmeden önce ellerinin ona dokunmak için kaşındığı ve her şeyin... *farklı* olduğuydu.

Onu bunu kabul etmeye iten şeyin ne olduğunu o da bilmiyordu.

Sorcha, tahta tarağı Orek'in yeleğinde gezdirerek zihnini sakinleştirdi. Saçları alçak fener ışığında parlayana kadar parmaklarıyla nazikçe tarayarak düğümleri çözdü.

Önünde oturan adam o kadar uzundu ki, kadın ayakta durduğunda, başı fırçalamak için mükemmel bir yükseklikteydi. Acele etmedi, her bir tutamın parmaklarının arasından ipek gibi kaymasının keyfini çıkardı. Tüm düğümler çözüldükten sonra bile gerekenden daha uzun süre fırçaladı.

Saçları yumuşak ve esnek olduğunda, parmaklarını tarağa ekledi ve saçlardaki hafif doğal dalgadan zevk aldı. Karşı koyamamaya, tırnaklarını nazikçe adamın başına ve boynuna, omuzlarına doğru geçirdi.

Titreyerek sırtını kamburlaştırdı. Kadın onun kafa derisini kaşırken çıkardığı derin, gürleyen mırıltıyı bildiğini sanmıyordu. Kadın baskıyı adamın başı parmaklarını takip ederek dokunmak istedi.

Kendini kaptırmak, saçlarının yumuşak törpüsünde kaybolmak ve duyularını onunla doldurmak kolaydı. Sıcak erkek ve misk kokusu ahırda ağırlaşıyor, saman ve kürkleri doyuruyordu. Omuzları bir taraftan diğerine yayılıyor, oturmasına rağmen neredeyse tüm alanı kaplıyordu. Kalın kolları iki yanında gevşekçe tutulmuş, geniş bilekleri dizlerinin üzerinde dengelenmişti. Parmak eklemlerinin hepsi acımasız, keskin olmayan kenarlara sahipti ama bu şekil hoşuna gitmişti.

Sorcha tarağı bırakıp iki eliyle saçlarını taradı, şakaklarına daireler çizerek masaj yaptı ve kafatasının dibindeki kasları çalıştırdı. Göğsünden çıkan bir mırıltı daha bazı hayvanların viyaklamasına neden oldu.

Mırıltı aniden kesildi, öksürükle yutuldu. Omuzları gerildi, kendini kaskatı tutarken bıçakları keskinleşti.

Sorcha yanağını ısırды ama keşfini durdurmadı, artık geri adım atamayacak kadar meraklıydı. Adam hiçbir şey söylemedi ve Sorcha da yapabildiği her küçük dokunuşu kabul etti,

Parmaklarının her geçişinde biraz daha öğreniyordu.

Karnında sıcak ve sevecen bir Şey kıvrıldı. İyileŐtike, onu çiftlikte gördükçe, yanında bu kadar yakın uyuduka bu arzu gümbürtüsü neredeyse sürekli hale gelmişti ama bu bile bu erkeğe karşı hissettiği artan yumuŐaklıktan sonra ikinci sırada geliyordu.

Kötü durumdayım, diye itiraf etti kendine. *ok kötü.*

Belki de Şimdiye en .

Olduğu gibi davranarak meselelere yardımcı olmadı. Her seferinde hoŐlanacaı ya da hayran olacağı yeni bir Şey buluyordu. Keşke bunu zorlaŐtırsaydı, ama hayır, kolaydı, ona giderek daha fazla bağlanmak çok kolaydı.

Peki bu ne işe yarayacak? Merak ediyordu. Elbette onunla bir arkadaş ve dost olarak ilgilenecekti. Onun incindiğini görmekten nefret ediyordu ve eğer bir daha böyle bir Şekilde yardımına ihtiyaç duyarsa, bunu vermekte tereddüt etmeyecekti - sadece geceleri onun o güçlü yeşil ellerini düşünerek uykuya daldığı için değil.

Tüm bunlar sadece kalp kırıklığına yol açabilirdi ve o anda hayatında böyle bir Şeye katlanabileceğinden emin değildi.

Tırnaklarını sa çizgisinden ensesine kadar kazıyarak, onun istemsiz titremesi ve inlemesi karşısında kendi kendine sırttı. Bir sonraki taramasında, sivri kulaklarının uçlarını izlemeye cesaret etti. Kulaklar onu büyülemiŐti; tam bir ork kadar büyük ya da uzun olmasalar da Şekil olarak tamamen insandıŐıydılar ve çok daha hareketliydiler.

Adamın keskin nefesini ya da düşük ışığın bile gizleyemediği kızarıklığını kaçırmadı.

Dudaklarına küçük bir gülümseme daha değdi, ama içindeki kuŐkuya da engel olamadı. Onu etkilediği çok açıktı. Bakışları ya da bazen styeninın n kısmındaki belirgin hatlar dikkatinden kaçmamıŐtı. Eğer yle olsaydı, Sorcha eğilip sivri kulak ucunu ısırmaktan kendini alıkoyamayabilirdi.

Ama yle değildi. Yüzünün kızarması, utangaçlığı, bunların hepsi çok az ilgi ya da yumuşaklık görmüş bir erkekten bahsediyordu. Yaşadıkları her ne olursa olsun, Sorcha onun hissettiği çekimin sadece orada ve kadın olduğu için değil, kendisinden kaynaklandığından yeterince emin değildi. Ve elbette, ork olarak yetiŐtirilmiŐti; sevgi gösterilerinde ne gibi beklentiler ya da gelenekler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca gerçekten bu kadar utangaç ve yalnız olma ihtimali de vardı. Klanından bu kadar dıŐlanmış olduğunu düşünmek kalbini parçaladı.

Basit dokunuşlar, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi ilgiyi yutması için yeterliydi.

Aç bırakılmıştı. Bu yüzden, eğer zorlarsa, istediği her şeye razı olacağından emindi.

Sorcha'nın istediği şey, *istenmekti.*

Her zaman olduğu gibi, bu düşüncelerin hiçbirisi ona pek yardımcı olmadı ve kaynayan şehveti kararsızlığından oldukça yorulmaya başlamıştı.

Parmaklarını boynundan omuzlarına doğru kaydırıp oradaki etli kaslara geçirerek onu yatıştırdı. Adamın dudaklarından bir inilti daha koptu ve Sorcha burada bulduğu düğümleri de çözdüğünden emin oldu.

Omurgasının kilidi omur omur açıldı ve birkaç dakika içinde tekrar rahatlamış ve uysallaşmıştı, ağır göz kapakları kayarak kapandı. Başını eğerek, özellikle derin bir düğüme daha iyi erişmesini sağladı ve parmaklarının altında gevşemeye başladığında inledi.

Başının yeni açısı, sağ kulak memesindeki küçük altın halkanın ışığı yakalamasını sağladı. Küçük şeye baktı; saçlarının karanlığından ona göz kırpan bu halkayı her zaman çekici bulmuştu ama yine de merak etti: "Neden sadece bir küpe? Bir anlamı var mı?"

Adamın içine çektiği uzun nefesi duydu, göğsü havayla birlikte genişlerken onu da hissetti.

Sorcha kendi nefesini tuttu, sesi her ne kadar sessiz olsa da o.

Ama Orek'in duruşu rahattı ve gözleri kapalıydı. Bu onu bir süre Sorcha cevap vermek için sabırla bekledi ve adamın omuzlarını çalıştırmaya devam etti.

"Onlar başarılar için," dedi sonunda. "Ne gibi başarılar?"

"Kazanılan dövüşler. Büyük avlar. Çiftleşme."

"Ama senin sadece bir tane var." Onun sadece tek bir iyi avı olduğunu düşünemiyordu ve onu dövüşürken görmüştü. Tam bir orka kıyasla küçük olmasına rağmen, onun kadar güçlü, onun kadar acımasız ve hızlıydı. Dövüşleri kazanmadan bu kadar uzun süre hayatta kalabileceğinden şüpheliydi.

"Bana sadece bir tane verdiler. İlk avımdan sonra."

Dudaklarını ağızına götürdü ve bir şey söylememek için ısırarak kapattı. O rahat ve memnun kalmıştı ama Sorcha onun adına sinirlenmeye başlamıştı.

Orek kadar iyi bir erkeğin böyle taş beyinli aptallarla dolu bir klandan nasıl çıkabildiği onu aşırıyordu. Muhtemelen yıllardır klanı için avlanıyordu ve sadece bir çember mi kazanmıştı?

İri bir eli uzanıp onun omzundaki bir elini kapadı. Yorgun ama memnun olduğunda çıkardığı o derin, lezzetli gümbürtüyle, "Endişelendiğini hissedebiliyorum. Sorun değil. Bir buçukluk için böyledir işte."

Boğazına bir sürü cevap düğümlendi ama Sorcha onları içinde tutmak için dişlerini sıktı.

Ona nasıl böyle davranabildiler? O uzun orcesslerden biri onu nasıl yakalamamıştı?

Bu düşünce Sorcha'nın göğsünün ortasında saf bir kıskançlık duygusu yarattı. O anda kelimeler yerine ısırıldığı bir hırıltı duydu; Orek'in meçhul, cilveli bir orcess tarafından sahiplenilmesi düşüncesinden *hiç* hoşlanmamıştı.

Çünkü ona sahip çıkmak istiyorum.

Fates, bunu o kadar istedi ki.

Bunun nasıl ya da neyle sonuçlanabileceğini bilmiyordu ama yine de istiyordu. Bunu yapmaması aptallık olurdu ve Sorcha aptal bir kadın değildi. Orek şimdiye kadar tanıştığı en iyi erkeklerden biriydi ve eğer klanı onun kıymetini bilemezse, o bilirdi.

Onu herkesten daha iyi takdir .

Düşüncelerinin vahşiliği onu tedirgin ediyordu ama bu, onları düşünmesini engellemiyordu.

Uyumak için onun saçlarını gevşek bir örgü haline getirirken, Sorcha onun yontulmuş yüzünü hâlâ renklendiren allığa bir kez daha baktı. O allığı öpme, rengini dilinde tatma dürtüsü, sanki bir ip onun ve kendisinin etrafına dolanmış gibi karnını çekiyordu.

Hayır, Sorcha onun için sadece bir keşif olmak istemiyordu. Eğer ona sahipse, sonu ne olursa olsun her şeyi istiyordu.

Eğittiği atlardan bazıları ürkek geliyordu ve güvenlerini kazanmak zaman alıyordu. Yumuşak bir dokunuş, sabır, şefkat. Aynı şeyleri bu erkeğe de verebilirdi, *bekleyip* izleyebilirdi.

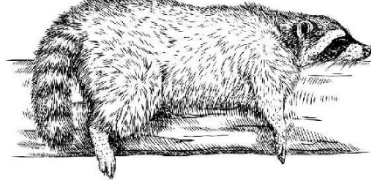
Zarifçe ayağa kalkıp yumuşak bir gülümsemeyle ona döndüğünde, gözlerinin kenarları kırıştığında ve yanağında o gamze belirdiğinde, eğer ona bir işaret verirse, duygularının kendisinininkilerle uyuşabileceğine dair bir eğilim gösterirse, şansını deneyeceğini kesinlikle biliyordu.

Çünkü Sorcha aptal bir kadın değildi.

Ama onun için biraz aptal hissediyordu.

Kulağındaki küçük altın halkaya dokunmak için uzanmaktan kendini alamadı. "Bunlardan o kadar çok olmalı ki, ormandaki her hayvan bu şingirtılarla senin geldiğini duysun." dediğinde adam hiç kıpırdamadan onu izliyordu.

OceanofPDF.com

Fates, onun ölümü olacaktı.

Kalbi göğsünde güm güm atıyor, suçluluk duygusu onu zorluyordu ama şehvetinden daha sert değildi... Sorcha'nın çantasının üzerine eğilip bir şeyler karıştırmasını dikkatle izledi. Birkaç dakika önce soru olduğunu sandığı bir şeyler söylemişti ama tam olarak duymamıştı.

olmak için homurdanmaya başladı.

Küçük pençeler yanağını okşayıp yoğurarak, bu gür, çıldırtıcı dişiyi seyretmeye gittiğinde elinde Darrah için yiyecek olduğunu hatırlattı. Mırıldandığı bir özürle kurutulmuş havucu sabırsız kediciğe uzattı ve o da kulağının dibinde mutlu bir şekilde yemeye başladı. Kanının akışını zar zor duydu.

"Görmediğine emin misin?" Sorcha omzu derin çantasının içinde kaybolurken sordu. "Üstüne koyduğuma yemin edebilirim."

"Hayır," diye başardı, dizlerinin üzerine çöküp çantasının üzerine eğildiğinde neredeyse boğulacaktı, parlayan ateş ışığında ona arka tarafının mükemmel kıvrımlarını sundu.

Elini ağzına bastıran Orek iniltisini bastırdı.

Onun için öyle acı çekiyordu ki, sanki göğsünde Sorcha'nın tam şekli ve boyutunda bir delik açılmış gibi, yan tarafının hâlâ kendini toparlamaya çalışmasından daha fazla acı veriyordu.

İki gündür her şey böyleydi -Sorcha kendi işine bakıyor, Orek ise onun yaptığı her şeyi erotik bir gösteriye dönüştürmenin yollarını buluyordu. Önündeki ateşle ilgilenmek için eğildiğinde, dolgun göğüslerinin arasında derin gölgeler baştan çıkarıcı bir şekilde oynayıyordu. Darrah'ı beslemek ya da kaşımak için üzerine eğildiğinde, o peluş göğüsler koluna ve göğsüne baskı yapıyordu. Ona bir şey soruyor ve

Başını arkaya yatırdı, bakışları bir cevap beklercesine adamın ağzına kaydı. Hepsi masumdu, emindi. Ve yine de...

Onun üzerindeki etkisinden habersiz olduğuna inansa da, bazı gülümsemelerinin ve bakışlarının ilgisini çektiğine yemin edebilirdi. Onun kendisine, orsaların yatmak istedikleri bir erkeğe baktıkları gibi baktığını düşündü, gözleri boğucu ve yarı açıktı, kaşları öylece kemerli. Ama bu çok saçmaydı, ışığın bir oyunu olmalıydı.

Yine de aptal kalbi ve umut dolu aleti buna inanmak istemiyordu. O bakışları ve alaycı gülümsemeleri görüyor ve *istiyordu*. Kolları onu kendine çekmek ve sıkıca sarmak, onları birbirine kaynaştırmak ve vücutlarının tüm hatlarını aynı hizaya getirmek için ağrıyordu. Ve siki, sikine yazıklar olsun, ormanda tek başına, kendine çok fazla zaman ayırdığı ve bir oretin ona doğru bakmasını dilediği azgın gençliğinden beri hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Gerçekleşmemiş bağ onu çok zorladı, sadece umudunu canlı tutmak için olmayan şeyleri görmesine neden oldu.

Sorcha kıpırdanmaya başlayıp çantasının bağırsaklarına ulaşmaya çalıştığında, Orek gözlerini başka tarafa çevirdi. Bunu yapmazsa sütyeninin içine dökülecekti.

Yüzünü buruşturarak aceleyle ateşin yanındaki yerinden kalktı ve "Hemen döneceğim," dedi.

Sorcha çantasının içinden bir onay homurdandı. "Eğer yalnız bir yeşil çorap bulursanız, onu sahipleniyorum."

Darrah'ı Cara ve Anghus'un çocuklarının yatması için ısrar ettikleri küçük sepete yerleştiren Orek, ormana doğru ilerledi. Aleti sütyeninin belinde öfkeyle zonkluyordu, kumaşı o kadar müstehcen bir şekilde geren demir bir çubuk vardı ki, ormana ondan önce ulaşmıştı.

Kamptan olabildiğince uzaklaşan Orek, denge için bir avucunu bir ağaca dayadı ve diğerini de sütyenine soktu. Bir tıslamayla sikini serbest bıraktı, serin gece havası şişmiş boyunun kavurucu sıcaklığından neredeyse buharlaşıyordu.

Sert, acımasız bir yumrukla sikini çekiştirdi, sadece yarığı parmaklamak ve harcanan boncukları toplamak için bir an ayırdı. Etin şaklaması karanlıkta gürültülüydü, kalp atışlarının düzensiz ritmiyle eşleşen çılgın bir ses. Geceye, ona sahip çıkamayacağı kadar mükemmel bir dişi veren kadere dişlerini gösterdi ve kendine hiç acımadı.

Nasırları hassas alt tarafa sürtünerek dudaklarından bir inilti çıkardı. Sorcha'nın da nasırları vardı ama biliyordu, ellerinin

onunkinden çok daha yumuşak. Yine de aynı sertlikte olacak mıydı? Onu alıp, saçlarını tararken yaptığı gibi nazikçe ama istikrarlı bir şekilde üzerinde gezdirir miydi?

Orek yutkundu, o ellerin uzun, kıvrak parmaklarıyla kendisini nazikçe izlediğini, yumuşak dokunuşlarla şeklini öğrendiğini hayal etti.

Ellerinin batması ve yoğurması için hazır olan o mükemmel arka tarafın hatırası onu boğuyordu. Kızın sinsi yarım sırtısına eşlik eden kemerli kaşları onu bir hayvan gibi inletiyordu. Ve bazen çıkardığı o mırıltı, göğsünün derinliklerinden gelen sıcak bir ses, her şeyi sona erdirdi.

Bu uğultu onun sikiinde nasıl bir his uyandırır?

Boğuk bir kükremeyeyle Orek parçalandı, inci gibi harcadığı şeritlerle yere vururken siki ellerinde zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. İçinden çekebildiği her şeyi çekti, biriken tüm şehveti ve umudu temizledi ve ormanın zeminine bıraktı.

Ay ışığında ıslak örümcek ağı gibi parlıyordu.

Alnı yanındaki ağacın üzerine düşen Orek, yutkunarak nefes aldı. Nefes nefese kalışı kulaklarında yankılanırken, vücudu salınımıyla sarsıldı, eli ve siki gevşekçe kalçasına doğru sarktı.

Bir süre sonra alnını ağaç kabuğuna dayadı ve acıyı memnuniyetle karşıladı. Bu onu peyderpey ormana geri götürdü ve birkaç uzun nefes alıp çam kokulu havayı içine çekerek kendine gelmeyi başardı.

Sallantılı bir tutuştu, ama yine de bir tutuştu.

Kendini toparlayan Orek, kampa geri dönerken bıraktığından daha az aceleci davrandı, dizlerinin ve ellerinin serbest bırakılmasının gücüyle titremesini durdurmak için zaman tanıdı.

Ateş ışığına geri döndüğünde göğsü hâlâ kalp atışlarıyla kalkıyordu.

Sorcha yatağında bağdaş kurmuş, Darrah ile oynuyordu. Sırt üstü yatan Darrah, Sorcha'nın bacaklarına sarılmış, açıkta kalan yuvarlak karnını gıdıklamak için aşağı inen ellerini mıncıklıyordu. Yavru kedi onun kucağında yuvarlanırken şakacı küçük hırıltılar çıkarıyordu.

Fates, o rakunu çok kıskanıyordu.

Bu manzara onu tahrik etmemeliydi; Sorcha'yı Darrah'yla oynarken görmüştü. Bu hızla giderse Sorcha hapsirabilir ve siki ilgisini çekmeye başlardı.

Orek tekrar ateşin yanındaki yerine yerleşti ve sütyeninin kumaşı yarı sertleşmiş sikine sürtünürken yüzünü buruşturdu. Gittiğinden biraz daha iyi dönmüştü ama şimdi sanki derisi etinin üzerine çok sıkı bir şekilde çekilmiş gibi aşırı hassastı.

Onun uykuya dalmasını ve ormana geri dönmesini beklemek zorundaydı. Bu sefer daha sessizdi, çünkü o uyurken o kadar uzağa gidemezdi.

Ne kadar acı çektiği ve zonkladığı önemli değildi, onun güvenliği her şeyden önce geliyordu.

Tekrar başını kaldırdığında, Darrah'ın onu okunamayan bir ifadeyle izlediğini gördü. Darrah parmaklarından birini gönülsüzce kemirdi, gözleri ağır ağır kırpışıyordu.

Orek boğazını temizledi. "Çorabı buldun mu?"

Sorcha göz kırptı. Tekrar göz kırptı. Kendi boğazını temizledi. "Oh...erm. Evet."

Darrah gün boyunca yürürken sepette olmaktan hoşlanmıyor, bunun yerine Orek'in omzuna ya da kafasına tünemeyi tercih ediyordu, bu yüzden Sorcha sepeti elinde salladı ve kendisinin ya da yavrunun ilgisini çekebilecek her şeyi toplamak için kullandı. Sorcha bakmak için başka bir şeye doğru koşuştururken, Orek de Darrah'yı biraz kaydırıldı.

"Bunun için fazla büyüyorsun," diye homurdandı şu anda kafasının üzerinde oturan kit için.

Darrah'ın bıyıkları kulağını gıdıklarken yavru kedi şakağına doğru burnunu çekti. "Sen de her an o sepet için fazla büyük olabilirsin."

Darrah henüz tam olarak büyümemiş olsa da, Orek'in onun her geçen an daha da büyüdüğünü izleyebileceği bir yaşa geliyordu. Ama yavru sepetten hoşlanmıştı ve çocuklar o kadar ısrar etmişlerdi ki sepeti almak zorunda kalmışlardı.

Cara ve Anghus onlara daha pek çok şey gönderecek kadar iyi davranmışlardı. Kurutulmuş etler ve meyveler, somun ekmek, bir dilim peynir, yeni bir ip ve Sorcha'nın yardımcıları için onlara verdiği bozuk para kesesi.

O ve Sorcha sikkelerin çiftte kalması için ısrar etmişlerdi ama Cara ve Anghus bunu kesinlikle reddetmişlerdi.

"Buradayken çok yardımcı oldun. Her konuda programın ilerisindeyiz," dedi Cara ve çantayı Sorcha'nın ellerine sıkıştırdı.

Anghus, "*Ücretini hak ettin,*" diye .

Sorcha endişelenmeye devam etti ama sonunda geldiklerinden fazla parayla ayrılmışlardı. Orek yine de paralar için mutluydu, sadece oyunlarını devam ettirdiği için. Bir gece önce kapüşonuna sakladığı sikkeler şimdi çantasındaydı. Bu aynı zamanda yolculuğun geri kalanında Sorcha'nın ihtiyaçlarını karşılamasına yardımcı olacak bir şeye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Çiftlikteki deneyimleri hoşuna gitmişti -bir bıçaklama olayından sonra iyileşmesi de cabasıydı- ama Sorcha'nın yeniden kendisiyle kalmasından mutluydu.

Eğer onun öpücüklerine, zevkine ya da geleceğine sahip olamıyorsa, en azından onun bölünmemiş ilgisiyle yetinebilirdi.

Sorcha şimdi ne bulduğunu göstermek için onun yanına döndü. Yürümeye devam ederlerken, Sorcha üzerlerinde yeşil çizgiler olan birkaç kayayı havaya kaldırdı.

"Sanırım bunlar malakit," dedi. "Bunları ve benzerlerini bazen evin etrafında buluruz. Sofie Teyze onları toplamayı seviyor. İçinde kristaller olup olmadığını görmek için onları kırıp açıyor." Sorcha herhangi bir parçayı serbest yeşil iç kısımları ortaya çıkarıp çıkaramayacağını görmek için bir çiviyle kayaları çizdi.

Yürürlerken ona aile evinin çevresinde ve ötesindeki tepelerde buldukları tüm farklı renklerdeki kristallerden, şimdi kendisinin ve teyzesinin evlerini süsleyen jeotlardan, ametistlerden ve kuvarslardan bahsetti. Ona, bulduğu büyük kristallerden birinin hâlâ aile rekorunu elinde tuttuğunu büyük bir gururla anlattı.

Sorcha'nın en iyi bulduğu şeyleri ve bunların kardeşlerinin bulduklarından nasıl daha iyi olduğunu anlatmasını dikkatle dinledi ve o gece kamptan kaçıp kendini hoyrat ellere bıraktığında, Sorcha'yı tekrar tekrar ele geçirirken ışıktla parıltıyan ve göz kırpan kristallerle düşüncelerine dalacağını biliyordu.

"Evet."

"Hayır."

"Evet. Yapıyoruz." Sorchu sabırla beklerken, adam onun talep değil beyanını çiğnedi.

Orek o gün beşinci kez, "Ben *iyiyim*," dedi.

Kader beni inatçı erkeklerden korudu. Adamın bunu bir mızrak saplıyken de söyleyeceğinden emindi.

Sorchu buna bir an bile inanmadı. Kuzeye doğru yolculuklarına başlayalı  günden fazla olmuştu ve Sorchu onun yüzünü buruşturup ağladığını fark etmemişti. Oh, bu konuda ince davranmaya çalıştı, yüzünü başka yöne çevirmeye çalıştı, böylece görmeyecekti, ama . Yan tarafı ağrıyordu ve fazla uyumadığından endişeleniyordu.

Bu konuda ne yapacağından emin değildi, onun için duyduğu endişe, yardım etmenin ve daha iyi hale getirmenin bir yolu olmadan iltihaplanıyordu. Sonra, haritada listelenen kasabalardan birinin dış mahallelerine rastladılar. Görünüşe bakılırsa oldukça da büyük bir kasabaydı.

Sabretmek için uzun, derin bir nefes alan Sorchu ellerini kalçalarına koydu ve onun mantığına hitap etmeye çalıştı.

". Ama biraz daha rahat bir yerde dinlenmekten zarar gelmez.

Bu büyüklükteki bir kasabada bol yataklı bira han olması kaçınılmazdır."

"Daha önce hiç insan yatağında uyumadım, o yüzden şimdi başlamama gerek yok."

Kalbi sıkıştı. şimdi onu gece için rahat bir yatağa yatırması *gerekliyordu*.

"Başka bir kasabaya ulaşmamız epey zaman alacak, en azından haritaya göre. Hazır elimizdeyken bundan faydalanabiliriz."

İfadesi neredeyse boğuklaştı, gözleri sıkıştı.

"Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Adam yaralı haldeyken bile bu kadar korkutucu bir fiğr çizerken, gerçekten tehlikeli olduğunu düşünmemişti.

Kaşlarını çattı, düşündü. "Hayır..."

Onun bunu söylediğini duyunca korkuları hafifledi. Cara ve Anghus'un iftliğinde kaybettikleri zamana bakınca, eğer diğer ork nehirden kurtulmuş ve hâlâ onları avlamak , bunu şimdiye kadar çoktan yapmış olacağını düşündü. İçtenlikle o canavarın nehirden kaçmamış olmasını ve kaçtıysa da sudan balık çıkarmak için klanına kadar sürüklenmiş olmasını umuyordu.

"Daha önce geçtiğiniz gibi yine geçersiniz. Ayrıca, orkların ya da diğer halkların kasabaya gelmesi yasadışı değil. Sadece bugünlerde nadiren oluyor."

Ağız hâlâ o mutsuz çizgideydi ama bu sefer hemen reddetmedi.

Sorcha biraz daha yaklaşarak, "Lütfen Örek. Yarana daha iyi bakabilir ve oraya daha fazla malzeme götürebiliriz. Rahat ve güvenli olacak. Sadece bir geceliğine. Benim için mi?"

Kurnazlıklarıyla oynamayı sevmiyordu, ama bunun üstünde değildi. Sıcak bir banyo ve rahat bir yatak anlamına geldiğinde değil.

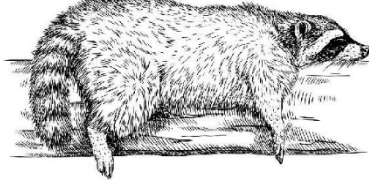
Ona ellerindeki en büyük yataklı odayı tutmaya niyetli olduğunu söylememişti. Eğer daha dar bir oda bir şeylere yol açacaksa, o zaman dediği gibi, elimizdeki kıymetini *bilelim*.

Adam uzun ve acı dolu bir nefes aldığında, Sorcha kazandığını biliyordu ama nezaketle bunu kendi başına fark etmesine izin verdi. Uzun bir anın ardından, ağır kaşları gözlerinin üzerindeki alçak tünelerinden gevşedi ve bir iç çekti.

", eğer istediğin buysa..."

Sorcha gülümsedi. "Çok güzel olacak, söz veriyorum!"

OceanofPDF.com

Orek'in gözleri meyhanenin loşluğunda geziniyor, apliklerin ulaşamadığı karanlık gölge havuzlarını arıyordu. İnsanların yemek yediği bu mekân o gece gürültüden geçilmiyordu; adamın biri at yarışlarına bahis oynayarak biraz para kazanmıştı ve şu anda kazancını tüm mekânı sarhoş ederek çarçur ediyordu.

Bir dirsek kolunu dürttü. "Yemeğine dokunmamışsın."

Kremalı bir sosa bulanmış et, erişte ve bezelyeden oluşan, aslında hiç dokunulmamış tabağına baktı. Sorcha kendi tabağının yarısını ve yemekle birlikte gelen kabuklu ekmek somununun çoğunu çoktan mideye indirmişti. Orek'in tek yapabildiği birkaç yudum bal likörü içmek ve bir parça ekmek koparmaktı; bunun yarısı da sırtındaki kürk kukuletasının içinde güvenle kundaklanan Darrah'a gitti.

"mi?"

"yok," diye ona güvence verdi.

"O zaman sen yemeğini ye, ben de sırayla hareket eden her şeye kaşlarımı çatayım."

Kulakları kızarıırken, Sorcha'ya bir bakış attı ve onun kahkahalarla parlayan gözleriyle kendisine alaycı bir şekilde sırtıttığını gördü.

Onun iyi niyetini görmek, kendisini kaskatı tutan gergin kaslardan birkaçının gevşemesini sağladı. Tavernanın en arka köşesinde yer alan masalarına oturduğundan beri rahatlayamamıştı. Aslında, bu kasabaya gelmek için ormandan ayrıldıklarından beri hiç rahatlamamıştı.

Sorcha'nın onu insanların olduğu yerlere getirme merakını anlamıyordu ama gözünün önünden gitmesine izin verirse lanetlenirdi. Kimse onlarla yüzleşmedi, hatta onlara pek bakmadı bile; bakanlar da onun cüssesini görünce hızla kaçıştılar.

Güzel. Kadınımdan uzak dur.

Sorcha kasabadaki üç handan en büyüğünü, zemin katında işlek bir taverna olanını seçmişti. Alacakaranlıkta vardıklarında pek kalabalık değildi ama tam geceyi geçirecekleri yeri ayarlayıp masalarına oturduklarında içerisi dolmaya başlamıştı.

Şimdi neredeyse tüm koltuklar çoğunlukla erkeklerle doluydu ve barmaidler onların arasında biralara ve şaraplarla dolaşıyordu. Şerbetçiotunun acı kokusu, bedenlerin ezilmişliği, otların ve etlerin tuzlu tınısıyla karışarak Orek'in burnunda o kadar güçlü bir şekilde dönüyordu ki, yanındaki Sorcha'nın kokusunu zar zor alabiliyordu. Bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

Tıpkı onlara doğru bakmaya cesaret eden her erkek gibi. Ve birden fazlası Sorcha'nın güzel görüntüsüne takılmış, gözlerini ilgiyle ayırmamıştı. Omuzlarını kaydırarak ve kumaş kapağının altından dişlerini göstererek beşten fazlasını uyarmıştı.

Yani hayır, Orek de Sorcha gibi yemeğini yememişti çünkü oradaki her erkeğe ters ters bakmakla meşguldü.

Gözlerini ve kaybetmek istemediğin diğer her şeyi kadınımdan uzak tut.

Ama kadın beklentiyle ona bakıyordu, bu yüzden Orek kaşığını aldı ve yedi. Yemek güzeldi, gerçi daha önce nadiren erişte yemişti. Yemeğini yerken Sorcha'nın konuşmalarını dinledi ve gözlerini, aptal kazananın parası taverna barının arkasında kaybolurken bedava bira umuduyla büyüyen erkek kalabalığından ayırmadı.

Erişte yemeği bittiğinde ve Sorcha tatmin olduğunda, kendine biraz turta, Orek'e bir kadeh daha ve Darrah'ya da bir elma ısmarladı.

Orek sandalyesinde kaymamaya ve onu buradan ve diğer tüm erkeklerden uzaklaştırmak istediğini belli etmemeye çalıştı. Bakışlarını kaçırdıkları için onları suçlayamazdı, güzel bir yaratıktı, tavernanın yumuşak kehribar ışığında neredeyse parlıyordu. Saçları duvarların cilalı ahşapları gibi parıldıyor, çilleri gülümseyip alay ederken dans ediyordu.

Hayır, baktıkları için onları suçlayamazdı, çünkü o da aynı şekilde büyülenmişti. Yine de bu, çok uzun süre bakarlarsa gözlerini kafataslarından koparmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kadını omzuna atıp ormana, herkesten uzağa kaçmak için giderek artan arzusunu tankardından çektiği uzun yudumlarla bastırdı.

Sorcha, barmaidlerden biri tarafından önüne dumanı tüten bir parça turtta konulduğunda mutlu bir ses çıkardı.

"En iyisi patronun onu görmesine izin vermemek," dedi kız, Darrah'ın kürk kapüşonundan dışarı çıkan burnuna başıyla işaret ederek. Gözleri Orek'e kaydı ve genişledi, baktıkça yüzünü ve rengini daha çok yakaladı.

Aceleyle uzaklaştı.

Sorcha omuz silkti ve Darrah'nın elmasını ona uzattı.

Orek zevkle büyük av bıçağını onu kesti. Ateşin ışığında parıldadıkça yanlarındaki tüm erkekler endişeyle yer değiştirdi.

Sorcha homurdandı. "Büyük olanla gidiyoruz, değil mi?"

Orek'in cevap gülümsemesi tamamen dişliydi. "Çöpçüleri korkutup kaçırmaktan asla zarar gelmez."

"Güzel. Kimsenin turtam için gelmesini istemem. O *benim*."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Bir kahkaha daha attı. "Yapacağını biliyorum."

Orek'e hiç yardımcı olmamak için bir parça turtta kesti ve soğuması için önünde tuttu. Işıktaki parlayan dolgun dudaklara bakan Orek, onların oluşturduğu mükemmel o'ya baktı. Aleti sütyeninin içinde kıpırdadı ve daha sonrası için anı hazinesinde mükemmel bir hazine daha olduğunu biliyordu.

Kız turtayı test etmek için dilinin ucunu uzattığında, zevkle mırıldandığında ve dudaklarını çatalın dişlerine sararak ısırığın tadını çıkardığında iniltisini bastırdı.

Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve bıçağı ağır bir *gümbürtüyle* yere indirerek boş tabağını salladı ve hem kendisini hem de yakındaki diğer erkekleri şehvet dolu sersemliklerinden uyandırdı.

Darrah elma parçalarını mutlu şapırtı sesleriyle aldı ama Orek neredeyse sağırdı. Kulaklarındaki kanın horozuna doğru inerken çıkardığı uğultu neredeyse başını döndürecek ve içgüdülerini Sorcha'yı alıp götürmek, onu uzaklara saklamak, o dudakları kendine mal etmek ve ne kadar tatlı olduğunu tatmak için onu sertçe ısırdı.

Bunun yerine, onun huzur içinde yemesine izin verdi ve turtadan ne kadar keyif aldığını görmekten memnun oldu. O dudakların görüntüsü günlerce rüyalarına girecek olsa bile, onun karnının doyduğunu ve mutlu olduğunu görmek bile onu memnun ediyordu.

Karınları doymuş olan Sorcha başını salladı ve "Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" dedi.

Bu soru kulaklarına bir kükreme daha getirdi, şehvet ve sinirler içten içe kabararak bağırsaklarına doluştu. *Kalk*, dedi. *Yatağa*.

Sorcha onlara sadece bir oda ayarlayabilmişti.

Paylaş. Onu burada bırakacak değildi, özellikle de ortalık erkek kaynarken.

Evet, daha önce de yakın yerlerde uyumuşlardı ama bu bir şekilde farklı hissettiriyordu.

Sorcha onu izlerken gözlerinde bir şey parlıyordu, cevabını bekliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Beklenti mi? Sinir mi?

Onunla aynı odayı paylaşacağı için gergin olduğunu düşününce midesi bulandı. Onu olabildiğince rahat ettireceğine yemin etti; yerde uyumak sorun değildi ve odanın karşısında kalacaktı. Neye ihtiyacı olursa olsun.

Sorcha başıyla onayladı ve birlikte masadan kalktılar. Kalabalığı omzuyla ayırmak için hafifçe onun tarafına doğru yürüyen Orek, Sorcha'yı tavernanın arka tarafına yakın, yukarıdaki odaların katlarına çıkan merdivenlere kadar takip etti. Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken Sorcha'nın kışının hipnotik salınımını izlemek istememişti ama o sadece bir ölümlüydü ve bir erkekti.

Bir erkeği yatağa atmak bu kadar zor olmamalı, diye düşündü Sorcha. Çıtırdayan ateşin önünde buklelerindeki suyu sıkarken, ne bu konudaki huysuzluğunu ne de karnında isyan eden sinirlerini belli etmemeye çalıştı.

Her ikisi de hanın arka tarafındaki banyo odasından çıktıkları için hâlâ nemliydi. Herkes hâlâ yemeklerinin tadını çıkarırken -ve şimdi gürültülü, tınısız şarkılarla gelen kutlama kupalarının derinliklerindeyken- Orek'in banyo odasının erkekler tarafını kendine ayıracağını düşünmüştü.

Odada yeni buluşmuşlar, yıkanmış ve temizlenmişlerdi. Hanın üçüncü katındaki odaları küçük ama rahattı; geniş bir yatak, yastıklar, battaniyeler ve yarısını kaplayan pelüş bir örtü . Yatak takımları temiz, yerler süpürülmüş ve şömine düzenliydi. Sonuç olarak, çok memnun kalmıştı.

Uyumak için hazırlanırken, Orek'in temiz keten gömleğinin nemli tenine nasıl yapıştığına ve altında yattığını bildiği görkemli, geniş göğsüne nasıl göz attığına çok uzun süre bakmamaya çalışmıştı. Saçlarını sivri kulaklarının arkasına taramış, geniş yüzünün sert hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Sıcak, temiz ve dolu dolu olan Sorchâ umut doluydu; küçük imaları ve flörtleri fark edilmemişti ve bir kadının cesareti kırılmadan göğüslerini bir erkeğe bastırabileceği çok fazla zaman vardı. Ama burada, birlikte, sonunda onun gerçek duygularının ne olduğunu anlamayı umuyordu. Ta ki uyku düzeniyle ilgili kibar bir tartışmaya girene kadar.

Orek söz almakta kararlıydı.

Sorchâ onun parasını ödedikleri büyük ve rahat yatakta uyumasını sağlamaya kararlıydı.

Orek rahatsız etmek istemedi.

Sorchâ yapmayacağı konusunda ısrar etti, yatak büyüktü. Orek onun rahatsız olmasını istemiyordu.

Sorchâ savundu, *büyük bir yataktı*.

Sorchâ arka dişlerini sıkarak, pamuklu banyo çarşafıyla saçlarından daha fazla su çekti ve stratejisini yeniden değerlendirdi. Belki de tüm bunlar düşündüğü gibi ustaca bir baştan çıkarma değildi. Ve aslında, sonunda *daha fazlasına* yol açma ihtimali olduğu için ısrar etmiyordu; gerçekten de büyük, rahat bir insan yatağı hakkında ne düşündüğünü görmek istiyordu. Daha önce hiç böyle bir yatakta uyumamış olması, kalbini üzücü bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı.

Hayatında çok az yumuşaklık görmüştü. Bir yatak bunun en azıydı.

Biriktirdiği kürkler, battaniyeler ve yatak örtüsü koleksiyonu ona rahatlıktan hoşlandığını söylüyordu. Ona başka neler olduğunu, rahatlığı, yumuşaklığı ve iyi şeyleri hak ettiğini göstermek istiyordu.

Keşke teklif edildiğinde kabul etseydi, diye homurdandı.

Ama hayır, o centilmen, asil ve şövalye gibi davranmakta ısrar ediyordu.

Ya da... belki de gerçekten yatakta yatmak istemiyordu. Ya da *onunla* birlikte yatmak.

Bu düşünce kızgınlığını ve umutlarını azalttı. *Bu kadar zor olmamalıydı*.

Boğazını temizledikten sonra ıslak banyo çarşafını Darrah'ın sepetinde uyuduğu sandalyenin arkasına serdi ve çiftlikten ayrılmadan önce hazırladığı küçük yara bakım setini almaya gitti. Orek onu elinde gördüğünde, gömleğini kaldırarak onu iyileşmekte olan yanına aldı.

Aslında yine merhemi boşa harcıyordu. İlk geceki tüm cafcacflılığına rağmen, böğrü çoktan yeniden örülmüştü. Anghus'un gecenin bir yarısı ahırda yaptığı hızlı dikiş yüzünden eti kabarmış ve hâlâ kızgın görünüyordu ama iyileşme sürecinde herhangi bir insanın olabileceğinden çok daha ilerideydi.

Bunu görmek içimi rahatlatmıştı.

Tedaviye devam etmekte ısrar etmesinin büyük bir nedeni de buydu. Onun iyileştiğini ve iyileşmekte olduğunu görmek, o korkunç gecenin geride kaldığına dair ona güven veriyordu. O artık iyiydi.

Bir başka neden de elbette ona dokunmaktan hoşlanmasıydı. Bu onun için kötü bir şeydi, biliyordu ama onun sıcak teninin dokunuşunun altında zıplamasını görmek onu heyecanlandırıyordu. Yumuşak tenin sert kaslar üzerindeki hissini, parmak uçları onun üzerinde gezinirken her anki esneme ve kaymayı fark edebilmeyi seviyordu.

Kadın adamın yan tarafıyla işini bitirdiğinde, adam gömleğinin geriye düşmesine izin verdi ve yüzüne ulaşabilmesi için ona doğru eğildi.

Bunu daha önce de yapmıştı, o kadar ki artık ikisi de öfkeyle kızarmıyorlardı ama bu gece, üzerlerinde sadece bir gecelik kıyafet ve arkalarında bir yatak varken, Sorch'a onun yüzünün kendi yüzüne doğru inişini izlerken kızarmasına engel olamadı.

Öylece kaldılar, yüzleri kızın tek görebildiği o olacak kadar yakındı.

Eğer gözleri aşağıya kayarsa, yapacağım, onu öpeceğim.

Ama gözleri onunkilerde kaldı, el'a gözleri ocaktan gelen ışıkt'a neredeyse bronz rengini almıştı.

Sorch'a o anın geçmesine izin verdi ve bir parmağını merheme batırdı. Dikkatli ve hafif dokunuşlarla merhemi adamın yüzündeki iyileşmekte olan yara izinin üzerine sürdü.

Bu yara yanındakinden daha az kızgın görünüyordu ama ona yardım etmek için neler yaşadığını daha sürekli hatırlatıyordu.

Onu hâlâ bu zahmete değer bulduğu için minnettardı ve ona bildiği en iyi şekilde teşekkür etmek istiyordu.

Ama bu inatçı adam...

Sorch'a tekrar boğazını temizledi. "Eğer gerçekten yatakta uyumak istemiyorsan, sorun değil. Rahatsız olduğun hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum. Bu senin seçimin."

Sözlerini göğsüne doğru söyledi, Sorch'a sözlerini bitirene kadar onun gözlerinin içine bakmadı. Onu kendisine bakarken buldu, gözleri derin ama düşünceleri anlaşılmazdı. Düşünceler ve duygular arasında bir telaş hissetti.

O bakışların ardında yuvarlanıyor, kendini tutuşundaki gerginlikte onları hissediyor, ama hepsini demir bir iradeyle geride tutuyordu.

Sonunda, Sorch'a'nın sadece kıpırdamadan durabildiği ve onun araştıran bakışları karşısında samimiyetini ortaya koyabildiği uzun, korkunç bir sessizlik anından sonra, Orek yavaşça başını salladı. Onun teslimiyetini kabul ettiğini düşünerek midesi bulandı.

Ama sonra, ", " dedi. "Tamam mı?"

"Evet. Ama kapıya en yakın yerde yatacağım."

Başını salladı, adamın çapraz yatmak isteyip istemediğini umursamadan, sadece orada olacağını düşünerek.

Sorch'a mumları söndürmeye devam ederken bu konuda çok hoppa görünmemeye çalıştı ve Orek'in yatağın yanında beceriksizce durup önce kendisinin girmesini beklemesini görmezden geldi. Orek'in bariz utangaçlığına aldırmadan ağır örtüyü geriye atarak bunu yaptı.

Sorch'a battaniyelerin arasına kaydı ve yumuşak şilte onu sararken zevkle iç çekti. Yastıkları kabartıp düzenlerken, adamın kıpırdamadan durduğunu, ağzını sımsıkı kapattığını hâlâ görmezden geliyordu.

Yapacak bir şey kalmadığından, ona nazıkçe gülümsedi. "İyi geceler," dedi ve yan dönerek ona sırtını verdi.

Sonunda battaniyenin altında kendi yolunu çizmek için buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Hareketleri sert ve beceriksizceydi ve sonunda sırtüstü uzanması için birçok küçük kayma ve ayarlama yapması gerekti diye düşündü.

Sorch'a onun biraz hızlı gelen nefes alışını dinledi ve kalbinin hızlı hızlı attığını neredeyse duyabileceğine yemin etti. Nefesini tuttu, kendi nabızı da boynunda ve kalçalarının arasında hızla atıyordu ama kendini kıpırdamadan tuttu.

Onu ürkütme.

Uzun bir gece olacağını düşünen Sorch'a battaniyelerin içine gömülerek kendini rahatlatı.

Karanlığın, onu bu kadar katı tutan her neyse onu gevşetip gevşetmeyeceğini görmek niyetindeydi - bu, onun küçük ilerlemelerini reddetmek olsa bile. Merakı neredeyse şehveti kadar alev alev yanıyordu ve odanın yumuşak sessizliğinin kendisiyle konuşması için onu güvende hissettireceğini düşünerek onun hakkında biraz daha bilgi edinmeyi umuyordu.

Bütün bunları planlamıştı ama vücudu yatağın rahatlığına alıştığında

Yatağa girdiğinde uykunun çekiciliğini durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yumuşak battaniyeler, ateşin sıcaklığı ve yanı başındaki iri bedenle çevrili Sorcha'nın planları uykuya dalarken boşa gitti.

Orek uzun bir süre ateşin çıtırtısını ve cızırtısını dinledi. İnsanlar fincanlarının dibini bulup yataklarını ararken aşağıdaki tavernadan gelen hafif gürültü sonunda sustu. Çok geçmeden oda ateşin yumuşak ahengi ve Sorcha'nın yumuşak nefes alışıyla doldu.

Sesler onu uyutmak için ellerinden geleni yaptılar ama Orek uzun bir süre boyunca kaskatı kesilip tavana bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Tam orada, çok yakın, saklı ve güvende.

Aleti gevşek sütyeninin üzerinde acı verici bir şekilde zonklayarak duruma yardımcı olmuyordu ama Orek bunu görmezden gelebilirdi. Kendini uykuya yanında yatması için ona güvenmişti ve Orek bu güveni kötüye kullanmayacaktı.

Yapabildiği tek şey ciğerlerini onun kokusuyla doldurmak, ateşte parıldayan nemli buklelerinin, gözlerinin yumuşak açısının ve cildine merhem sürerken parmaklarının nazik dokunuşunun ve en çok da ateşin arkadan aydınlattığı bol gece elbisesinin altındaki figürünün gölgesiyle birlikte zihnine kazınmasına izin vermektir.

Kalçalarının yemyeşil kıvrımları, uyluklarının esnekliği, hatta ayaklarının zarif kavisi bile onun istifinde saklanan hazinelerdi.

Aletine bunları daha sonra düşüneceğine söz verdi, bu azgın arzusunun bir kısmını eliyle çözve onu korkutma riskine girmeyeceği zaman.

Rahatlamış bir halde, iradesini ona duyduğu acının etrafında kenetledi ve gözlerini kapattı.

Dişim güvende, sıcak ve rahat, diye kendini tatmin etti. Tıpkı bir eşin olması gerektiği gibi.

Sonunda, uykuya dalmak için onu takip etmesine izin vermek yeterliydi. Orek nereye giderse gitsin onu takip ederdi.

Sorcha yarı uyanık bir halde kalçasındaki ağırlığın farkına vardı. Loşlukta gözlerini nerede olduğunu hatırlaması bir anını aldı.

Ocaktaki ateş sönmüştü, geriye sadece görebilmek için çok az ışık kalmıştı. tarafından.

Yanında yatan figür hemen fark edilemeyecek kadar büyüktü, Yine de. Sorcha, Orek'in karanlığa çizdiği büyük siluetin izini sürdü, o muhteşem göğüs her düzenli nefes alış verişte bir yükselip bir alçalıyordu.

Bir noktada uykuya dalmış ve yüzünü ona dönmek için yan yatmıştı. Ona doğru uzanan eli kalçasına yerleşmişti.

İçinden mutlu, uykulu bir mırıltı çıktı ve yarı uyanık bir halde ona yaklaşımdan kendini alamadı. Yaklaştığı her santimde ondan yayılan sıcaklığı hissediyor ve daha da yaklaşmak istiyordu.

Aralarında biraz boşluk bırakarak, sadece onun nefesini başının tepesinde hissederek yerleşti.

Sorcha onun göğsüne dokunmak ve kalbinin ağır atışını hissetmek için uzandı.

Avucunun altında tekmelenerek sırtımasına neden oldu.

Adamın keskin bir nefes aldığını duyduğunda yeniden yastığına yerleşmişti. Kalçasındaki eli beline dolanarak onu vücudunun kıvrımlarına doğru sürükledi. Göğsünde bir gümbürtü yankılandı ve başı saçlarına gömülmek üzere düştü.

Sorcha kıpırdamadan durdu, rüya görüp görmediğini merak ediyordu.

Fark eder mi?

Hayır, belki de değildi.

Sorcha gözlerini kapatarak burnunu onun boğazının çukuruna dayadı ve yoğun erkek kokusunu uzun uzun içine çekti. Artık çok daha mutluydu, başını onun göğsüne yasladı, ten tene temas etti, kulağının hemen altında atan kalbini dinledi ve kollarında yeniden uykuya daldı.

Orek'i nihayet uyandıran şey kulağına gelen hırıltı oldu, hem de alıştığından çok daha geç. Gri ışık panjurların arkasından sızıyordu, şafak hızla yaklaşıyordu. Kıpırdamadan yatarken, çok tanıdık bir pençe dizisi omzunu yoğururken alışık olmadığı alanı inceledi.

Görünüşe göre kit ayaktaydı ve acıkmıştı.

Orek, Darrah'a ofladı ve onun yemi yutmayacağını anlayan yavru, daha ilginç bir şeyler aramaya koyulmadan önce kendi kendine ofladı. Küçük bir *gümbürtü* ona rakunun daha iyi fırsatlar aramak için yere atladığını söyledi.

Yanındaki sıcak yumuşaklık değişti ve Orek bir anda uyandı.

Kollarında, neredeyse altında, bacakları birbirine dolanmış bir halde yatan Sorcha'ydı.

Kalbi sanki ona uzanabilecekmiş gibi çarpan Orek şok olmuş bir nefes çekti. Kızın kokusu duyularına çarptı ve boğazında mırıltıya benzer bir şey gümbürdedi.

Orek onu uyandırmak istemediği için kıpırdamadan durdu. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu ve nefesini tutarak kızın uyanıp uyanmayacağını, kolunu üzerinden atıp geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekledi.

Ayrılan dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı ve Sorcha bir süre etrafı kolaçan ettikten sonra, yüzü adamın boğazına gömülmüş halde yeniden yerleşti.

Yavaşça, çok, çok yavaşça, kendini yatağın ve onun yumuşaklığına bıraktı. Kendini durduramayan parmakları saçlarının uçlarına dolandı, buklelerle oynadı. Kıvrılıp parmak uçlarına dolanıyor, sanki hiç bırakılmak istemiyorlarmış gibi dolanıyorlardı.

Başını hafifçe aşağı eğdiğinde dudaklarını başının tepesinde gezdirebiliyordu. Kız her zaman hayal ettiği gibi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Alnına alışık olmadığı bir öpücük kondurdu, teninin kadifemsi sıcaklığının ve tuzunun tadına baktı.

Başı dönüyor, duyuları doygun, Orek küçük hareketlerle şımarıyor, onu santimlerle öğreniyordu. Şafak öncesinin yumuşak sessizliğinde, her şeyden çok istediği kadınla bu büyük insan yatağına sıkışmışken cesaret edebildiği tek şey buydu ama her tadışta daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına cesaret etti.

Parmakları sırtında gezindi, yakasının omuzlarıyla buluştuğu yeri hissetti. Sırtı gevşekti, buklelerinin altında teni sıcacıktı. Cildinde izler bırakarak boynunun sütununu takip etti, kabuk

kulağına baktı. O ele avuca sığmayan buklelerin bir kısmını geriye ittiğinde, yüzünü uykuda rahatlamış, kaşlarını hafifçe kavislendirmiş ve pembe dudaklarını hafifçe aralamış buldu.

Kızın alnının üstündeki sevdiği çillerden bir avuç öptü.

Nefesini tutarak elini aşağı doğru hareket ettirdi ve kadının şeklini hissetti. Belinin düzgün kıvrımını, kalçasının cömert kıvrımını. Kalçalarından biri onunkinin üzerinde kendine bir yol bulmuş, bacağını onunkinin arasında bırakmıştı.

Onun esnek kalçasını avuçlarken siki aralarındaki demirden daha sıcak bir şekilde yandı, onun esnekliğini ama aynı zamanda gücünü de hissetti. Parmaklarını onun etinin üzerinde gezdirdi, en ince kumaş parçası bile parmaklarını ondan uzak tutuyordu.

Kokusundan ve hissinden sarhoş olan Orek onun arka tarafını avuçladı, parmaklarını pelüş ve diri ete batırdı. Elini aşırı doldurdu ve bir iniltiyi ısırdı. Bir elini kızın dizinin altından geçirerek kalçasını kendi kalçasına doğru çekti. Kızın amının sıcaklığının kalçasının derisiyle alay ettiğini hissedebiliyordu.

Nefes nefese saçlarını okşayarak onu olabildiğince yakınına çekti. Onunla aynı hizada, siki aralarında zonkluyordu, daha fazlası için, onun için, bu kadar yakınında hissedebildiği sıcaklık için açtı.

Çıldırıncı baskıyı hafifletmek için çaresizce kalçalarını döndürdü.

Keskin bir nefes, boğazından gelen halsiz bir ses.

Orek dondu kaldı.

Fates, ne yapıyorum ben? Uyuyordu. Ona güveniyordu ve Uyuyor!

Orek elinden geldiğince nazik ama hızlı bir şekilde kendini Sorcha'dan ayırdı. İçindeki her şey isyan ediyor, onu kalmaya, onun sıcaklığının ne kadar derinlerine inebileceğini görmeye zorluyordu ama kendini o yataktan ve ondan ayrılmaya zorladı.

Odanın içinde tökezleyen Orek kendini şöminenin üzerinde buldu. Burada hava o kadar tatlı değildi, burnunun hoşlanmadığı küllü bir nota vardı. Yeterince onun kokusu yoktu. İsted ki-

Başını soğuk, acımasız taşa sertçe bastırdı, göğsü kabardı.

, neredeyse beceriyordu!

Onun yanında tüm hislerini kaybetti, umutsuzca teslim olmak istedi. Ama ona güveniyordu.

Ve onu korumaya yemin etmişti, kendisinden bile.

Omuzları kasıldı, omurgası kilitlendi, Orek kendini o yatağa dönmekten tüm iradesiyle alıkoydu. Dişlerini kızgın sikine karşı gıcırdattı, ona doğru küçümseyerek dizlerini kilitledi.

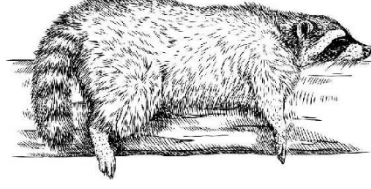
Yeter, diye hırladı kendi kendine. Yeter. Bu senin seçtiğin yol, şimdi bu yolda yürümelisin.

Ve bunu duymaya ihtiyacı olduğu için, seni istemiyor. Klanınız istemedi. Annen istemedi. O da istemiyor.

Bu işe yaradı. Sonunda içindeki tüm sıcak umutsuzluk, tüm umut ve mutluluk gibi sönüp gitti. Gerçek bunu yapabiliirdi ve o anda buna ihtiyacı vardı. Onun için olabileceği ya da olabileceği tek şeyin bu olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Buna alışsa iyi olur.

OceanofPDF.com

Sorcha kamp ateşiyile ilgilendiği yerden başını kaldırdı ve yine Orek'in nereye gittiğini merak etti. İkisinin de sabah rutinleri vardı, bazıları ağaçların ve sık çalılıkların mahremiyetini gerektiriyordu ama Orek uzun süredir ortalıkta yoktu. Orek'in yulaf lapasını çoktan kaşıklamış ve tercih ettiği kuruyemişleri eklemişti, meyve koymamıştı. Kendi boş ve temizlenmiş kâsesi onun soğuk ve katılaşmış kahvaltısının yanında duruyordu.

Darrah'ı almış olsaydı belki bu kadar endişelenmezdi ama yavru şu anda yakındaki bir ağaca tırmanmaya çalışıyor, gerçek bir rakun olmaya çalışıyordu.

Doğrusu, dünkü yolculuğun büyük bölümünü katı bir sessizlik içinde geçirmemiş olsalardı o da bu kadar endişelenmezdi. Bu sessizlik ona handa olanları ya da *olmayanları* düşünmek için zaman vermişti.

Gece uyandığında adamın elinin kalçasında olduğunu ve onu kendine çektiğini hatırlıyordu. Kolunun ağırlığı ve sıcaklığının ateşi onu evden alındığından beri geçirdiği en derin uykuya daldırmıştı.

Tekrar uyandığında, adamın ellerini sırtında ve kalçasında gezdirdiğini hissetti. Uyanmak için nefis bir yoldu ve bir sonraki hamlesini görmek için hareketsiz kalmıştı. Adam kızın sırtını avuçlayıp onu sıkıca kendine çektiğinde, kız büyük bir yarağın sert ve sıcak uzunluğunun karnına değdiğini hissetti.

Saf bir ihtiyaç dalgasının içinde o kadar kaybolmuştu ki, adam yanmış gibi yataktan fırlamadan önce hiçbir şey yapamamıştı. Adamın geri çekilişinin ardından aniden üşüyen Sorcha, adam şömineye yaslanıp kendini toparlarken kirpiklerinin arasından ona bakmıştı.

Uzun bir süre orada durdu, bu hala

Sorcha'nın acısını dindirmek için. Ne düşünecekti ki? Onu istediğini ama yeterince istemediğini mi?

Birçok erkek sabahları sertleşmiş siklerle uyanır; belki de yarı uykuluydu ve içgüdüsel olarak hareket etti.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor, diye düşündü ekşi *bir* şekilde. Sadece sıcak bir kadın bedeni olduğu için ona ilgi duymadığına dair bir işaret istiyordu.

Ama kader, bunun peşinden gitmeye devam edecek gücü olup olmadığını bilmiyordu. Gururu ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Adamın omuzları çökmüş, yüzü duvara yaslanmışken, Sorcha gözyaşlarını içine akıttı; utanç, adamın dokunuşunun verdiği karıncalanma hissini alıp götürmüştü. Battaniyelerin onu bütünüyle yutmasını ve bir daha asla altından çıkmamasını istiyordu.

O gün ikisinin de pek konuşkan olmadığını söylemeye gerek yok. Dün akşam yemeğinden sonra uzun bir süre ortadan kaybolmuştu ve görünüşe göre yine kaçmıştı.

Benden uzakta olmak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor, diye düşündü kızın acımasız bir parçası.

Sorcha homurdanarak ellerini yüzüne sürdü ve acısını bastırmaya çalıştı. Demek yol arkadaşı onunla kucaklaşmak istemiyordu. Hayatta kalacaktı.

Ama onu kucaklamayı tercih ederdi. Diğer *pek* çok şeyin yanı sıra.

Sorcha iç çekerek ayağa kalktı ve onu bulup gitmeye kararlı bir şekilde kamptan dışarı çıktı. Umarım birkaç gün içinde eski rahat arkadaşlıklarına geri dönerlerdi ama eğer aralarındaki bu yapmacık gariplik böyle devam ederse, bir an önce eve dönmek istiyordu ki yaralı gururunu huzur içinde yalayabilsin.

Yukarıdan heyecanlı bir cıvıltı yankılandı ve Darrah omzuna düşmeden önce dalların hışırdadığını duydu. Onun sırtını yakaladı ve omzunda durmasına yardım etti.

"En azından yola çıkmaya hazırsın."

Yavru kedi saçlarını karıştırarak içinde lezzetli bir şey saklanıp saklanmadığını kontrol etti.

Sorcha ağaçların arasından bir gece önce buldukları göle doğru yürüdü. Takip ettikleri nehir, kıyıları aşınmış yuvarlak çakıl taşlarıyla dolu geniş göle dökülmüştü. Akça ağaçlar ve meşeler gölün her iki yanında sıralanmış, onu sonbahar kırmızıları ve turuncularından oluşan bir örtüyle çevrelemişti. Gökyüzü berraktı,

Güneş suyun üzerinde parılıyor, neredeyse kör ediyordu.

Ağaçların arasında, kozalaklardan ve köklerden kaçınarak ilerlerken kahverengi yapraklar botlarının altında çıtırdadı. Ağaçlar bir tür set oluşturmuş, kökleri toprağı tutuyordu. Diğer tarafta dar, çakıllı bir kumsala doğru beş metrelik bir iniş vardı. Sorcha banketin sırtı boyunca ilerledi, arkadaşını göremediğı her an biraz daha endişeleniyordu.

O büyük yeşil bir buçukluk, gözden kaçırmak zor.

Avlanmakla ilgili hiçbir şey söylememiştı ve görünüşe göre onun romantik teklifleriyle ilgilenmemesine rağmen, güvenliğini her zaman çok ciddiye almıştı. Onu burada öylece bırakmazdı.

Darrah'ı biraz rahatlatmak için çenesinin altını kaşıyan Sorcha, kıyı boyunca ilerlemeye devam etti.

Onu görene kadar birkaç dakika yürüdü. Sonbaharın canlı renklerine karşı geniş yeşil alan gözüne çarptı ve bir *mırıltıyla* ona doğru yöneldi, artan acısını kalın bir huysuzluk tabakasıyla örttü.

Ama ağaçların arasından onu gördüğü yere yaklaştığında, neden bu kadar kolay fark edildiğini anladı.

Orek gölde çırılçıplak duruyordu, sırtı kıyıya dönüktü, su çıplak kalçalarına vuruyordu. Geniş omuzları esniyor, teninin yeşilleri sabah güneşinde parlıyordu.

Sorcha'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Çıplak sırtı çok güzeldi, elleri önünde çalışırken tüm kasları mükemmel bir senfoni içinde dalgalanıyor ve serbest kalıyordu. Sırtının mükemmel kürecikleri sıkılaştı, hemen üstlerindeki gamzeler keskin bir gölgeye dönüşmüştü.

Adamın güçlü kalçalarının titreyişini, etrafındaki suyun dalgalanışını büyülenmiş gibi izledi. Başı geriye doğru eğilmişti, saçlarının uzun, parlak dökülüğü ışığı yakalıyordu. Boynundaki kalın kordonlar tenine çarptı ve dişlerini gösterdiğinde bir diş izi yakaladığını düşündü.

Suyun üzerinde yankılanan bir inilti, onu anlık, yıkıcı bir *ihtiyaçla* sarsıyordu.

Sorcha, nefesi dudaklarından kaçmadan önce elini ağzına kapattı.

Kendini tatmin ediyor.

Bu düşünce, uyluklarının arasında biriken bir başka karıncalanma dalgası gönderdi. Kalçalarının her hamlesinde arka tarafının esnemesini izlerken, meme uçları kalçalarının derisine karşı sıkılaştı.

Sorcha bakışlarını ondan ayıramıyordu, onun o güzel, ham ve erkek görüntüsüne açlık duyuyordu. Onu bu şekilde, vahşi doğada çırlıçıplak görmek teninin gerilmesine ve uzuvlarının gevşemesine neden oluyordu.

Kalçalarının arası ne kadar çabuk kayganlaştığından yanakları yanıyor, nabızı boynunda ve kalçasında atıyordu.

Ne yaptığını anlayamadan ona doğru yarım adım atmıştı.

Çıtırdayan yaprakların çıkardığı küçük ses onu şehvetinden yeterince uzaklaştırdı. Nefesini içine çekti, hâlâ bakışlarını başka yöne çeviremiyordu ama kendini düşünmeye zorladı.

Onun için yanıp tutuşuyordu ama kendini şimdi açıklarsa ne yapacağından emin değildi. Zaten bu kadar tahrik olmuş, bu kadar savunmasızken bir kez daha reddedilmek onu tereddüde düşürmüştü.

Onu buraya, ondan uzağa getiren her neyse... bu duyguları onunla paylaşmamayı seçmişti. *Onun için* değillerdi.

Sorcha sertçe yutkunarak son bir kez onun güçlü hatlarını inceledi. Bazı erkeklerde gördüğü, geniş omuzlu ve dar kalçalı, ince kaslı tiplerden değildi. Hayır, kaburgalarını ve kalçalarını çevreleyen kas yığınlarıyla tam anlamıyla acımasız bir güce sahipti. Onunla ilgili her şey gücünden, dayanıklılığından bahsediyordu ve Sorcha kendini uzaklaştırmadan önce bir kez daha özlemle bakmasına izin verdi.

Görmeden kamplarına geri döndü, vücudu gerilmiş bir ip gibi gergindi.

Darrah'yı paketlerin yanına bırakan Sorcha, hâlâ alev alev yanan kamp ateşinin etrafında volta attı. Derisinin altındaki karıncalanma onu rahatlamak için kaşındırıyordu.

Hırlayarak kamptan biraz uzaktaki ağaçlara doğru yürüdü.

O gidip kendini okşayabiliyorsa, ben de okşayabilirim. Kader, onun bir anlığına rahatlamayı hak ettiğini biliyordu.

Sağlam bir ağaç seçen Sorcha omurgasını ağacın gövdesine dayadı, bacaklarını açtı ve sütyenini gevşetti. Bir elini bel bandından geçirdi ve iki parmağıyla kendini iyice açarak orta parmağının, *çığlık atmak isteyecek kadar sabırlı* olan o zonklayan et yumrusuna sınırsızca erişmesini sağladı.

Sadece bir dokunuşla parmaklarını kayganlığıyla ıslattı, vücudu hazır ve nazırdı. O tatlı sızının yeniden oluşması için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Sorcha genellikle ön sevişmenin dansını ve oyununu, yumuşak, alaycı dokunuşları ve yavaş yavaş oluşan arzuyu severdi. O anda, zaten günlerini geçirmişti ve sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Acımasız darbelerle klitorisini parmağının altında yuvarlarken, bir göğsünü kalıntılarından çıkardı ve meme ucunu sıkıştırarak ağırlığını avuçladı.

Dudaklarından bir inilti kaçtı ve zevkinin peşinden giderek başını ağaca yasladı.

Parmakları onu sertçe çalıştırdı. Daha az çaresiz olsaydı vücudundan gelen ıslak sesler kızarmasına neden olabilirdi. Vajinası dolgunlaşmak için can atıyordu ama bu açıyla bunu başaramazdı. Bunun yerine, avucunun topuğunu klitorisine bastırdı ve aşağı doğru bastırdı.

Gözlerinin arkasında kıvılcımlar çaktı ve Sorcha keskin acının sonunda uyuşturan bir zevke dönüşmesiyle inledi. Kalçaları yuvarlandı, daha fazla sürtünme aradı ve parmakları bunu vermek için öfkeyle çalıştı. Zirve noktası, gelgitin çarpışması gibi onun içinden geçti ve onu uzaklaştırmasına izin vermekten mutluydu.

Kendine gelene kadar uzun zaman geçti. Ve gerçekten de bunu istemiyordu.

Kendisi hâlâ çok üzgündü.

Orek kamplarına geri döndüğünde, bir şeylerin farklı olduğunu hemen anladı. Sorcha kampı çoktan dağıtmış, battaniyeleri toplamış ve ateşi söndürmüştü. Geriye kalan tek şey bir kase soğuk lapaydı.

Bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığı için özür dilemek üzere ağzını açtı ama kadının kendisine bakmadığını fark etti. Dönüşünü onaylayacak hiçbir şey söylememiş, ona doğru bakmamıştı bile.

Orek sormak istedi ama dikkati havada asılı duran yoğun, tatlı bir kokuya takıldı. Kokuyu içine çekti, duyuları bağımlılık yapan kokuya uyum sağlamak için harekete geçti. Bir ciğer dolusu daha çekti, Sorcha'nın çantasını ve Darrah'nın sepetini kaldırıp, "Ben hazırım," dediğini zar zor duydu.

Döndü ve gölü takip ederek kendi başına yola koyuldu.

Orek kamplarının kalıntıları arasında durmuş, kokunun yerini bulmaya çalışıyordu. Kendi çantasını ve unuttuğu kahvaltısının kasesini toplarken bu koku zihnini tırmalıyordu.

Misk kokulu ve dişi olan bu koku aklını başından almış ve daha önce yediği dayağa rağmen sikiinin sütyeninin içinde neden olmuştu.

Şehvet. Kadın şehveti kokuyordu.

Klan seks partilerine daldığında ya da bir çift başkalarının önünde zevk almaktan çekinmediğinde birkaç kez kokusunu almıştı. O kıvranan bedenlerin etrafında uzun süre oyalanmasına izin vermemiş olsa da, çiftleşmenin yoğun kokusu hafızasını istila etmişti.

Asla sahip olamayacağı bir şeyi görmek istemiyordu.

Koku ağaçlarda ağır ağır asılı duruyordu ama o durdukça koku daha da azalmaya başladı.

Yine de Sorch'a'yı takip etmek için yola çıktığında onu tekrar eline aldı. Kalbi göğsünde güm güm atarken onun bukleli saçlarına baktı.

Bu onun zevk kokusu. Şehvetinin kokusu.

Öyle keskin bir sızı vardı ki, acının sınırlarında geziniyordu. İçindeki canavar, Sorch'a'yı kendisinin olarak gören ve onu alıp götürmekte bir sakınca görmeyen canavar, kafasının içinde kükredi. Dişisi *muhtaçtı*.

Ona yetişmek için adımlarını uzattı, ancak bir adım geride kaldığında tekrar yavaşladı. Koku şimdi o kadar güçlü değildi ama oradaydı, onu kızdıran ve ağzını sulandıran mırıltılı bir tatlılık.

Ama... neden?

Onu kendi zevkini alırken görmüş müydü?

Kalbi bir adım tökezlemesine neden olacak kadar sert çarptı.

Onu görmüş ve kendi zevkini mi almıştı?

Ama... bu şu anlama gelir...

Aynı kokuyu aldığı tüm anları düşünürken kulakları çınladı. Hiçbir zaman bu kadar güçlü olmamıştı ama günlerce ona yapışmıştı. O insan yatağında kendini bu kokuya bırakmış, etrafını sarmış ve kendini şımartmıştı. Kendi arzusunda o kadar kaybolmuştu ki, bu tatlı misk kokusunun ne anlama geldiğini düşünmek için durmamıştı.

Günlerdir kafasının içinde yankılanıyordu. *Günlerdir* bu kadar güzel kokuyordu.

Farkına varması yaşadığı şoku tam olarak atlatmasına yetmedi. Sabah boyunca sessizce arkasından giderken onu tırmaladı ve kemirdi.

Sorcha, gözlerini ondan hiç ayırmadan.

Benim için olabilir mi?

Bu düşünce göğsünü Silas ya da Kaldar'ın hiç olmadığı kadar sert tekmeledi.

Uzun bir kaya parçasına yaklaşmalarını şaşkın bir sessizlik içinde izledi. Sorcha başını yana eğerek düşünceli bir ses çıkardı. Bir süre sonra, kayalara tırmanmak için çantasını ve Darrah'ı yere bıraktı.

Orek nefesini tutmuş, ihtiyaç halinde atlamaya hazır bir şekilde sarp yüzeyde ilerliyordu. Ama sorunsuz bir şekilde kenara ulaştı ve göle bakarken bir eliyle gözlerini korudu.

"Görünüşe göre tekrar bir nehir haline gelmeden önce biraz batıya doğru takip etmemiz gerekiyor" dedi.

Adam hiçbir şey söylemeyince, Sorcha omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. Her ne gördüyse bakışlarını ondan ayırmadı, dudakları yumuşak bir nefesle aralandı.

Dehşetten boğazı düğümlense de kelimeleri zorla çıkardı. "Beni gölde izledin mi?"

Kaşları zıpladı ve yanaklarına renk geldi. Orek bir sonraki nefesinde onun kokusunu aldı, o nefis tatlılık aralarındaki havayı doyuruyordu.

Yavaşça yüzünü ona döndü. "Evet," dedi. "Ve ne düşündüğümü biliyor musun?"

Başını bir kez sallarken gözleri boğazında hızla atan nabzına takıldı.

"Sen," dedi, tüm nefesi, tüm umutları ve arzuları bu tek kelimeyle dışarı fırladı. "Her zaman sensin. Gece gündüz tek düşündüğüm sensin."

"Orek..."

Daha alçak bir kayanın üzerine tırmanarak ona doğru geldi. Hâlâ ondan daha uzun boyluydu ve gözlerini ona dikmiş beklerken hiç kıpırdamadan duruyordu.

İçgüdüğü onu yakalamak, sahiplenmek, ona attığı o şaşkın, yumuşak bakışı keşfetmek için kükredi ama kendini tuttu. Ellerini omuzlarına koymak için uzandığında, onu istediği gibi ezmek yerine sadece dirseklerini kavradı.

"Beni mi düşünüyorsun?" dedi, dudakları onunkilerin hemen üzerinde asılı dururken. "*Her zaman.*"

Orek, kızın nefesini teninde hissetti ve sonra ağzı kızın üzerine düştü onun.

Zihni bulanıklaştı.

Varlığı, yumuşak dudaklarının sıcak dokunuşuyla kasıldı. Açlık karnını pençeledi ve içgüdüsel olarak ağzını ona açtı, dudaklarının dansını takip ederek ısırdı ve emdi. Dilini dudağının üzerinde gezdirerek açlığını çektiği her şeyin tadına baktı.

Hayatında hiç öpüşmemişti ama bunun bir önemi yoktu; önemli olan tek şey ağzının emici sürtünmesiydi, parmaklarının saçlarını nasıl sürüklediği ve kazıdığı, zevkinin duyularını nasıl doldurduğu ve onu nasıl boğduğuydu.

Sorcha'nın öpücüklerine gömüldü, onu takip etti, onun kendisine yaptığı dokunuşların aynısını yaparak onu kızdırdı. Sorcha daha da yaklaşarak göğüslerini onun göğsüne bastırdı. Dili Sorcha'nınkine değdiğinde, Orek onu kovaladı ve ağzının sıcak kuyusuna daldı. Göğsünden bir inilti koptu ve Orek *karnını doyurdu*.

Alt dudağını emen Orek, kollarını ona , etrafını sardı ve onu kayalara doğru itti. Elleri yüzünü kavradı ve onu tam istediği yerde tutarak ağzında ve yanaklarında alaycı öpücükler ve ısırmalar bıraktı. Tekrar yeterince yaklaştığında, onun tadını daha fazla almak için çaresizce ağzını kaptı.

Sonunda, nihayet, kızın teninde çıkardığı o mırıltıyı hissetti, kız mırıldandıktan sonra ağzının içinde inlediğinde omurgasında saf bir zevk ürpertisi gezindi.

Sorcha havayı emmek için ayrıldı ve Orek'in başı onun boğazına düştü. Sorcha'nın tenini öptü ve kemirdi, nabız noktasını dişinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarında zıplamasından zevk aldı.

"Orek," diye inledi.

Adının dudaklarından dökülmesi içinde bir şeyleri harekete geçirdi. *Emin olmalıydı, bildiğinden emin olmalıydı*. Dişlerini sıkarak geri çekildi, göğsü sanki bir delik açılmış gibi ağrıyordu. "Sorcha, ben... ben istemiyorum..." Kadının kaşları endişeyle havaya kalktı ve adam aceleyle sözlerini bitirdi: "Düşünmeni istemiyorum... düşünmek zorundasın."

"Neye mecbur değilim?"

"Bu." Bunu söylerken yüzü yanıyordu, canavar ona çenesini kapaması ve sebepleri ne olursa olsun istediği her şeyi yapmasına izin vermesi için kükrüyordu.

"Seni öpmek mi?"

Yüzünün kızarması daha da şiddetlendi, yüzüne sıcaklık yayıldı.

"Yapmak zorunda olduğumu düşünmeni istemiyorum, ne olursa olsun seni koruyacağım."

Ne." Kız ona çok tuhaf bakıyordu, sanki başka bir dil konuşmaya başlamıştı ve aptal ağzı daha fazla gevezelik etmesi gerektiğine karar vermişti. "Minnettar olduğum için de istemiyorum. Karşılığında bir şey almak için sana yardım etmedim."

Kolları ondan uzaklaştı ve sırtı bir *gümbürtüyle* kayaya *çarptı*. Ona bir bakış fırlattı, tam olarak kaşlarını çatmış sayılmazdı ama çok daha tehlikeli görünüyordu.

"Yani kendimi mecbur hissettiğimde ya da beni kurtardığın için seni öpmemem mi gerekiyor?"

Başını sallayarak onayladı ve onu göğsüne çekip söylediği her şeyi unutmasını ve onu tekrar, daha fazla, *sonsuz*a dek öpmesini istememek için yumruklarını sıktı.

Ani homurtusu onu ürküttü.

"O zaman beni öpemezsin çünkü ben bir kadıyım."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Acımak ya da minnettarlıktan dolayı öpölmek istemiyorsun. Tamam. Ama ben sadece burada olduğum ve kadın olduğum için öpölmek istemiyorum. Başka herhangi bir kadın bedeninin iş göreceğini düşünmek istemiyorum."

Ağzı, nehirden çok uzağa atlamış bir balık gibi, hiçbir şey çıkmadan açılıp kapanıyordu.

"Başka hiç kimse olmadı," diye .

Hemen kelimeleri geri almayı diledi, yerin onu yutmasını diledi ama kadın sadece kararlı bir şekilde başını salladı ve kayadan inmesine yardım etmesini işaret etti.

Orek hiç düşünmeden kollarını açtı ve kadın tereddüt etmeden ona doğru geldi, avuçlarını Orek'in omuzlarına koydu ve onu yere doğru sallamasına izin verdi. Bu sadece bir an sürdü, bunun kolaylığı içinde bir şeyleri aynı anda hem kırdı hem de onardı.

Onu düşünürken aldığı uzun nefes, adamın içini sızlattı.

"Endişelenmek için daha fazla sebep var. Etrafında fazla zaman geçirdiğin ilk kadın benim. O zaman herhangi bir şeyin gerçek olduğuna nasıl güvenebilirim?" Darrah'ı ve sürüsünü almak için eğilmeden önce ona anlamlı bir bakış attı ve muhtaç erkek olduğu için, tüm bu süre boyunca onun arka tarafının kıvrımını izledi, avuç içi o yumuşak, yuvarlak kıçtan büyük avuçlar almak ve onu sıkı ve yakın çekmek için seğirdi. O insan yatağında yapması gerekeni yapmak için.

Kız onun için kıpırdandı ve adam inledi.

"Bak," diye iç geçirdi çantasını kaldırıp düzelttikten sonra, "bunu acıma ya da minnettarlık duygusuyla yapacak biri değilim. Bazı kadınlar bunu yapar, bazen buna ihtiyaç duyarlar ama ben öyle biri değilim." Ona doğru yürüdü, gözlerinin içine bakmak için başını arkaya eğerek bir nefes uzakta durdu. "Ayrıca, ödeştik."

"Eşit mi?" diye tekrarladı. Başının dönme şeklinden bu tartışmada birkaç adım geride olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ya da belki de öpücüklerinin kalıcı etkisiydi.

Kendinden o kadar emin bir şekilde başını salladı. "Seni o nehirden çıkardım ve yardım getirdim. Sen benim hayatımı kurtardın, ben de seninkini. Yani ödeştik. Minnettarlığımdan dolayı bir şey yapmam gerektiğini düşünmem için hiçbir neden yok. Ayrıca, sen bana hiç benim hissettirdiğim gibi hissettirmedin. Bu yüzden ne olursa olsun, özgürce verildiğine güven. Ne istediğine ve bana güvenilebileceğine karar verdiğinde bana haber ver."

Sanki az önce Orek'in hayatını tüm ekseninden kaydırmamış gibi, konuşmasının sonunda kaşları küstah bir kavis çizdi ve sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı. Bu kendinden emin adımlarla ilgili bir şey Orek'i çekti, içindeki kovalamak, yakalamak ve *sahiplenmek* isteyen o yırtıcı parçayı yeniden harekete geçirdi ve Orek birkaç adım daha uzaklaşmadan kızın kolunu yakaladı.

Fates, ne kadar aptal . Ona hiçbir zaman arzuyla bakılmamıştı, bir kadının ona karşı ilgisizlikten daha büyük bir şey hissedebileceği fikri aklına bile gelmemişti, özellikle de Sorch'a kadar mükemmel bir kadının. Ama bunlar birer orcess'ti ve bu onun eski hayatıydı, içinde Sorch'a'nın olmadığı sıkıcı, acı dolu bir hayat.

Ve artık onsuz bir hayat istemiyordu. Onun için zaten pek çok şeyi değiştirmişti, neden bu da olmasındı? Mutluluk ona sunulduğunda, istekli ve sıcak olduğunda neden onu ?

Teklifini kabul et. Al onu, diye homurdandı içindeki tatmin olmamış eş-bağ. Senin olanı al.

"İstiyorum," dedi nefes nefese, sanki bütün havası çekilmiş gibi. "Seni istiyorum."

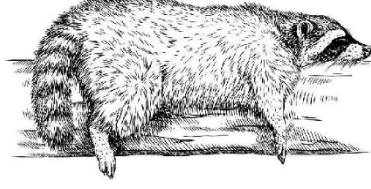
Yüzünü inceledi, yeşil gözleri zümrüt gibi keskin bir şekilde onun ölçüsünü alırken yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi. Bu gülümseme onu içten içe aydınlattı ve yemin edebilirdi ki, eğer ona doğru bakmıyor olsaydı, bir elini göğsünün içine uzatıp kalbini dışarı çıkardığını düşünebilirdi.

Kendisi.

Evet, onun.

"Güzel," dedi arkasını patıkada ilerlemeye devam etmeden önce küçük bir yarım gülümsemeyle.

OceanofPDF.com

Sorcha o gün boyunca yürümek yerine adeta süzüldü, zihni tüm *olasılıklarla* dolup taşıtı.

O da hissediyor.

Belki biraz şeytanca bir davranıştı ama Orek'in günün geri kalanında şaşkın şaşkın etrafta dolanması, her zaman dilinin ucunda bir şey varmış gibi bakması Sorcha'ya çok lezzetli gelmişti. Son birkaç günün tüm gerginliğine ve hayal kırıklığına rağmen, artık duygularında yalnız olmadığını bildiğinden, aceleciliği azalmıştı.

Günler sonra ilk kez kendini *olduğu gibi* bıraktı, ona gülümsemelerini ve dokunuşlarını özgürce ve beklentisizce verdi. Zamanları vardı; zor kısım bitmişti ve karnında taşıdığı endişeli ağırlığı da beraberinde götürmüştü.

Onun yerini sıcak, çırpınan bir heyecan aldı.

Ellerinin her dokunuşu, kaçырdıkları her bakış onun tenini karıncalandırıyordu. Dokunmak için basit yollar buluyorlardı; kızın eli bir şeyi işaret etmek için adamın kolunda, adamın eli kızın akan bir derede yolunu bulmasına yardım ediyordu ve hatta adam kızın saçlarını kulağının arkasına öyle nazik parmak uçlarıyla taramıştı ki neredeyse kızın kalbi kırılacaktı.

Beklenti kanında hafif bir gümbürtü halindeydi ve güneş gökyüzünde ilerledikçe daha da güçleniyordu. İlk başta, *bu gecenin* neden bu kadar umut vaat ettiğini bilmiyordu ama Orek'e baktığında, onun utangaç gülümsemesini ve sanki yanında durduğuna neredeyse inanamıyormuş gibi ona bakışını gördüğünde, harika bir şeyin eşiğinde olduklarını biliyordu.

Tüm bunlar gökyüzüyle birlikte biraz karardı ve nemlendi. Hava öğleden sonra geç saatlerde soğudu ve güneşi olması gerekenden çok daha erken kaybettiler. Gri bulutlar ormanın üzerinde yuvarlandı ve kırbaç gibi esen bir rüzgâr getirdi.

başlarındaki kukulemaları uçurdu.

Orek'in ona uzattığı kolu tuttu. Diğer elinde tuttuğu fener, yaklaşan fırtınadan korunacak bir yer ararken onlara yol gösteriyordu.

Kalan yetersiz gün ışığını kaybettiklerinde yağmur derilerine çarpıyordu. Orek'in yüzü sert çizgilerle belirlenmiş, kulakları hoşnutsuzluk içinde başına yapıştı. Feneri önlerinde bir kavis çizerek salladı, sarı ışık onları nehre yaklaştıran dalgalı kaya yüzüne vuruyordu.

Tepeler bir gün önce yükselmeye başlamış, onları yamaçlar arasındaki sığ vadilere hapsetmişti. Nehir, yeni toprak arayan kökler gibi düzinelerce küçük dere ve çaylara ayrılıyordu. Kuzeye doğru en büyük kolu takip etmeyi seçmişler, tepeler etraflarında yuvarlanırken bu koldan ayrılmamışlardı.

Haritada buralara Gri Tepeler deniyordu ve Sorcha buraları ve zengin demir ve bakır cevheri yatakları için tepelerin derinliklerine inen maden topluluklarını duyduğunu hatırlıyordu.

Bu yüzden fenerin ışığı tepedeki karanlık bir ağzın içinde kaybolduğunda Sorcha pek de şaşırmadı. Mağara girişinin önünde durduklarında Orek gerildi ve burun delikleri açıldı. Durmaksızın yağan yağmurda ne kokusu alabileceğini bilmiyordu ama sessizliğini koruyarak sonunda başını sallamasını bekledi.

"En azından kuru olacak," dedi.

"Önce ben gideyim. Bu fikre sahip olan sadece biz olmayabiliriz."

Sorcha onun kolunu bıraktı ve Orek mağaranın ağzından eğilerek geçti. Darrah'ı kucaklayarak yaklaştı ve mürekkep gibi karanlığa doğru onu takip etti.

Yağmurun pıtırtiları dikkatli adımlarıyla birlikte yankılanıyordu ama ilk birkaç adımın ötesinde mağara gerçekten de kuruydu. Fenerle daha derine doğru ilerlediler, Orek geçitten geçebilmek için omuzlarını çevirmek zorunda kaldı.

Bir dakikalık yavaş bir keşiften sonra mağara, ışıpta parıldayan dikitlerle kaplı daha geniş bir alana açıldı. Mağaranın arduvaz grisi duvarlarından damarlar geçiyordu, değişen ışıkla renk değiştiriyor gibi görünen desen ve girdaplardan oluşan kıvrımlar.

Yerleşmek için yeterli alan bulunca çantalarını ve sırlı sıklam olmuş dış giysilerini çıkardılar. Sorcha buklelerini bağladığı fulardan kurtarmak için silkeledi, su bacaklarına sıçradı.

"Güvenli olduğundan emin için daha geriye kontrol etmem gerekiyor."

"Ben de seninle geliyorum," dedi muşamba pelerinini bir kayanın üzerine sererken. "Arkada bir şey olabilir," diye uyardı, yüzü yine asıktı. "Karanlıkta kalmak istemiyorum."

Feneri biraz daha yukarıda tutarak elini ona uzattı. Sorcha gülümseyerek elini tuttu, elinin onun elinin içinde olduğunu hissetmek kolunda bir heyecan yarattı. Elinin sabit sıcaklığı, bu karanlık ve nemli yerde olmaktan duyduğu huzursuzluğu yok etti.

Birlikte sessizce mağaranın içine doğru ilerlediler. Darrah bile sessizliğini korudu, siyah gözleri mağaranın karanlığını içine çekerken iri ve parıltılıydı.

İçeri doğru ilerledikçe, Sorcha'nın havanın ısındığına yemin etmesi uzun sürmedi. Mineral bir tat dilinin ucuna kadar geldi ve hava ağırlaşp nemli bir hal aldı.

Mağaradaki bir dönemecin ardından, tünelden çıkıp ruhani bir mavilikle parlayan büyük bir odaya girdiler. Sorcha'nın dudakları, mavi ışık iğnecikleriyle titreşen ağır yosun halılarını görünce huşu içinde aralandı. Mağarayı düzinelerce havuzun ayna yüzeylerinde yansıyan loş mavi bir pusla aydınlatıyorlardı.

Mavi pırıltılar dışında zift gibi siyah olan havuzlar sessizlikte parılıyor, buhar kalın sütunlar halinde yükselerek tavan ve duvarlar boyunca yoğunlaşan boncuklar halinde toplanıyordu. Havuzlar ve parlayan mavi yosunlar arasında tüm mağara, keskin açılar ve yarı saydam renkleriyle sanki bir jeodun merkezine adım atmışlar gibi görünüyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Sıcak." Onun elini sıktı. "Yağmurdan sonra ısınmalısın."

"Önce kamp kuralım, sonra ikimiz de gidebiliriz."

Sorcha onu çantalarına kadar takip etti. Havuzların yanındaki hava ateş yakmak için fazla nemliydi ve sıırıslıkam giysileri kurumayacaktı. Bunun yerine, Orek mağaranın hemen dışında bulabildiği çıraları toplarken, Sorcha derme çatma bir ateş çukuru yaptı ve kuruması için giysilerini astı.

Kamp kurmakta o kadar ustalaşmışlardı ki, bir mağarada bile odunların tutuşmaması uzun sürmemişti. Sonunda mütevazı bir ateşin üzerinde ısınan basit bir yemek yediler.

Sorcha ona ısıtılmalı havuzları hatırlattığında Orek, "Önce sen git," dedi.

Ama o başını salladı. "Sen git. Yıkanmadan önce yapmam gereken birkaç şey var."

Adam ona göz kırptı ve kadın da ona göz kırptı. Birkaç dakikalığına ondan kurtulmaya çalıştığı belli miydi?

Bir mağarada uyumak en sevdiği senaryo olmasa da, ısıtılmış havuzların hoş bir sürpriz olduğunu kabul edebilirdi ve elindekilerle çalışmaya kararlıydı. Ateşin başında oturup yemeklerini yerlerken kanında biriken titreşim bacaklarının arasında toplanmış ve ona fikirler vermişti.

Kadının yerinden kıpırdamadığını gören Orek sonunda kabul etti. Derilerini, botlarını ve kemerini çıkarıp ateşin kendi tarafına düzgünce yerleştirdi. Sadece gömleği ve sütyeniyle, ev yapımı banyo çarşafıyla mağaranın derinliklerinde kaybolmadan önce ona bir kez daha baktı.

Sorcha kendi kendine sırtarak yatak takımlarını yeniden düzenlemeye başladı.

"Bu gece kendimi oldukça şeytani hissediyorum," diye fısıldadı Darrah'a. Kit ona doğru esnedi. "Bu iyi, git uyu. Bu gece olan hiçbir şey bebek kulakları için değil."

Sorcha, Orek gibi sadece sabır ve nezakete ihtiyaç duyan aygırlarla tanışmıştı. Orek'in de bunlara ihtiyacı olduğu kesindi ama bu sabahki öpücüğü ve kabulleri, Sorcha'nın görmezden geldiği bir şeyi fark etmesini sağladı: Orek'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Onun kadınlarla hiç deneyimi olmadığını düşünmekte haklıydı. Zevki ya da şefkati hiç tatmamıştı, burnunun dibindeyken bile nasıl fark edeceğini bilmiyordu. Klanı ona böyle davranırken neden bilsin ki? Daha önce kendisine hiç verilmemiş bir şeyi neden beklesin ki?

Kalbi onun için acıyordu. Ona tüm bunları vermeyi umutsuzca istiyordu ama bunun birkaç kirpik darbesi ve müstehcen bakıştan daha fazlasını gerektireceğini fark etti.

Sorcha genellikle sevgi ve seks konusunda partnerinin liderlik etmesine izin veren biriydi. Ailesi ve işiyle her zaman o kadar meşguldü ki, biriyle bir araya gelip düşünmek ya da karar vermek zorunda kalmamak, sadece ihtiyaçlarıyla ilgilenmelerine izin vermek rahatlatıcıydı.

İlk kez birlikte büyüdüğü bir çocukla birlikte olmuştu ve bu her ikisi için de sekse ilk adımdı. Beklendiği gibi beceremediler ama sonunda zevklerini nasıl bulacaklarını anladılar. Daha sonra Sorcha seyislerden birinin ve azılı bir çapkının flörtüne izin vermişti. Bir bağlılık olmayacağını biliyordu, ama o zaman, adamın diğer kadınlarından hiçbirini

yattığı kişi de ondan bunu istemişti. Onunla yaşadığı bir avuç cilveleşmede nelerden hoşlandığı hakkında çok şey öğrenmişti.

Yıllar içinde birkaç tane daha olmuştu, bazıları diğerklerinden daha ciddiye ama hiçbiri utangaç buçukluktan gelen birkaç pk kadar korkutucu ve heyecan verici gelmemişti.

Bu ortaklarda, liderliğı onların almasına izin vermekten mutlu olmuştu. Bunu tercih etti. Orek'in de öyle yapmasını tercih ederdi. Ama şimdi onun bunu nasıl yapacağını bilmediğini fark etti. Ve bu sorun değıldi, cesur olabilir ve Orek'in ihtiyaçı olduğı sürece ona liderlik edebilirdi. O buna değırdi.

Ve dürüst olmak gerekirse, ona istekli ve hevesli partnerler arasında olabilecek her şeyi gösterecek kişi olma fikri ona başka bir heyecan verdi.

Kendi yatağı ve Orek'in battaniye ve kürk koleksiyonu arasında, onlar için güzel bir yuva yaptı, normalde uyuduklarının neredeyse iki katı byklğndeeydi. Ve sadece bir tane. Yakışıklı buçukluk üzerinde planları vardı ve bu gece reddedilmeyecekti.

Darrah'nın başını öpüp ona tatlı rüyalar dileyen Sorch, kalçalarının ve botlarının bağıcıklarını çözdü. Kendisi de sadece gmleğı ve styeniyle kaldığında mağaranın arka tarafına döndü ve güçlendirici bir nefes çekti.

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. *O da bunu hissediyor.*

Sorch onun pcğnn anısı dudaklarından silinmeden karanlığı a doğıru ilerledi.

Bir süre gölgelerde kalarak manzaranın tadını çıkardı. Orek ortaya yakın bir havuz seçmişti, hilal şeklindeki büyük havuzlardan biriydi. Ortada durduğunda suyun göğsünün ortasına vuracağı kadar derindi.

Yüzeye doğıru eğılererek yüzünü ve kulaklarını ovdu, kadının ona katılmaya geldiğinden habersizdi.

Sorch, kalbi boğazına düğümlenmiş bir halde, boğazının kalın stnndan ve omuzlarının genişliğinden aşağı süzülen koyu renkli su damlacıkları dikkatini dağıtmış bir halde, adam tekrar ayağı kalkana kadar bekledi.

Yavaş, her adımına dikkat ederek ona doğıru ilerledi. Baştan çıkarmaya utanç verici bir yuvarlanmanın ardından sıyrılan dizlerle başlamak istemezdi.

Gölgelerden daha yeni çıkmıştı ki, adamın başı ona doğıru sarsıldı.

yönünü. Elleri yüzünde hareketsiz kaldı ve onun yaklaşmasını dikkatli gözlerle izledi. Nefesi hızlanırken o büyük omuzları dalgalanıyor gibiydi.

Sorcha havuzun kenarında durdu, ılık su ayak parmaklarının ucuna değiyordu.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Size katılabilir miyim?"

Sorusu, acı dolu bir kalp atışı boyunca havadaki yoğun buhardan daha ağır bir şekilde asılı kaldı.

Orek'in nefesi aceleyle tıslayarak onu terk etti. "Evet."

Sorcha, adamın bakışlarını hemen ağzına çeken dudaklarını yalayarak, başparmaklarını bol sütyeninin bantlarına geçirdi ve onları kalçalarından ve uyluklarından aşağı doğru çekti. Yavaşça ilerledi, adamın bakışlarının vücudunda nasıl gezindiğinin ve tüylerini nasıl diken diken ettiğinin tadını çıkardı. Gözleriyle bacaklarının kıvrımlarını takip etti, yukarı ve yukarı ve gömleğini başının üzerine çekmesini izledi.

Meme uçları nemli havada büzüştü ve kendini cesur hisseden Sorcha göğüslerini ellerinin arasına aldı. Orek yine tısladı, kendini sabit tutarken omuzları kasıldı. Açlık yüzünde keskin çizgiler oluşturmuştu ve Orek sertleşip gerildikçe, Sorcha kendisinin de ısınıp gevşediğini hissetti. Orek'in kendisine bakışından, erimiş altın gibi yanan ateşli bakışlarından sarhoş olabilirdi.

"Beni istiyor musun?" diye fısıldadı.

Burun delikleri alevlendi ama hâlâ kıpırdamadan duruyordu. "Şimdiye kadar istediğim her şeyden daha fazlasını." Sesinin sert, alçak gürültüsü kadının kıcını sıkmasına neden oldu.

Sorcha dikkatle havuza adımını attı. Ayak parmaklarının üzerinde dururken, ılık su onu çevreledi ve kasları gevşerken zevkle inledi. Çenesine kadar gelen su, saçlarını ıslatmak için aşağıya dalmasını kolaylaştırdı.

Yüzeye çıktığında, Orek onu bıraktığı yerde, iki kol boyu uzakta, havuzun diğer tarafındaydı. O kadar gergin görünüyordu ki en küçük bir dokunuş onu paramparça edebilirdi.

Sorcha telaşsız bir şekilde yıkandı. Saçlarını ve tırnaklarını ovdu, kollarını ve boynunu yıkadı. Göğüslerinin yüzeyde sallanmasını sağlayarak ve onları yıkamak için özel bir özen göstererek birazcık alay etti. Bütün bunları izlerken, kendini tutarken büyük göğsünün kasları iyice ortaya çıktı.

Temizlendiğinde ve alay etmeye doyduğunda, Sorcha yavaşça süzüldü

onun için suyun içinden. Aç bakışları onun gelişini izledi, ağzı ince bir çizgiyle çizilmişti ama bunun onu endişelendirmesine izin vermedi.

Bir nefes ötede durdu ve onun acımasız, güzel yüzüne baktı. "Şimdi seni öpebilir miyim?" dedi.

Tokat yemiş gibi sarsıldı. Hâlâ ona uzanmamıştı ama başını salladı.

Cesaretini toplayan Sorcha, "Kayaların üzerine oturabilir misin?" dedi.

Gözleri onunkileri aradı, kaşları neredeyse yasaklayıcı bir şekilde alçalmıştı. Rafa geri yaslanırken göğsünden neredeyse mırıltıya benzeyen derin bir gümbürtü yayıldı. Kollarını havuzun kenarından uzattı ve yine kıpırdamadan durdu. Onu izliyordu. Bekliyordu.

Sorcha onu takip etti ama adam ona neredeyse hiçbir şey vermediği için "Sana dokunabilir miyim?" diye sormak zorunda kaldı.

Nefesi kesilirken göğsü neredeyse çökecek gibiydi. "Evet," diye hırladı.

"Her yerde
mi?" "Her
yerde."

Gülümsedi, sinirleri yerini baş döndürücü bir güç hissine bıraktı. Bu büyük, güçlü erkeğin sanki yanlış bir hareket onu korkutacakmış gibi kendini tutması heyecan vericiydi. Kendini ne kadar gergin tuttuğunu görmek ve bunun onu ne kadar derinden, umutsuzca istediğinden kaynaklandığını fark etmek... evet, bununla başa çıkabilirdi.

Elini onun kalçasına koyarak başladı. Kasları onun dokunuşuyla sıçradı ve elini yavaşça bacağından kalçasına doğru gezdirerek ona yaklaştı. Kadın kucağına oturup kalın kalçalarına yaslanırken adam onu hayretle izledi.

Sorcha sonunda şımardı ve ellerini o görkemli göğsün etine bastırdı. Göğüs uçlarında ve yassı meme uçlarının etrafında az miktarda koyu renkli tüyler vardı ama bunun dışında tamamen pürüzsüz yeşil bir teni vardı. Adamın kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve Sorcha eğilip göğüs kaslarının arasındaki oluğu öptüğünde kalbin tekmelediğini hissetti.

Gururu için harikalar yarattı.

Göğsünü öptü, onun sıcak ve tuzlu tadını yalayıp yuttu. Ağzı onunkini bulmadan önce güçlü çenesinin alt tarafını ısırdı ve lezzetli bir sürüklenmeyle yerine kaydı. Onu kendisiyle yumuşak bir oyun oynamaya ikna ederken bir inilti kaçtı, ısırıklar ve dilinin uzun dokunuşlarıyla dolu bir oyun. Ağzı açılıp daha derinlere inmesine izin verdiğinde, kadın daldı ve ona sadece

Öpücüklerini nasıl sevdiğini. Uzun, uyuşturucu, bağımlılık yapıcı.

İlk başta tereddütlü ve emin olmayan hareketlerle onu takip etti, ancak ılık su ve ağızlarının yavaşça bastırılması sonunda rahatlamasına izin vermiş gibiydi. Biraz da olsa. Diliyle bir dişinin eğimini takip ettiğinde, onun keskin nefesini duydu.

"Tek yaptığımız neyin iyi hissettirdiğini öğrenmek," diye güvence verdi ona. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söylemen yeterli."

"Tüm dokunuşlarınızdan hoşlanacağım," dedi kesin bir ifadeyle.

Kendini beğenmiş bir sırtışa engel olamadı. "Nelerden hoşlanırsın? Sana nasıl dokunmalıyım?"

"Nasıl istersen."

Her şey ne kadar gurur verici olsa da, Sorch a onun nelerden hoşlandığını bilmek istiyordu. Şimdiye kadar, adamın karnında sallanan sikinin sert uzunluğunu görmezden gelmişti. Aralarında biraz boşluk bırakmıştı ama yine de nasıl zonkladığını hissedebiliyordu ve kalçası zonklayan bir ağrıyla cevap verdi. Suya batmış olsa bile, kalçaları adamın kilerin üzerine açılmışken, onun için ne kadar kaygan olduğunu hissedebiliyordu.

Adamın omuzlarını kaldıraç olarak kullanarak kendini öne doğru sürükledi, göğüslerini birbirine yaklaştırdı ve adamın sikini aralarında yakaladı.

Orek ürperdi ve siki kadının karnını tekmeledi.

Sorch a nefesini tuttu, sonunda onun tüm uzunluğunu hissetmişti. Belki bir ork için daha küçüktü ama bir insanla karşılaştırıldığında kesinlikle büyüktü. Onu ne kadar lezzetli bir şekilde dolduracağını, onu bırakıp gitmesinin neredeyse nasıl yakacağını, sadece tekrar doldurulacağını düşünerek zihni temizlendi. Kalçası hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi ve karnının alt kısmına bir ağı saplandı.

Sürtünme ve baskı isteğiyle adamın kucağında kıvranıyor ve neredeyse planını -yavaş yavaş *baştan çıkarma*- unutuyordu.

"Ne hayal ettin?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına bile boğuk geliyordu, "kendini tatmin ederken? Sana nasıl dokunacağımı?"

Bir elini aralarına sokarak tırnaklarını hafifçe adamın göğsünde gezdirdi. Yassı bir meme ucunu okşayarak adamın sikinin yeniden zıplamasına neden oldu. Sorch a, elini kalçasına doğru kaydırırken boğazındaki nabzın atışını izledi ve burada etinin çukurlarını ve çıkıntılarını keşfetti. Sorch a'nın parmakları saçlarının üzerinden geçip sikinin uzunluğunu nazikçe izlerken adam tamamen hareketsiz kaldı, nefes bile almıyordu.

"*Ohh*," diye inledi, onu eliyle kavradı. Parmakları zar zor buluştu

Onu nazikçe pompalarken, adamın sıcaklığı neredeyse onu kavuruyordu, kaplıcadan bile daha sıcaktı.

"Seni sıkıca tutanın benim elim olduğunu mu hayal ettin?" diye fısıldadı. "Ellerimin senin koca sikinin etrafında nasıl bir his uyandıracığını merak ettin mi?"

"Evet," diye hırladı.

"Nasıl bir his?" diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Boyuna doğru kaymadan ve bileğini bükmeden önce onu kökünden sıktı. Dudaklarında boğuk bir ses mırıldandı ve dişlerini göstererek ona neredeyse hırlayacaktı. Kadın her birini öptü.

"Mükemmel," dedi, dudaklarını yakalayarak, "*mükemmel*."

Sorcha onun öpücüklerine kendini kaptırarak inledi. Dokunuşlarını hafif tutuyordu, ama elinin her pompalanışı, ağzının onunkine her bastırılışı Sorcha'nın açgözlülüğünü artırıyordu. Onun her santimini keşfetmek istiyordu, özellikle de ellerini her yerinde gezdirdiği ama hiç görmediği kalın sikini.

Daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve meme uçlarını adamın teninin üzerinde gezdirdi. Kalçaları adamın kalçasının üzerinde hareket etmeye başladı, baskı arıyordu.

"Orek, neden bana dokunmuyorsun?" Sesindeki sızlanmayı tam olarak engelleyemiyordu ama ihtiyacı çok keskinleşmişti. Daha fazla yumuşak ve yavaş davranamazdı.

Kesik kesik bir nefes aldı, kolları büküldü ama havuzun kenarında kalmaya devam etti.

"Bir kez başladım mı, bir daha duramam," dedi saçlarına doğru.

Dudaklarına karşı hırladı ve ona cezalandırıcı bir öpücük verdi. "Neden durmanı isteyeyim ki?"

Orek, isteyebileceği her şeye tam önünde sahipti -kadını, şimdiye kadar yapılmış en güzel, en mükemmel kadın, kucağında, ağzı onunkine aç ve sıcak amcığı sikinin altını öpüyordu- ve buna inanamıyordu.

Onunla alay etti, onu kışkırttı, kendini ona açtı ve Orek

Onun gibi mükemmel bir yaratığın kendisine dokunmak istemesini aklına sığdıramıyordu.

İnançsızlığı ve deneyimsizliği vücudunda kurşuni ağırlıklar gibi asılı duruyor, onu hareketsiz kılıyordu. Vücudu zevkten, ona *duyduğu ihtiyaçtan* yanıyordu ama yine de orada hareketsiz, işe yaramaz bir şekilde oturuyordu.

Ve sonra onun dudaklarına karşı hırladı. *Neden durmanı isteyeyim ki?*

Kendisine hiçbir zaman sunulmadığı için iyi şeyler aramayı çoktan bırakmış bir erkekti. Ama burnunun dibine kadar sokulunca, ona tutunmaktan kendini alamadı.

Eğer tek bir iyi şey alacaksam, o da o olsun.

Orek'in kalbi, sanki ona ulaşmak için ondan kurtulabilecekmiş gibi göğsünde atıyordu. Öyle de olabilirdi, zaten onundu.

Hırlayarak ağırlıklarından kurtuldu ve zihnine susmasını söyledi.

O mükemmel, pelüş arka tarafı avuçlarının içine aldı ve parmaklarını etine batırdı. Onu kendine doğru çekti, göğüslerini göğsüne, amını da sikine bastırdı.

"Evet!" Sorcha başını geriye atarak inledi.

Onun geçmiş bakışlarını gördü ve içinde bir şeyler yerine oturdu.

Beni istiyor.

Bir süre için düşündüğü son şey bu oldu.

Orek sonunda içgüdüsüne yenik düştü, tamamlanmamış eş bağı tamamlanmak için uluyordu.

Kalçaları yukarı doğru sarsıldı, onun sıcaklığını ve kadifemsi yumuşaklığının sürükleyiciliğini aradı. Haklıydı, hayal edebileceğinden daha yumuşaktı ve daha sıcaktı, bir fırın gibi yakıyordu. Sorun değildi, onun tarafından yakılmak, içten dışa kavrulmak istiyordu.

Onu kavrayışını kullanarak, kalçaları onunkilerin altında yuvarlanırken onu yukarı ve aşağı sürükledi. Parmakları adamın omuzlarındaki etleri ısıtıyor, adamın çılgınca hamleleriyle havuzdan su akarken ona tutunuyordu. O muhteşem, ağır göğüsler önünde zıplıyordu ve yüzünü onların arasına gömüp kokusunu içine çekti. Aralarında bir yol yaladı ve onun titrediğini hissetti.

Bir eli kafasını kavradı, tırnakları kafa derisini sıyırdı ve Orek hırlayarak dişlerini bir göğsün kıvrımına sürttü.

Sırtının alt kısmında basınç oluştu ve taşları sıkılaştı.

Çok yakındı, uzun süre dayanamayacak kadar çaresizdi. Onun sıcaklığı ve kokusuyla çevrili olan Orek, parlayan mavi mağaranın içine salıverildiğini haykırdı, zevki

duvarlarda yankılanıyordu. Yankılar Orek'in aldığı zevkten çok önce kayboldu, SORCHA'nın teninin Orek'in tenine her sürtünüşü Orek'ten daha fazla harcama, daha fazla zevk alıyordu. Kavrayabileceğinden çok daha fazlasını. Umduğundan çok daha fazla.

Bir hışımla kolları bacakları gevşedi ve onu kavrayışı yumuşadı. Kalbinin ritmine ayak uydurarak onun etini yoğurdu.

Kızın boğazından bir inleme sesi kaçtı ve Orek yeşil başparmağının kızın böğründe çizdiği desenlerden başını kaldırıp kızın yüzünün tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla sıkıştığını gördü.

Midesi alt üst oldu. Zirveye ulaşmamıştı.

Acı başarısızlık dilini yaktı, ama o bir şey söyleyemeden SORCHA elini avucunun içine aldı ve göğsüne götürdü. Avucunu göğsüyle doldurdu ve SORCHA göğüs ucunun sertleşmiş çakıl taşlarının eline battığını hissederek inledi.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster," diye talep etti.

SORCHA inledi, arkasına yaslanırken buklelerini omzunun üzerinden savurdu. Omurgası kemerli, göğsünü tamamen eline bastırdı ve yanan amını yarı sert uzunluğuna doğru sıkıştırdı.

"Bana ne hayal ettiğini söyle," dedi, nefes nefese sözleri doğrudan adamın sikine ok gibi saplanıyordu.

Eli kızın göğsünü yoğurup dolgunlaştırırken Orek şehvetli bir mırıltı çıkardı.

Göğüs ucunu okşayarak pedin altında yuvarladı.

Onunla yapmayı hayal ettiği tüm kötü, ahlaksız şeyleri gerçekten bilmek istiyor muydu?

"Seni kürklerimin üzerine yaymayı ve sabaha kadar kalkmana izin vermemeyi nasıl düşündüğümü anlatmamı ister misin?"

"Evet!" diye mırıldandı, kalçaları onunkilere bastırıyordu.

"Üzerime her eğildiğinde bu mükemmel göğüsleri emmeyi nasıl hayal ettiğimi bilmek ister misin?"

Kalçalarını yuvarlayıp hız kazanırken boğuk bir ses çıktı. "Bu yüzden yaptım."

Kadının sözleri neredeyse *duraksamasına* neden oluyordu - *bunu neden yaptığını*- ama adam kadının zevk alış ve bunu yapmak için onu kullanımının görüntüsünden çok etkilenmişti.

Kader, gerçekten bilmek istiyor muydu? Kelimeleri mi istiyordu? Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

"Her gece o ahırda senin yanında yatarken tek istediğim seni yuvarlamaktı.

ve sırtındaki elbiseleri yırtmak istedim. Seninle *ziyafet* çekmek istedim."

Kalçaları şakladı, kendini onun üzerinde çalıştırdı. Orek diğer göğsünü avuçlayarak pembe, şiş meme uçlarını kopardı. Nasırlarını onların üzerinde gezdirdiğinde nefesi kesildi, lezzetli bir törpülemeyle nabızı o kadar güçlü atıyordu ki Orek de bunu hissedebiliyordu.

Nefesleri neredeyse onunkiler kadar hızlı gelen Orek gürledi, "Bana her yaklaştığında, seni yakalayıp yere yatırmak, bacaklarını ayırmak ve seni *azdırmak* istiyorum. Sıcacık amına sikimi sokarken adımı haykırmanı istiyorum. Seni defalarca sikerken parçalara ayrıldığını görmek istiyorum-"

Bir solukta Sorcha onun bileklerini kavradı ve feryat etti, kalçaları onun kalçalarına çarparken serbest bırakılarak titredi.

Orek, dişlerini sıkmış ve başını geriye atmış bir halde Sorcha'nın orgazm oluşunu huşu içinde izledi. Boğazının zarif kavisindeki tendonları ısırma dürtüsü güçlüydü ama kıpırdamaya cesaret edemedi, Sorcha'nın *orgazmının mükemmelliğini* bozmaya cesaret edemedi. *Tıpkı iyi bir eşin yapması gerektiği gibi*, onun kendisini zevki için kullanmasına izin verdi.

Zirveye ulaştığında onu kollarıyla yakaladı, Sorcha ona karşı kemiksiz kalmıştı. Aleti yeniden sertleşmişti ama bunu görmezden gelebilirdi. Önemli olan tek şey kadının üzerindeki yumuşak ağırlığıydı.

Havuzun suyu duruldu ve Orek dışısını kucağına almaktan memnun oldu. Teninin üzerinde desenler çiziyor, şeklini, her eğimini, kıvrımını ve çıkıntısını öğreniyordu. Hâlâ üzerine yayılmış ve hafifçe titreyen kalçalarının yumuşaklığını ve bu yumuşaklığın altında güçlü kas ve kemiklerden oluşan bir çekirdek olmasını seviyordu. Omurgasının kavisini ve cömert arka tarafının kabarıklığını sevdi, bir avuçtan fazlaydı ve tıpkı göğsü gibi hafifçe çilliydi. Ve iri yeşil ellerinin şeftali rengindeki küreler üzerinde gezinmesini çok sevdi.

Parmakları teninin üzerinde tembel daireler çizerken, Orek her bir çilin tadını almaya çalışarak alnını öptü.

Sarsıcı bir hazzın içinde kaybolmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikri vardı; bilmediği şey ise sonrasında gelen hazdı. Sorcha'ya sarılmak, onu rahat ve güven dolu hissetmek... paha biçilemezdi.

Sadece sözleri ve eliyle onun parçalanmasına yardım ettiğini bilmek de öyle. Ama o istedi. Tekrar. Daha fazla. Elinden gelen her şekilde, sahip olduğu her şeyle ona zevk vermek istiyordu.

Bir kere almıştı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bir kez başladım mı, durmam, uyarmıştı onu. Eşler arasındaki bağın doğası buydu; her şeyi istemek ve karşılığında her şeyi vermek. Bu, yuvarlanmaktan çekindiği bir uçurumdu ama şimdi kendini uçurumdan aşağı atmıştı.

"Seni görebilir miyim?" dedi.

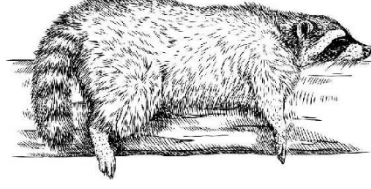
"Ben buradayım," diye mırıldandı göğsüne doğru.

Yanağının hemen altında atan kalbi, uykulu ve doygun bir halde ona doğru uzanmış olan dişisini görünce sıkıştı. Genelde hırlayan ve saldırgan olan içindeki canavar sessizdi, dişisinin kollarında rahat ve güvende olmasından memnundu.

"Hepiniz."

Sorcha çenesini onun göğsüne dayamak için başını kaldırdı. Gözleri hâlâ yarı baygın ve hülyalıydı ama Sorcha'daki ilgi dolu parıltıyı fark etmemişti.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Biraz daha ışığa ihtiyacımız olacak."

Sorcha itiraz etmişti ama Orek onu dinlememişti. Sorcha'nın bacaklarının kalçalarına kilitlendiğinden emin olduktan sonra ayağa kalktı ve havuzdan çıktı, kampa doğru yürürken dişisi ona yapışmıştı. Kadın eğlenerek ofladı ve kollarıyla kendini yukarı kaldırdı, yüzü Orek'inkiyle aynı hizadaydı.

Mükemmel.

Alaycı öpücüklerle dudaklarına yapıştı, dili alt dudağında gezindi. Onu etrafına sarmalamıştı ve hâlâ ona daha fazla sahip olmadan birkaç dakika bile geçiremiyordu.

"Nereye gittiğimize dikkat etmen gerekmiyor mu?" diye sordu ve onu tekrar öptü.

Kampa geri dönmeleri biraz zaman aldı, çünkü her birkaç adımda bir durup bir öpücük daha istemesi gerekiyordu. Sonunda geri döndüklerinde Orek ateşin çoktan yakıldığını ve yatak takımlarının büyük bir yuvaya yığıldığını gördü.

Göğsünde sıcaklık kıvılcımları çıktı, şefkat tatlı bir süzülüşle içinden geçti.

"Önceden planlamışsın," dedi.

Sorcha'nın sırtışı orantısızdı. "Kararlıydım."

"Mükemmel bir baştan çıkarıcısın."

"Hedefiniz baştan çıkarılmak istediğinde işe yarıyor," diye güldü.

"Çok kötü bir şekilde."

Kıkırdaması küçük bir ürpertiye dönüştü ve Orek kaplıcalardan uzakta havanın ne kadar serin olduğunu fark etti. Saçları hâlâ sırlıslıklamdı ve teni hâlâ nemliydi.

"Dur seni kurulayayım."

Kulağını ısırdı ve oraya fısıldadı, "Beni sıcak tutmanı istiyorum."

Ürperme sırası ondaydı. Kader, bu kadar şanslı olmak için ne yapmıştı?

Böylece, çok dikkatli bir şekilde, onun yaptığı yatağın üzerine diz çöktü ve Sorch'a'yı kürklerin arasına yatırdı. Sorch'a'nın kürklerinin ve battaniyelerinin, en yumuşak eşyalarının üzerine yayıldığını görmek göğsünü bir kez daha mırıldattı.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanmış, ona hayranlıkla bakıyordu. Ateş, bronz tenini sıcak kehribar rengi bir ışıltıya bürümüştü ve kadifemsi gölge havuzları boğazının çukurunda ve göbeğinin dibinde toplanmıştı. Sevdiği çiller en yoğun olarak yanaklarında ve göğsündeydi ama aynı zamanda omuzlarına, kollarından ellerine kadar uzanıyordu.

Ona bir leoparı anımsatıyordu, uykulu ve tatmin olmuş bir leoparı ve onun tüm günleri boyunca böyle görünmesi için her şeyini verebilirdi.

Geniş omuzları ve iri göğüsleri, cömert ve geniş kalçalara doğru genişleyen ince bir bele doğru sivriliyordu. O gür kalçalara ve aralarındaki, havuza girdikten sonra bile o tatlı, yoğun kokunun yayıldığı saç tutamına doyasıya baktı.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu kabaca, siki karnına doğru sallanırken bile üzerine düşmesini engellemek için kasları yeniden gerildi.

"Keşke yapsan," diye alay etti.

Pelüş alt dudağını ısıran Sorch'a, bacaklarını ayırırken kapüşonlu gözlerle onu izledi.

Bu koku ona bir yıldırım gibi çarptı, korkunç bir sonla içini yaktı. Ürperdi, *kadının* kokusunu uzun uzun içine çekti. Kader, ona asla yetmeyecekti.

Yavaş. Yavaş ol. Onu memnun edebileceğini göster.

Bir mırıltı daha çıkararak onun üzerine yürüdü, kalçalarının arasındaki yerini aldı ve dudaklarını dişlerinin arasından çekip aldı. Dilini yatıştırıcı bir okşayışla gezdirdi, kız ağzının içinde inlediğinde memnun oldu.

Her bir yanağından, uzun boynundan, boğazının çukurundan öpücükler kondurarak onun tadına baktı. Göğsünü okşadı ve göğüslerinin alt kısımlarının tadına baktı. Kız burada çok sıcaktı ve teni dudaklarının altında hafifçe titriyordu. Onun nefis kokusunu bir kez daha içine çeken Orek bir göğsünü dolgunlaştırıp ağzına götürdü, gözleri Sorch'a'nın yüzündeydi.

Zevkle inlerken dudağı dişlerinin arasından geri fırladı. "Daha sert," diye fısıldadı, "." Ve bir eliyle onu tuttu

diğer göğsünü ve meme ucunu sıkıştırdı.

İçinden bir hırıltı çıktı ve kızın elini kavrayıp yanında tuttu.

Orada, onun altında mutlu ve istekli bir şekilde yattığı sürece, onun olacaktı - memnun etmek ve zevk almak onun olacaktı.

Bir göğsünü bırakıp diğerine daldı, pembe, şiş meme ucuyla dişleri ve diliyle alay etti. Bacakları huzursuzca adamın kalçalarına doğru kayd ve adam yumuşak ete uzun bir emiş yaptığında nefesi kesildi.

Burada, onun göğüsleri arasında gidip gelerek mutlu bir şekilde yaşayabilirdi ve uzun bir süre böyle yaptı, alay etti, oynadı ve şımarttı. *Fates, o çok yumuşak.* Ama parmakları başını sıyırdığında, Orek sonunda kendini daha aşağılara indirdi, her kaburgasını öptü, karnının kadınsı şişliğini ısırdı ve sonunda bacaklarının tepesine kadar indi.

Orek ona tam olarak bakabilmek için dizlerinin üzerinde geriye yaslandı. Kadın itiraz edercesine homurdandı ama Orek elini kalçasında aşağı yukarı gezdirerek açık kalması için onu ikna etti.

Pembe ve şişmiş amı, ateş ışığında parlayarak ona çıplak bir şekilde uzanıyordu. Göğsünde bir zevk gümbürtüsü yankılandı ve şok içinde onun titremesini, inlemesini ve kayganlaşmasını izledi.

"Seni izlememden hoşlanıyorsun," dedi, kelimeleri yüksek sesle duyma ihtiyacı duyarak. "Evet," dedi kadın, "ve dokunuşunu daha da çok seveceğim."

Orek onun için aptal olabilirdi ama aptal değildi. Bir eliyle onun kalçasını okşarken, diğer elini monsunun üzerinde gezdirerek göbeğine kadar indi ve yavaşça onun sıcaklığına daldı.

"Çok kaygan," diye tısladı, parmaklarını şurup kıvamındaki sıvıda gezdirirken.

Bunu, kadınları ıslatmayı duymuştu ama bunu hayal bile edememişti.

Sorcha boğazının derinliklerinde, onun çok sevdiği o sıcak sesi mırıldandı. "Evet, seni ne kadar çok istediğimi gösteriyor." Bakışları Sorcha'nın gözlerine kayd ve dudaklarında boğucu bir gülümseme belirdi. "Seni almak için çok kaygan olmam gerekecek."

"Ne kadar ıslak?" diye sordu.

"Islatabildiğin kadar."

Eğer meydan okuma duyduysa. Ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı, dışisini-

asla.

Orek bir hırıltıyla topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve Sorcha'yı da kendisiyle birlikte sürükleyerek kalçalarını onunkilerin üzerine yaydı. Orek'in siki Sorcha'ninkine değdiğinde Sorcha boğuk bir ses çıkardı.

nabız gibi atıyor, arka tarafının yanakları arasında sıkışıyor ve yastıklanıyordu. Orek, kadının kendisini çevreleyen sıcak etinden ürperdi ve ona doğru savrulmamak için kesik kesik nefes aldı.

Onu havuzdan çıkardığından beri siki zonkluyor ve döl sızdırıyordu; bunu biraz daha görmezden gelebilirdi.

Bir kolunu dizinin altından geçirdi ve elini kalçasına dayadı. Adamın yeşil teninin kızınkine değmesi adamın içini kıpır kıpır etti ve başparmaklarını kullanarak kızı aç bakışlarına tamamen açtı.

Orek parmaklarını onun kaygan yarığında aşağı yukarı gezdirerek dişisini keşfetti. Orta parmağı içeri daldığında tısladı, vücudunun sıcak girişini ve o lezzetli kokunun kaynağını buldu. Kadının vücudu sanki onu içeri çekmek istercesine parmağının ucunun etrafında kasıldığında içinden şaşkın bir huff sesi yükseldi.

Sırtından aşağı daha fazla tohum damladı.

Parmakları amcığının tepesinde, kapüşonlu ve pembe küçük bir et parçası buldu. Parmak uçlarını üzerinde gezdirdi ve nasırları kaygan yumruya sürtündüğünde Sorcha neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Burada iyi hissediyor musun?"

"Çok iyi," diye inledi.

O yumruyla oynarken kızın onun altında kıvranmaya başlamasını hayretle izledi. Onu aşağıda tutmak için diğer elini kalçasında kullanmak zorunda kaldı. Kısa süre sonra onun hoşuna giden bir ritim öğrendi, parmak ucuyla tomurcuğun etrafında dönüyor, titreyene kadar onu çalıştırıyor ve sonra parmağını başlığın üzerinde kaydırıyordu.

Mırıldandı, miyavladı ve Orek'in tekrar duymaya aç olduğu daha birçok ses çıkardı. Bir ara kendisinin de boşaldığının farkına vardı, siki kızın yumuşak etiyle kalçasının arasına girmişti ama kızı o kadar dalmıştı ki umursamadı bile.

Onunla oynarken ve iz sürerken avuçları kadının ıslaklığıyla ıslanmıştı. Karnı sıkıştı ve ona dişlerini gösterdi.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı, sesi çakıl taşına dönüşmüştü.

"Daha fazla," diye yalvardı, başı kürklere çarpıyordu. "Parmaklar, parmaklarına ihtiyacım var."

Hırıltıyla boğulan Orek parmaklarını kadının doğru kaydırды. Bir tanesinin kenarını okşayarak içinde kaybolmasını hayranlıkla izledi. Bir kas halkasının ilk direnişinden sonra, parmağı içeriye doğru kayarak ilk

Mafsal.

Sorcha inledi ve "Parmaklar, parmaklar, parmaklar..." diye feryat etti.

Hiçbir şeyi inkar etme.

kızın memesini okşayarak parmağını nazik darbelerle daha da içeri soktu ve her hamlede biraz daha derine itti. Kızın vücudu onu sıkıca kavradığında ürperdi, kızın ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu görünce aklı başından gitti.

Kalçaları adamın eliyle buluştuğunda amcığından ıslak, müstehcen sesler çıkıyor, giderek artan bir hızla yuvarlanıyordu. Boğazından bir inilti daha koptu ve daha fazlasını istedi.

Hırlayarak, Orek bir parmağını daha içeri soktu. Nasıl yapacağını bilmiyordu, kızın bunu kaldırabileceğini sanmıyordu ama eliyle kızın yarıldığını görmek kükremesine neden oldu.

Sorcha'nın sesi yanında çınladı ve onun ellerinin arasında sıkıştığını hissetti. Başını geriye atmış, kalçaları sürtünme arayışıyla yuvarlanıp dönerken bacakları adamın yanlarına kenetlenmişti. Orek başparmağını Sorcha'nın memesine bastırdı, asla bırakmadı, ona verebileceği zevkin her parçasını hissettirdi.

Bir iniltiyle kürklerin içinde kemiksiz kaldı, göğsü kabardı.

Memnun olmuş ama biraz da afallamış bir halde Orek parmaklarını yavaşça geri çekti. Parmaklarıyla birlikte bir ıslaklık fişkırdı ve kızın kokusu bir kez daha yayıldı. Onu tatmak için parmaklarını ağzına götürmekten kendini alamadı.

Diline dolandı ve ona daha fazla ihtiyaç duyması dışındaki tüm düşünceleri aklından sildi. *Şimdi.*

"Mmm, sanırım tatlı şeyler hakkındaki fikrimi değiştirdim," diye homurdandı ve sonra dudaklarını ve dilini sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymiş gibi, sanki onu *yutmak* istiyormuş gibi üzerinde gezdirdi. Çünkü kız öyleydi ve o da öyle yaptı.

Sorcha haykırdı, kalçaları başını sıkıyordu. Kan akışını ve nabzını kulağının dibinde duyabiliyordu, bu da onu daha da derine itiyordu.

Yaladı, emdi ve tadına baktı, dilini yumrunun etrafında döndürdü ve kayganlığının içinden geçirdi. Sorcha'nın elleri adamın başını kavradı ve adam zevkle gürlediğinde Sorcha'nın nefesi kesildi. Tekrar yaptı, dudaklarını yumrunun üzerine koyup mırıldandı ve Sorcha onun için fişkırdı.

Fates, sonsuza dek onunla yaşayabilirdi. İstiyordu, sadece onunla tıka basa doymak ve tüm günleri boyunca böyle kalmak istiyordu.

Orek sarhoş olana kadar ondan içti, duyuları ondan başka her şeye kör oldu.

Onun inlemeleri ve iç çekişleri için yaşadı, titremelerini ve ürpermelerini bekledi.

Kızın memesinden amcığına doğru öpücükler kondurdu, daha fazlası için acıkmıştı. Girişini çınlatarak dilini içeri itti, kaynak için açgözlüydü.

Kasları onun etrafında çırpındı ve saçındaki eli sıkılaştı. "Orek-" diye boğuldu. "Bu sefer içeride."

Kulakları çınlayan Orek başını kaldırdı. Altında titriyordu, saçları üzerinde dalgalanıyordu, meme uçları sertleşmiş ve somurtmuştu.

Kalbi göğsünde tekmeledi.

Al onu. Dişini al. Onu eşin yap.

Karnına son bir öpücük kondurduktan sonra, bacağına kalçasına dolamadan önce kalçasına ve dizinin içine birkaç kez daha bastırdı.

Nefes nefese kalan, elleri titreyen Orek sikini kökünden kavradı ve kadının sıırıslıklam yarığının üzerinde gezdirdi.

Dişlerini göstererek tısladı. "Siktir, çok iyi hissediyorsun." "Mükemmel hissediyorsun."

İki parmağın çok daha büyük olduğunun farkında olarak sikini tekrar onun üzerinde sürükledi. Ama sikini onun kayganlığıyla kaplamaktan ve genişlemiş başını girişine oturtmaktan kendini alıkoyamadı. Nefesini tutup ilk kas halkasını geçerek içeri itmekten kendini alıkoyamadı.

Tüm nefesi bir iniltiyle ciğerlerini terk etti ve Orek öne doğru düşerek kendini bir dirseğinin üzerinde yakaladı. Sorcha ellerini Orek'in böğrüne soktu ve ayak bileklerini Orek'in sırtının altından geçirdi. Bu onu biraz daha derine çekti ve kadın onun etrafında zonklamaya başladı.

Fates, çok iyi-

Ağzı onunkini buldu ve onu tüm varlığıyla öptü, onun sahip olduğu her şeye sahip olmak için çaresizce.

Ona eş bağından bahsetmeliyim.

Düşünce, göldeki yusufçuklar gibi küçük ve yanardöner bir şekilde zihninden geçti. Bunun ne anlama geleceği konusunda onu uyarmalıydı; bu mağaradan ayrıldıktan sonra ne olursa olsun, sonsuza dek ona bağlı kalacaktı. Onu bir eş olarak istese de istemese de, hayatını onun için yaşayacaktı.

Ama tek yapabildiği, "Emin misin?" diye sormak oldu.

Sorcha içini çekti ve onun tenine öpücükler kondurdu. "Evet." Ve yüzünü kaldırdı, böylece ona bakarken, "Seni ve büyük yeşil horozunu istiyorum" dedi.

Onun. Ben onunum.

Orek içine girerken kızın ağzına sahip oldu. Her darbede sikini daha da derine soktu, vücudundan her çekişte zevkle kavruldu ve tekrar içeri kayd.

Kadın onun etrafında nabız gibi atıyor, onu içine alıyordu. Amcığı onu bir yumruktan daha sıkı kavırıyor, ciğerlerindeki havayı ve göğsündeki kalbi çalıyordu.

Dişlerini gösteren Orek dirseklerinin üzerinde durdu, Sorch'a'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve içine vurmaya başladı. Sorch'a onun altında kıvranarak soluk soluğa kaldı ama Orek kıpırdamasına izin vermedi, her itişinde ve çekişinde onu tutsak etti. Sorch'a'nın parmakları Sorch'a'nın sırtına saplandı ve Sorch'a'nın kalçaları Sorch'a'nın kalçalarına çarptı, daha derine, daha derine, hep *daha* derine.

Onun üzerinde bir deprem gibi yuvarlandı, göğsünde kükreyen bir mırıltı açığa çıktı. Kendini köküne kadar pompaladı, her zaman olmak istediği yere, onun içine oturdu. Tırnakları sırtını tırmaladı, acı dolu bir sıyrık doğrudan sikine vurdu.

Daha önce hiç hissetmediği, hatta hayalini bile kurmadığı saf bir zevkle vücudunda sinirler uçtu.

Kadın onun altında kaskatı kesildi, parçalanırken boğazına bir inilti takıldı. Kız onun etrafında çırpınıp zonklarken, gözbebeklerinin karanlığında boğulurken bakışlarını ondan ayırmadı. Ağzı sessiz bir feryatla açıldı ve sırtı eğilerek göğüslerini adamın göğsüne bastırdı.

"Mükemmel," diye homurdandı dudaklarına karşı, "sen çok ."

Ve benimkini. Benim dişimi. Eşim.

Sorch'a'yı arkadaşlık bağı konusunda uyarmayı düşünmüştü çünkü kalıcı bir bağ kurmak genellikle çiftlerin uzun zamanını alsa da, Sorch'a havuzun yanındaki gölgelerden çıkar çıkmaz bunun sadece bir kereye mahsus olacağını anlamıştı. Sorch'a'yla bir kez birlikte olduktan sonra geri dönülmez bir şekilde onun olacaktı.

Onun olmak istiyorum.

Son bir hamleyle kendini eşinin içine köküne kadar soktu, onu harcama ipleriyle kamçılادıkça horoz zonkluyordu. Sırtındaki baskı arttıkça ve taşları sıkılaştıkça vücutlarının ıslak tokatları yankılandı. Mağaranın içine doğru kükreyerek sarkıtları salladı ve ateşi titretti.

Zevk neredeyse acı verici bir hal aldı, onu her yönden hırpaladı, parçaladı ve yeniden biçimlendirdi.

Eşinin üzerine yığıldı ve eşi onu kollarının arasına aldı. Orek yüzünü onun güzel kokulu saçlarına gömdü ve onu içine çekti.

Benim, diye ilan etti içindeki canavar. Benim.

Sorcha bu kadar doygun olmasaydı bacaklarının arasındaki kayganlık ve sıcaklık karşısında kızarabilirdi. Ayrıca, yakında buçukluk ile tekrar kötü bir şekilde sahip olmayı planlamasaydı, quim'indeki ağrı da olabilirdi.

Sırtında ateş, yanağının altında Orek'in büyük, sıcak göğsüyle Orek'in yanına sokulan Sorcha artık utanmayacak ya da çekingen davranmayacak kadar mutluydu.

Rahat ve tembel bir sessizlik içinde, ateşin çıtırtısını ve Darrah'nın yumuşak horultularını dinleyerek uzandılar. Sorcha parmaklarını Orek'in göğsünde gezdirdi, bulduğu her çil ve yara izini takip etti. Karnındaki dalgalanmaları ve alt göbeğindeki sıkı kasları hissetti ama kalçasına yaslanmış ağır alete gelmeden hemen önce durdu.

Sonunda, sevişmelerinden sonra onu şefkatle temizlerken ilk kez iyice bakabilmişti. Dürüst olmak gerekirse, adamın sığması onu şaşırtmıştı ama arkasında bıraktığı tatlı acı, onu kabul ettiğinin ve tekrar kabul etmek istediğinin kanıtıydı.

Sorcha sonunda utangaç, asil buçukluğunun tadına bakmış ve daha fazlasını istemişti.

Parmakları teninde tembel tembel geziniyordu. Durgun dokunuşlarla saçlarını okşadı ve kafa derisine masaj yaptı ve gözleri mutluluktan neredeyse geriye yuvarlandı. Diğer elinin başparmağı, tuttuğu dizini okşadı, bacağı onunkinin üzerine atılmıştı.

Ona dokunmadan duramıyordu ve o da *buna bayılıyordu*.

Adamın yanına daha da sokuldu, burnunu göğsünde gezdirdi ve adamın kokusunu ciğerlerine çekti; çam, odun dumanı ve erkek kokusundan oluşan derin bir misk. Kaderin cilvesi, adamın kokusu bile kadının arzudan kasılmasına neden olmuştu.

Her yerdeki kadınlar için bir tehlikeydi ve hiçbir fikri yoktu.

Dudaklarında şeytani bir sırıtiş belirdi. Kadınların cahil kalmasından ve bu muhteşem adamı kendine saklamaktan mutluydu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, yüzünü görmek için çenesini yukarı kaldırarak.

Düşünceli bir şekilde ofladı, sesi elinin ve yanağının altında titreşti. "Sanki sonsuza kadar burada yatabilirmişim ya da bir dağa tırmanabilirmişim gibi."

Sorcha gururla kıvrandı. "Gururum okşandı. Yine de ilkini tercih ederdim."

Elleri onu daha sıkı kavradı ve bacağına karnına doğru çekti. "Oh, seni uzun bir süre hiçbir yere bırakmayacağım. Seni kürklerimin içinde çok seviyorum."

"Güzel." Adamın göğsünü öptü ve ona gülümseyecek kadar eğildi. "Onur duydum, biliyorsun. Seçtiğin kişi olduğum için." Bunun onun için bir anlamı olması gerektiğini biliyordu ve daha önce bu kadar az şefkat ve zevk aldığını düşünmek kalbini acıtıyordu. Sorcha ona dayanabileceği kadarını vermeye niyetliydi.

Burun delikleri alevlendi ve göz bebekleri ona bakarken genişledi. Eli tekrar buklelerine gitti ve bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Tek istediğim sensin," diye mırıldandı, sesi kalındı.

Aralarında sıcak ve ağır bir şey geçti, bir şekilde hem heyecan verici hem de rahatlatıcı bir kıvılcım, aynı anda hem bir macera hem de eve dönüş.

Onu öpmek için başını eğdi ve o şeyi mühürledi.

Başını tekrar kaldırıncaya kadar uzun bir süre geçti. Orek, parmağıyla güçlü çenesini ve burnunun sivri ucunu yoklarken kapüşonlu, memnun gözlerle onu izledi.

"Onur duydum ve rahatladım," diye düzeltti. "Gururumun daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum."

Orek'in kaşları birbirine çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kadın, reddedildiğini hissetmeye başlamadan önce göğüslerini bir erkeğin suratına ancak o kadar çok kez sokabilir ki hiçbir etkisi olmaz."

Orek onun altında kıpırdamadan durdu ve gözleri bembeyaz oldu.

"Sen-" diye boğuldu. "Sen-"

"Flört, evet. . Belki çok iyi değil."

Yanakları kızarıncaya ona göz kırptı ve Sorcha onun yüzüne gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Kaderler, ne güzel bir çift oluşturmuşlardı -birbirleri için çaresiz ama bunu göremiyorlardı.

Mağarada sert bir inilti yankılandı ve Orek bir elini yüzüne vurdu. Onun bastırılmış kahkahalarla titrediğini hissettiğinde, onu itti.

yüzünü boynuna gömdü, böylece onu göremedi.

Sorcha kahkahalara boğuldu, kendini tutamıyordu, kıkırdamaları göğsünde parıldayan ve köpüren yıldız patlamaları halinde geliyordu. Çok geçmeden o da kahkahadan titriyor, ne kadar aptalca davrandıklarına birlikte gülerken onun etrafında kıvrılıyordu.

Kahkahalar yerini hoş bir mutluluk uğultusuna bıraktığında, Orek onu kürklerden yukarı çekti, böylece birlikte yatarken yüzleri eşitlendi.

"Bunca zaman beni mi istedin?" Sesi hâlâ inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Evet. Hatta daha uzun."

Dudaklarını yakıcı bir öpücükle ısırdı, eli kalçasının üzerinde gezinmek için aşağı indi ve dizini kalçasının üzerine çekerek onu kendisine açtı.

"Ben seninim," dedi. "Ne istersen, neye ihtiyacın olursa, senindir."

Sorcha mutlu bir şekilde mırıldandı. "Güzel. Çünkü ben *seni* istiyorum."

Hafifçe iterek kürklerin içinde geriye doğru uzandı ve Sorcha'nın üzerine çıkmasına izin verdi. Sorcha'nın kalın beli ve kalçaları üzerine yayılan kalçaları yanıyor, mağaranın serin havasına maruz kalan baldırlarını hissettikçe ürperiyordu.

Orek, sevmeye başladığı o mırıltıyı mırıldanarak ellerini kızın yanaklarıyla doldurdu.

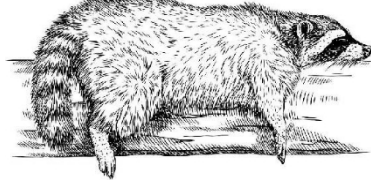
"Ben varım."

"Tam da seni istediğim yerde," diye kabul etti ve kalçalarını indirerek erimiş baldırını adamın sikinin alt tarafında gezdirdi.

Bir sonraki söyleyecekleri boğazında düğümlenirken, kadın onun uzunluğunu yavaşça yukarı ve aşağı kaydırmaya başladı ve onu büyüyen kayganlığıyla kapladı. Denge için ellerini onun muhteşem kaslı göğsüne koydu, yavaş, lezzetli bir dansa daldı, onları yavaş ve tatlı bir şekilde daha yükseğe çıkardı.

Sonunda onu eline aldığı ve o geniş kafayı girişine çentiklediğinde onu tuttu. Bir iniltiyle onun sikine gömüldü, sürüklemeye *o kadar iyi* yakıyordu ki kendini kaldırıp tekrar yapmak zorunda kaldı. Ve tekrar. Dayanabildiği sürece ve sonra biraz daha.

Kusursuz bir at kadını olan Sorcha, o gece yakışıklı buçukluğunun ne kadar iyi bir binici olabileceğini keşfetti.

O hafta çok az ilerleme kaydettiler. İlerleme için neyin ölçüldüğüne bağlı. Eğer katedilen mesafeyse, hayır, çok az ilerleme kaydetmişlerdi. Eğer Sorcha'nın kalbinde ve zihninde yer eden, daha önce hiç hissetmediği yankılı bir neşeyle patlamaya hazır hissedene kadar onu ağzına kadar dolduran anların sayısıysa, o zaman evet. Ya da orgazm sayısıysa, kesinlikle fersah fersah ilerlemişlerdi.

Fırtına onları neredeyse üç gün boyunca mağaraya hapsedmiş, kışın ilk habercisi olan karla karışık yağmur perdeleri mağaranın girişine kadar inmişti. Kaplıcalar ve onu sıcak tutacak yakışıklı buçukluğu varken fırtınayı ve dışarıdaki dünyayı tamamen unutmak kolaydı.

Yağmur nihayet dindiğinde, zeminin tekrar sertleşmesine izin vermek ve havuzlarda son bir kez daha şımarmak için bir gece daha mağarada kaldılar. Sorcha'nın dudakları şişmiş, parmakları bembeyaz kesilmiş ve buruşmuştu.

Belki de en sevindirici olanı Orek'in ne kadar hızlı ve *hevesli* bir öğrenci olduğuydu. Fırsatını bulduğunda kendini onun her santimini keşfetmeye, dokunmaya ve öpmeye adanmıştı; sanki onun her bir parçası önünde çırılçıplak kalana kadar tatmin olmayacakmış gibi. Saatlerce Orek'in vücudunun bir yanını, diğer yanını öpebilirdi; bu, Orek'in onu tekrar kürklerin içine sokmadan önce ancak bu kadar dayanabileceği lezzetli bir işkenceydi.

Ve kader, bu erkeğin ağzı. Kulağına gürleyen birkaç yaramaz kelimenin kanını kaynatmanın kesin bir yolu olduğunu anladıktan sonra uslanmazdı.

Ve daha da iyisi, verdiği sözleri her zaman yerine getirdi.

Küçük bir parçası, nihayet yeniden yola çıkma zamanı geldiğinde her şeyin nasıl farklı olabileceği konusunda endişeleniyordu. Kamptan ayrıldılar ve kör edici güneş ışığına doğru yürüdüler, dünya yağmur günlerinden taze ve berraktı.

Endişelenmekle aptallık etmişti.

Her zaman ona dokunmanın bir yolunu bulurdu; saçlarını okşar, elini sırtından aşağı kaydırır ya da onu yanına yatırır. Sorch'a'nın en sevdiği şey yürürken elini tutmaktır, bu sert güvence kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. Eğer izin verirse, Orek'in onu göğsüne bastırmak için her yere taşıyacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Mağaradan çıktıkları o ilk gün yürürken birden fazla kez onu durdurup göğsüne doğru çekti, kolları onu sardı, böylece ne ona yönelttiği şefkatli bakışlardan ne de dudaklarına bastırıldığı yakıcı öpücükten kaçmak mümkün oldu.

Bu işte zaten çok iyi.

İlgiyi yalayıp yutuyor, hep daha fazlasına aç kalıyordu. Sorch'a her zaman ona dokunmak ve aldığı kadarını vermek için fırsat kolluyordu ama bazen buna yetişemiyordu. Adam kibarlığı ve kirli sözleriyle onu hayrete düşürdü, kalbini ve kıcını sıkan o derin mırıltıyla fısıldadı.

Bu mırıltı, Sorch'a'nın bu iri, acımasız erkek tarafından bir ağaca götürülme fantezilerini gerçekleştirme şekliydi. Onu azdırmak için sadece biraz alaycı bir ödeşme gerekmişti ve sonunda onu en yakın ağaca doğru döndürüp bacaklarını ayırırken ellerini başının üzerine koyduğunda Sorch'a heyecandan nefesi kesildi.

İri elleri arkadan sütyenlerini doldurdu, parmakları onu birkaç dakika içinde göğsüne doğru kıvrınmasını sağlayan emin, acımasız vuruşlarla çalıştırdı. Bir eli onu arayış parmaklarına açtı, kayganlaşan kayganlığında dönerken, diğeri sütyenlerini aşağı çekti. Sonbaharın serin havasında teni çakıl taşlarıyla kaplandı ve adamın sikinin sıcak çubuğu kıcının yanaklarının arasına indiğinde ciyakladı.

"Ya biri-" diye yutkundu, kısa bir süre için bölgedeki maden topluluklarını düşündü.

"Bırak görsünler," diye hırladı boynuna doğru. "Dişime nasıl çığlık attırdığımı görsünler."

Görmedilerse bile kesinlikle duydular.

Kendini tutamıyordu, adamın kalın boyu önce içine giriyor, sonra da o kadar lezzetli bir şekilde dışarı çıkıyordu ki, her seferinde eriyerek zevke dönüşen yakıcı bir gerilme yaşıyordu. Başını geriye atıp çığlık attı, kuşları ya da yakınlardaki kasaba halkını korkutup korkutmadıklarını umursamayacak kadar kendinden geçmişti.

Adamın eli Sorch'a'nın boynuna dolandı, boğazını ve çığlığını avucunun içinde hissetmek için gürledi. Hızını bir şekilde artırdı, Sorch'a'nın tırnaklarını ağaç kabuğuna geçirmesine neden olan acımasız bir ritim.

Birbirinden ayrıldığında, orman gölgesini sarsan bir feryat koptu. Adam tam arkasındaydı, kalçaları kızın arka tarafına çarpıp dururken ellerini kızın ellerinin üzerinde ağaca vuruyordu.

O gün çok fazla ilerleyemediler. Ve bu, oyunlarına katılan son ağaç da değildi. Darrah mükemmel bir tırmanıcı olma yolunda ilerliyor, Orek arkadan içine kayarken, bacakları kalçalarına dolanırken ya da bir dizi dirseğine takılıyken dallarda kendini meşgul ediyordu.

O gece ve sonraki her gece, battaniye ve kürklerden oluşan tek bir yatak yaptı. Onu yuvanın yumuşaklığına ve vücudunun sertliğine çekip, kollarında geçireceği sarsıcı bir zevk ve derin uykuyla dolu bir gece için sahiplendiğinde akşam yemeğini ancak bitirmişlerdi.

Yağmur yağdığında ya da toprağın gece boyunca donacağını düşündüğünde, onlara brandasından bir çadır yaptı, yumuşak inilti ve ısırarak öpücüklerle doldurdukları karanlığın rahat bir cebi. Kadifemsi loşlukta, onun sıcak elleri ve ağzı altında, Sorch'a onun fısıldadığı hem kirli hem de sevecen tüm vaatleri içine çekti.

Ne kadar mükemmeldi. Daracık amcığı onun sikini ne kadar mükemmel alıyordu. Ona ne kadar hayrandı. Ağzını ne kadar seviyordu, özellikle de onunla alay ettiğinde.

Ve bulduğu her fırsatta, sözleriyle, diliyle, elleriyle, bakışlarıyla onunla alay etti. Ona ne kadar hayran olduğunu göstermek için de her şeyini ortaya koydu.

Çünkü seviyordu. Bu erkeğe bayılıyordu - kızarıklıklarından sessiz özgüvenine, büyük yeşil sikine ve aradaki her şeye.

Dürüst olmak gerekirse, en sevdiği yer onun göğüslerinin arasındaki sıcak çukurdu. Uyumadan önce burnunu oraya sokmaktan, gözlerini kapatıp gevşerken onu içine çekmekten kendini alamazdı.

Kollarında, güvende emin ve onunla dolu olacak bir sonraki yeni günü bekliyordu.

Küçük patiler saçlarını yoğurdu ve ıslak, hırıltılı bir burun kulağına girdi.

Sorcha inleyerek bir gözünü açtı ve Darrah'ın küçük burnunu yüzünde gördü. Bıyıkları Sorcha'nın yanaklarını gıdıklıyor, başının etrafında dolanıp onu hareket ettirmeye çalışıyordu.

"Kusura bakma sincap," diye fısıldadı, "önce ben geldim."

Orek'in göğsünde uyuyakalmış, yanağı Orek'in göğüs etine gömülmüştü. Hızla büyüyen sepetine rağmen Darrah'ın sabahın erken saatlerinde uyuklamak için en sevdiği yer hâlâ Orek'in göğsüydü.

Cazibesini anlamıştı. Sıcak bir mükemmellikti, yumuşak bir ten ve erkek kokusu.

Kulağını ısırması onu kıpırdatmaya yetmeyince Darrah ona homurdandı ve ofladı. Orek'in çıkardığı sese o kadar yakındı ki, Sorcha gülmek için kendini zor tuttu.

Darrah huysuzca homurdanarak daha da yukarı çıktı ve başının üst kısmıyla Orek'in çenesi arasına sıkıştı. Sorcha sırtarak Darrah'ın kuyruğunu okşadı ve Darrah tekrar rahatına kavuştu.

Orek her şey boyunca uyudu, göğsü sürekli inip kalkıyordu. Uykusunda bile eli ara sıra onun sırtını okşuyor, sıcak parmakları ona uzanıyor ve onu kendisine sıkıca bağlı tutuyordu. Onun tenine bir öpücük kondurdu, kokusunu ve sıcaklığını içine çekti.

Darrah'ın tekrar uykuya dalması uzun sürmedi ve Sorcha da kalkıp şafağı karşılayamayacak kadar rahat bir uykuya dalarak onu takip etti.

Orek ateşin çıtırtısını memnuniyetle dinliyordu, göğsüne yerleşen mutluluk hissi onu neredeyse korkutacak kadar keskindi. Dünyada onun için en değerli olan her şeyi kollarında tutuyor, sırtının gücüyle koruyordu.

Gece kamp ateşinin önünde oturuyordu, Sorcha bacaklarının arasındaydı ve

göğsüne yaslandı. Darrah onun kucağında şakacı bir şekilde yuvarlanıyor, bir lokma kuru havuç için onunla mücadele ediyordu. Yavru, onu o ağacın altında buldukları zamanki boyutunun üç katından daha büyüktü ve gün geçtikçe daha da güçleniyordu.

Orek ona gerçek bir rakun olmayı öğretmekte pek başarılı olamamıştı ve Darrah'yı vahşi doğaya geri vermenin artık imkânsız olduğunu düşünüyordu. İyi de oldu. Kaldar ve diğerleri Orek'e zarar vermek için ona zarar verecekken, bir hayvanı klanda tutma riskini asla almazdı. Ama şimdi, omzundaki tüylü ağırlığa o kadar alışmıştı ki küçük hayvandan ayrılabilceğini sanmıyordu.

Ona sarılmış, yavrunun maskaralıklarına gülen dışiden kesinlikle vazgeçemezdi.

Orek bacaklarını biraz daha yukarı çekti ve kollarını biraz daha sıktı, sadece ikisini de biraz daha yakınlaştırmak için. Burnunu Sorch'a'nın saçlarına gömdü, kulağını öptü ve onu içine çekti.

Birkaç gün ne kadar büyük bir değişiklik yapabilir.

O mağaradan, içeri girdiğinden çok daha farklı bir erkek olarak çıktı ve bu, sonunda sikiinin ıslanmasından çok daha fazlasıydı. Gün ışığına tüm dünyası değişmiş, çiftleşmiş bir erkek olarak çıkmıştı. Sorch'a sadece sevgili değildi, artık hayatının odak noktasıydı. Ona nasıl yardım edebileceği, onu nasıl memnun edebileceği çok önemliydi.

Bu konularda iyi olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu; onu beslemek, sıcak tutmak, güvende tutmak ve doyurmak onun için büyük bir zevkti.

Şimdi aklını onu elinde tutmaya vermişti.

Kalbi artık onunla dolu olduğu için umutluydu ve ondan ayrılmayı düşünmeye bile tahammül edemiyordu. Evine varmalarına kaç gün kalmış olursa olsun, Orek ne kadar iyi bir eş olabileceğini kanıtlamaya kararlıydı.

Daha fazla zamana ihtiyacı varsa, o konuda da birkaç fikri vardı.

Orek, yavru kedinin kemirmediği elini tutarak parmaklarını birbirine doladı. Göğsünde sahiplenici bir gümbürtü yükseldi ve kızın elini dudaklarına götürdü.

Sorch'a başını arkaya yasladı ve dudaklarında alaycı bir sırıtişla ona baktı. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece sana bakmayı seviyorum."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Tüm bu tatlı konuşmalarla beni şımartacaksın."

Planımız bu.

"Bana bir şey söyle," diye gürledi kulağına. "Efendin benim gibi birine toprak satar mı? Ya da satacak bir insan tanıyor musun?"

Soru aralarında asılı kaldı, ateş kadar kesin bir şekilde çatırdıyordu. Orek sessiz kaldı ve başparmağıyla kalçasında desenler çizirken onun düşünmesine izin verdi.

Yolculuklarının geri kalanında onunla kalmaya ikna edemezse, davasını bastırmak için onun yanında kalması gerekecekti. İnsanlar toprağa değer verirdi ve kendi toprağıyla ona sunabileceğı bir şey, bir hayat başlangıcı olabilirdi. *Birlikte* bir şeyler inşa edebilecekleri bir yer.

Ve eğer sonunda ailesine döndüğünde aralarındaki ilişkiyi bitirmeye karar verirse, en azından onun yanında kalabilirdi. Bu acı verici olabilirdi ama eş bağı onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermezdi, şimdi değil.

Ama bu o zaman, düşünmeye değmeyecek olası bir gelecekteydi. Şimdi, kız onun kollarındaydı ve onu orada tutmak için her türlü niyeti vardı. Orek'in hayatında çok az iyi şey vardı. En iyisinden de savaşmadan vazgeçecek değildi.

Eşi her çabaya, her fedakârlığa değirdi. Onunla kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktı çünkü henüz bilse de bilmese de onlar eştı.

"Oh..." Düşünürken kaşları çatıldı. "Neden olmasın anlamıyorum. Lord Darrow her zaman nazik olmuştur ve Granach son birkaç yıldır büyüyor. Çok sayıda yol mevcut."

"Güzel." Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu, en iyi çiftlik arazisi ya da en güzeli olması da gerekmiyordu. Sadece ona yakın bir yerde kalması gerekiyordu ve en azından burası onun olursa kimse yakınlarda gizlenen buçukluktan şüphelenemezdi.

Sorcha tekrar ona bakabilmek için başını onun omzuna yasladı. Alnındaki küçük bir şaşkınlık çizgisini parmağıyla düzeltti.

"Arazi mi satın almak istiyorsunuz? Darrowlands'de mi?"

"Bunu düşündüm." Bu onun ideal planı değildi ama ne gerekiyorsa yapacaktı.

Darrah Sorcha'nın göğsüne tırmanarak onu ısırđı ve oyunlarına geri çekti. Sorcha dikkatinin dağılmasını kabul etti ve Orek aptal kalbinin onun tepkileri hakkında çok fazla endişelenmesine izin vermedi. Henüz çok az zamanı vardı ve zamanın tamamını onun kalbini kazanmak ve ona eş olmanın ne demek olduğunu göstermek için kullanacaktı.

Onun için öldüreceğini, onun için öleceğini ve en önemlisi

onun için yaşamak.

Sorcha, Orek sonunda sikini içine soktuğunda rahatlayarak inledi. Başını kürklerin içinde geriye atarak bir feryat daha kopardı, vücudu o kadar yoğun bir zevkle sarsılıyordu ki, görüş alanında iğne ucu kadar ışık patlamaları oldu. Öpücükler ve hafif ısırıklarla geçen uzun, işkenceli bir gecenin doruk noktası, sonunda onu soluk soluğa bırakan yakıcı bir orgazmı gelmişti.

Ancak zirveden biraz aşağı indiğinde, ağzı açık bir şekilde havayı yutarken, adamın hareket etmediğini fark etti. Bunun yerine, onun sikini sağmasına ve zevk almasına izin vermişti ve şimdi bunu yaşadığına göre, daha fazlasını yaşamaya kararlıydı, bunu gözlerindeki sıcak parıltıdan görebiliyordu. Adamın kalçaları onunkilerle buluştuğunda Sorcha inledi, mükemmel, nazik itişler onu santim santim daha derine götürdü. Tıpkı bütün akşam yaptığı gibi onu yavaşça okşadı, başından ayak parmaklarına kadar sıcak öpücükler ve sıcak dil darbeleri yağdırdı, ama özellikle de onun kalçalarına dikkat etti. Orayı yıllarca yaladı, tutarlı olma noktasını geçti, sadece gevezelik edene kadar

Kürklerin içinde kıvranan bir karmaşa.

"Beni her zaman çok mükemmel alıyorsun," diye gürledi, gözleri onun kayganlığıyla parlayan horozunun içindeki her emin vuruşta kaybolduğu yere sabitlendi. "Sikimi alışını seyretmeye bayılıyorum."

Kalçalarının emin ve istikrarlı ritmi onu bir başka zirvenin yakınında tuttu ama rahatlamasına izin vermedi. Adamın hızı arttığında dişlerini sıkıyor ve parmaklarını adamın boynuyla omzu arasındaki kalın kaslara geçiriyordu.

"Orek!" diye yalvardı.

Memnun bir sırıtişle sonunda ona doğru geldi ve ağırlığının bir kısmını ona verdi. Bu, itişlerinin açısını değiştirdi, siki her vuruşta ona *tam* olarak çarptı ve kalça kemiği, kabzasına kadar batarken klitorisini kızdırdı.

"Beni orada, içinde çok derinlerde hissediyor musun?" diye mırıldandı kulağına. "Evet!" diye nefesi kesildi. "Her yerde."

Onun cevabı karşısında zevkle guruldadı. "Güzel. Bana tutun."

Tam kollarını adamın boynuna dolamıştı ki adamın kalçaları çarptı.

Kızın içine girerek bir feryat daha kopardı. Dürtüşleri acımasızlaştı, lezzetli bir sürüklenmenin ardından o kadar derin ve yoğun bir dolgunluk geldi ki, tekrar boşalmaktan başka çaresi kalmadı.

Sorcha tırnaklarını onun sırtına geçirdi ve omurgasını çevreleyen kasların titrediğini hissetti. Bir kükremeyle Orek boşaldı, onu başka bir salıvermeye sarmal hale getiren harcama ipleriyle kırbaçladı. Vücutlarının ıslak sesleri kısa sürede kükremesinin yankısını bastırdı ve son bir hamleyle Orek, ağırlığını kollarına vererek onun üzerine yığıldı.

"Benim mükemmel kadını," diye mırıldandı boynuna doğru, tenini yalayıp emerken.

Sorcha mutlulukla mırıldanarak dizlerini onun kalçalarını kavrayacak şekilde kaldırdı. hareket etmek için acelesi yoktu ve Sorcha, bitkin vücudu zevk dalgalarıyla uğuldarken onu kollarında tutmaktan memnundu.

Bir süre sonra Orek kadının göğsünün ortasına son bir öpücük kondurduktan sonra dikkatlice ondan ayrıldı. Islattığı bir mendille onu nazıkçe temizledikten sonra kendini çok daha az dikkatle sildi. Ona yataklarında yeniden kavuşmadan önce, gömleğini tekrar aşağı çektiğinden ve kürkleri yeniden düzenlediğinden emin oldu, böylece kat kat kürkler ve battaniyelerle kaplandı. Sütyenler pek çok *fırsatın* önüne geçtiği için sadece gömleğiyle uyumayı tercih etmişti ama adamın çıplak vücuduna sıkıca yapışmış ince bir tabakaya pek de ihtiyacı yoktu.

Orek onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Sorcha yüzünü onun göğsüne gömdü, en sevdiği yeri buldu ve iç geçirdi. Başına yumuşak öpücükler kondurdu ve uykuya dalmadan önce alışkanlık haline getirdiği gibi saçlarıyla oynadı, buklelerini tembelce parmaklarının etrafında döndürdü.

Çok geçmeden adamın uykuya dalarken nefes alış verişinin kesildiğini duydu.

Yine de Sorcha uzun bir süre uyanık kaldı, daha önce sorduğu soru zihninde yuvarlanırken uykulu bakışlarıyla adamın boğazının güçlü hatlarını izledi, artık tüm o bağımlılık yapan öpücüklerle dikkati dağılmamıştı.

Lordunuz benim gibi birine toprak satar mı? Kulakları hâlâ onu ne kadar ürküttüğünü anlatmak için çınılıyordu ve sonrasında neredeyse dilsiz kalmasından nefret ediyordu. Orek üstelemeyecek kadar kibardı ama verdiği cevaptan dolayı utançtan küçük bir topa dönüşmek istedi.

Böyle bir soru daha fazla düşünmeyi, daha fazla yanıt vermeyi hak ediyordu. Bunu daha fazla düşündükçe, neredeyse onu sarsıp uyandırmak ve sormak istiyordu,

Neden? Bunu neden yaptın? Bu kalacağın anlamına mı geliyor?

Yine de yapmadı. Çünkü Sorcha'nın gözünü pek bir şey korkutmasa da, kalbinin korkak olduğu anlaşıyordu.

Ya cevabını beğenmezsem?

Sorcha, yakışıklı buçukluğu baştan çıkarma arayışında, yolculuğun sonunun onlar için ne getireceğini tam olarak düşünmediğini itiraf edebilirdi. Onu sahiplenmek, ona mahrum bırakıldığı tüm şefkati ve zevki tattırmak istemişti. Ama bunun ne *anlama geldiğini*, en azından bu ormanın dışında, pek düşünmemişti.

İçinde bir erkek olan bir geleceğin neye benzeyebileceğini hiç düşünmemişti. Geçmişteki tüm ilişkileri nadiren bir cilveleşmenin ötesine geçmişti ve olanlar da ailesinin gerçekliğiyle yüzleştğinde çabucak sönüp gitmişti. Brádaigh'ler şamatacı, gururlu ve çok sayıdaydılar ve Sorcha onlara hayrandı. Ailesini terk edemezdi, bir daha asla ve birlikte olduğu erkekler bunu kabul etmeye istekli değillerdi. Onu terk ettiklerinde pek bir şey kaybetmiş gibi hissetmemişlerdi ve Sorcha'nın kalbi hiçbir zaman tehlikeye girmemişti.

Şimdi olduğu gibi değil.

Birbirlerine sarılarak yatarlarken Sorcha Orek'e daha da sokuldu, neredeyse onun altına girecekti. Yüzünü Orek'in boynunun ve omzunun yakıcı sıcaklığına bastırды, bedeni uykuda bile onu kendine çekmek için kıpırdarken uykulu homurtularını .

Buna bayılıyordu, adamın ona doyamadığını hissetmesine bayılıyordu. Sorusuna verdiği cansız yanıtı rağmen, gecenin geri kalanını ona öpücüklerle işkence ederek geçirdi. Onunla diğer her şeyde olduğu gibi derinlemesine ve kendinden emin bir şekilde sevişmişti ve tüm bu yoğunluğun tek odağı olmak hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Buna bayılıyordu. Ve her şey bittiğinde, her ikisi de uzuvları birbirine karışmış bir halde bitkin yatarken, adamın her zaman onunla ilgilenmesini seviyordu.

Onun kendisiyle bu şekilde ilgilenmesini izlemek nefesini kesmişti. Daha önce çok az partneri onunla ilgilenmişti. Hiçbiri onu kollarının arasına almamış, başını çenesinin altına sıkıştırmamış ve sanki her zaman olmak istedikleri yerdeymiş gibi saf bir zevkle saçlarını okşamamıştı. Belki de bu daha çok geçmişteki partnerlerinin kalibresiyle ilgiliydi ama Sorcha o erkeklerden böyle şeyler istememişti.

Orek'le birlikte, sıcaklık ve tutku kadar şefkat ve ilgiyi de arzuluyordu. Onun yumuşak bakışlarını da kirli konuşmaları kadar istiyordu. Orek

Onun elini tutmak, sabahlara kadar sarılmak ve birlikte yemek yerken gülmek istiyordu. Bunların hepsini seviyordu.

Gittiğinde onu çok özleyecekti.

Granach'a vardıklarında ve onu terk ettiğinde onu şiddetle özleyecekti.

Ama gitmeye niyeti yok, diye fısıldadı kalbi. Yoksa neden toprağı sorsun ki?

Kalbi, o aptal, umut dolu organ, göğsünde güm güm atıyordu. Açıklanamayan gözyaşları gözlerini yaktı ve aniden gelen ağlama isteğine karşı gözlerini kapattı.

Aralarında büyüyen bu güzel şeyden vazgeçmek istemiyordu. Kelebek kanatları kadar narin ve bir o kadar da güzeldi, çok sıkı tutmanın, çok fazla tutunmak istemenin onu ezeceğinden endişeleniyordu. Artık ona sahipti ve her anın tadını çıkaracaktı ama bundan daha fazlasını ummak...

Orklar evlenmek ya da eş almak gibi şeyler yaparlar mıydı? Onlar hakkında duyduğu tek şey gaddarlıkları ve acımasızlıkları hakkında anlatılan hikâyelerdi. Esirleri ve köleleri alıp onları en korkunç şekillerde kullanan bu kadar acımasız bir ırkın sevgi dolu birliktelikler yaşadığını hayal etmek zordu.

Orek'in kendisi de böylesine korkunç bir şiddetin sonucuydu. Tüm orclingler böyle mi yaratılmıştı? Erkeklerin çoğu vahşi doğada dolaşır, avlanır ve klanın geçimini sağlar, sadece bir ihtiyacı gidermek için istekli olsun ya da olmasın yatak arkadaşları alır mıydı? Harpiller gibi her mevsim yeni bir eş mi ediniyorlardı, yoksa sirenler gibi harem mi topluyorlardı?

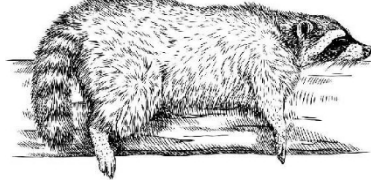
Ya tek başına olmayı tercih ederse?

Hayatının çoğunu yalnız geçirmiş, sürekli hareket halinde olan yalnız bir avcıydı. Ona eşlik etmesi hoş karşılanabilirdi ama koca bir ev dolusu kardeş, anne babası ve atlar, seyisler ve müşterilerle dolu ahırlarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu herkes için uygun bir hayat değildi. *Kendi babam hiç uzun süre kalmadı.*

Orek diğerlerinin bıraktığı yerde kalır mıydı - onun için kalır mıydı?

Bilmiyordu. Bilmediği için kalbi acısa da sormaktan ve o kırılğan umudu ellerinin arasında ezmekten çok korkuyordu.

Bu yüzden Sorcha gözyaşlarını tuttu ve Orek'in nefes alışının sabit sesine odaklandı. Bu, bağırsaklarında yarattığı sinir yığınının biraz olsun yatıştırdı, en azından onu uykuya kadar takip edebilmesine yetti.

"," dedi Sorcha ellerini cırparak, "paketler?"

"Evet," dedi Orek, sırtışını geri çekerek. Ne zaman bir insan köyünde dursalar bunu yapmaya alışmıştı ve bu ritüel onu hâlâ şaşırtıyor ama eğlendiriyordu.

"Ateş mi?"

"Doused." "Rakun mu?"

"Evet." Omzuna tünemiş olan yavru kedinin yanağından Darrah'ın yanağını kaşıdı, zaten kahvaltıdan dolayı uykuluydu.

"Paralar mı?"

Adam cevap vermeyince, Sorcha onun kendini beğenmiş sırtışını görmek için başını kaldırdı.

Gözlerini devirerek vücudunu okşamaya başladı, bu da hemen onun ilgisini çekti. Ellerini kıvrımlarının üzerinde gezdirmeye devam ederken adama şımarık bir bakış fırlattı.

"Aklına bir şey gelmesin, botlarımı yeni giydim." "Çıkması gereken senin botların değil."

Sorcha kıs kıs güldü ama pes etmedi. Bir süre sonra, o sabah erkenden gizlice soktuğu bozuk para cüzdanını paltosunun cebinden çıkardı. Bir kahkaha daha atarak içindeki bozuk paraları şıngırdattı.

"Bütün paranı harcadığım için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum."

"Onları sana ben verdim. Harcamak senin hakkın," diye ısrar etti. Sahip olduğu her şey onundu.

Bu konu açıldığında her zaman yaptığı gibi homurdandı. Ona borçluymuş gibi hissetmekten sevimli buluyordu ama bir gün bunun bir borçluluk ya da eşit olma meselesi olmadığını anlayacağını umuyordu. Bu

Eşi olarak hakkı buydu, her zaman önce o gelirdi.

"Silahlar?" diye sordu.

"Evet." Ağır pelerinini kaldırarak kemerine sakladığı baltayı ve hançerleri ortaya çıkardı; diğler insanları korkutmamak için gizlenmişti ama yine de kolayca ulaşılabilircek bir yerdeydi.

"Hood?"

Bir hışımla pelerinin kürk astarlı kapüşonunu yukarı kaldırdı, yüzünü gölgeledi ve Darrah'ı içine aldı. Yavru mutlu bir şekilde cıvıladı, rahat alanda kök salmaktan ve örölmüş yelesini karıştırmaktan memnundu.

İnsan yerleşimlerine girerken kapüşonunu takması ve eldiven giymesi gerekiyordu; diğler insanların bu kadar kuzeyde bir orka nasıl tepki vereceğini bilmiyorlardı. Yine de bir şey derisini kaşındırıyordu. Kendini gizlemek ve yüzünü saklamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Klan içinde arka planda kaybolmak için çok şey yapmıştı ve bunu şimdi eşinin yanında yürürken yapmak...

Sorcha onun yüzündeki mutsuz ifadeyi yakaladı ve kendi yüzündeki ifade de sempatiyle yumuşadı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kapüşonu ayarlamak için uzandı.

"Eğer teselli olacaksa, bu seni çok gizemli gösteriyor," diye espri yaptı.

Aslında değildi, ama onun alaycı öpücüğü öyleydi, kaşlarını tam olarak kaldırdığında onu almak için itaatkâr bir şekilde eğildi. Diliyle alt dudağını okşayarak onu daha derin bir ikna etmeye çalıştı. Kızın iç çekışı yüzüne sıcak bir nefes gibi çarptı ve adam daha da yaklaştı, kolları kızın etrafında dolanarak onu vücudunun kıvrımlarına doğru çekti. Elleri kızın arka tarafını buldu ve onu ayak parmaklarının üzerine çekerek avuçladı.

Adamın kollarında daha yeni ısınmış ve uysallaşmıştı ki, nefesini içine çekti ve kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Bu sefer değil," dedi parmağıyla çenesine dokunarak. "Zaten üç gün üst üste dikkatimi dağıttın. O yeni çorapları istiyorum. Ve elmaları."

Orek homurdanır gibi yapıp onu tekrar ayağı kaldırdı ama kollarını onun etrafında tutmaya devam . "Eğer kadının çorap istiyorsa, o zaman onu alır."

"Ve elmalar."

"Ve elmalar," diye düzelitti.

Gözleri ışıldayarak ona sıırttı. Bakışları onunkilerde oyalandı ve

Yanaklarında bir kızarıklık belirirken bir an için neredeyse dalgındı ve dilinin ucuna geleni söylemesini bekledi. Söylemediğinde ve ifadesi neredeyse utangaç bir hal aldığında, Orek anlamadı. Ama sonra yüzündeki ifade kayboldu ve onu kasabaya doğru çekmek için elini tuttu.

Briggán, Orek'in şimdiye kadar gördüğü en büyük insan şehriydi. Beyaz çamurdan binalar üç, hatta dört kat yüksekliğindeydi ve insanları sıkıştırılmış toprak sokaklara hapsediyordu. Düzinelerce insan, at ve eşek her bir sokağı doldurmuş, Sorcha'nın ısrarla gitmek istediği pazar günlerinde gördüğü gibi sıkışık bir şekilde bir araya toplanmıştı. Bugün pazar günü yokmuş gibi görünüyordu ama Sorcha bu büyüklükte bir kasabada pazar yeri olmasının muhtemel olduğunu söylemişti.

Briggán aynı zamanda Sorcha'nın haritada tanıdığı ilk isimdi. Babası ve diğer şövalyelerin bu kadar güneye inmeyi başardıklarını söyledi, yıllar önce orada özellikle büyük bir köle tacirleri kovanını nasıl kökten temizlediklerine dair anlatılan hikâyeleri hatırlıyordu. Burayı görmeyi merak ediyordu ve çoraplarının sonuncusunda bir delik açmıştı, bu yüzden kasabaya gittiler.

Kasaba halkı onları cadde boyunca itti ve Orek'in bakışları her şeyin üzerinde gezindi, uzun süre duramadı. Yanlarından o kadar çok yüz geçti ve o kadar çok koku üst üste binerek burnunu tıkadı ki. İnsanların, hayvanların, sokaktaki tezeklerin, bira fabrikasının tangasının, yüzlerce olmasa da düzinelerce ocak ateşinin dumanının dalgaları arasında eşinin kokusunu zar zor alabiliyordu.

İçgüdüleri aklını tırmalıyor, onu dikkatli olması için uyarıyordu. Sorcha'nın yollarını belirlemesine izin verdi ve elini sıkıca kendi elinin içine koyarak sessizce onun yanında yürüdü. Silah çekmesi gerekirse diye iki elinin de serbest olmasını isterdi ama arkadaşı elini tutmak istiyorsa, elini tutardı.

Pazar yerini bulması uzun sürmedi ve Orek yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Burada sayısız koku havada uçuşuyor, tezgâhlar mallar ve eşyalarla dolup taşıyordu. İnsanlar dar sokakları doldurmuş, alışverişlerini yaparak ilerliyorlardı.

Onun elini sıkıtiğini hissettiğinde, yüzünün sempatiyle buruştuğunu görmek için aşağı baktı. "Çoraplar ve elmalar, hepsi bu, söz veriyorum."

Elini geri sıktı. "Nasıl istersen. Acele etme."

Ona sabırlı bir bakış attı, bunu sadece onun için söylediğini biliyordu.

Kararlı bir şekilde başını sallayarak onları kalabalık pazar yerine soktu.

Sorcha hızlarını eşit ve kararlı bir şekilde sürdürüyordu.

Diğer müşteriler de alışveriş yapıyordu ama stantlar arasında dolaşan ve mallar için pazarlık yapan insanlar tarafından engelleniyorlardı. Bir kasaba meydanında sıralanan ve birkaç derinliğe yayılan stantlar, eşmerkezli daireler oluşturarak insanları mal labirentinin derinliklerine götürüyordu.

Cüssesi hızlı hareket etmesini zorlaştırsa da, cüssesini gördükten sonra çok azı yollarında uzun süre kalabildi. Sorcha çok fazla aval aval bakılmaması için yürüyüşünü hızlı tuttu.

Nereye gittiklerini umursamadan Sorcha'nın önden gitmesine izin verdi. Bunun yerine gözlerini dikmiş, derin kapüşonunun gölgesinden insanları izliyordu. Düzinelerce ve düzinelerce yüz görüşünü bulanıklaştırmaya başlamıştı ama bir tanesi bakışlarını oltaya takılmış bir balık gibi yakaladı.

Orek yolun ortasında durdu, gözlerini kasaba meydanının hemen dışındaki bir evin ön basamağını süpüren yaşlı bir kadına dikti.

Arkalarında aniden durduklarında homurdanan tüm insanlar, yanı başında iyi olup olmadığını soran Sorcha, hepsi kulaklarına hücum eden kanın altında boğuldu.

Kendi rengine ve şekline tıpatıp benzeyen gözler boşluğun öbür ucundan ona bakıyordu, her yerden tanıyabileceği bir yüz şok içinde gevşemişti.

Anne.

Orek'in kalbi göğsünde acıyla çarptı. *Seni götüremem. En iyisi bu, Orek. Bir gün anlayacaksın.* Son sözleri zihninde yankılanırken, karanlıkta gözyaşlarının sesi de ona eşlik etti. Ağladığını görmelerine asla izin vermemişti ama gecenin karanlığında, sadece Orek'in tanıklık edebileceği bir yere saklanmışken, iç burkan hıçkırıkları karanlığı yırtıp geçmişti.

Bu gözler ona bakıyordu, şimdi daha yaşlıydı, ince kırışıklıklar kenarları boyunca yayılıyordu ve yukarıdaki koyu, kesik kaşlar griyle doluydu. Bir başörtüsünün arkasına topladığı siyah saçları gümüş rengine boyanmıştı. Bir zamanlar çok iyi tanıdığı, her zaman sert, korkunç çizgilerle belirlenmiş yüzü bronzlaşmış, ağzının etrafı ve kaşının üstü derin çizgilerle oyulmuştu. Yine de... o kadar sert görünmüyordu. En azından tanıyana kadar.

Ağzı incelip gözleri çakmak çakmak olurken bile Orek göğsündeki ipin gerilmesine engel olamadı; hastalıklı, çaresiz bir ihtiyaç onu ona doğru çekiyordu.

Kadının geride bıraktığı paltoyu yıllarca saklamış, geceleri yüzüne tutmuştu. Kokusu solsa bile. İpler kopsa ve kumaş lime lime olsa bile. Ama hurda olarak bile çok değerliydi ve yasını tuttu.

Birkaç yıl önce çadırı gizemli bir şekilde ateşe verildiğinde onunki kadar keskin bir kayıp yaşadı.

O korkunç, derin acı içinde yankılandı, bir çocuğun çılgılığının tam ritmi.

Beni bırakma.

Pazar yerindeki stantlardan, meydanı çevreleyen evlerle aralarındaki boş alana geçti ama kadın elini kaldırıncı birkaç adım ötede durdu.

"Burada ne arıyorsun, ork?" diye hırladı.

Orek'in içindeki her şey durgunlaştı ve soğudu, aptalca filizlenen umut ya da mutluluk ne varsa o yasaklayıcı bakışın altında solup gitti.

Beni tanımıyor.

"Anne," diye hırıldadı, sesi çiğdi. Sesi zar zor duyuluyordu ama Orla'nın duyduğunu biliyordu.

Kara kaşları alnından yukarı fırladı, gözlerinden panik gibi bir şey geçti.

Ona yüzünü göstermek için kapüşonunu kaldırmaya gittiğinde, kadın başını sertçe salladı.

"Yapma."

Orada sessizce durdular, dokunacak kadar yakın değillerdi. Kadının omuzlarının keskin açısı ona yaklaşmamasını söylüyordu ama Orek kendini oradan ayrılmaya ikna edemiyordu. Bir şeyler söylemek için boğazı düğümlendi ama kelimeler çıkmadı.

"Gerçekten sen misin?" Orla

mırıldandı. "Evet, anne."

Sorcha onun yanında bir küfür tısladı.

Bu ses annesinin bakışlarını üzerine çekti ve Sorcha'yı yanına aldı. Bakışları kırılğanlaştı, gözlerinde buz gibi bir öfke parlıyordu ve giderek artan bir tiksintiyle Sorcha'yla onun arasına bakıyordu.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sorcha hızla, "Beni eve götürüyor," dedi. Sonra şaşkınlıkla, "Sen -" İki adım öne çıkarak Orek ile annesi arasındaki boşluğu kapattı. Sadece onların duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Sen onun annesi misin?" diye sordu.

Orla'nın bakışları tekrar Orek'e kaydı ama gözleri Orek'in çenesinin üzerine çıkmadı. Tek bir sarsıntılı baş hareketiyle onayladı.

Sorcha ikisinin arasına bakarken ağzı iki kez açılıp kapandı, sanki rahatlama ve sevinç hıçkırıklarıyla birbirlerinin kollarına atlayacaklarını bekliyordu. Orek ve annesi sert bir sessizlik içinde durmaya devam ederken, Sorcha'nın onun Orla'ya gitmesini istediğini hissedebiliyordu.

Ama olduğu yerde kaldı, annesinin olmasını istediğinden daha yakın olduğunu biliyordu.

Sessizlik o kadar uzadı ki neredeyse ayaklarını hareket ettirmeye ikna olacaktı, ama sonra Orla'nın dudakları büküldü ve tekrar başka tarafa bakmadan önce yüzüne hızlı bakışlar attı.

"Büyümüşsün," dedi kaşlarını çatarak. "*Onlara* benziyorsun."

Orek'in midesine bir tiksinti ve umutsuzluk çöktü ve bakışları kaldırım taşlarına kaydı. Herhangi bir ork için tam bir akraba olamayacak kadar insani görünüyordu ama yeşil teni ve sivri kulaklarıyla insanlar için tam bir ork akraba sayılırdı.

Asla ama asla insan gibi görünemezdi. Bu yüzden Sorcha ona bir başlık ve eldiven giydirmişti.

Bir orkla görünme.

"Hayır." Sorcha'nın sesi bir bıçak gibiydi ve Orla'yla arasındaki kalın bataklığı kesip geçiyordu. "Sana benziyor. Bunu görebiliyorum." Kendini onun yanına bastırdı ve elini iki eliyle kavradı. "Oğlun beni klandan kurtardı. Köle tacirlerinden de. O tanıdığım en iyi erkek."

Kalbi göğsünde gürültüyle çarptı ama bu, etrafında toplanan kalınlaşan buzu kırmaya yetmedi.

Bir kapı gıcirtısı dikkatini çekti ve kafası tıraşlı ama gür kumral sakallı, zayıf bir insan adamın dışarıya bakmasını izledi. Onu ve Sorcha'yı orada gören adam hızla dışarı çıkıp Orla'nın yanında durdu ve kolunu onun omuzlarına doladı.

Annesi neredeyse hiç kıpırdamadı ama onun rahatlığa nasıl yaslandığını, vücudunun adaminkine doğru hafifçe sallandığını gördü.

"Orla, iyi misin? Bu kim?" dedi adam, kahverengi gözleri üçü arasında gidip geliyordu.

Annesinin ağzı kelimeleri söylemeyi reddederek inceldi. Sorcha'nın ağzı öfkeyle aralandı.

Kız bir şey söyleyemeden Orek elini sıktı. "Sana iyi davranıyor mu?" Orek adama başını sallayarak sordu.

Annesinin sertliği biraz olsun kırılmış, ağzının etrafındaki çizgiler hafifçe yumuşamıştı. Yanındaki adama baktığında neredeyse yumuşak görünüyordu.

"Hugh bir şifacı. Beni o buldu. Benimle ilgilendi."

Kaşları çatık olsa da Orla'nın ifadesi Orek'e tekrar baktığında dalgınlaştı. Hatta belki ona karşı da yumuşamıştı ama bunu görmek için beklemedi.

İçinde tutarsız, iktidarsız bir öfke mayalanıyor, dışarı çıkmaya, tüm gözlerden *uzaklaşmaya* ihtiyaç duyuyordu. Kendini yeniden savunmasız bir çocuk gibi hissediyordu, annesi için çaresizdi, hareket eden her şeyden korkuyordu ve *bundan nefret ediyordu*.

Kaba bir baş hareketiyle, "Hoşça kal anne," dedi ve döndü.

Sorcha'nın Orla'ya bir şeyler anlatmak için oyalandığını duydu, belki de kendi köyü ve onları nerede bulacağı hakkında, ama dinlemedi. Görüşü dümdüz ileriye doğru daraldı, ormanla arasındaki mesafeyi tüketirken nefes alış veriş sığlaştı ve hızlandı. Sorcha'nın kendisini takip ettiğini duyunca adımlarını uzattı, insanlarla, kokularla ve hayvan pislikleriyle dolu bu lanet kasabadan çıkmak istiyordu.

Umutsuzluk göğsünü acımasızca tırmalıyor, hemen önünde olmayan her şeye karşı onu sağır ve kör yapıyordu. Ağaçlar etrafını sarana kadar neredeyse nefes bile almadı ve o zaman bile yürümeyi bırakmadı.

Kanı ısındı, öfkesi içinde serbest kalmak için uludu ve gözleri uzun zamandır gömdüğü öfkeli gözyaşlarıyla doldu. Buna karşı dişlerini gösterdi, havaya hırladı, onları reddetti, *ona* daha fazla kederini vermeyi reddetti.

Ormanda körlemesine ilerlerken düşen yapraklar çizmelerinin etrafında çalkalanıyor, kendine, *yarımlığına* duyduğu o eski, içsel nefret diline acı bir tat veriyordu.

Klanı onu istemedi, öz annesi onu istemedi - kader, ya eşi de onu istemezse?

Sağlamak, becermek için yeterince iyi, ama tutmak için değil. Kahretsin, çok aptaldı.

"Orek-Orek, bekle!"

Sorcha onu solladı, nefes alışları ağırlaşmıştı. Kendini onun yoluna koydu ve ona çarpmadan önce kayarak durmasını sağladı.

Kadın şaşkınlık ve *acıma* dolu gözlerle ona baktı. Hırladı, öfkesi daha da alevlendi.

Orek onu görmeye dayanamayarak yanından geçti.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak ona seslendi ama o duymazdan geldi. Darrah'ın kulağına doğru homurdanmasını duymazdan geldi. Ayaklarının altındaki dalların ve yaprakların çıtırtısını duymazdan geldi.

Sadece yürüdü, harekete ihtiyacı vardı, *uzaklaşmaya* ihtiyacı vardı.

Yoluna çıkıp onu durdurmak ve *konusmak* için iki kez daha denedi. Adam konuşmak istemedi.

Fates'in kendini toparlaması, sakinleşmesi ve *eşine* hırlamayı bırakması gerekiyordu ama içindeki yaralar artık açık ve tazeydi, tekrar tıkanma noktasını geçmişti. Açıkta kalmış bir sinir, ham bir et parçasıydı, her şeyi geri itmek istese de dışarı çıkmak isteyen çılgın, umutsuz bir acıydı.

Benim hakkımda ne düşünüyordur, kahretsin!

Sorcha annesinin onun hakkında ne düşündüğünü tam olarak görmüştü. Kahretsin, hepsini görmüştü ve Sorcha onu durdurmak için kollarını açıp önüne atladığında, *her şeyi* gördüğünü anlamıştı. Her acıyı, her yarayı, her çocuksu isteği.

Bakışlarının fırçası bile çok fazla, çok acı vericiydi. Tamamen yumuşaklık ve sempati doluydu ve onu seven, kabul eden, *isteyen* bir aileden geliyordu. Onun olmadığı her şeydi.

Peki ona ne önerebilirim?

Eş-bağlı bunu yutmayı reddederek içinde kükredi ve kükredi, ama Orek ona dişlerini gösterdi. Ne bekliyordu ki? Onun gibi bir eşi, ona hiçbir şey veremeyecek bir erkeği almak isteyeceğini nasıl düşünebilirdi? Hiçbir şey olmayan birini.

Aniden durdu ve Sorcha'nın yapraklar arasında savrulmasına neden oldu. Dengesini sağladı ve ona döndü, yumruklarını kalçalarına yerleştirirken gözlerini dikti.

Orek bunu kendi acı dolu yüz ifadesiyle karşıladı. Öfkeli bir hamleyle kapüşonunu geri çekti ve ardından eldivenlerini yırttı.

Darrah sızlanarak onun omzundan Sorcha'nın kollarına atladı. İkisi de ona kaşlarını çatmıştı ama o bunu umursamadı. Kaşlarını çatması, kızın ona daha önce baktığı şekilde bakmasına tercih edilirdi.

Onaylamayan kaşlarından ve kibirli duruşundan onu anlamadığı belliydi - neden anlasındı ki? O her zaman bir yere, birilerine ait olmuştu.

"Artık yok," diye homurdandı, onu yakalamıştı. "Ben insan değilim,

Sorcha. Sizin kasabalarınızdan biri olarak geçmeyeceğim. Bunu istemiyorum."

Ağzı gevşedi, dudakları şaşkınlıkla aralandı. İçgüdüleri ona durmasını, eşini korkutmamasını ya da incitmemesini söylüyordu ama o dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. *Canını yaktı.*

"Orklar beni kabul etmedi, insanlar da asla . Ben geçemem. Öyleyse neden denemeye devam ediyorsun?" Başını bir kez salladı, gözlerinin yuvarlak ve cam gibi olmasına karşı kendini sertleştirdi. "Neden bana olmadığım ve asla olamayacağım her şeyi gösterip duruyorsun?"

Ağzı açık kalsa da ona verecek bir cevabı yoktu. Orada şaşkın bir sessizlik içinde duruyordu, Darrah bile kollarında sessizleşmişti.

Orek'in dudağı hayal kırıklığıyla kıvrıldı ve bir hışımla tekrar yürümeye başladı. Hızında eskisi kadar aciliyet yoktu ama yine de Briggán'la arasına olabildiğince mesafe koymasına gerekiyordu.

Belki mesafeyle birlikte, tüm parçaları -içgüdü, eş bağı, hafıza- içindeki yaygarayı kesecek ve sadece nefes almasına izin verecekti.

Bu bir hataydı. Hepsi bir hataydı.

Sorcha günün geri kalanında Orek'i birkaç adım geriden takip etti, sessizliği içinde asık suratlıydı. Buçukluklarının etrafında dönen gerginliği ve acıyı hisseden Darrah bile sakinleşmişti.

Yürürken, ağlamasına izin vermek istemeyerek, hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarına karşı dişlerini sıktı. Orek acı çekiyordu; bunu iri vücudunun her çizgisinde görebiliyordu. Geçmişiyile yüzleştiği birkaç dakika bile bu güçlü erkeği yıkmaya yetmişti ve Sorcha bundan nefret ediyordu.

Bu yüzden ağlayamadı, çünkü teselliye, desteğe ihtiyacı olan o değildi.

Tüm sevecenliği ve ilgisinden sonra Orek'in hâlâ acımasız bir geçmişten gelen bir erkek olduğunu unutmak kolaydı. Annesinin yaşamak zorunda kaldığı hayata korkunç bir şekilde yaklaşmış olan Sorcha, tüm bu dehşetin hatırlatılmasını hoş karşılamadığı için onu suçlayamazdı. Ama bu Sorcha'nın, gözünün önündeki mucizeyi göremediği için kadına kızmasına engel değildi. Zaten öyle de olmuştu, Orek'in onun yarısı kadar iyi olması bir mucizeydi.

Kendine bu iyiliği hatırlattı ve gözyaşları ve acısı yavaşça geri çekildi. *Acı çekiyor ve ne yapacağını bilmiyor.* Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Yedi yaşından itibaren Sorcha, babası gittiğinde ona asla veda etmedi. Onu görmek istemiyordu, onları bir kez daha terk ettiği için çok üzgündü. Annesi onu azarlardı-"*Ya bir şey olursa? Gerçekten böyle mi bırakmak istiyorsun?*"-ama Sorcha etkilenmemişti. Gitmek onun kararıydı. Eğer bu birbirlerini son görüşleriye, bu onun vicdanını rahatsız ederdi, onunkini değil.

Ahırlara kaçmanın ve atların arasında kendini kaybetmenin, acılardan saklanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Bakılmak ya da acınmak istememek.

Bu yüzden Orek'in peşinden gitti ve gün ilerledikçe ona alan tanıdı. Ona ulaştığında, orada olacaktı.

O zamana kadar, onun sorusunu düşündü.

Neden onu kasabalara, bu insani alanlara getirip duruyorsunuz?

Aklına hemen iyi bir cevap gelmedi. Sadece onu yanında getirmişti. Güvenlik için, arkadaşlık için.

En azından, bunu ilk kez önerdiğinde böyle düşünüyordu.

Ondan sonraki tüm zamanlar...şey. Belki de kendi dünyasında nasıl göründüğünü görmek istedi.

Sorcha'nın gözleri Orek'in geniş omuzlarını bulduğunda kalbi sızladı. Hemen onun yanına gidip elini tutmak, ona sataşmak, onunla flört etmek istiyordu. Ona bakarken bile onu özliyordu.

Benim dünyama uyacağını umuyordum. Hayatıma.

Bugün bunun o kadar basit olmadığını kanıtladı ama bu Sorcha'nın düşündüğü anda gerçeğin kristalleşmesini engellemedi. Onunla birlikte insan dünyasına gelmesi için ısrar etmişti, kendi dünyasında yaşayabilmesinin bir yolu olup olmadığını ve bunu isteyip istemeyeceğini görmek için.

Çünkü onunla kalmasını istiyordu. Çünkü onu istiyordu. *Fates, onu seviyorum.*

Sorcha, Darrah'ı kollarındaki uykusundan uyandırarak durdu. Gerçek sonunda kalbinin derinliklerinden dökülürken, gözlerini kırpıştırarak önünü göremedi.

Buçukluğuna aşık olmuştu.

Kulakları sanki gerçek ona haykırılmış gibi çınladı.

İleride Orek de durdu. Başını çevirdi, sivri kulağını arkaya eğerek onu dinledi.

Kalbi sıkışmış, ona doğru koşmasını ve tam da olmak istediği yerde, kollarına atılmasını istiyordu. Ama omuzları hâlâ kaskatı, elleri hâlâ sıkı yumruklar halindeydi.

Sorcha bir ayağını diğerinin önüne koydu ve onun tekrar hareket ettiğini duyunca Orek yürümeye devam etti.

Darrah'ı göğsünde yükselten Sorcha, onun tüylü bedenine sarıldı. Darrah ona cıvıldıyor, saçlarını karıştırıyordu ve Sorcha tüm dünyası ekseninden kaymış gibi hissettiğinde bu rahatlıktan memnundu.

Bunun farkına vardığında sevinç duyması gerekirdi ama öğleden sonra ilerledikçe sinirleri düğümlendi. Orek hiçbir şey söylemedi ve bu yüzden Sorcha onun dönüp kendisine bakmasını isterken bile onu kendi haline bıraktı.

Acı çekiyordu ve bunu düzeltmeyi kadar çok istiyordu ki -çünkü onu seviyordu, çünkü o kendisine aitti.

Onu sahiplenmek, hiç hissetmediği aidiyeti olmak istiyordu. Orek ve aralarındaki bu güzel şey gerçekten ona ait olan ilk şeydi. Ailesinin değil, *onun* ailesinin değil. *Bunu* ona vermek istemiyordu.

-Yukarı. Ona evini, sevgisini, kendini sunabilirdi. Onun dünyadaki yeri olmak istiyordu. Annesi ve klanı onu sahiplenmemiş olabilirdi - onların sebeplerinin artık bir önemi yoktu, çünkü o sahiplenecekti.

Ve belki onun da istediği buydu - eğer yeterince cesur olsaydı
Sor.

Daha önce de sorularına hep dürüstçe cevap vermişti.
tekrar olacaktı. O yüzden zamanı geldiğinde buçukluğu için cesur olmalıydı.
Onun için savaşmak zorundaydı.

İlk savaşı o gece başlamıştı ve bu savaşı nezaket ve özenle kazanmaya kararlıydı.

Kampı her zamankinden çok daha geç kurmuşlardı, aceleyle bir ateş çukuru kazılırken alacakaranlık tehdit ediyordu. Genelde kürkleri Orek sererdi ama o gece ateşi yakarken Sorcha bunu kendisi yaptı ve Orek'in kendisini itmesine fırsat vermedi. Kürk ve battaniyelerden büyük bir yuva yaptı, adam bunu görüp hiçbir şey söylemeyince rahatladı.

Yine de, gece karanlığı ve soğuğu arttıka, onun şöyle demesini diledi *bir şey*.

Yemeklerini sessizce yediler, Orek'in bakışları donuk ve . Orek'in kafasının etrafında dönen düşünce yığınınını, potansiyel enerjiyle çatırdayan bir fırtınayı hissedebiliyordu.

Bütün gün ve akşam onun bir şey söylemesini beklemişti ama düşüncelerinin oluşturduğu o kara bulutun ardına çekilmesini izlerken, onu dışarı çekmenin zamanının geldiğini biliyordu. Ona dönelim.

Sorcha uykulu Darrah'ı sepetine yerleştirdikten sonra ateşin etrafından dolaşarak buçukluğunun önünde durdu. Adam kaskatı kesilmiş, yayının kirişı gerilmiş, bakışları inatla ateşe sabitlenmiş bir halde oturuyordu.

Saçlarından başladı.

Tahta tarağını eline alarak, parlak yelesinden günün örgüsünü çıkardı. Tarağı saçlarında parlayana kadar gezdirirken parmakları kafa derisini nazikçe yatıştırdı, ardından boynundaki kas düğümlerini yoğurdu.

Ellerinin altında biraz gevşedi ama bu yeterliydi. Tek ihtiyacı olan birazcıktı.

Yanağını onun yanağına bastırmak için ona doğru eğildi. "Botlarını çıkar. Sonra da benim için battaniyelerin içine otur," diye fısıldadı, ama bu bir emirden daha az değildi.

Orek ürpertici bir iç çekiş çıkardı, göğsü ve omuzları sarktı.

Hareketleri yavaştı, dikkatliydi ama dediğini yaptı, botlarını çıkardı ve kendini kürk yuvasına bıraktı. Ateş ışığında altın rengine bürünen bakışları onunkilere kaydı ve ona duyduğu sevginin belli olmasını umarak memnuniyetle gülümsedi.

Bugün geçmişti tarafından hırpalanmış, eski yaraları yüzeye çıkmıştı. Şimdi kendi ihtiyaçlarını ve arzularını onun kargaşasına eklemek doğru gelmiyordu ve şimdi ona nasıl hissettiğini söylerse ona inanmayacağından endişeleniyordu. Bunu acıma duygusuyla söylediğini düşünecekti.

Gerçekten de onu o kadar şiddetli seviyordu ki, henüz bunun için kelimeler bile bulamamıştı.

Daha önce hiç aşık olmamıştı ve anne babasının, asil şövalyenin ve ateşli atlı kadının destansı hikâyelerinden sonra bunun bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti. Ama kolaydı. Onu sevmek kolay gelmişti. Birdenbire ya da şairlerin söylediği gibi alev alev yanarak değil. Onları naki nazik bir yapıya sahipti ve onun da buna ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu. Naziklik.

Onunla bir hayatın kolay olmayacağını biliyordu. Başka türden bir eş

her zaman merak, hatta düşmanlık çekerdi ve günlük hayatın bile zorlukları olurdu. Birini sevmek, ara sıra onu bir yastıkla boğmak istemeyeceğiniz anlamına gelmiyordu.

Onu sevmek kolaydı. Aşk, onların , her gün bir seçim olacaktı. Ve o da onu seçti.

O zaman ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi verdi. Onunla ilgilendi.

Önce paltosu ve ceketini, sonra da keten gömleği çıkarıldı. Kemerini çözdü ve çıkardı, ardından sütyenini çıkardı.

Çıplak halde ona baktı, nötr ifadesinin arasından merak fışkırıyordu. Ve kendi sütyenleri de onunkilere katıldığında bariz ilgiyi kaçırmadı.

Orek sırt üstü yatarken, kadın onun üzerine doğru emekledi. Elleri Orek'in sıcak yeşil etinin üzerinde gezinirken Orek ona gülümsedi.

Sorcha adamın başından başlayarak stratejisini tekrarladı.

Alnına, burun köprüsüne ve yanaklarına nazik öpücükler kondurdu. Ağzının her köşesine bir öpücük kondurdu ve alt dudaklarını muzipçe ısırdı. Çenesini, boynunu, boğazının çukurunu öperken nefesi kızın alnında dalgalanıyordu.

Vücudunda aşağı doğru ilerledi ve hiçbir yerini bırakmadı. Göğüs kaslarının arasındaki oluğu öptü, kokusunu uzun uzun içine çekmekten kendini alamadı. Yassı meme uçlarını diliyle okşadı ve bacağındaki bir kasın zıplamasına neden oldu.

Kamp ateşi çıtırdarken ve yıldızlar dans ederken, Sorcha buçukluğunu her yerinden öptü. Yaralı parmak eklemleri ve küt parmak uçlarıyla ellerini. Göğsünü, içinde çok sevdiği mırıltının kıpırtılarını hissettiği yeri. Yara izleriyle kaplı kaburgalarından, her çırpınıştaki sıkılan dalgalı karnına kadar.

Zorlanan sikiinin hemen üzerindeki düz düzlemi öptüğünde gürleyen bir mırıltı canlandı. Başını kaldırdığında adamın kendisini izlediğini gördü, gözleri sıcak ve kapüşonluydu. Adam da *oradaydı*, onunla birlikteydi, yüzü artık kederden ziyade zevkten gerilmişti.

Mükemmel.

Sonunda adamın sikini eline alıp ağzına götürmeden önce gülümsedi.

Adamın nefesi keskindi, kız alevlenmiş ucu öpüp orada toplanan sedefli boncukları emdiğinde iniltisi derindi.

Bunu onun için daha önce de yapmıştı ama o zamankinden farklı olarak ona karşı yavaştı. Önceki seferler keşfetmekle ilgiliydi ve dürüst olmak gerekirse, kendi adına biraz gösteriş yapıyordu.

Şimdi acele etmiyordu. Elini aşağı yukarı, yukarı aşağı gezdirirken dokunuşları yumuşak ve saygılıydı. Nazik yalamalar ve emici bir yandan diğer yana onu kızdırıyor, dilini belirgin damar boyunca gezdiriyor ve zonkladığında mırıldanıyordu.

"Sorcha..." diye homurdandı.

Onun uyarısını dinlemedi, küçük dokunuşlarla onu çalıştırmaya devam etti. Adam onu vücudundan yukarı çekmek için uzandığında, kadın kıpırdandı ve bir uyluğunun sert kasını ısırdı.

Ona kaşlarını çatarak, inleyip elini saçlarına gömene kadar bekledi, hayal kırıklığına uğramış bir teslimiyet resmiydi, dilini başının etrafında döndürmeden ve sikini ağzına çekmeden önce.

Ağzına çok fazla alamayacak kadar büyüktü, ama elleriyle onu çalıştırdı, dilinin yavaş sürüklemeleriyle uyum içinde hareket etti. Onun etrafında zevkle mırıldanıyor, güçlü misk kokusu ve tuzlu tangında boğuluyordu. Kalçası hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, bacaklarının arasında zonklayan kendi ağrıyan ihtiyacı vardı, ama bu onunla ilgili değildi. Ayrıca, Orek'in çözülmesi durdurulamayacak kadar lezzetliydi.

Çok geçmeden onun adını söyleyerek farklı bir uyarıda bulundu.

Son bir mırıldanma ve dilini sürüklemesiyle, ilk harcama ipinin serbest kalmasıyla birlikte ağzından fırladı. Orek kükredi, vahşi bir zevkle dişlerini gösterdi. Onun ateşli bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı ve ellerini aşağı yukarı, yukarı aşağı pompalarken izlediğinden emin oldu.

Daha fazla sıcak kirpik çenesine ve boynuna sıçradı, göğüslerine damladı. Dilini dudaklarından yalamak için kaydırduğunda gözleri erimiş altın gibi parladı.

Adam onu tohumuyla boyadı ve kadın son damlasına kadar sağarak hepsini sahiplendi.

Son bir kükremeye kürklerin içinde geriye doğru yığıldı, büyük göğsü salıverilmeyle kabardı.

Sorcha onu tutmaya devam etti, onu zirveden aşağıya doğru çalıştırdı. Onun

Kendi bedeni serbest kalmak için bağıırıyordu ama kadınsı tatminin baş döndürücü coşkusıyla sarhoş olmuştu. Adam nefesini tutmuş gibi görüldüğünde, kadın tekrar onun üzerinde gezinerek karnındaki yerine oturdu.

Boğucu ve yumuşak gözlerle ona baktı ve içindeki gücün gururla çırpınmasına neden oldu.

Göğsünde tatmin edici bir gümbürtü titreşti ve ellerini onun göğüsleriyle doldurmak için uzandı. Sertleşmiş meme uçlarını çimdikleyerek bir nefes almasını sağladı ve ardından ellerini göğsünde gezdirdi. Islak başparmaklarını meme uçlarında gezdirip teninde gezdirdikçe gümbürtü derinleşti.

Dudaklarından muhtaç bir inilti kaçtı ve adamın ellerinden biri ortasından aşağıya, sıırıslıkla kıkına doğru kaygan bir iz bıraktı. Bir an için onu okşamasına izin verdi, tohumunu kayganlığıyla birleştirdi, başını sallamadan ve yanına uzanmak için kaymadan önce.

"Bu senin içindi," dedi.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandığında bu gümbürtü bir hırıltıya dönüştü. Kadının bacağı dizinin arkasından kavrayarak kalçalarına doğru çekti ve ağlamakta olan baldırını okşamak için kalçasından yukarı doğru kayan eliyle onu iyice açtı.

Sorcha adamın okşayan parmaklarına doğru eğildi ve adamın kaygan vücudunda ne kadar kolay kaydığını hissetti.

"zorunda değilsin-" diye nefes nefese kaldı. İki parmağını içine soktu.

"Kadın," diye hırladı, "bu da benim için."

Eğer bu gece onunla ilgiliyse, istediğini alması gerektiğini düşündü.

Bu yüzden Sorcha onun kendisini altına almasına izin verdi, başparmağı klitorisinin etrafında dönerken parmakları onu çalıştırıyordu. Sorcha'nın göğsünü ağzına aldı, diliyle onu kamçılardı, siki içine girerken yanma hissi *çok iyiydi*.

"Kimin sikini bu kadar mükemmel alıyorsun, dişi?"

"Senin!" diye bağırdı, adam içine doğru itmeye başladığında bileklerini kavradı. "Ayrılırken dudaklarında kimin adı var?"

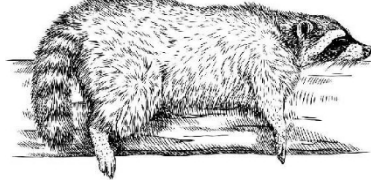
"Orek!"

"Kimsin sen?" diye hırladığında başı onunkine düşmüş, dudakları yanağına sıcak bir damga gibi yapışmıştı.

"Senin!"

Acımasız bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve bu, Sorcha'nın gözleri yakıcı bir zevkle bembeyaz olmadan önce gördüğü son şey oldu.

OceanofPDF.com

Birkaç gün sürdü ama Orek acılarını yavaş yavaş bir kenara bırakmayı başardı. Annesini tekrar görmenin şoku ve acısı zaman aldı ve düşünmeyi gerektirdi ama yavaş yavaş yutulması daha kolay bir acı-tatlılığa dönüştü.

Sorcha onu öpmek ve onunla flört etmek için her türlü yolu buldu. O günden sonra, somurtkan zihninden çekilip çıkarılmayı takdir ediyordu. Sorcha ona her, *"Ona olanlar korkunçtu ama senin suçun değildi," dediğinde göğsü ağrıyordu. Dürüst olmak gerekirse, çoraplarını ve elmalarını alamadıklarını söylediğinde Sorcha'nın kaşlarını çatarak, "Ben yaşayacağım. Eğer oraya geri dönersek, onu tokatlamayacağıma söz veremem."*

Böylece Orek, dostunun onu geçmişinden ve karanlık anılarından çekip çıkarmasına izin verdi. Biraz zaman geçirdikten sonra, her şeye mallara göz atar ve incelemek için bir biblo alır gibi bakabildi. Anılar ve acılar zihninde somutlaşmıştı ama en azından bir süreliğine onları bir kenara bırakabilir, annesinin kendisi için iyi bir şey bulmasına sevinirken, geride bırakılmış olmanın verdiği o eski kederle boğulmayabilirdi.

Briggán'dan beri her gece Sorcha'nın onu kürklerin içine yatırıp onunla birlikte olması kesinlikle yardımcı olmuştu. Sorcha'nın sahiplenici, neredeyse saldırgan bir şekilde ona ilgi ve özen göstermesi, içinde açlık hissi uyandıran bir şeyi besliyordu ve Sorcha her zaman daha fazlasını istiyordu.

Sabah yürüyüşlerine birkaç saat kala Orek, Sorcha'nın alnında dalgın bir kaşın toplanmaya başladığını fark ettiğinde, nihayet ayakları yeniden yere basıyor gibi hissetti.

"Sorun ne?" diye sordu, onu yanına çekerken burun delikleri tehlike kokusu almak için alevlendi.

Sorcha'nın cevap vermesi bir an sürdü, gözleri etraflarındaki manzarayı izliyordu.

"Burayı tanıyorum. Buraya daha önce de gelmişim." O sıkıntılı kaşlarını çatarak ona baktı. "Granach'tan çok uzakta değiliz. İki gün daha, acele edersek belki daha az."

Orek'in midesinin alt kısmı düştü, panik onun yerini almak için yükseldi.

Sorcha başka bir şey söylemedi ve sanki az önce Orek'in süresinin dolmak üzere olduğunu açıklamamış gibi yollarına devam ettiler.

O öğleden sonra sakinleşmişti, gevezeliği bitmişti. İlginç bir şeye bakmak için patikadan uzaklaşmadı, bunun yerine sessizce onun yanında durdu.

Ve o sessizleştikçe, Orek daha da derin bir umutsuzluğa kapıldı.

O gece bir dehşet yumruğu boğazını sıktı. Sorcha daha önce olduğundan daha az şehvetli olmasa da, kalbi güm güm atıyor ve kanı hızla akıyordu, zar zor uyuyabildi. Sorcha onun yanında, burnunu göğsüne dayamış, doymuş ve bitkin bir halde kolayca uykuya daldı.

Orek bütün gece ona sarıldı, onun düzenli nefes alışını dinledi ve zihninde daireler çizdi.

Fates, kendi kafasının içinde *günlerini* kaybetmişti. Önemsemediği bir erkek için bunu yapmayacağını, bir umut olduğunu, *zamanı* olduğunu düşünerek eşinin ilgisine kendini kaptırmıştı.

Ertesi sabah kalktıklarında Sorcha'nın yüzünde rahat bir gülümseme ve sıcak öpücükler vardı ama Orek onun gözlerindeki mesafeyi gördü. Gün ilerledikçe, bu gülümsemeler daha da zoraki görünüyordu. Elini tutmasına ve onu sık sık öpmesine rağmen, aklının onunla birlikte olmadığını anlayabiliyordu. Şimdiden evini, ailesini düşünmeye başlamıştı.

Son gelmişti ve Orek hazır değildi.

Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu, çaresizliği boğazını tıkıyor ve kelimeleri imkansız hale getiriyordu.

Beni de bırakma.

Ama kadın hiçbir şey söylemedi ve adam buna ne diyeceğini bilemedi.

Öğleden sonra geç saatlerdi, bulutlar ufukta toplanıp gökyüzünü daha da karanlık hale getirirken, uzun bir kaya çıkıntısına rastladılar. Yosunlarla kaplanmış koyu renkli taş bir geçit gibi duruyordu, sonun habercisiydi.

Sorcha onu görünce durdu. "Eskiden bazen burada oynardım.

Connor ve Niall," diyerek en büyük iki erkek kardeşinden bahsetti. Uzak bakışlarını kuzeye çevirdi ve sanki evini şimdiden görebiliyormuşçasına yaklaşan karanlığa baktı. "Sadece birkaç saat daha var."

Sessizce onun yanında durdu, bir esinti buklelerini yakalayıp okşadı.

Orek kıpırdamadan durdu, tüm kasları bir sonraki söyleyeceği şey için gerilmişti.

Al onu. Yakala ve kaç. Çok uzağa. Bir sığınak bul ve onu sakla.

Eş-bağ içinde çırpınıyor, eşinden vazgeçme fikriyle inliyordu. Onu omzuna atıp kaçabilir, sıcak ve kuru bir yer bulup kendine biraz zaman kazandırabilir, ona gösterebilir, onu ikna edebilir, ona *sahip çıkabilirdi*.

Kimse onunla , onu koruyamaz, onu benim kadar sevemez.

Omuzları kasıldı ve kız ona bakana kadar kolunun onu omzunun üzerinden atma niyetiyle dolandığını fark etmedi.

Acı dilini yaktı.

Hayır, dedi canavara, onu zorlayamam. Zorlamayacağım.

Canavar, kapana kısılmış bir hayvan gibi öfkelenmişti ama az önce bir kenara bıraktığı tüm acılarla birlikte onu da derinlere, aşağıya itti. Bu acılar zihninde köpürüp taşıyor, karnına bıçak gibi saplanmış olan çaresizliği dürtüyordu.

"Bu gece burada durmalıyız. Gerisini sabah hallederiz. Sabah varmak daha iyi olur diye düşünüyorum - büyük bir şok olur ve..." Sorcha'nın elleri de en az sözleri kadar gergin bir şekilde çırpındı ve hızla kampı kurmaya koyuldu.

Orek uyuşuk bir şekilde onu takip etti, çantasını yere bırakıp ateş yaktı. Onu sersemlemiş bir halde izledi, hareketleri bir sinek kuşunu andırıyordu, bir yerden diğerine zıplıyor, tüylerini çırpıyordu.

Her zamanki gibi bir yatak hazırladı ve onun yanında oturup yemek yedi. Onun her hareketindeki gergin, sinirli sarsıntılar ya da paniğinin onu buzdan bir kabukla kaplaması olmasaydı, mağaradan beri herhangi bir gece gibi olabilirdi. Orek kıpırdamadan otursa da, sanki aşağıya doğru kayıyor, kendini yakalamak için hiçbir yolu olmayan bir serbest düşüşe yakalanmış gibi hissediyordu.

Soyunup battaniyelerin altına girmekten başka yapacak bir şey kalmadığında, Orek onun gerginliğinin biraz azaldığını hissetti. Sorcha başını kaldırıp ona baktı.

Kamp kurduklarından beri ilk kez, onun gözlerindeki hararetili bakışı biliyordu.

Kadın ceketinin bağını çözüp bir kenara attığında kalbi kaburgalarına çarptı. Onu dikkatle izledi, kendisini kayalara yaslamasına izin verirken... *bir şey* arıyordu.

Ellerini göğsünde aşağı yukarı gezdirip sonunda gömleğinin eteklerini tutarak onu da çıkarırken gerginliği yüzünden akıyordu. Onun çıplak göğsünü görünce mutlu bir şekilde mırıldandı ve zamanını onun vücudunda bir çizgi halinde öpüp ısırarak geçirdi.

Orek onun omuzlarına sarıldı, puslu havada bir umut ışığı yandı.

Dizlerinin üzerine çöken Sorcha, sütyeninin bağcıklarını çözerken kirpiklerinin arasından ona baktı. Adamın siki, paniğine rağmen sıcak ve dokunuşa hazır şekilde öne fırladı. Onun dokunuşunu her zaman isteyecekti.

Adamın sikini eline alıp alt tarafındaki sıcak şeridi yalamadan önce burnunu soktuğunda sırtışı orantısızdı.

Orek tıslayarak parmaklarını kızın buklelerine gömdü.

"Bir gece daha," dedi ona, her kelimesi dudaklarını sikinin başına değdiriyordu, "o yüzden en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Ağzı onun etrafını sararken sıcak bir kuyuydu, dili alevlenmiş başı okşuyordu ama Orek bunu neredeyse hiç hissetmiyordu.

Öfke içinde patladı, önüne çıkan her şeyi yakıp kavuran bir öfke şimşegi. *Veda ediyor.*

Bunun için plan yaptığını hatırlatarak kendini sakinleştirmeye çalıştı- *Yakınında bir arazi bulup biraz daha zaman kazanabilirim.*

Ama o *toprak* istemiyordu. Onu istiyordu. *Eşini.*

Ve onu terk edecekti. "Hayır," diye tükürdü Orek.

Sorcha onun altında hareketsiz kaldı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kadın Sorcha'nın sikini bıraktı ve ardından adam onu çekerek kendisinden uzaklaştırdı.

Yüzü düştü, dudakları acıyla aralandı. "Bu şekilde değil," diye hırladı.

"Ne?" diye mırıldandı. "Ne gibi değil?"

"Bunun bir veda olmasını istemiyorum." *Veda istemiyorum.*

Sorcha'nın yüzündeki renk soldu ve bir adım geri çekildi. "Öyle demek istemedim-"

Orek'in içindeki her şey tamamen hareketsizleşti, nefesi ciğerlerinde tutuldu, tüm kasları kilitlendi ve bir sonraki söyleyeceği şeyle onu yok etmeye hazırlandı.

Sorcha yüzünü ellerinin arasına gömdü. "*Kahretsin!*" diye bağırdı, sonra da inleyerek, "Her şeyi berbat ediyorum," dedi.

Ellerini yanaklarında ovuşturdu ve hayal kırıklığı içinde homurdandı. Sonunda ona baktığında, gözleri çaresiz gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Bunu bir veda olarak söylemedim," demek için acele etti, kelimeler dudaklarından şelaleden akan su gibi yuvarlanıyordu, "sadece bu bizim son yalnız gecemiz. Yarın evde ve ailemle birlikte olacağız ve bilmiyorum-nefret edebilirsin, gürültülü ve her yerdeler ve istemeyebilirsin-annenden sonra bir şey söylemek istemedim, zamana ihtiyacın vardı, ama bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim, daha fazla zamanımız olur ve ben-" nefesini içine çekti "-kalmanı istemenin bir yolunu bulabilirim. Benimle birlikte. Çünkü seni seviyorum, seni *çok* seviyorum ve-"

Ona doğru hamle yaptı, saçlarından bir tutam yakaladı ve çekiştirerek boynunu eğip ona bakmasını sağladı. "Tekrar söyle," diye tısladı.

"Seni seviyorum." Dili alt dudağını ısırarak için dışarı fırladı, sinirli bir hareketle adamın aç bakışlarını yakaladı. Kaşlarının arasında bir endişe çizgisiyle yüzünü inceledi. "Sen...?"

Fates, gerçekten de aptal bir erkekti. Başından beri onun sözlerinden hoşlandığını ona göstermemiş miydi? Onun ne düşündüğünü, onunla ne yapmak istediğini bilmek hoşuna gidiyordu. Onun için ne kadar iyi bir eş olacağını her gün göstermişti ama onun da kelimelere ihtiyacı vardı.

"*Dostum,*" diye hırladı, "sen benim soluduğum havasın. Kalbimin atışısın. Sen *benim sahibimsin*, Sorcha, bedenim ve ruhum."

Yanakları pembeye boyandı ve geniş, ışıltılı gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Oh, bu benimkinden çok daha güzel."

"Bana söyleyeceğin her kelimayı kabul ederim, yeter ki benim olduğun anlamına ." "Öyleyim," diye nefes aldı. "Orek, ben *seninim*. Seni çok seviyorum." Ve onun kollarına atılmış, okunu çekmiş ve doğrudan ona doğru fırlatmış.

Kalp.

Ağzı onunkine çarptı ve uzun bir süre boyunca tek yapabildiği aılıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi onu yutmak oldu. Dilini ağzının içine soktu, onu sahiplendi, kollarını onun etrafına dolayarak her şeyi sildi.

Aralarında boşluk kalmıştı. Adamın sikinin uzunluğu kadının karnında zonkluyordu ve adam kadının kalçalarını kendi kalçalarına daha sıkı bastırmak için onun pelüş arka tarafını avuçladı.

Dudakları nefes almak için onunkilerden ayrıldı ve adam çenesinin derisine doğru hırladı, kulağına kadar küçük ısırıklar gönderdi ve mırıldandı, "Sen *benimsin*, Sorch Brádaigh. Şimdi, yarın, her zaman."

"Evet," diye inledi adam dilini kulağının hemen altında döndürürken.

"Benim için sakla. Memnun etmek benim." Kadının boğazını emdi ve arkasında, içindeki sahiplenici canavarın memnuniyetle kükremesine neden olan kırmızı bir iz bıraktı. "Beslemek, becermek ve üremek için benim."

"Evet," dedi boğuk bir sesle, adamın saçlarından bir avuç tutarak.

Onu tekrar kendisinden uzaklaştırmadan önce alt dudağını ısırıldı. Kızın öfkeli mızızlanması anında ve memnuniyet vericiydi.

"İstemediğin ne varsa çıkar," diye hırladı. "Sana çıplak ihtiyacım var." Ve ne kadar bekleyebileceğinden emin değildi.

Sorcha ateşe doğru geri adım atmadan önce ona bir aşağı bir yukarı baktı. Kaşları çatıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi; söylenmesi gereken sözlerin nihayet dile gelmesiyle neşesi yeniden su yüzüne çıktı.

Giysilerini çıkarma şovu yaparken onu izledi, çizmelerini ve sütyenlerini çıkarmak için eğilirken ona pembe amının mükemmel bir görüntüsünü verdiğinden emin oldu. Göğsünde aç bir mırıltı çınladı ve doğrulurken onun boğucu bakışlarını üzerine çekti.

Kadın pantolonunun bağcıklarını çözüp gömleğini çıkarırken Orek sikini yumrukladı. Sonunda çıplak kaldığında, başından sızan tohumlar Orek'in vuruşlarını kolaylaştırdı.

O şeytani, alaycı gülümseme dudaklarını kıvırdı ve kendini ayaklarının dibindeki dökülen yaprakların üzerine patlamamak için shaftını sıkmak zorunda kaldı.

Ateş ışığında zümrüt gibi parlayan gözleri, avucunun içinde tutsak tuttuğu gerilmiş sikine kaydı. Dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı çıktı, bu sefer tamamen farklı bir hareketti.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, bakışları onun elindeydi.

Ona doğru ilerlerken mırıltısı sürekli, gürleyen bir hırıltıya dönüştü ve görüş alanını doldurdu. Gözbebekleri genişledi ve boğazında zonklayan nabızı gördü.

Kadın hafifçe titredi ve adam anladı. Ona bir canavar gibi görünmüş olmalıydı, tüm vahşiliği, zorlukla kontrol altına alınmış ihtiyacı.

"Hangisi olduğunu biliyorsun," diye , sesi vahşileşmişti.

Kızın tepki vermesinden daha hızlı bir şekilde onu kollarının arasında döndürdü ve sırtını göğsüne yasladı. Eli boğazına dolandı ve acımasız öpücüğü için başını geriye doğru eğdi. Kız onun ağzına doğru inledi ve adam da onu içerek karnında onun için yanan ateşi besledi.

Adamın diğer eli kalçalarının arasına girdiğinde Sorcha haykırdı. Onun için duruşunu genişletti ve adam da onu överek mırıldandı.

Parmakları onu kaygan buldu ama sırlıklam olması gerekiyordu.

Kulağını ısırdı, iki parmağının nasırlı uçlarıyla klitorisini tıngırdatırken ağzını oraya koydu. Diğer eli boynundan göğsüne doğru hareket etti, avucunu ağırlıkla doldurdu ve parmaklarının arasında şişmiş meme ucuyla alay etti.

"En çok senin dar amcığını sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldandı iki parmağını onun içine sokarken.

Sorcha bir çığlık atarak başını geriye attı ve adam onun boğazının derisini emdi.

"Beni her zaman mükemmel kabul ediyorsun, çünkü benim olduğunu ."

Bacakları gevşerken kolunu başının arkasına geçirerek onaylarcasına inledi. Kolunu onunkinin altından geçirerek onu yukarıda tuttu ve başparmağıyla göğüs ucuna vurmak için tekrar göğsünü tuttu.

"Söyle bana," dedi. "Ben

seninim."

"Tekrar."

"Senin!"

Adamın eli kızın amcığından kayarak göğsünün derinliklerinden gelen sinirli bir iniltiyi sürükledi. Orek onu vücudundan yukarı çekti ve bacağına kalçasının üzerinde tutarak iyice açtı.

"Beni içine sok."

Sorcha'nın nefesi kesildi. Eli onun zonklayan sikini buldu ve girişine çentik atmadan önce ona acımasız, misilleme niteliğinde bir pompa yaptı.

İçine doğru itti, onun sıcak bedeninin kendisine yer açtığını hissetti ve mırıldandı. İçindeki her şey sessizleşti, az önceki panik yerini sahiplenici bir açlığa bıraktı. Eşi kollarındaydı ve onu içine alıyordu.

Geri kalan her şey oldu.

"Bana tutun," diye gürledi, kabzasına kadar sokmadan önce kızın ön kolunu tutmasını bekleyecek kadar uzun süre bekledi.

Sorcha zevk ıgılları atıyor, kalçaları Sorcha'nınkilere vurdukça Sorcha'nın etrafında dalgalanıyor, Sorcha'nın arka tarafının Sorcha'nın etine vurduğu ıslak tokat ağaçların arasında yankılanıyordu. Kalçalarının aralıksız itişinden başka bir şey değildi, dışarı çekip tekrar içeri iterken eşinin zevkini kovalıyordu.

Göğüsleri zıpladı, adamın kollarının arasında kaldı ve ıgık ıgığa bağırırken tırnakları adamın saçlarına battı.

Onu biraz daha yukarı çekti ve geriye yaslanarak daha da itti. Sorcha'nın bir sonraki ıgığı sessizdi, ayak parmakları orman zeminini sıyrarak ayrılırken dudakları genişçe çekildi. Orek salıverilmesiyle birlikte kükreyerek sessiz geceyi paramparça ederken, vücudundan kaygan bir sıvı damladı ve kalçalarını kapladı.

Yetmez. Ona doyamıyorum.

Göğsü kabaaran Orek, kemiksiz Sorcha'yı kürk yatağına yatırdı. Sorcha kollarını altında kavuşturdu ve Orek dizlerini açarak Sorcha'nın içine gömüldü.

Sorcha inledi, adam onun içinde daha da derinlere ulaşırken yüzünü kürklere bastırdı. Vücutları arasındaki ıslak sesler müstehcendi, homurdanan pantolonu kalp atışlarından daha hızlı geliyordu. Adam arkadaşının üzerine abandı ve onun sıcak amcığının içine girerken sırtına düştü.

Onu tamamen kaplayacak kadar büyüktü, onu altına çekti ve çaresiz, zonklayan horozuna geri döndü. Kadın adamın altında kıvranıyor, kalçaları adamınkiyle buluşmak için yuvarlanıyor ve her darbeye aşağıya doğru iniyordu. Başı onunkinin yanına düştü, buklelerinin arasında kayboldu ve kürklerin arasında yumruk yaptığı ellerini kendi elleriyle kapattı.

Boğazından bir feryat koptu, kasları dalgalanırken ve parçalanırken onu sağdı.

Açgözlü bir erkek gibi onun zevkini alan Orek, yüzünü onun saçlarına gömdü ve bıraktı.

Acıya varacak kadar şiddetli bir zevk omurgasından yukarı fırladı ve taşları sıkılaştı. Her şeyini onun içine akıttı, tüm ihtiyaçlarını, umutlarını ve acılarını. şimdi ve sonsuza dek her yönüyle onun olmuştu ve hiçbir şey onu ondan alamayacaktı.

Başını kaldırdı ve ormana doğru kükreyerek *bunun dişisi* olduğunu ve onun eşi olduğunu tüm dünyaya ilan etti.

Sorcha uzun bir süre lezzetli bir sersemlik içinde sürüklendi, bedeni aldığı zevkle gevşemişti. *Orek* -erkeği- sonunda onları temizlemek için ayağa kalktı, ama Sorcha kıpırdama zahmetine katlanamadı. Onun kendisiyle ilgilenmesine izin verdi ve hassas teni yumuşak kürklere sürtünürken iç geçirdi.

Kapüşonlu gözlerle onu izledi ve kendini tamamen bitkin hissetmesine rağmen uykulu olmaktan çok uzaktı. Neredeyse dayanamayacağı kadar neşeli bir heyecan göğsünde çiçek açmıştı.

Belki birkaç saniye uzaktaydı ama bu çok uzun bir süreydi.

Ona doğru uzanarak muhtaç bir mırıltı çıkardı ve ona geri döndüğünde mutlu bir şekilde iç çekti.

Orek onları yan yana dizdi, yüzleri nefeslerini paylaşacak kadar yakındı. Eliyle onun çenesini kavradı, yaptıkları tüm kabuller karşısında hâlâ biraz şaşkındı.

Yüzünün acımasız, güzel hatlarını izlerken *Orek* daha da yaklaştı, gözleri onunkileri arıyordu.

"Seni incittim mi?" diye fısıldadı.

"Mükemmeldi," dedi ve güvencesini bir öpücükle mühürledi.

Yumuşak öpücükler ve nazik ellerden oluşan bir ritme kapıldılar, ateş arkalarında çıtırdıyordu. Gece uykulu bir sessizliğe büründü, orman canlıları şarkı söyleyip birbirlerini narin bir ahenkle çağırıyordu.

Her yumuşak dokunuşta Sorcha söyledikleri her şeyin doğru olduğuna biraz daha inanıyordu. Kabulü dağınık ve nezaketsiz olmuştu ama yine de bir şekilde bu sessiz, asil, harika adamın onun olduğunu ilan etmesine yol açmıştı, bu yüzden çok fazla pişman olamayacağını düşündü.

Onun sözlerini, koca vücudunun nasıl şiştiğini, sahiplenici bakışları onu yutarken her kasının nasıl gerildiğini her düşündüğünde kanında mutluluk fişkırtıyordu. Onun bunu kastettiğine, kendi aklından geçenleri bildiğine ve sırf ilk sevgilisi olduğu için ona aşık olmadığına güvenmek zorundaydı. Onu istediğini söylediğinde, doğruyu söylediğine güvenmek zorundaydı.

Ve güvendi de. Dünyada güvenilebileceği biri varsa, o da bu adamdı.

Onun adamı.

Aklını toparlamasının biraz zaman alacağından şüphelendiğı bir keşifti bu; aksi takdirde, onun haberi bile olmadan ne kadar zamandır böyle hissediyor olabileceğini düşünerek başı dönmeye başlayabilirdi. Tüm o edepsiz konuşmalarının, ona "*dişi kızım*" diye hitap ettiğı tüm o zamanların... sadece flört ya da ön sevişme olmadığını ya da tutkunun sıcığında söylenmediğini fark edince neredeyse kızaracaktı.

Daha sonra bu konuda utanabilirdi ama şu anda erkeğini yeniden istiyordu.

Sorcha öpücüğünü derinleştirerek elini Orek'in omzuna koydu. Orek kolayca sırtüstü yuvarlandı, Sorcha onun üzerine binmek için kendini kaldırdığında elleri yanlarına gitti.

Yumuşak, ateşli bakışları öylesine hayranlık doluydu ki, bir öpücük daha almak için eğilmekten kendini alamadı.

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı, dudaklarında tatmak istiyordu.

"Ben de seni seviyorum, dostum," diye fısıldadı. "Sen benim her şeyimsin."

Bunun için bir öpücük daha aldı ve sonra bir düzine daha, hepsi de kalçalarını onunkilerle hizalayana kadar göğsünden aşağı iniyordu. Sorcha onu vücuduna almak için uzandığında adam dengede kalmasını sağladı. Sorcha dudağını ısırđı ve onun üzerine çökerken gerilmenin tadını çıkardı.

Kalçalarını küçük yuvarlanma hareketleriyle onun üzerinde gezdirdi, kalçalarına oturana kadar biraz daha aldı. Gürleyen bir mırıltı göğsünü titretti ve kışına ulaştığında inlemesine neden oldu.

Ellerini adamın görkemli göğsüne koymuş, kalbi ellerinin altında atarken yavaş bir ritimle sallanmaya başladı.

"Çok güzel olacak," diye fısıldayarak ona söz verdi. "Her şeye sahip olacağız."

"İstediğim her şeye zaten sahibim."

O kadar geniş gülümsedi ki yanakları acıdı. "Bir *hayatımız* olacak," dedi. "Birlikte."

"*Evet*," dedi tıslayan bir iç çekişle, daha sert bir itişle onu horozundan aşağı çekerek.

Sorcha o kendini geri çekene kadar hareketsiz kaldı, sonra tekrar yavaş ritmine başladı. "Kendi evimiz, yakın ama herkesten uzak. Sadece ikimiz."

"Ne istersen. Her şeyi."

"Kendi yatağımız olacak."

"Büyük bir tane."

"Büyük bir tane," diye kabul etti, bir sonraki aşağı vuruşunda kalçalarını daire içine aldı.

Orek dişlerini gösterdi, boynundaki tendonlar gerilmişti. "En yumuşak battaniyelerle," diye homurdandı. "Sadece senin için en yumuşağı."

"Ve herkesten ve her şeyden uzak olmak istediğimizde, ormana kaçıp yıldızların altında sevişeceğiz. Tıpkı şu anda yaptığımız gibi. *Çok güzel* olacak."

Ve öyle de olacaktı - bunu tüm umutlarının, özlemlerinin ve sezgilerinin yattığı en derininde hissedebiliyordu. İyi bir hayat kurabilirdi çünkü ihtiyacı olan her şey burada, ellerinin altındaydı.

Bunu yapacaklardı. Birlikte.

Orek'in elleri kalçalarına doğru kayıyor, parmakları belinde dolaşüyor ve başparmakları klitorisinin üzerinde geziniyordu. Sorcha, Orek onunla dalga geçip klitorisini Orek'in sikinin köküne bastırırken keskin bir nefes aldı. Kalçaları aşağıya indi, ritim kayboldu ve Orek'in tutuşu sıkılaştı.

Adamın kalçaları her vuruşta onunkilerle buluşmak için yukarı doğru yuvarlandı ve Sorcha'nın kalçaları, serbest bırakılmasıyla birlikte titredi. Sorcha başını geriye atıp haykırdı ve kendini onun zonklayan sikine bıraktı. Adam buna kendi kükremesiyle karşılık verdi, parmakları Sorcha'nın etini morartacak kadar sert bir şekilde battı.

Başparmağı klitorisine çıldırtıcı bir baskı uyguladı ve bir salıverme diğerine yuvarlandı, zevk keskinleşti ve paramparça oldu. Feryat ederek tırnaklarını adamın göğsüne batırdı.

Son bir hamleyle Orek kadının derinliklerine pompaladı ve onu dolup taşıtarak boşaldı.

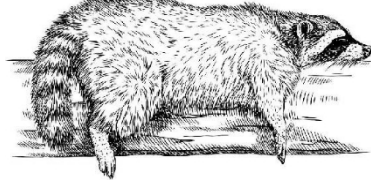
Sorcha'nın kalçaları yuvarlanmaya devam ederken, hazzın artçı şokları onun içinde dalgalandı. Kendine sadece peyderpey geldi, vücudu sonunda tükenmişti.

Sorcha bir iç çekişle onu bir battaniye gibi örtmek için eğildi. Kolları onu sardı, göğsüne sıkıca bastırdı ve kulağını oraya yerleştirip kalbinin rahatlatıcı atışını dinledi.

Orek parmaklarını saçlarında gezdirirken göz kapakları ağırlaştı. Sonunda, gerçek bir battaniye çekti.

Başının üstünü öperek mırıldandı: "İyi uykular dostum."

Mutluluk içinde mırıldandı. *Dostum. Bu sesi sevdim.*

Sorcha iyi kullanılmaktan dolayı lezzetli bir şekilde ağrıyan bir vücuda uyandı. Gözlerini hemen açmadı ama erkeğinin onu tepeden tırnağa saran sıcaklığı duyularını doldurdu. Adamın teni Sorcha'ninkine karşı sıcaktı ve Sorcha hiç tereddüt etmeden adamın göğsünde o çok sevdiği yeri arayıp buldu ve yüzünü oraya gömdü.

Yanağının altından nazik bir mırıltı yükseldi ve iri bir el, parmaklarına dolanmak için onun buklelerinin arasına girdi. Sorcha sonunda gözlerini açıp yakışıklı buçukluğuna bakmadan önce onu kalbinin durmadan çarptığı yerden öptü.

Bakışları ağaçların arasından parlayan şafak ışığı kadar yumuşaktı, yüzü çizgisizdi ve dudakları sadece köşelerden kıvrılıyordu. Son birkaç gündeki tavrından çok farklıydı ve sabah ışığında bal gibi parlayan o ela gözlere baktığında, kendi göğsünde de aynı derin, yankılanan mutluluğu gördü.

Battaniyenin altına giren Sorcha onun sevgili yüzünü ellerinin arasına aldı ve öpmek için aşağı indirdi. Dudaklarına karşı mırıldandı ve Sorcha onun elleri ve ağzı altında sıvılaştığını hissetti.

Tekrar ayrılmaları için uzun bir süre geçmesi gerekti; aç bir Darrah'ın yanlarında bir aşağı bir yukarı dolaşması bile onları ayırmaya yetmedi.

Sonunda Orek kıkırdadı ve sırt üstü dönerek çantasındaki bir cebe uzandı. Darrah'ı yatıştırmak için bir havuç çıkardı, o da mutlu bir şekilde gevezelik etti ve ödülünü taşıdı.

Orek Sorcha'nın etrafına yerleşirken, Sorcha onun sıcaklığına geri sokuldu ve çıplak omzunu soğuktan korumak için battaniyeleri çekti. Sorcha uzun bir süre boyunca onların yumuşak sessizliğin o küçük cebinde kalmalarına izin verdi,

parmak uçlarıyla onun yüz hatlarını izliyordu. Ona tekrar sorması gerekiyordu ama kelimeler gelip bu mükemmel anı bozmak istemiyordu.

Bugün ailesini görecekti. Bu kendi neşesini de beraberinde getirdi ve sonunda eve döneceğini düşündükçe midesi heyecanla düğümlendi. En başta ailesinden ayrılmayı hiç istememişti ama şimdi, onu tüm dünyasıymış gibi ona bakan erkeğe getirmişken, bundan gerçekten pişmanlık duyamazdı.

Bu bakışla sarhoş olabilirdi.

Ama bugünden itibaren her şey farklı olacaktı. Her şey farklı olacaktı. Ailesine aynı Sorcha olarak dönmeyecekti. Ve bir kez daha, onun neyle karşı karşıya olduğunu anladığından emin olması gerekiyordu.

Sonunda kendini şöyle demeye zorladı: "Orek, emin misin? Kalmak konusunda?"

Sabahın soğuk havasında sevecen bir huff buğulandı. "Artık benden kurtulamazsın, dostum. Ben seninim."

Kendine rağmen gülümsedi ve onu orada bırakıp uzun bir öpücük daha almak için eğilmemek için azımsanmayacak bir irade göstermesi gerekti.

Onun yerine, "Benim ailem çok büyük ve her zaman gürültülüdür. Evde o kadar kalabalığız ki, ahırlardan bahsetmiyorum bile, ve ben sadece senin-"

Orek bir gümbürtüyle yuvarlanarak onu iri bedeninin altına aldı. Dudakları, neredeyse sözcükleri zihninden silen yakıcı bir öpücükle onunkilerin üzerine düştü. Ağzı, boynundan aşağıya, göğsüne doğru sıcak bir iz bıraktı; burada göğüslerini öptü ve ısırdı, meme uçlarını ağzının sıcak kuyusuna emdiği sert, somurtkan noktalara alay etti.

"Öğreneceğim," dedi göğüsler arasında gidip gelirken. "Sen ailenin yanında olmak istiyorsun ve benim de seninle olmam gerekiyor. O yüzden ailene gideceğiz."

Kelimeler mükemmeldi, çok mükemmeldi ve göğüslerinin hassas alt kısımlarını öpüp aşağıya doğru inmeye başladığında ağzı da *öyleydi*.

Ama...

Sorcha bir iniltiyle onun altından sıyrıldı ve battaniye yuvasından dışarı fırladı. Etrafına sarmak için bir kürk kaptı ve onunla yüzleşti. Adamın ona attığı bakış o kadar hoşnutsuzdu ki neredeyse gülecekti ama içi burkulmuştu.

"Temiz bir kafayla düşünmek zorundasın," diye ısrar etti. "Artık sadece ikimiz . Benim de görevlerim var. Sorumluluklar. Buradaki hayat

gerçekten istediğiniz şey değil."

Daha fazla geri çekilmemesi için baldırını eliyle yakaladı ve aralarında en azından küçük bir temas olmasını sağladı.

"Seninle kalıyorum," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Beni istediğin sürece."

"Bu senin istediğin şey olmalı. Bu senin de hayatın Orek."

"Neden beni terk etmeye kararlısın?" diye sordu.

"Ben değilim!" Yüzü buruşan Sorcha tekrar onun yanındaki battaniyeye gömüldü. "Bunu yine berbat ediyorum. Ben sadece... pişman olmanı ve fikrini değiştirmeni istemiyorum."

Bir gün uyanıp buna değmediğimi fark etmeni istemiyorum.

Kaşlarını indirdi ama gözlerinde gerçekten kaş çatma olamayacak kadar sempati vardı. Uzun bir süre ona baktı ve Sorcha bu delici bakışlar altında kıvrınmamaya çalıştı.

Tekrar konuştuğunda, hikâyeler anlatırken kullandığı o derin, gürleyen sesle konuşuyordu; kadının dikkatini çeken ve üzerinde tutan bir ses. "Hiçbir zaman gerçekten hiçbir yere ait olmadım. Hiç kimseye. Ama Sorcha, *dostum*, ben seninim. Klanının bir parçası olmak sana sahip olmak için yapmam gereken bir şeyse, bunu yapacağım. Seve seve. Çünkü sen artık benim hayatımsın."

Buna inanmak istedi, aralarındaki bir avuçluk mesafeyi aşan aşkının tüm şüphelerini susturmasına izin vermek istedi. Ama yine de kaburgalarının arkasında derinlere gömülü bir parçası tüm bu umudu, vaadi ve aşkı görüp dehşetle ürperiyordu. Ailesinden bunaldığında ve zamanının çoğunu almalarına içerlediğinde ne olacaktı? Sevgiyle parlayan kalbi o zaman nasıl hissedecekti?

Harap olmuş.

Bunun bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı ki Orek onu kucağına almak için uzandı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Ya yeterli değilsem?" diye fısıldadı uyuşmuş dudaklarının arasından. "Ya tutmaya değmezsem?"

İlk başta, ondan çıkan sesin başka bir mırıltı olduğunu düşündü, ama gümbürtü çok çılgıncaydı, tonu çok saldırgandı. Bakışlarını onunkilere çevirdiğinde yüzünde gerçek bir kaş çatma ifadesi gördü; ona *hırlarken* gözleri hayal kırıklığıyla kararmıştı.

"Sen *her* şeye değersin. Herhangi bir değişiklik ya da fedakarlık." Her ikisini de sıkarak

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim." derken bir elini diğer elinin arasına alıp çenesini yukarı kaldırdı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Orklar bazen seçilmiş olana karşı bir eş bağı hissederler. Eğer büyümeye bırakılırlarsa, ork-kinler eşlerine fazlasıyla bağlanırlar. İçlerinde bir bağ oluşur, kırılmaz bir şey."

Acıya varacak kadar keskin bir umut boğazını sıktı. "Ya sen...?" "Uzun seni eşim olarak istiyordum. Düşündüm ki eğer Bağlar yerine getirilmedi, zamanı geldiğinde senden vazgeçebilirdim. Ama seninle birlikte olduğum süre uzadıkça, bunu asla yapamayacağımı anladım. Mağaralara vardığımızda, senin için kaybolduğumu biliyordum."

Sorcha'nın hâlâ kendi ellerine sarılı olan iki elini göğsüne götürdü ve kalbinin orada gümbürdediğini hissetti. "Sen benim eşimsin, Sorcha. Aramızdaki bağ orada. Bunu kalbimin atışını hissettiğim kadar kesin bir şekilde hissediyorum."

Kuru boğazıyla yutkundu ve ancak "İnsanlar..." diye mırıldanabildi.

"Ben bir değilim. Tam bir ork-kin de olmayabilirim. Ama her senin, Sorcha. Seni terk etmeyeceğim. Asla."

Kelimeler içine, derisinden kanına ve kemiğine işledi. Acıya iyi gelen bir tonik gibi yerleştiler, onu incitebilecek her şeyi, hatta Orek ve onunla bir hayat gibi görkemli bir şeyi bile bir kenara itmesini isteyen tüm endişeleri ve şüpheleri köreltip uyuşturdular. Sözleri onları silip süpürdü ve sonunda Sorcha nefes aldı.

"Seni çok seviyorum," demek için acele etti. "Bunu bilmesem de uzun zamandır seviyorum." Adamın kalın bileğini kavradı ve elini kalbinin üzerine doğru çekti. "İnsanların eş bağı olmayabilir ama ben seni burada hissediyorum."

Yüzünde derin çizgiler vardı, sanki acı çekiyormuş gibiydi ama Sorcha onu anlıyordu. Aralarında geçenlerin ağırlığı, ileride olacakların vaadi, harika olduğu kadar ürkütücüydü de.

Ağzının köşesine küçük bir öpücük kondurdu. "Neden söylemedin?" diye fısıldadı, sitem etmeden. Bir eş-bağı olduğunu bilmek gerginliğini biraz daha yatıştırmıştı; ejderhalar, mantikorlar ve fae'ler gibi başka halkların da böyle hisleri olduğunu duymuştu. Orkların böyle bir şey yaşayacağını hiç düşünmemişti ama yine de onlar hakkında pek bir şey bilmediği belliydi.

Şimdi ona soracak daha çok sorum var.

Söylemediği için onu suçlamadı. Doğru zamanın geldiğini hissettiğinde konuşmak onun gerçeğiydi.

"Zorlanmış hissetmeni istemedim," diye cevap verdi.

". Orek, sana bağlı olmak istiyorum. *Bağlıyım*. Ben seninim."

Yüzü rahatlamayla gevşedi. "O zaman ne hakkında tartışıyoruz?"

"Tartışmıyoruz. Biz..." Sorcha'nın sözleri onun kemerli

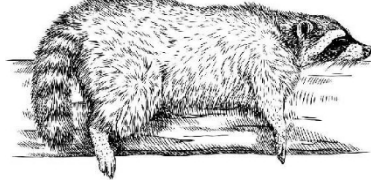
Kaşlarını çattı ve endişeleri sonunda iç dünyasındaki baskıdan kurtuldu. Kendi rahatlamasıyla güldü. "Bilmiyorum. Aptalca davranıyorum."

"Aptalca değil," dedi saçlarını öperek. "Eğer eşim güvence istiyorsa, ben de veririm. Ne kadar ihtiyacı varsa o kadar."

Onu tekrar kürk yuvasının içine çekti, kalçalarının arasındaki yerini bulduğunda onu uzun ve derin öptü. İri bedenini kızın üzerinde tutarak onu şefkatli öpücöklere ve dokunuşlara boğdu.

"Şimdi," diye mırıldandı, "eşime dayanabileceği kadar güvence vermek istiyorum."

Adam vücudunda aşağı doğru ilerleyip *ziyafet* çekerken Sorcha sadece mırıldanarak onaylayabildi. Heyecanı ve sinirleri onun dilinin ve dokunuşlarının altında eriyip gitti ve uzun bir süre boyunca ve umarım günlerinin geri kalanında, onun kendisine eş-bağlı olmanın tam olarak ne anlama geldiğini göstermesine izin verdi.

O sabah erkenden yola çıkmadılar. Ailesini çok yakında göreceğini bildiğinden, Sorch'a'nın haftalardır göğüs kemiğinin altında yatan aciliyet nihayet hafiflemişti. Onun yerine, buçukluğuyla son bir sessiz sabahın tadını çıkardı.

Birbirlerine kahvaltı verdiler, diğ'erin giyinmesine yardım ettiler ve Sorch'a Orek'in yelesini örerken o da kucağında Darrah'la oynadı. Çok tatlı ve duygusaldı ve Sorch'a her anına bayılıyordu.

El ele yola koyulduklarında güneş çoktan önlerine geçmişti. İlerledikçe Sorch'a'nın tanıdığı manzara daha da artıyordu. Kardeşleriyle saklambaç oynarken saklandığı, Connor'la birlikte bir zamanlar küçük bir kale inşa ettikleri güzel yerleri gösterdi ve aile evlerinin yakınındaki göle geldiklerinde kocaman gülümsedi.

Gölün güneye, orkların gizlendiği o vahşi dağlara kadar uzanan bir nehre döküldüğünü bilmiyordu. Belki de sabahın özensizliğindendi, ama buçukluğuyla her zaman bağlantılı olduğu düşüncesi hoşuna gitmişti; belki de öyle ya da böyle, her zaman nehrin aşağısında ona giden yolu bulması gerekiyordu.

Güneş en yüksek noktasına yaklaştıkça her ağacı tanımaya başladı ve Brádaigh topraklarına adım attıkları anı biliyordu. Her kaya, her geyik yolu tanıdık olmaktan çok daha fazlasıydı. En sevdiği şeyleri göstermeye ve Orek'e her biri hakkında bir hikâye anlatmaya bayılırdı; ilk salıncağı oraya asmışlardı ve Connor ilkini kırdığında ikincisi şuradaydı. Şurası Niall'ın babalarının ardından binmeyi denemek için ahırdan çaldığı eşekten düştüğü yerdı. Ve orada da yazları topladıkları böğürtlen çalılıkları vardı, kendilerini mora boyuyorlardı.

Orek dudaklarında küçük bir gülümsemeye dinledi, gözleri onun işaret ettiği her yere takıldı. Onu burada, *kendi* yerinde gördüğü için kalbi kabardı.

Ona her şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum.

Çizik çizik grafitiler ve gelişigüzel kaya heykelleriyle dolu uzun bir kaya çıkıntısının etrafını dolandılar ve Sorch'a'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Az ileride, Brádaigh'lerin evinin yanındaki çayırda kız kardeşi Blaire oturmuş, sırtını bir ağaca dayamış kitap okuyordu. En küçük kız kardeşleri Keeley, onun ve ağacın etrafında daireler çizerek koşuyor, Blaire'i peşinden koşturmak için saçma sapan tekerlemeler söylüyordu.

Keeley'nin koyu sarı bukleli başı ağacın yanından geçerken savruldu ve kayarak çimlerin üzerinde durdu. Saçlarını iri gözlerinin önünden iterek nefesini tuttu.

"SORCHA!"

Blaire'in bakışları yukarı fırladı. "*Sorch'a!*" diye bağırdı ve ardından iki kız da ona doğru koşmaya başladı.

Omuzlarından bir ağırlık kalktı ve Sorch'a'nın bunun çantasının çıkarılması olduğunu anlaması bir an aldı. Orek onu kayışlarından tuttu, "Git," dediğinde ifadesi yumuşaktı.

Sorch'a'nın yüzü geniş bir gülümsemeye çatladı ve kuzeye yolculuğun ilk günlerinden beri tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Kız kardeşlerine doğru koşarken gözlerinden yaşlar döküldü.

Küçük bedenlerini ona doğru fırlattılar, heyecanlı ciyaklamalar ve iri gözyaşlarıyla. Keeley'nin burnu çoktan akmış, yüzü ağlamaktan kızarmış ve nemlenmişti ama Sorch'a bunu umursamadı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Keeley'nin yüzünü boynuna gömmesine izin verdi, kız hıçkırıklarla ağlıyordu. Sorch'a Blaire'i diğer koluyla sardı ve tüm gücüyle iki kız kardeşe sarıldı.

Kızlar onun saçlarını okşadı ve yüzüne dokundu, defalarca gerçekten o olup olmadığını, nerede olduğunu, onları neden terk ettiğini sordular.

"Gitmene izin yok!" Keeley feryat etti, küçük yumrukları Sorch'a'nın ceketiyle doluydu, sanki o tutmazsa tekrar gitmeye çalışacakmış gibi.

"Biliyorum, özür dilerim," diye yatıştırdı Sorch'a. "Ama elimden geldiğince çabuk sana geri döndüm."

Çayırın karşısındaki ağır ön kapı çarparak açıldı ve Sorch'a tam zamanında kafasını kaldırıp annesinin evden aceleyle çıkarken önlüğünün uçtuğunu gördü. Arayan gözlerini çayıra çevirdi.

Kızlar Sorch'a'nın üstüne yığıldı.

Aoife çığlık attı, Sorch'a'nın daha önce çıkardığını hiç duymadığı bir sestı bu, ellerı havada çırpınıyordu.

"Sorch'a!" diye bağırdı. Elindeki kepçeyi ve tencereyi bıraktı ve omzunun üzerinden "Ciaran-Ciaran, ben *Sorch'a*!" diye bağırarak çayıra doğru koştu.

Sadece bir an sonra Aoife Sorch'a'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Sorch'a annesinin tanıdık kokularını ciğerlerine çekti; kabartma şekeri, bal, limon ve lavanta. Annesinin elleri kuruydu ve teninde titriyordu. Bukleleri bir fileyle başının üzerine yığılmıştı ve Sorch'a hatırladığından daha fazla saçının ağardığını düşündü.

Aoife ellerini kızının yüzünde gezdirdi, sanki bunun gerçek olduğunu onaylamak ister gibiydi. Sorch'a annesinin gözlerinin altından geçen yeni çizgileri ya da onları çevreleyen koyu renkli hilalleri fark etmedi.

"Anne," diye nefes aldı Sorch'a, kalbi sevinç ve rahatlamayla öylesine doluydu ki canı acıyordu.

Aoife'in yüzü buruştu ve sonra kızlarıyla birlikte yere yığıldı, onlar ağlarken o da onlara sarıldı. "Sorch'a, Sorch'a, sevgilim," diye mırıldanarak Sorch'a'nın alnına ıslak öpücükler kondurdu.

Ailesi çayırdı ağlayan yığına katılırken tek yapabildiği dayanmaktı. Ardından Calum ve Maeve geldi, ne olduğunu anlamak için acele etmeden önce birbirlerine şok içinde baktılar. Sorch'a Maeve'in kendisini gördüğüne sevindiğini görmeyeli yıllar olmuştu ama kibirli kız kardeşi bile rahatlatarak yere düştü ve kollarını Sorch'a'ya doladı.

Connor ve Niall evin etrafında koşturarak taze gözyaşları getirdiler.

-En son bildiğine göre, şövalyelik işleri için başkentteydiler. Connor onu yerden çekip kollarında salladı. Niall onun yanağına bir öpücük kondurdu ve şaşkınlığı koyu renk gözlerinin etrafını sararak kahkahalarla güldü.

Sonunda babaları Ciaran ahırların olduğu yönden koşarak geldi, kül sarısı saçlarının ağarmaya başlayan açık tonlarına karşı yüzü kızarmıştı. Ellerini Sorch'a'nın yüzünde ve kollarında gezdirip yara olup olmadığını araştırırken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Sorch'a-" diye boğuldu, onu ezici bir kucaklamanın içine çekerken gözleriyle zar zor buluşabildi.

"Merhaba baba." Sorch'a onu sıkıca kavradı, sandal ağacı sabununun kokusu kesilmiş sakalından geliyordu.

Her boydan el sırtına ve saçlarına dokundu, ailesi ona dokunmak istedi.

Kendilerine onun gerçek olduğuna dair güvence verdiler. Onu omuzlarından tuttular ve yanaklarına öpücükler kondurmak ya da buklelerini şakacı bir şekilde çekiştirmek için birbirlerine uzattılar.

Başı sevinçle dönüyor, gözyaşları rahatlamayla baş döndürüyordu.

Ben .

Sonunda omzuna ağır, sıcak bir el indi ve bu Ciaran'dan başkası olamazdı. Ona bakmak için döndüğünde, kaşları aşağıya doğru çekilmişti ve başını kaldırıp babasına değil, krallığın şövalyesi Sr Ciaran'a baktı.

"Ne oldu Sorcha?" diye sordu, bakışları kalçasına bağlı kılıç kadar keskinleşmişti. "Kaçıp gitmek sana göre değil."

Fates, nereden başlasam.

"Ben yapmadım," dedi. "Ben-"

"Baba." Niall'ın sesi alçaldı, uyarı açıktı.

Aile hep birlikte Niall'a baktı ve onun ağaçlara doğru baktığını görüp bakışlarını takip etti. Sorcha'nın kalbi Orek'i bıraktığı yerde, çantaları ayaklarının dibinde dururken görünce yerinden fırladı. şimdiye kadar fark edilmemiş olduğu için tarafsız bir sakinlikle onu izliyordu.

Onunla başla, tüm en iyi kısmı.

Babası ve ağabeyleri küfrederek ellerini silahlarına götürdüler.

"Hayır!" Sorcha bir eliyle Connor'ın koluna vurarak bağırdı.

Sanki delirmiş gibi baktı.

Kendini ailesinin çemberinden kurtarması biraz zaman aldı ve ilk başta annesinin elini bırakmayacağını düşündü, yüzü endişeden kl rengine dnmşti. Sonunda Sorcha kendini kurtardı ve Orek'e doğru bir adım attı ama yüzünü ailesine döndü. Babası ve erkek kardeşlerinin Orek'in başının üzerinden attıkları temkinli, neredeyse vahşi bakışları göz önüne alındığında, geri dönmenin onları çok uzağa itebileceğinden korkuyordu.

"Tüm sorularınızı yanıtlayacağım. Ama nce Orek'le tanışın." Omzunun üzerinden onu görmek için döndü ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. Elini ona doğru uzatan Sorcha, "O beni kurtardı," dedi.

Yaşlı Brdaigh erkekleri Orek'e kaşlarını çatarak bakarken Orek'in ensesi diken diken oldu.

Onu. Onların şüpheli bakışlarına rağmen gelip Sorcha'nın elini tuttu, çünkü eşini asla inkâr edemezdi. Sorcha'nın eli kolayca onun eline kaydı ve Sorcha onu ailesinin önünde durması için yanına çekti.

Orek duruşunu açık, ifadesini sakın tuttu. Tek başına nasıl bir görüntü oluşturması gerektiğini biliyordu ama burada kayıp kızları ve kız kardeşleriyle birlikte şok edici olmalıydı.

Baba ve en büyük iki erkek kardeş tıpkı Orek'in hayal ettiği insan şövalyeler gibi görünüyordu; sert omuzlar, sık kesilmiş saçlar ve yanlarına bağlanmış kılıçlar. Zırh giymeseler de her iki kardeşin de deri zırhları ve vambrakları vardı, tunikleri koyu kırmızıya boyanmıştı ve göğüslerinde siyah bir at amblemi vardı. Üçü de ellerini kabzalarına koymuş, duruş pozisyonu almıştı. Bu durum Orek'in avuçlarını baltası için kaşındırdı.

Sorcha nerede olduğunu anlatmaya başladığında da bakışlarını ayırmadı. Sonunda babasının dikkatini çeken şey köle tacirlerinden bahsetmesiydi ve Sorcha'nın saldırıya uğrayıp güneye getirildiğini anlatmasını dehşetle izledi. Orek göğsünde yükselen hırıltıyı bastırmak zorunda kaldı; Sorcha ona detayları ve şüphelerini daha önce anlatmıştı ama bunlar yine de içinde, kontrol edilmezse bir yaz yangınından daha hızlı ve daha sıcak yanabilecek bir öfke uyandırıyordu.

Eğer o lanet şeyi elime geçirirsem-

"Ama burası? Bu kadar kuzeyde mi?" diye mırıldandı baba, bildiğini sandığı şeylerle onun anlattıklarını bağdaştıramıyor gibiydi.

"Birkaç fikrim var..." Sorcha çizmesinin burnunu yere sürttü, belli ki hikâyesinin bu kısmını tartışmak istemiyordu. Lord Darrow'un oğlu Jerrod'un kendisini köle tacirlerine satan kişi olabileceğine dair teorisini onunla paylaşmıştı. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve zamanlama da doğruydı. Onun teklifini reddettikten sadece birkaç gün sonra mı kaçırılmıştı? Bu kesinlikle şüpheliydi.

"Peki bir ork tüm bunların içinde nasıl bir rol oynuyor?" diye sordu kardeşlerden biri, ağzını eğmiş, güvensiz bir ifadeyle. Sorcha'nınki gibi kısa kesilmiş bukleleri olan, daha koyu renkli bir kardeşti bu. Niall, diye düşündü.

"Orek beni kurtardı," dedi Sorcha. "Ama şimdi ona geliyorum."

Kaba, nasırlı ellerinden tek altın halkalı sivri kulaklarına, giydiği kürk ve derilerden oluşan yamalı bohçasına kadar, meraklı ve şüpheli, değerlendirmeci ve dikkatli pek çok bakışın üzerinde gezindiğini ve görebildikleri her parçasını incelediğini hissetmek derisini ürpertti.

Botları çamurluydu, yüzü yara bere içindeydi ve teni *yeşildi*.

Sorcha'nın eve getireceğini hiç düşünmedikleri bir erkekti.

İçindeki eş bağı gerildi, dışisiyle arasında bir bağ kurmak istiyordu. Sanki kendisi de bir ork-kiniymiş ve bu çekimi hissedebiliyormuş gibi, Sorcha ona baktı ve sırtarak elini güven verici bir şekilde sıktı.

Bu bir rahatlıktı ama fark edilmedi de değil.

Baba kendini olabildiğince yükseğe kaldırdı - hala Orek'in omzuna ancak yaklaşıyordu. Büyük kardeşler içgüdüsel olarak babalarını takip etti, vücutları bir tehdit olasılığı karşısında sonsuz derecede öne doğru eğildi.

Çayırdaki hava değişti, Orek Sorcha'nın yanında dururken omuzlar gerildi. Sorcha Taş Derililerin kampına getirilirken yaşadıklarını anlatmaya devam etti ama babası ve kardeşlerinin duyduğundan şüpheliydi. Dikkatleri Sorcha'nın Orek'elini tutuşuna, arada bir diğer eliyle Sorcha'nın koluna dokunarak sevgi gösterisinde bulunuşuna odaklanmıştı.

İçindeki canavar dişlerini gıcırdatarak onları denemeye cesaretlendirdi. Onun ailesiyle savaşmaya hiç niyeti yoktu ama ondan da ayrılmayacaktı.

"Bu bir rakun mu?" Küçük kız kardeşinden -Blair, diye düşündü- gelen bu soru, tüm gözler Orek'in kapüşonundan dışarı fırlayan tüylü yüze odaklanırken gerilimi azalttı.

"Darrah yavru bir rakun, bir yavru," diye yanıtladı Orek, genç kızlara göstermek için onu çekerek.

Mırıldandılar ve Darrah'ın koklaması için parmaklarını uzattılar.

"Bir bebek için çok büyük," dedi Blair ona.

"Şişman da ondan," diye mırıldandı Sorcha. "İyi beslenmiş," diye düzeltti.

Orek, Brádaigh kızları rakun için haykırırken göz ucuyla yetişkinleri izledi ve Darrah küçük rakun elleriyle onların parmaklarını tutarak olabildiğince sevimli olmak için üzerine düşeni yaptı.

Baba ve kardeşler kaşlarını çatmaya devam etti ama içlerindeki tehdit azaldı. Orek bir ork klanında bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı ve en ufak bir ifade nüansına uyum sağlamayı öğrenmemişti; bu, bir darbeden kaçmakla burnunun tekrar kırılması arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Baba ve kardeşler hâlâ onun varlığından memnun olmasalar da, bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorlardı.

Onu eşinden ayırmaya çalışmadıkları sürece, herhangi bir avantaja sahip olduklarını düşünmelerine izin vermeye devam edecekti.

Birkaç dakika içinde küçük oğlan ve büyük kız -Calum ve Maeve- Darrah ile ilgilenmeye bile başlamıştı. Yavru kedinin bu yaltaklanma hoşuna gitti ve mutlu bir şekilde kızlardan birinin omzuna atladı. Darrah başının üzerinde durmak için tırmanırken gençler sevinçle ciyakladı.

Gençler gülerken, baba doğruldu ve Sorcha ile Orek'e bakmak için ellerini kalçalarına koydu. "Pekâlâ, sizi içeri alalım ve gerisini dinleyelim. Özellikle de buraya bir... orkla nasıl geldiğinizi."

"Yarı ork." Babasının değerlendiren bakışlarıyla karşılaştı, ürkmeyi ya da geri adım atmayı reddetti.

Babanın kaşları kalktı ama bunun dışında bu bilgi karşısında kayıtsız kaldı.

O zaman anne devreye girdi ve kollarını Sorcha'ya dolayarak onu sıkıca kavradı. "Evet, içeride erkenden yemek yiyeceğiz ve sen de bize her şeyi anlatacaksın. Ve sana biraz yemek yedireceğiz - baksana ne kadar zayıflamışsın!"

Ve böylece bir sohbet ve soru dalgası içinde sürüklenip gittiler, sadece çantalarını alacak kadar durakladılar. Sorcha elini sıkıca tutmasaydı, Orek Brádaigh'lerin akıntısına kapılarak geride kalacaktı. Bu temastan memnundu, tüm gürültüyü ve yabancı kokuları bastırmak için Sorcha'nın avucunun sıcak hissine odaklandı.

Kısa yürüyüşün büyük bir kısmı anneye aslında bol bol yemek yediklerini söylemekle geçti, ama annesi yanaklarının durumundan dolayı mutsuz sesler çıkarmaya devam etti. Sorcha bunu sevecen bir kızgınlıkla karşıladı.

Orek'i Brádaigh'lerin evine götürmek üzere bıraktı.

Cara ve Anghus'un çiftlik evi ve Sorcha'nın onu götürdüğü kasabalar, insan konutlarıyla ilgili en fazla deneyim edindiği yerlerdi. Brádaigh evinin ne kadar küçük, sıkışık ya da izole olduğunu düşünmüş olursa olsun

-Kesinlikle yanılıyordu.

Ev, kuzeybatı köşesinde bir kulesi olan yüksek bir taş yapıydı. Kalın sarmaşıklar duvarlara yapışmış, pencerelerin ve mevsim sonu çiçekleriyle dolup taşan çiçek kutularının etrafını sarmıştı. Elmas desenli kurşunlu pencereler hafif öğleden sonra esintisini içeri almak için açılmıştı ve etraftaki havayı doyurucu yemek kokularıyla dolduruyordu.

En az üç katlıydı ve ön tarafında büyük, kemerli bir çift kapısı vardı. Çerçevenin etrafındaki taş dekoratif kaydırmalar kazınmıştı ve

Üzerine bir dizi zıplayan at heykeli yerleştirilmişti. Ev, Cara ve Anghus'un evinin üç ya da dört katı büyüklüğündeydi ve muhtemelen çok daha eskiydi, köşeleri yaşla yuvarlanmış ve ön avlunun kaldırım taşları iyice aşınmıştı. Mavi metal bir çatı taşların üzerine eğilmiş ve doğu tarafında geniş bir çalışma alanını kapsayacak şekilde uzanıyordu.

Ötede Orek, Sorcha'nın hakkında o kadar çok konuştuğu ahırları gördü. Cara ve Anghus'la birlikte kaldıkları ahır hayal ettiğini sanıyordu ama yine yanılmıştı.

Ev ne kadar büyükse, ahırlar da o kadar muazzamdı. Kolaylıkla beş kat daha uzun olan ve ikinci bir kattan bahseden eğimli bir çatıya sahip ahırlar uzaklara doğru uzanıyordu. Beş sürgülü kapıdan bir düzine insan ve çok daha fazla at geçerek ahırları çevreleyen çitlerle çevrili padoklara ya da batıdaki temizlenmiş tarlaya doğru yürüyordu.

Atölyeler, demirciler, mutfaklar ve barakaların yanı sıra keçiler, koyunlar ve eşekler gibi diğer çiftlik hayvanlarının bulunduğu küçük ağıllar gibi daha birçok küçük bina bölgeye yayılmıştı.

Hava Orek'in ciğerlerine doldu.

Evinin aslında kendi başına bir kasaba olduğunu hiç düşünmemişti.

Burnu sayısız koku arasından sıyrılmaya çalışırken gözlerinin arkasında bir baş ağrısına yol açtı. At ve sanayi kokularını keserek evin içine girdiklerinde minnettar oldu. İlk kez bir insan evinde olmanın tadını çıkaracak zamanı ancak bulabilmişti ki, ön salon olduğunu tahmin ettiği bir yere götürüldüler.

Evin her tarafı koyu renkli, zengin ahşaplarla kaplıydı ve cilalanarak parlatılmıştı. Yaklaşık bel hizasında duvarlar beyaz sıvaya dönüşüyordu ve birçoğu çerçeveli tablolar ve duvar halılarıyla süslenmişti. Duvarlar boyunca stratejik olarak yerleştirilmiş pirinç aplikler odaların çok karanlık olmasını engelliyordu, ancak Orek bunun portrelerdeki tüm gözlerin evin içinde ilerlerken kendisini takip etmesine neden olduğunu fark etti.

Annesinin çırpınan elleriyle gösterdiği yere paketleri bıraktı ve Sorcha'nın peşinden minder ve yastıklarla dolu bir kanepeye gitti. Bu oda güneye bakıyordu ve öğleden sonra ışığının çoğunu alıyordu. Her biri zengin mücevher tonlarında döşenmiş ve işlenmiş, aşırı doldurulmuş sandalyeler, koltuklar ve minderlerle doluydu. Doğu duvarında taştan bir şömine bulunuyordu ve şöminenin şöminesi çoğu ata ait olan ıvır zıvır ve biblolarla doluydu.

Aile odanın etrafına dizildi ve çok sayıda koltuk olmasına rağmen, Sorch'a'nın hikâyesinin devamını dinlemeyi bekleyen herkes orada olduğu için yine de kalabalık hissediliyordu.

Onu yanına oturması için aşağı çekti, kanep'e onun cüssesi altında uğursuzca gıcırdıyordu. Kıpırdamadan durdu, mobilyaların altlarında kırılacağı düşüncesiyle dehşete kapılmıştı.

Sorch'a, Orek'in onu kampta nasıl bulduğunu ve kaçışlarını anlatırken çok fazla nefes almamaya çalışarak yarım kulakla dinledi. Sorch'a hikâyesini öğleden sonra azalırken ve gölgeler uzarken anlattı.

Bu arada onlara küçük yiyecek tabakları, ekmek dilimleri, etler ve peynirler, Sorch'a'nın zeytin dediği iğrenç şeylerden oluşan kâseler ve hatta en sevdiği kuru kayısılardan bir avuç sunuldu. Bir ağız dolusu portakal meyvesinin etrafında nehri geçişlerinden ve köle tacirleriyle olan savaşılarından bahsetti. Orek'in tüm bunlar boyunca gösterdiği cesareti, özellikle de Silas'la olan mücadelesini övdü.

"Onu kaybettiğimi sandım ama çıkarmayı başardım," dedi göz kırparak ve kardeşlerini gülümsetti. Büyükleri de dahil olmak üzere hepsi onu dikkatle izledi. Hikâye ilerledikçe kardeşler yumuşamaya başladı, hatta daha adil olan Connor, en büyük erkek, Sorch'a'yı nasıl savunduğunu duyunca Orek'e minnettar bir bakış attı.

Onlara Cara ve Anghus'tan bahsetti, annesinin yardımlarına teşekkür etmek için bir şeyler gönderme önerisine koro halinde onay geldi. Annesi kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Onlara bir at göndereceğiz," dedi.

"*Bütün bir atı* gönderemezsin," diye alay etti mağrur kız kardeş. Maeve.

"Yapabilirim ve yapacağım. İlk çocuğum için her şeyi yaparım." Sorch'a'nın çilli yanağını şefkatle okşadı. "Sen yarın bir at seç, biz de onlara gönderelim."

Sorch'a sırtarak, "Evet anne," dedi.

Hikayesinde mağaralara ulaştığında, kaplıcalar hakkında her şeyi anlattı ama Orek'le orada ne yaptıklarını anlatmadı. Aslında, hikâyesi o noktadan sonra çok daha az ayrıntılı hale geldi. Belki yolculuklarının ilk ayaklarından daha az heyecanlıydı ama Orek'in hayatının en güzel günleriydi.

Yine de, Sorch'a'nın ayrıntıları açıklamamasına minnettardı, bunları saklamak istiyordu. Sorch'a'nın hikâye anlatımındaki değişikliği fark eden ebeveynlerin ve büyük kardeşlerin birbirlerine bakışlarını kaçırmadı.

Manzarayı tanıdığını, neredeyse evde olduğunu nasıl anladığını anlatırken hikayesi sona erdi.

Sözlerini bitirdiğinde boşluğu çınlayan bir sessizlik doldurdu, olan biten her şeyin gerçeği susuz topraktaki su gibi içlerine işlerken ailesi onlara göz kırptı. Gözlerinde yeni bir ışık parlıyordu, sanki hepsi Sorcha'nın gerçekten karşılarında oturduğuna, geri döndüğüne nihayet inanmışlardı.

Herkes aynı anda konuşarak sorular sordu ve Sorcha gülerek ellerini teslimiyetle salladı.

"Kaderler, teker, sizi çakal sürüsü!"

Keskin bir ıslık herkesi susturdu ve aile, şömineye yaslanmış olan babaya baktı. Parmaklarının arasında piposunu çeviren kızına bakarken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bunu derhal Lord Darrow'a anlatmalıyız. Darrowlands'daki köleler, buna katlanamazlar. İhtiyacımız olacak-"

"İhtiyaçları olan şey akşam yemeği ve iyi bir gece uykusu," dedi anne sandalyesinden kalkarak. Sorcha'ya göz kırptı. "En sevdiğinden yaptım, tatlım. Sanki akşam yemeğinde evde olacağını biliyordum." Hem onun hem de Sorcha'nın bakışları sulandı.

"Bunu neredeyse her gün yaptın," diye mırıldandı

Maeve. "İşe de yaradı, değil mi?"

"Aoife," diye kandırdı babası, "bu önemli. Bekleyemez."

"Evet, olabilir. Darrow'a bunu bildiren bir atlı gönderin ama onlara dinlenmeleri için birkaç gün verin. Daha yeni döndüler."

Anne ve baba salonun diğer ucundan birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti, sonunda baba sertçe başını salladı.

"Akşam yemeği, biraz dinlenme ve sonra Dundúran'a doğru yola çıkıyoruz."

Anne onaylamak için elini salladı ve ardından evin diğer tarafına doğru çocuklardan oluşan bir geçit törenine önderlik etti. Orek, Darrah'ı en küçük kızın elinden aldı ve yavrunun hafif, tüylü ağırlığının tanıdık rahatlığını tekrar avucunda hissettiği için şükretti.

Sorcha ayağa kalktı ve Orek'i de yanına çekti. Kolunu ovuşturarak ona dikkatle baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

Babasının keskin bakışları altında boğazı düğümlenen Orek başını salladı.

Kadının kendisini evin derinliklerine doğru çekmesine izin verdi. Tuzlu kokular daha da yoğunlaştı ve büyük bir taş mutfakın önünden geçtiler, fırınlardan gelen sıcaklık salona yayılıyordu. Kirişlerden kuruması için ot yaprakları sarkıyordu ve asılı tencereler yanan bir ocağın üzerinde fokurduyordu. Yakınlardaki bir fırın turuncu renkte parlıyordu ve anne durup kalın bir çift eldiven giydi ve bir

taze bir somun ekmeği çıkarmak için düz başlı bir alet.

Orek, mutfağın yanındaki aile yemek odası olması gereken yere götürüldü. Birbiriyle uyumsuz sandalyelerle çevrili uzun bir masa, toprak tabaklarla donatılmıştı. İki küçük vazoda solmaya yüz tutmuş kır çiçekleri ve lavanta dalları duruyordu.

Kardeşlerin hepsi her yemekte aynı yerde oturmanın verdiği bir rahatlıkla yerlerini bulmuştu. Sorch'a onları uzak tarafa götürdü, Connor'ın yanına oturdu ve Orek'e yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Orek yerleşirken sandalye de gıcırdadı.

Ancak anne ve Maeve'in tencereler dolusu yemek getirmesiyle gürültü kısa sürede bastırıldı. Orek'in a karnının gurultusu bile Brdaigh'lerin yemeğe hücum etmesinin gürültüsünden duyulmuyordu.

Biraz zaman aldı ama sonunda herkesin tabağı yemekle doldu.

"Rakunların masaya gelmesine izin veriliyor mu?" diye sordu Blaire masanın karşısından, Darrah'nın bir penesinin masa üstünde Orek'in tabağını aramak için tırmalayışını eğlenerek izliyordu.

"Olmazsa yaygara koparır," diye güldü Sorch'a.

Baba homurdandı ama Orek, Darrah'ın kucağında mutlu ve sessiz kalmasını sağlayarak yavruya sürekli buharda pişmiş havuç ve ekmek verdi.

Akşam yemeği kısa sürede bir dizi soruya dönüştü. Sorch'a'nın yolculukları boyunca yaşadıkları olayları takip eden düzenli hikâyesinin yapısı kaybolmuştu. Ne yedikleri, hangi kasabaları gördükleri ve Darrah'ı nerede buldukları gibi sorular dört bir yandan üzerlerine geliyordu. En Keeley, Orek'in sirenler hakkında bildiği her şeyi öğrenmek konusunda çok ciddi idi. En küçük ocuk Calum, güneye doğru uçan kuşları ve Orek'in onların g düzenleri hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu. Connor bir ork klanında yaşamın nasıl olduğunu, Niall ise orkların erkekler kadar büyük olduklarının doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Sorular etrafında dönüyor, onu bir akıntı gibi sürüklüyor ve soluk soluğa bırakıyordu. Sorch'a soruları yanıtlamak için elinden geleni yaptı ama ancak annesi herkesin yemek için onları bir süreliğine yalnız bırakmasını söylediğinde yemeklerini yiyebildiler.

Orek için yavaş bir süreçti, atal ve kaşık onunki gibi ellere göre değildi. Gümüşü özenle tuttu, fazla çaba harcamadan ikiye ayrılacağından endişeleniyordu. Göz ucuyla Sorch'a'yı izledi, hangi kaşığı kullanıyorsa

yemeğin hangi kısmını yaparsa yapsın. Orklar barbar değildi, kaşık ve çatalları vardı ama çoğaltma ihtiyacı hissetmiyorlardı. Ve bir kaseyi yüzüne doğru tutmaya alışkın olduğundan, yemeği küçük, çatal büyüklüğünde ısırıklarla yemeye ve tabağı masanın üzerinde bırakmaya bırakıldı.

Farklı kardeşlerinin onu izlediğini hissedebiliyordu, özellikle de Maeve'in değerlendirici bakışlarını, ama onları görmezden gelmeye çalıştı, karnını sıcak erişte ve etle doldurdu ve bunun içini biraz olsun rahatlatmasını umdu.

Yaklaşan geceyle birlikte ev karanlığa gömüldüğünde mumlar yakıldı ve anne her midenin bir dilim sıcak elmalı turtayla tıka basa dolu olduğundan emin oldu. Tatlı şeylerden fazla hoşlanmamasına rağmen Orek hepsini yedi, baharatlı tarçın ve sıcak, tereyağlı kabuk hoşuna gitti.

Annesi küçükleri yatağa gönderdiğinde minnettar oldu ve Orek ile Sorch'a'nın da gitmesi gerektiğine karar verdi. Gün çok şey getirmişti ve her uzun saatin eşinin yüzünde ağırlaştığını, gözlerinin derinleşen gecede uykuya daldığını gördü.

Annesi, Sorch'a'nın buklelerinin bir kısmını kulağının arkasına iterek, "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun," dedi.

Kardeşler üst kattaki odalarına doğru ilerlerken Sorch'a uzun uzun kucaklandı ve hızlı hızlı öpüldü. Connor ve Niall, Orek'in elini sıktı.

"Kız kardeşimi sağ salim geri getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Connor. Orek başıyla onayladı.

Çantaları ve Darrah'ı aldıktan sonra, yukarı çıkma sırası onlara gelmişti.

"Güneydeki yatak odasını hazırlayabilirim. Ya da daha rahat olacaksa kule odasını," diye önerdi anne, babasıyla birlikte onları merdivenlere kadar takip ederken.

"Orek benimle yatacak. O...o benim."

Bu açıklama şaşkın bir sessizlikle karşılandı ve dönüp baktıklarında anne ve babasının ağzı açık bir şekilde onlara baktığını gördüler. Annenin ağzı incelmış, babanın ise yeniden kızarmıştı.

"Sorch'a, sanmıyorum-" diye denedi babası.

"Bir aydan fazla bir süredir birlikte vahşi doğadayız baba," diye hatırlattı ona nazikçe.

"Evet, ama..."

"Biz sadece düşünmüyoruz..."

Sorcha'nın irkildiğini hisseden Orek yarım adım öne çıkarak ailesinin dikkatini çekti.

"Kızınızla birlikte olmak benim için hayatımın en büyük onuru," dedi onlara. "Benim için önemli olan tek şey onun mutluluğu ve güvenliğidir."

Ebeveynler şaşkınlıkla ona göz kırptı ve Sorcha bu fırsatı onları aceleyle merdivenlerden yukarı çıkardı. Dar bir koridordan sağdaki son kapıya doğru ilerlerken meraklı gözler çatlak kapılardan içeri bakıyordu.

Kapı açıldı, küçük şöminede ateş yakılmıştı bile. Oda büyük değildi, Cara ve Angus'un ahırında paylaştıkları ahırın iki katı kadardı ve kalın bir yorgan ve oymalı meşe yatak başlığıyla süslenmiş bir yatak, demir işlemeli bir sandık, kitap ve ıvır zıvırla dolu raflar, bir masa ve sandalye ve örgülü bir halıyla doluydu. İkisi içerideyken neredeyse hiç yer kalmamıştı.

Sorcha onu içeri aldı ve kapıyı arkalarından kapatırken çantalarını zemindeki tek boş yere bıraktı.

Kapalı kapıya ve rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. Ona attığı bakışta kocaman gözler ve yorgun bir eğlence vardı.

"Hayatta kaldık," diye usulca güldü.

"Sadece birazcık."

"Çok iyi iş çıkardınız. Çok fazla olduklarını biliyorum."

"Geri döndüğün için çok mutlular." Ailesinin onu ne kadar çok sevdiği belliydi. Bugün onları izlerken, ailenin bir parçasının eksik olduğunu ve Sorcha'nın oraya mükemmel bir şekilde uyduğunu anlamıştı. Yeniden bir bütün olmuşlardı.

Hiç Orek bunu anlıyordu. Sorcha onu bir bütün haline getirmişti.

"Nasılsınız? Eminim başka soruları da olacaktır."

"Beni her şeyinizle iyi hazırladınız."

Gülümsemesi derinleşti ve odayı geçip ona doğru yürümek için ayağa kalktı; sadece iki adım. Kolları kolaylıkla ona dolandı ve onu kendine çekti. Burada, onun odasında olmak hoşuna gitmişti. Evet, küçüktü ama sessizdi ve hafif de olsa onun kokusunu taşıyordu.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"Her şeyi yaparım dostum," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Sorcha kollarını Orek'in boynuna doladı ve Orek onu kucağına alarak ayak parmaklarının sallanmasına izin verdi. Başka pek bir şey yapamayacak kadar yorgun olduklarından, elbiselerini çıkarırken öpücükler ve yumuşak dokunuşlarla yetindiler.

Giysiler. O sabah aynı elbiseleri bağladığını ve onları çözerken ortamın ne kadar farklı olduğunu düşünmek tuhaftı.

Sorcha sandıktan yumuşak bir gecelik çıkardı. Kabarık kolları ve düşük yakası boyunca uzanan bir kurdelesı olan güzel bir şeydi. Ateşin yumuşak ışığında neredeyse şeffaftı ve Sorcha'nın kalçalarını ve aralarındaki koyu renkli sazları görmesini sağlıyordu.

Kadın onu yatağa doğru çektiğinde, diğer tüm mobilyaların gıcırtısını hatırlayarak yataktan emin olamadı.

"Bir yuva yapabiliriz," diye önerdi. Yerde geçirdiği bir ömürden sonra döşeme tahtaları onu pek rahatsız etmezdi.

"Belki yarın. Bu gece bir yatağa ihtiyacım var." Yatak örtülerini geri çekti ve boş alanı okşadı -ki bu alan onun cüssesi için pek yeterli görünmüyordu.

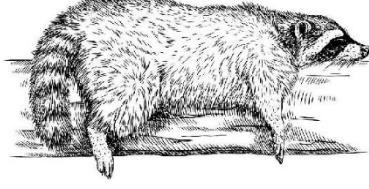
Darrah'ı yatağın yanındaki sandalyeye bir minder ve battaniye ile yerleştirdikten sonra, Orek kendini dikkatlice yorganın altına soktu. Yatak onun ağırlığıyla yer değiştirdi ama o yatağa girince yerleşti.

Adam yattığında ona çok az yer kalmıştı ama Sorcha mutlu bir şekilde mırıldanmakla yetindi ve adamın yanına yerleşirken yorganı üzerlerine çekti. Neredeyse tamamen onun üzerine uzanmıştı, başı onun göğsündeydi ve bacakları onunkilere dolanmıştı ama Orek bundan memnundu. Uyuma alanı dar olsa da, eşini yakınında tuttuğu sürece idare edebilirdi.

Sorcha neredeyse anında uykuya daldı, nefes alış verişı düzgün ve yumuşaktı ama Orek'in yorgunluktan bitap düşmesine rağmen uykuya dalması çok daha uzun sürdü. Ev sessizleşmişti. Çok sessizdi. Geceleri ormanda bolca ses ve ara sıra serinletici bir esinti olurdu.

Onu mümkün olduğunca az itip kakan Orek, çantasından kürklerden birini çıkarıp üzerlerine attı, sıcak tutması için değil ama ağırlığı ve kokusu için. Kürkü burnuna doğru çekti, tanıdık his ve kokularla rahatladı.

Sorcha ona sarılmış ve yatağında güvende, uykusunda memnun bir şekilde mırıldanırken sonunda sakinleşebildi.

Orek uyandığında eşinin saçları ağzındaydı ve parmaklarına dolanmıştı. Yine de bundan memnundu, tanıdık koku ve yumuşaklık etrafındaki gariplik karşısında dimdik durmaktan alıkoyuyordu. Dört duvar. Durgun hava. Her hareketinde gıcırdayan bir yatak.

En azından birkaç saat uyuduğunu iddia etmişti; gri şafak odanın iki penceresinden sızarak odayı renksiz bir ışığa boğuyordu.

Orek yorgun eşinin altından dikkatlice kalktı ve kürkü üzerine sımsıkı yapışmış bir şekilde onu yeniden düzene soktu. Orek'in bıraktığı sıcak yere kıvrıldı ve iç çekti.

Sorcha'nın uykusu pek hafif sayılmazdı ama normalde bu sayede uyanırdı. Arkadaşı yolculuktan yeniden bir araya gelmekten bitkin düşmüştü; uzun bir avdan dönüp nihayet kendi çadırında uyumanın keyfini biliyordu.

Uykudaki yüzü o kadar mükemmeldi ki, eğilip yanağından öpmek zorunda kaldı. Sıcak, güvende ve uyuyor; bununla yetinmekten fazlasını yapabiliyordu.

Orek temiz bir gömlek ve sütyen giydi, sonra da botlarını ve ceketini çıkardı ama diğer derilerini geride bıraktı. Bu onu garip bir şekilde çıplak ve savunmasız hissettirdi ve eli en azından baltasını yanına bağlamak için kaşındı. Ama burası onun ailesinin eviydi. Burada tehlike yoktu.

Ve yine de köle tacirleri tarafından kapısının önünde kaçırıldı.

Kemerindeki kılıfında güvenle sakladığı av bıçağını seçti.

Darrah'ı kaptığı gibi sessizce odadan çıktı ve koridordaki diğer tüm kapalı kapıları geçerek aşağı indi. Zemin kata inerken adımları sessizdi ve orayı da sessiz ve hareketsiz buldu.

Gerçi...

Evin ayak sesleri ve sinirli bir homurtu ona doğru yol aldı.

Ön kapıda durdu, ne yapacağından emin değildi. Bölgede çok fazla insan gözü olmadan tekrar dolaşmak, yönünü bulmak ve belki de Darrah için yiyecek bir şeyler bulmak istiyordu, böylece masada tekrar bu kadar aç olmayacaktı. Ormanın kokusu ve esintinin teninde bıraktığı his de cezbediciydi.

Kısa süre sonra kapıda ona kardeşlerden biri, küçük çocuk Calum eşlik etti. Orek'i görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı, taşıdığı tuhaf şeyler kollarında sallanırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tüm kardeşleri arasında Sorcha'ya en çok benzeyeni buydu. Kahverengi saçlarının sık buklelerini paylaşıyorlardı ve sadece burunlarında ve yanaklarında birkaç tane olan diğer kardeşlerinin aksine, Calum ve Sorcha'nın her ikisinin de yüzlerinde ve göğüslerinde çiller vardı.

Çocuk artık tam olarak bir çocuk değildi, bunun için fazla uzun ve iriydi ama yine de bir yetişkin değildi. Eğer kardeşleri ve babasının söyledikleri doğruysa, omuzları hâlâ biraz genişlemişti ve muhtemelen biraz daha boy atacaktı.

Çocuk merakla gözlerini kırıştırarak, "Günaydın," dedi. "Günaydın."

"Sen de mi erken

kalkıyorsun?"

"Evet."

"Dünden anladığım kadarıyla deneyimli bir iz sürücüsün," dedi Orek'i hazırlıksız yakalayarak.

"Evet, öyleyim."

"Benimle gelmek ister misin?" Taşıdığı her şeyi, bir dizi kitap, alet ve edevatı havaya kaldırdı. "Gölün aşağısındaki vahşi yaşam üzerine çalışmalar yapıyorum. Gözlem yapmak için en iyi zamanın şafak vakti olduğunu gördüm. Bir ormancı olarak senin görüşlerine değer veriyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpma sırası Orek'teydi.

Gri şafak ışığında bile çocuğun yanaklarının pembeleşmeye başladığını görebiliyordu. "Yani, eğer yapacak başka bir işin yoksa..."

". "

Sorcha'nın klanındaki yerini kazanmaya onun ailesini öğrenmekle başladı. Küçük kardeşlerden birinin başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü. Ve o

dışarı çıkmak istemişti.

"Oh. Oh! Mükemmel! O zaman beni takip edin."

Çocuk kocaman bir sırtışıla Orek'i ön kapıdan geçirip puslu bir sabaha çıkardı. Calum'un tuhaf eşyalarından bazılarını taşımayı teklif etti ve memnuniyetle birkaç kitap ve katlanabilir bir olta uzattı. Darrah çocuğun omzuna atlayıp gevezelik ederken, Calum'un daha da büyük bir sırtışıla gülmesine neden olan bu alete hayretle baktı.

"Büyüleyici," dedi Calum, Darrah'ın burnuna vurarak. "Peki, Taş Derili Orek, güney geyiklerinin göç yolları hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Sorcha sırt üstü yuvarlandı ve uzun bir esnemenin ve çene çatlatan bir esnemenin tadını çıkardı. Ayak parmaklarını büktü ve açtı, teni yatağının tanıdık yumuşaklığına sürtündü.

Ben .

şurup gibi tatlı olduğunu düşündü, ve mutluluk içinde iç çekti.

Umarım bugün onlar-

Sorcha gözlerini açtığı anda kendini odasında yalnız buldu. Tıpkı burada uyandığı her seferde olduğu gibi. Nabızı zonklıyor, mide bulantısı onu tehdit ediyordu; *acaba tüm bunlar sadece bir rüya mıydı?*

Parmaklarını yumruk yaptı ve sonunda kafası karışan zihni kendine geldi. Orek'in büyük kürklerinden biri onun üzerine serilmişti ve ikisinin de çantaları yatağın yanında bıraktığı yerde duruyordu. Darrah'nın yastığı boştu ama hâlâ kürklü bedeninin izleri vardı.

Elini göğsüne bastırarak çılgın kalbinin yavaşlamasını diledi. *Rüya değildi.*

Odasına bakarken gerçeküstü bir duyguya kapılmaktan kendini alamadı.

Ben . Ve yanımda bir yarı ork getirdim.

Karnı sadece sabah açlığıyla değil, *heyecanla* da sıkıştı.

Ona *her şeyi* göstermek istiyordu.

Sonunda kendini yataktan dışarı atan Sorcha, küçük ocağın soğuduğunu ve parlak sabah güneşinin pencerelerden içeri süzüldüğünü fark .

Fates, uzun bu kadar uzun süre uyumamıştı.

Yeniden kendi giysilerinin içine girmenin kendine has küçük bir keyfi vardı. Onca yürüyüşten ve sebze çorbası yemeklerinden sonra sütyenlerinin biraz daha sıkı bağcıklara ihtiyacı vardı ama yine de hepsi tanıdık dokular ve ağırlıktaydı. Kendine ait sert kumaştan askı seti büyük bir zevkti, sırtı ve göğüsleri uygun destekle neredeyse iç çekiyordu.

Aniden biraz gerginleşerek ellerini ortasından aşağı doğru düzeltti. Bulmayı başardığı giysiler gayet iyiydi ve çoğunu saklamak niyetindeydi ama hepsi krem ve kahverengiydi. Sorch'a yeşilleri, zengin bordoları ve şarap morlarını severdi. Tenine ve rengine uygun derin renkleri. Elbiselerindeki, çoğunu kendisinin yaptığı, kıvrımlı çiçekler ve meyvelerle süslü işlemeleri çok severdi.

En sevdiği kıyafetlerini giydiğini fark etti; kabarık yeşil gömleğini, kalçalarını ve uyluklarını tam olarak saran en yumuşak sütyenini, arka tarafını harika gösteren hafif topuklu botlarını.

Onun için güzel görünmek istiyorum.

Sorch'a kızardı. Buçukluğu onun her zaman güzel olduğunu düşünürdü ve onun en sevdiği şeyin çıplaklığı olduğunu anlamak için büyük bir zekâya sahip olmak gerekmiyordu. Yine de kendi kıyafetleri içinde kendini güzel ve rahat hissediyordu.

Orek'i ve kahvaltıyı bulmak için aşağıya indi.

Onu ön odaların hiçbirinde bulamadı. Aslında, mutfığa gidene kadar kimseyi bulamadı. Sofie Teyzesini annesi ve Maeve ile çay içerken gördüğünde sevinçten çığlık attı.

Sofie onu hemen kollarına aldı, Sorch'a'yı bitki ve lavanta kokusuyla . Aoife'in dolgun kıvrımlarına kıyasla söğüt gibi olmasına rağmen, Sofie en sıkı, en kaburgaları kıran sarılmaları yaptı. Sorch'a'nın yüzünü kuru, bronzlaşmış ellerinin arasına alıp ona bakmadan önce neredeyse Sorch'a'nın nefesini kesiyordu.

"Şu haline bak!" dedi. "Bizi çok korkuttun." Onu biraz daha az sıkıca sarılmak için kendine çekerek Sorch'a'yı kollarında salladı. "Seni özledik Filiz."

"Ben de seni özledim. Elimden geldiğince çabuk eve geldim."

Sofie eğlenen bir ses çıkardı ve Sorch'a'ya alaycı bir sırıtış fırlatmak için geri çekildi. "Oh, bunu bilemem. Eve getirdiğin erkeği gördüm. Acele etmediğin için seni suçlayamam."

Aoife kıkırdadı ve Maeve homurdandı ama Sorch'a onları duymazdan geldi.

"Orek'i gördün mü? Nerede o?"

Sofie başını salladı. "Buraya gelirken onu gördüm. Calum bir şekilde onu doğa dersleri vermeye ikna etmiş. Gölden dönmüşler ve Blaire ve Keeley'i de yanlarına alarak tekrar yola çıkmışlar. Bu ikisi ilginç hiçbir şeyi kaçırmazlar."

Orek'in en küçük üç kardeşiyle dolup taşıdığını düşününce ağzında yumuşak bir gülümseme belirdi. Hepsi de cana yakın, nazik yavrulardı ve her birinin kendine has tuhaflıkları ve ilgi alanları vardı. Calum genellikle bir kitaba gömülmüş halde bulunabilirdi - dışarıda ilgisini çeken şeyleri araştırmadığı zamanlarda. Blaire sık sık ona eşlik ederdi, çoğunlukla çiçek toplamak ve o örneklerini toplarken oturup şiir ve roman okumak için. Ve Keeley. Keeley bir insanın içindeki güneş ışığıydı, her zaman zıplardı, kiminle birlikte olursa olsun mutlu olurdu.

Onun bu üçüyle hızlı arkadaş olması konusunda hiçbir endişesi yoktu. Şüphesiz hepsinin bugün bir noktada ona saldırıp daha fazla soru sormak için kendi planları vardı.

gereken üç büyük kardeşiydi.

Maeve, Sorch'a'nın yaptıklarından -kıyafet seçimlerinden, hobilerinden, şakalarından- hiç hoşlanmıyordu. Sorch'a bunun kendisini etkilemesine izin vermedi; Maeve keskin dişlere ve pençelere sahipti ama nadiren ısırırdı.

Gerçi yaşı ilerledikçe şans ısırıkları canını yakmaya başlamıştı. "Gel biraz kahvaltı et," dedi annesi, onu el sallayarak Mutfak.

Sorch'a bir tabureye oturmuş, annesi tabağına etli börek, pastırma ve meyve doldururken mutlulukla mırıldanıyordu.

Aoife göz kırparak, "Birisi uyumaya karar verdiğinden beri artık sıcak değil," dedi. "Yine de bu kez kesinlikle affedebileceğimizi düşünüyorum."

Yemeği mideye indirdi, annesinin yemeklerinin lezzeti diline dolandı. *İşte evinin tadı böyle bir şeydi.* Diğer tüm kasabalarda ve pazarlarda bunu bulmaya çalışıyordu ama kıyaslanamazlardı.

Sorch'a yemeğini yerken diğer kadınlar da onun etrafında sohbet ediyor, çaylarını içiyorlardı. Ona uzaktayken neler kaçırdığını anlattılar. Connor ve Niall'ın o yokken Darrowlands'a yeniden atanmayı nasıl istediklerini ve babalarının köle tacirlerinin kökünü kazıma davasını sürdürmeye nasıl yardım etmeyi planladıklarını anlattılar.

Maeve, Gleanná'daki akademilerden birine girmeye hazırlanmak için birkaç âlimden ders almaya başlamıştı. Sorch'a ona pek inanmamıştı.

Maeve öğretmen olmaktan söz ettiğinde kız kardeşi çok etkilenmiş ve Maeve'in bir sonraki adımı atmasından gurur duymuştu. Her ne kadar kibirli ve kendini beğenmiş biri olsa da Maeve çocukları her zaman sevmişti.

Muhtemelen ona yaltaklandıkları içindir, diye düşündü Sorcha, bu ilk kez olmuyordu.

Onun yokluğu onlar için zor olsa da küçük çocuklar okula devam etmişti. Aoife belli ki henüz bu konuda konuşmak istemiyordu, ama birkaç kelimeyle onun ortadan kayboluşunun hepsini ne kadar yıkıma uğrattığını ifade etti.

"Baban bir hafta boyunca uyumadı," dedi Aoife. "Kendinden geçmişti."

Kahvaltısı midesinde ağırlaşmıştı. Bu konuda ne hissedeceğinden tam olarak emin değildi. Elbette babasını seviyordu ve onun kayboluşundan duyduğu üzüntüye şaşırmamıştı -her babanın vereceğı tepki gibi. Ama babasının acısının kızının kaybından mı yoksa gururunun incinmesinden mi kaynaklandığını merak ederek içini acıtan bir şüpheye engel olamıyordu.

Bununla mücadele etmek için yaptığı onca şeyden sonra, Sör Ciaran'ın kendi kızı evinin yakınlarında köle tacirleri tarafından kaçırıldı.

Maeve'in "Orkla ne yapmak istiyorsun, Sorcha?" diye sorduğunu duyana kadar zihni bu düşünceyle kemirilmiş, konuşmaya pek dikkat etmemişti.

Başını kaldırdığında kendisini dikkatle izleyen üç çift gözle karşılaştı. "Ne demek istiyorsun, onunla ne yapacaksın?"

"Onunla evlenecek misin?"

Yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Emin değilim. Orkların bizim gibi evlilikleri yoktur. Ama ejderhalar ve mantikorlar gibi bir eş bağı kuruyorlar."

Cevap mutfakta ağır bir şekilde asılı kaldı, ailesi ona bakıyordu - teyzesi şaşkınlık içinde, annesi şok içinde ve kız kardeşi zayıf bir şekilde gizlenmiş iğrenme içinde.

"Sen onun *eşi misin?*" Maeve sanki bu bir hakaretmiş gibi ağzından kaçırıldı. "Evet."

Aoife inleyerek elindeki bardağı yere bıraktı. "Sorcha, tatlım, o güçlü, nazik bir genç adama benziyor. Ama onunla *evlenmek-evlenmek* mi?"

"Bu iş çoktan halledildi," dedi Sorcha, içi giderek artan bir kızgınlıkla burkulurken bile sözlerini sakın tutmaya özen göstererek. "Onun için, ben onun eşiyim."

Kefalet belirlendi."

"Onun için belki. Peki ya ne istiyorsun? Kendini kapana kısıtıramazsın-"

"*Onu* istiyorum anne. O tanıdığım en iyi adam."

"Seni suçlayamam, o omuzları ben de gördüm," diye mırıldandı Sofie kupasına doğru.

"Ama o bir insan değil, bir *ork*!" Maeve çığlık attı.

"Sadece onu *tanımıyoruz*, tatlım," dedi annesi.

"O zaman onu tanıyın. Şimdiye kadar tüm sorularınızı yanıtlamakta oldukça başarılı oldu."

Kadınların hepsi ona göz kırptı ve SORCHA ayağa kalkmadan önce bu arayışını ve ellerini peçeteye silmek için kullandı. Annesiyle arasındaki mesafeyi kapattı ve Aoife'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Ama bu konuda bana güvenmelisin." "Daha önce hiç kimseye bu şekilde gerçek bir ilgi göstermemiştin. Hayır.

en azından saklamak için."

"Biliyorum. Doğru kişiyi bulamamıştım."

"Peki doğru kişi o mu?" diye sordu Sofie.

SORCHA gülümsedi. "Evet. Her yönden haklı."

Maeve boğulur gibi bir ses çıkardı ve annelerinin yüzü neredeyse mosmor oldu. "Ama SORCHA-"

"Hayır, anne. Babamın ve senin onu bulup seçmenizde bir rolünüz olmamasından hoşlanmadığınızı biliyorum. Ama büyükannem babamı sizin için bulmadı."

Sofie bir kahkaha attı. "gelse onu gönderirdi!"

Annesi onun ellerini sıktı. "Onun sizin hayatına nasıl uyduğunu anlamıyorum, tatlım. Buradaki her şey... onun hayatından çok farklı olmalı."

SORCHA annesinin gerçekte ne dediğini bildiği için hemen karşılık vermeyi yuttu. Ciaran, tanıştıklarında Aoife'in hayatına pek uyum sağlayamamıştı.

-Babası da bir buçukluk değil, bir . Gerçi anne ve babası için bunun bir önemi yoktu, çünkü birbirlerine aşıklardı ve bir süre için bu yeterliydi. Ama hayatları, hedefleri farklıydı ve her ne kadar idare etseler ve bağımsızlıklarından memnun görünseler de, bu çoğu zaman ayrı yaşadıkları bir hayat anlamına geliyordu.

Uzun bir süre boyunca sadece SORCHA ve Aoife vardı. SORCHA tekti

Connor, Niall, Maeve ve Blaire'in doğumlarında annesini görmek için. Ciaran sadece en büyük ve en küçük çocuklarının doğumlarında hazır bulunmuştu, sonuncusu da bir yaradan dolayı iyileşmekte olduğu içindi.

Bir seyisin tüm paralarını çalıp gece vakti kaçmasının ardından ahırları neredeyse harabeye döndüğünde, annesinin gözyaşlarını silen ve seyislerine tekrar ödeme yapabilecek duruma gelene kadar atların eğitilmesine yardım eden Sorch'a oldu. Hâlâ en zor atları eğitme görevini üstleniyor, seyisleri ve ahır görevlilerini serbest bırakarak işlerin akmasını sağlıyordu.

Tarlalarını ve meyve bahçelerini yanıklık vurduğunda, bir sonraki hasat kadar geçimlerini sağlayan Sorch'a ve Aoife'ydi. Kardeşleri çok küçükken, Aoife uyuyabilsin diye onlara bakan Sorch'a'ydı. Kabus gördüklerinde, rahatlamak için Sorch'a'nın yatağına tırmanırlardı. Blaire'in doğumu onu ve Aoife'ı neredeyse öldürecekken, tüm bunlar boyunca annesini emzirenler Sorch'a ve Sofie olmuş, Aoife yaşam savaşı verirken küçük Blaire ile uykusuz geceler geçirmişlerdi.

Annesi ciddileşmiş gözlerle ona baktığında, kendi gözleriyle aynı tonda ve şekilde olan gözlerle, Sorch'a anladı.

Kendine, ortak olmayacak bir eş almayacağına dair yemin etmişti. Belki ailesinin düzeni bazen işlerine yarıyordu ve birbirlerini hâlâ derinden sevdiklerini biliyordu ama kendi hikâyesi için istediği bu değildi.

"Orek sadıktır, anne. O iyi bir adam. Bir hayat kurmak ve bir yere ait olmak istiyor."

Aoife düşünceli bir mırıltı çıkardı.

Sofie mutfak penceresinden dışarı bakarken, "Vay, vay, yakışıklı yeşil adamınızdan bahsetmişken," dedi.

Sorch'a annesinin omzunun üstünden bakınca Orek'in en küçük kardeşleriyle birlikte ormandan çıktığını gördü, sepetlerle yüklenmişti ve Darrah başının üstünde oturuyordu.

Gülümsemesini engelleyemedi. Onun görüntüsü konuşmanın yarattığı hayal kırıklığının bir kısmını gidermeye yardımcı oldu ve annesine sarılmak için geri döndü.

"Bir yolunu , anne." "Pekala, tatlım."

Daha fazla bekleyemeyen Sorch'a hızlıca vedalaştı ve geri dönen grubu karşılamak için mutfak kapısından aceleyle çıktı.

Kardeşleri ellerinde sepetler ve kitaplar sallayarak yüksek sesle gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Calum ve Keeley'nin saçlarından yapraklar sarkıyordu ve Darrah patilerini yalayarak Sorch'a'ya nerede olduklarına dair iyi bir fikir veriyordu.

"Sorch'a!" diye bağırdı Keeley onun geldiğini görünce.

Keeley ona doğru koşup küçük kollarını Sorch'a'nın kalçalarına doladığında çarpmaya hazırlandı.

"Gördüğüm kadarıyla dut çalılıklarına gitmişsin." Keeley'nin altın rengi buklelerinden birkaç yaprak kopardı.

"Uh-huh! Sonuncusunu da yakaladık!" dedi mor bir gülümsemeye.

Calum ve Blaire utangaç bir şekilde kızardılar ama gülümsemelerini bastıramadılar.

Keeley sonunda onu bıraktığında, Sorch'a yakışıklı buçukluğuna doğru adım attı ve parlak sonbahar sabahında ona hayranlıkla baktı. Kollarını adamın ortasına dolayarak ona sıkıca sarılırken, adam taze ve hafif tatlı kokuyordu.

Saçlarına sıcak bir öpücük kondurdu. "Günaydın dostum," diye gürledi.

"Günaydın aşkım," dedi ve onu öpmek için parmak uçlarına kalktı Herkesin görmesi için bahçede. "Şunları kaldıralım, sonra sana *her şeyi* göstermek istiyorum."

Orek Sorch'a'nın evini tam olarak tarif ettiği gibi buldu. Ölçeği anlayamamış olabilirdi ama renkler, kokular, çevre tam da onun hayal ettiği gibiydi. Onu ahırlara götürdü, farklı atlarla, seyislerle ve seyislerle tanıştırdı. İnsanlar şaşkınlıkla bakıyorlardı ama atlar uysaldı -özellikle de bir avuç tatlı saman ve havuçla cömert davrandığı için.

Ona avluyu, demirhaneleri, otlakları ve bahçeleri gösterdi. Öğleden sonrayı elma bahçeleri arasında gezinerek ve bahçenin içinden geçen dereyi takip ederek geçirdiler. Bir sonraki mülkle sınırı belirleyen bir kayayı işaret etti, sonra parmağını dudaklarına götürdü ve jeot bulmak için en sevdiği yeri göstermek için onu karşıya çekti.

Gün duyular için bir ziyafetti ve bazen Orek kendini aşırı yorgun hissediyordu - yine de hiçbir şeyi değıştirmezdı. Gençler heyecanlı ve konuşkandı,

Onlardan aile ve ahırların işleyişı hakkında çok şey öğrenmek için fazla konuşmasına gerek yoktu. Onların arkadaşlığından hoşlanıyordu. Ve arkadaşı ortaya çıktığında gün daha da güzelleşmişti.

Kendi kıyafetlerini giymiş, iyice dinlenmiş ve kocaman gülümsüyordu; parlak bukleleri ve ışıltılı gözleriyle bir hayal gibiydi. Onu öptüğüne, bahçede herkesin önünde sahiplendiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu. Gençler kıkırdayıp kızarmış ve Sorcha onu elinden tutup götürmüştü. Öğleden sonrayı onunla geçirmek sinirlerini yatıştırmıştı ve Sorcha'nın ona istediğı her şeyi göstermesine izin vermekten memnundu.

Onu saran mutluluk hissediliyordu ve Orek buna bayılmıştı.

Günün geç saatlerine kadar eve dönüş yolunu bulamadılar, güneş ağaçların arkasında kaybolmuştu ve akşam işlerinin yolunu aydınlatmak için avluda ve ahırlarda fenerler yanıyordu. Çoktan canlı sohbetler ve nefis kokularla dolup taşan bir eve girdiler.

Orek, Sofie Teyze adında yaşlı bir kadınla tanıştırıldı ve kadın gözlerinde minnettar bir parıltıyla Orek'in elini sıktı. "Yeğenime iyi davranacağını biliyorum," diye fısıldadı ona, ama tehdidi çok açıktı.

"Her zaman," diye söz verdi.

Masada yine Sorcha'nın yanına oturdu, herkes bir önceki gece olduğu gibi aynı yeri buldu. Önlerine dumanı tüten bir yemek daha kondu ve herkes afiyetle yedi. Bu kez karnını doyurmak daha kolaydı, yemek yerken daha az soru soruldu.

Yine de daha sonrası için saklanıyorlardı.

Anne ve teyze ayağa kalkıp en küçük kızları bulaşıklara yardım etmeleri için yanlarına çektiklerinde, en büyük ikinci kardeş Niall dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi, gözleri muziplikle parlıyordu.

Sorcha sanki birazdan olacakları bekliyormuş gibi onun yanında gerildi.

"Ee, Orek, söyle bize. Kız kardeşimizle yattığın doğru mu?"

Niall bu küstah soru karşısında kocaman gülümsedi ve Connor kaburgalarına dirsek attığında bile kendi şakasına güldü. Maeve de güldü ve babası hafif bir eğlenceyle ona baktı.

Orek dişlerini sıktı, bu sorudan ve beraberinde gelen gülüşmelerden hoşlanmamıştı. Bu, Sorcha'nın yaptığı gibi nazik bir sataşmaya benzemiyordu ve Orek klan içinde kendisiyle ne zaman dalga geçildiğini anlayacak kadar çok dalga geçilmişti. Şimdiye kadar başkalarının iğrençliklerine karşı sertleştiğı için bununla başa çıkabilirdi ama

Eşini hedef aldığını görünce içindeki canavar kıpırdandı. Elini masanın altından Sorch'a'nın kalçasına koydu, bağlantıya ihtiyaç duyuyordu.

"Öyle olmalı," diye güldü Maeve. "Yoksa neden onun dırdırına katlansın ki?"

Niall yine bir kahkaha attı ve bu kez daha sert bir dirsek daha yedi. Connor ikisine de ters ters baktı. "Şımarıklık yapma," diye Maeve'i azarladı.

Maeve en büyük kardeşiyle alay etti.

Orek'in kulakları çınladı ve içinde kaynayan öfkeyi bastırmak için tüm kaslarını sıktı. Bu onun ailesiydi; nasıl etkileşimde bulundukları daha yeni öğrenmeye başladığı karmaşık bir danstı. Dişlerini diş etlerine ne kadar sert geçirdiği çenesinin inlemesini engellemedi.

Arkadaşıma hakaret ediyorlar.

Sorch'a yavaşça öne eğildi ve Niall'ın yaptığına benzer şekilde dirseklerini masaya koydu. Genç kadın kızarıp bakışlarını kaçırana kadar kız kardeşine baktı. "Orklarla ve köle tacirleriyle yüzleştim; senin küçük pençelerin bana zarar vermez Maeve Brádaigh."

Bakışlarını yavaşça, yutkunan Niall'a çevirdi. Orek'in içindeki hırçınlık *buna bayılmıştı.*

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, benimle yatıyor. Bir süredir öyle. Biz birlikteyiz, Niall. Büyü ."

Ve avuçlarını masaya vurarak ayağa kalktı, kardeşlerine ve babasına ters ters baktı. Orek'e elini uzattı ama Orek ayağa kalkıp ona katılamadan Ciaran araya girdi.

"Sorch'a, şimdi bekle. Yakalanmanı ve eve dönüş yolculuğunu konuşmamız gerekiyor."

"Bekleyemez mi?" dedi sert dudaklarının arasından.

"Hayır, olamaz. Bunu hâlâ tazeyken yapmalıyız." Boğazını temizledi.

"Bir gece için bu kadar alay yeter. Kız kardeşini daha fazla rahatsız etme."

Maeve'in yanakları pembeleşti. "Baba, biz sadece-"

Ciaran bir elini havada gezdirerek onun itirazlarına son verdi. "Kız kardeşin evine yeni döndü ve keskin nişancılığa ihtiyacı yok. Şimdi konuşmamız gereken önemli şeyler var, o yüzden sen git. Sen de Calum. Mutfaktaki turtanı al ve yatağa git."

Odadan hışımla çıkarken Maeve'in gözlerinde yaşlar parlıyordu. Calum

Kalan herkese baktı, başını salladı ve iyi geceler diledi.

"Oh," dedi, gitmeden önce topuklarının üzerinde dönerek, "Orek, yarın yine göle gitmek ister misin?"

"Bu hoşuma giderdi," diyerek çocuğu gülümsetti.

"Döndüğümüzde," dedi Ciaran. "Sabah Darrow'u görmek için Dundúran'a gidiyoruz."

Babası Birrin'den aldığı haritayı çıkarırken Sorcha iç çekerek koltuğuna geri oturdu. Connor ve Niall, şövalyeler olarak, Sorcha köle tacirlerinin güneşe doğru izledikleri yol hakkında bildiklerini tekrar anlatırken yerlerinde kaldılar.

"O zamandan beri onlardan haber alınamıyor," diye homurdandı Ciaran. "Çevre kasabalardan hiçbir haber gelmedi. Buraya geldiler, seni aldılar ve ortadan kayboldular."

"Peki seni neden götürdüler?" diye sordu Niall. Bunun için kaburgalarına bir dirsek daha yedi. "Demek istediğim, sen eğitilmiş bir binicisin, bir atın üzerinde, gün ışığında. Kolay bir hedef değilsin. Öyleyse neden senin peşine düşeyim?"

"Hedef alındığını mı düşünüyorsun?" Ciaran sordu.

"Öyle olmalı," diye kabul etti Connor. "Başka hiçbir şey mantıklı değil. Kaçırılan tek kişi o ve kimse bir şey görmüyor."

"Sanırım Jerrod'du."

Sorcha'nın itirafıyla birlikte oda hareketsiz kaldı. Bir parmağının tırnağı başparmağının kütikülünü karıştırırken masaya doğru söyledi. Orek masanın altından kalçasını sıktı ve Sorcha onun dokunuşuna doğru eğildi.

Ciaran boğuk bir ses çıkardı, yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hayır," diye sıçradı. "Jerrod bunu yapmaz."

"Ben kaçırılmadan kısa bir süre önce... ilerlemeler kaydetti. Ve ben..." Sorcha uzun bir nefes çekti ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Onu geri çevirme konusunda pek nazik değildim."

Connor homurdandı. "Nazik olmayı hak etmiyor. Yıllardır gözleri senin üzerindeydi ama sen onu hiç cesaretlendirmedin."

"Ama o Darrow'un oğlu. Onun varisi," dedi Ciaran.

"O bir kurbağa," diye karşı çıktı Connor. "Her zaman öyleydi. Ve bahse girerim bunu yapacak kadar da kindardır."

"Böyle aşağılandıktan sonra mı? Tabii ki yapardı," diye onayladı Niall, Jerrod'la çok iğrençleşmeden önce bir zamanlar arkadaş olmuşlardı.

"O gün Aislinn'i ziyaret etmem gerektiğini biliyordu," diye ekledi Sorch. "Yalnız olacağımı ve yoldaki en iyi yerin neresi olduğunu biliyordu."

Baba yumruğunu masaya vurdu. "Yeter. Jerrod hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Ortada kanıt yok. Bunu elde edene kadar, etrafta dolaşıp lordun oğlunu suçlamana izin vermeyeceğim. Gerçeklere ihtiyacımız var."

En büyük çocukları asık suratlı bir sessizliğe gömüldü. Orek ise öfkesini içinde kilitli tutmaya odaklanmıştı. Ağzından bir hırıltı çıktı ama onu ısırarak geri püskürttü.

Ciaran başını sallayarak haritayı kendine yaklaştırdı ve parmağını kuzeye doğru takip ettikleri nehir boyunca gezdirdi.

"Bana buradaki kasabalar hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Sorch ve kardeşleri birbirlerine baktılar ve konunun kapanması konusunda sessizce anlaşmış gibi görünüyorlardı. Birrin'de yaşadıklarını ve Birrin'in dışında karşılaştıkları köle tacirlerini, güney kasabalarının köle tacirleri ve diğer suçlularla nasıl kuşatılmış görüldüğünü ve bu nedenle yabancılara karşı nasıl temkinli olduklarını anlattı.

Sorch sözlerini şöyle sonlandırdı: "Karanlık sınırlar Gleanná ve politikacılarının işine yarayabilir ama bu insanlar acı çekiyor."

Bu bilginin Ciaran'ı rahatsız ettiği açıktı; açık renk kaşları gözlerinin üzerine doğru çekilmişti. "Gerçekten de öyle."

Sorch'nın anlatacakları bitince Ciaran Orek'e döndü. "Bana güneydeki toprakları anlatır mısın? Orada hak iddia ettiğimiz topraklar hakkında bile ne yazık ki çok az şey biliyoruz."

Orek nehirleri, güneydeki büyük gölü, daha da batıya uzanan ve çok sayıda ork klanının yaşadığı söylenen sık dağları ayrıntılı olarak anlattı. Avlandığı tepelerden ve vadilerden, nehri besleyen kollardan bahsetti. Bulunduğu en güneydeki yerleri ve o kadar aşağıda görünen son insan yerleşimini tarif etti.

O konuşurken, babası bir tüy kalemle haritanın üzerine notlar ve işaretler kazıyor, sonunda Niall'ı daha fazla kâğıt getirmesi için gönderiyordu. Orek'in yardımıyla, orkların hak iddia ettiği güney bölgelerinin ve görünüşte insanları orklardan ayıran sınır bölgelerinin çoğunun kaba bir haritasını oluşturdular.

Her ne kadar acı verse de annesinden de bahsetti. Yirmi yıl önce nasıl çalındığını ve sonunda nasıl kaçtığını anlattı. Adamlar neyse ki ona ne olduğunu ya da onu neden yanında götürmediğini sormama inceliğini gösterdiler. Sorsalardı da Orek cevap vermezdi.

Ciaran bu gece Orek'in gözünde yükselmemiş olsa da, Orek ona minnettardı.

En azından bunun için ve adamın bu kadar çok köle taciri faaliyeti haberinden duyduğu sıkıntılı duygular için.

"Çok uzun zamanımızı aldı. Baskın yaptığımız her in, tutukladığımız her çete için plan yapmak yıllarımızı aldı." Ciaran başparmağı ve parmağıyla gözlerini ovuşturdu, köle ticaretini sona erdirmek için savaşıarak geçirdiği her yıl yüzünden okunuyordu.

İç çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "En azından Darrow'a söyleyecek bir şeyimiz olacak. Daha fazla bağlantıya sahip olacak, böylece Sorcha'yı kaçıran yüzüğü bulabileceğiz. Bizi onu hedef alan kişiye götürecekler."

Kardeşler masaya baktıklarında Sorcha'nın başını Orek'in omzuna yaslamış, derin bir uykuya dalmış olduğunu gördüler. Orek büyük güney gölünü anlatırken Sorcha uyuyakalmıştı ve Orek onu itip kakmamaya dikkat etmişti.

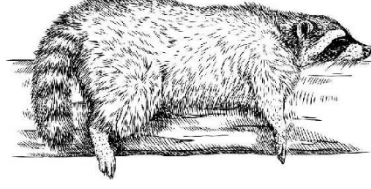
"Sabah erken kalkacağız," dedi babası, uyuyan kızını izlerken gözleri yumuşamıştı. "Seninle yatağa."

Kardeşler sessizce yerlerinden kalktılar ve onlara iyi geceler dilediler. Ama Orek ayağa kalkıp Sorcha'yı yatağına taşımadan önce, babası basitçe sordu: "Kızım ile ilgili niyetin nedir?"

Orek adamın ciddi bakışlarıyla karşılaştı. Karşısında duran sadece bir şövalye değil, kızının babasıydı. Sör Ciaran Byrne hakkında kendi kuşkuları olabilirdi ama en azından bir babanın kızı için duyduğu endişeye saygı duyabilirdi.

Bu endişe temelsiz olsa bile.

"Onun olmak için," diye yanıtladı Orek. "Nasıl ."

Orek, çalkalanan midesini yatıştırmak için sabah havasını derin ve düzenli yudumlarla içine çekti. Dundúran yolculuğunun ilk ayağını Niall'in yanında arabanın içinde zıplayarak geçirmiş, kemiklerinin gevşediğini hissetmişti. Sorcha'nın annesi kasabada ihtiyacı olan birkaç şeyi alabileceklerine karar verdikten sonra arabayı yanlarına almışlardı; Niall ve Connor arabayı Sorcha'nın yük arabası dediği büyük bir ata bağlamış ve Orek'e tırmanmasını söylemişlerdi.

Onun mutsuzluğunu fark eden Sorcha, üzengisini ayarlamak ve ona atlaması için zaman tanımak bahanesiyle Granach'ın dışında durmak istemişti. Şimdi, bacaklarını esnetmekten memnun bir şekilde onun ve bineğinin yanında yürüyordu. Atlı gruba kolayca ayak uydurarak Ciaran ve senyöründen, Diarmuid adında çatık kaşlı bir adamdan gelen homurtuları susturdu.

Darrowlands'ın başkentine yürüyerek yaklaşık elli dakika sürüyordu, ancak sadece yirmi dakika sonra Granach köyüne vardılar. Sazdan çatıları olan temiz kulübeler birkaç sokak boyunca sıralanmıştı. Hayvan ağılları ve çitlerle çevrili bahçeler her eve eşlik ediyor, bacalardan sabah soğuğunu uzak tutmak için duman tütüyordu.

İnsanlar partilerini görmek için mutlulukla seslenmişlerdi. Ciaran'ın popüler olduğu çok açıktı, kasabadan geçerken köylüler elini sıkarak ya da onunla konuşmak için acele ediyorlardı. Ve birkaç kişiden fazlası Sorcha'nın elini tutmak ve sağ salim döndüğünü görmekten duydukları rahatlamayı haykırmak için koşuşturuyordu.

Tüm köyün onların geçişini izlemeye gelmesi uzun sürmedi; bir avuç insan şövalye, Sorcha ve bir buçukluk. Orek bakışları üzerinde topladı ve yüzler şaşkınlıktan gevşedi. Ciaran ve Diarmuid'un Dundúran'a varana kadar yüzünü gizlemesi yönündeki önerilerini reddederek kukuletasını çıkarmamıştı.

Sorcha onu cesaretlendirmek için gülümsemişti ve Orek Granach'ın merakını taşıyordu. Çok geçmeden tekrar kasabanın dışına çıktılar ve Orek biraz daha rahat nefes aldı. Tüm bakışlara alışmak zorundaydı ama onlar da ona alışmak zorundaydı.

Granach'ın dışındaki arazi, sallanan otlarla kaplı yemyeşil tepelerden oluşuyordu. Aralarındaki küçük vadilerde kızılçam ağaçları sıralanıyor, kökleri araziye boydan boya geçen derelere uzanıyordu. Sonbahar kır çiçekleri tepeleri canlı bir renk cümbüşüne boyuyordu; gün ışığı sarısı altın başak hafif esintide sallanıyor, yılan otu ve aster örtüleri gökyüzünden daha mavi açıyordu.

İki araba genişliğindeki düzgün bir patika tepelerin arasından geçerek yolculuğu kolaylaştırıyordu. Orek'in alışık olduğu dar geyik patikalarından ya da bozulmamış ormanlardan çok daha kolaydı. Açık havada olmak içgüdülerini alevlendiriyordu; açıkta olmaktan hoşlanmıyordu.

Parti böyle bir endişe hissetmiyor gibiydi, en azından patika yoğunlaşma suyuyla damlayan uzun bir çıkıntıyı yuvarlayana kadar. Bir zamanlar bir tepe olan bu yer, doğa koşulları tarafından ikiye bölünmüş ve kayalık kalbi ortaya çıkarmıştı.

Sadece bir anlık bir bakış ve Orek neye hemen anladı.

Sorcha'nın yanında durdu ve kucağındaki dizginleri sıkıca kavrayan ellerini örttü. Saldırıya uğradığı yere bakarken yüzü solmuştu.

"Bir tanesi kaya duvarının üzerindeydi," dedi özellikle kimseye söylemeden. "Beni yukarıdan yakaladı."

Babası ve erkek kardeşleri mutsuz bir şekilde homurdanarak, ne tür bir kölecinin bunu yapmayı düşünebileceğini mırıldandılar.

Burası Orek'in omurgasından aşağı bir öfke ürpertisi gönderdi ve Sorcha'nın atı Fiora'nın kalın boynunu nazıkçe okşadı. Beyaz kısırak, Orek'in yanında yürümeye başlamadan önce eline burun kıvırdı. O karanlık yeri geride bıraktılar ama Orek Sorcha'nın yanından ayrılmadı.

Sonraki bir kilometreyi sessizlik içinde yürüdü ve ona düşünceleriyle zaman kazandırdı.

Sonunda elini adamın saçlarında gezdirdi ve eğilip başını öptü. "Sana ne kadar hızlı gidebileceğimizi göstereyim mi?"

"Rüzgarla yarışmak niyetinde misiniz?"

Gözleri parlayan Sorcha bir çılgılık attı ve topuklarını Fiora'nın vurdu. Kısırak öne doğru sıçradı, beyaz yelesi bir bayrak gibi dalgalandı ve at ile binici patikadan aşağı doğru koşmaya başladı.

Yolculuğun geri kalanında Sorcha ona gösteriş yaptı, Fiora'yı küçük bir dans ve selamla yönlendirdi. Sonunda Connor'ı kendisiyle yarışması için kışkırttı ve ikisi yol boyunca uzanan tarlalarda sahte bir savaşa tutuştular, birbirlerine doğru koştular ama son anda kaçtılar.

Eyerde o kadar kolay oturuyordu ki, yüzüne yayılan gülümsemeyi görmek Orek'in içini ısıttı. Rüzgârda uçuşan bukleleriyle, altında dörtnala koşan hayvanla bir olmuş, canlanmış bir tanrıçaydı.

Başkente yaklaştıklarında Ciaran keskin bir ısıklık çalarak Sorcha ve Connor'ın eğlencesine son verdi. Connor hızla diğer şövalyelerle aynı hizaya gelirken, Sorcha yine Orek'i buldu ve koyun gibi sııttı.

"Birazdan göreceksin," dedi ona, patikadaki dönemeci işaret ederek.

Gerçekten de bir sonraki tepeciğin etrafında, üç sığ tepeciğin arasında bir vadi açılıyordu. Tepeler boyunca yayılmış, Orek'in şimdiye kadar gördüğü en büyük kasabaydı. Sayamayacağı kadar çok bina sıkıca bir araya toplanmıştı, mavi kiremitli çatıları dik bir eğime . Hepsinin üzerinde, en ortadaki tepede, Orek'in daha önce hiç görmediği türden taştan bir canavar duruyordu.

Bir insan kalesi.

Çok az harca ihtiyaç duyacak kadar sıkı istiflenmiş açık gri granit bloklardan oluşan bir duvar, mazgallar ve dar bir parapetle taçlandırılmış bir düzine yuvarlak taret ve kuleyi birbirine bağlıyordu. İç kale diğerlerinden daha yüksekti, dört kule ile çevrili bir kubbe, her biri mavi bir koni ile kaplanmıştı ve altın sancaklar gökyüzüne karşı şaklıyordu.

Bir dağ gibiydi. İnsan yapımı bir dağ.

İçgüdüleri kaburgalarını tekmeliyor, böyle bir yere girmek istemiyordu. Orklar kaleler için yaratılmadı.

Orek onu aşağı itti. *O nereye giderse ben de oraya .*

Sorcha'nın bakışlarının, tüm bu yeni manzaralar hakkında ne düşündüğünü görmek için kendisine yöneldiğini bildiğinden, yüzündeki kargaşayı saklamaya dikkat ediyordu.

Patika onları üç kemerli geniş bir taş köprüden geçirerek aşağıdaki yavaş akan nehirde kayboldu. Dundúran onları diğer tarafta karşıladı, ilk evler ve binalar su kenarında ve sazlarla çevriliydi. Patika, hafifçe yukarı doğru eğimli, asfalt bir yola dönüştü. Atlarının metal nalları, yüzlerce olmasa bile düzinelerce insanın gürültüsüne rağmen Orek'in kulaklarında yüksek sesle taşların üzerinde takırdıyordu.

Çok fazla insan var.

Şimdiye kadar gördükleri arasında aklını kurcalayan şey onların sayıca çokluğuydu. Sorcha'nın anlattıklarına bakılırsa, Dundúran Eirea'daki en büyük insan yerleşimi değildi. Diğer pek çok malikâne ve Eirea başkentinin kendisi bunun birkaç katı büyüklüğündeydi.

Bu yüzden orklar ve insanlar arasında sonunda huzursuz bir ateşkes oluşmuştu - üstün boyutlarına ve güçlerine rağmen, orklar çok daha azdı ve sadece küçük klanlarda toplanma eğilimindeydiler. Dağlardaki değerli kaynaklar için rekabet eden insanlardan ziyade birbirlerine saldırmaları daha olasıydı. Bir ork kuvveti sayıca üstünse fethedilebilirdi.

Destanlardan, insanların başlangıçta bu fedakârlığı yaptıklarını, ilk klanları geri püskürtmek ve onları dağlara itmek için binlerce can verdiklerini biliyordu.

Ancak tüm bunlar, kasabalarında sepet taşıyarak, hayvanlarını güderek ya da çocuklarını yanlarına alarak yürüyen köylülerin aklından çok uzak görünüyordu. İnsanlar evlerinin önünü süpürüyor, küçük bahçeleriyle ilgileniyor ve kilimlerinin tozunu silkeliyorlardı. Partileri, bira fiçileri taşıyan büyük arabalar ve eşeklerin çektiği daha küçük arabalarla Dundúran'ın derinliklerine doğru giden diğerleriyle aynı hizaya geldi.

Sokaklar üçgen bayraklar ve çelenklerle süslenmişti, kurumuş çiçekler saz ve çamur evlere renk katıyordu. Ara sokaklardaki binaların arasında, Orek ortak çeşmelerin bulunduğu küçük meydanlar gördü, su musluklardan kovalara ve çaydanlıklara akıyordu. Burnuna sayısız koku geliyordu; mayalı ekmek ve bira, hayvan ve gübre kokusu, metal, demir ve *insan* kokusu.

Daha fazla insan partilerini fark ederken Orek sırtını dik tuttu ve bakışlarını ileriye doğru çevirdi. Onu. Çocuklar durup ona baktı ve birden fazla adam Ciaran'a seslenerek bir orkla ne işi olduğunu sordu.

Önlerindeki arabanın başka bir sokağa dönmesini beklerken, Sorcha onunla birlikte yürümek için atından indi. Ona gülümseyerek elini onun elinin içine koydu ve diğer eliyle Fiora'yı yönlendirdi. Bu sadece daha fazla bakış soruyla karşılaşmasına neden oldu ama yanında eşinin olmasından memnundu.

Ana yol onları, silahlı şövalyeler tarafından korunan düz, eğimli bir uçurum yüzü olan perde duvarına götürdü. Girişin üzerine, çaresiz avın üzerine inmeyi bekleyen dişler gibi demir bir kapı çekilmişti. Şövalyeler Ciaran'a başlarını sallayarak gruplarının geçmesine izin verdi ama Orek onların değerlendiren bakışlarını sırtında hissetti.

İçeride, çiçek tarhlarını ve mermer heykelleri gölgeleyen kavak ağaçlarıyla çevrili, arnavut kaldırımli geniş bir avlu vardı. Ortada üç katmanlı bir çeşme duruyordu ve damlacıkları tatlı bir ahenkle düşüyordu. Kale duvarlarının içi daha sessizdi, etrafta daha az insan dolaşıyordu ve Orek daha az ses ve kokuyla rahatlıyordu.

Bir avuç genç adam atları almak için öne atıldı, Ciaran'ı selamlayarak ve hayranlıkla karşıladılar. Sorcha'nın babası, seyislerin Orek'e uzun uzun bakmalarına fırsat vermeden grubu aceleyle avluya taşıdı.

Altısı -Ciaran, seneschal'ı, Sorcha, kardeşleri ve Orek -Kayan ferforje demirle kaplı bir çift pırıl pırıl ahşap kapıya çıkan sığ basamakları tırmandılar. Connor ve Niall iki kapıyı da kenara iterek içeri girmelerini sağladılar.

Kalenin içindeki hava belirgin bir şekilde serindi ve büyük bir salona varmadan önce kısa, loş bir koridordan geçtiler. Orek büyüklüğü karşısında hayrete düşerek başını kaldırıp bakmaktan kendini alamadı. Pürüzsüz taş zeminler geniş salon boyunca desenler oluşturuyor, monte edilmiş fenerlerden gelen yumuşak ışıktaki ve yüksek dik pencerelerden içeri süzülen sabah ışığında neredeyse parlıyordu. Büyük ahşap kemerler çatıda kaburga gibi sıralanıyor, kirişlerden her renkten sancaklar sarkıyordu. Ortada, üzerlerinde pirinç bir avize yükseliyor, mum sarkıtlarının üzerinde mumlar neşeyle yanıyordu.

"Sorcha Brádaigh, bu sen olsan iyi olur!"

Orek Sorcha'nın yanında durdu ve genç bir kadının salonun diğer tarafından aceleyle gelişini izledi. Bir insan kadınına göre uzun boyluydu ama yine de eşi kadar uzun değildi ve altın rengindeydi. Saçları altın dalgaların oluşturduğu ağır bir perde gibi sarkıyordu ve teni güneşin sıcak rengiyle parlıyordu. Geniş bir gülümsemeyle kırışan yanaklarını bir tutam çil süslüyordu ve Sorcha'ya doğru koşarken aslan gözleri parıltıyor, açık mavi etekleri uzun bacaklarının etrafında sallanıyordu.

Sorcha onu karşılamak için bir adım öne çıktı, kollarını yana açtı.

"Aislinn!"

Kadınlar birbirlerine sarıldılar, ileri geri sallandılar ve gençler gibi kıkırdadılar. Gülüştüler ve sohbet ettiler, sadece birbirlerinin yüzlerini tutmak ve ağlamaklı gözlerle birbirlerine sorular yöneltmek için ayrıldılar.

Orek durdu ve bunun Lord Darrow'un kızı ve en büyük çocuğu olan Aislinn Darrow olduğunu fark etti. Bir insan leydisinin ve soylusunun neye benzemesi gerektiğinden pek emin değildi ama Aislinn, Sorcha ve Brádaigh kadınlarından daha büyük görünmüyordu. Saçları temiz ve parlaktı ama süslenmemişti, elbisesi

plain-he onun b   r  nde bir kir izi bile g  rd    n   d       .

Nedenini bilmiyordu ama Aislinn'den hemen ho  lanmı  tı.

Aislinn, Sorch'a'nın arkasından haykırmayı nihayet bitirdi  inde bakı  larını Orek'in   zerinde gezdirdi ve ka  larını insan di  ilerine   zg   oldu  unu    rendi  i bir   ekilde kaldırdı. Dudaklarında kendini be  enmi   bir g  l  mseme belirdi ve elini Orek'e uzatmak i  in Sorch'a'nın yanından   ekildi.

"Babanın notunda pek bir   ey yazmıyordu ama..." Orek onun elini tutup nazik  e kavradı  ında daha da g  l  msedi. "Sanırım bu senin yakı  ıklı kurtarıcın?"

"Evet. Ben Ta   Derili Klanı'ndan Orek."

"Sorch'a'nın arkada  larıyla tanışmak g  zel," diye selamladı onu.

Aislinn'in bakı  ları Sorch'a'ya kaydı ve arkada  ı kızardı. "Bilemiyorum Sorch'a, yakı  ıklı bir adam tarafından alıkonulmak ve sonra kurtarılmak kula  a o kadar da k  t   gelmiyor."

Sorch'a bir elini a  zına kapatmadan   nce deh  et dolu bir kahkaha attı.

Aislinn onun elini , g  l  msemesi a  ık ve sıcaktı,

"Arkada  ımı kurtardı  ınız i  in te  ekk  r ederim. O hepimiz i  in elinden alınamayacak kadar de  erli."

"Bu benim i  in her zaman bir onur olacak."

Bu ifade Aislinn'in ho  una gitmi   olacak ki daha da geni   bir   ekilde g  l  mseyerek kolunu Sorch'a'nın koluna doladı. "  yi i  ," diye fısıldadı ve Sorch'a'nın koluna   akacı bir   aplak indirdi.

Aislinn de Sorch'a'nın kolunu ok  ayarak kar  ılıklı verdi ve onları koridorda dolamba  lı bir hızla ilerletti.

"E  er onu hangi   i  enin dibindeyse oradan   ıkarabilirsek, karde  im seni g  r  nce rahatlayacaktır," dedi Aislinn havalı bir   ekilde. "  lk kayboldu  unda senin i  in olduk  a endi  elendi. Onu hi   bu kadar endi  eli g  rmemi  tim. Umarım artık aranızda bir kırıgnlık yoktur..." Aislinn nazik  e   ks  rd  , "takım elbisesini reddetti."

Sorch'a bo  azından kayıtsız bir ses   ıkararak omzunun   zerinden baktı ve Orek'i arkalarında buldu. Orek onun geni   ve acı dolu g  zlerini kendi sert bakı  ıyla kar  ıladı. Sorch'a'nın dudakları inceldi ve Orek onun kelimeleri kelimenin tam anlamıyla i  inde tutabilmek i  in yana  ını ısırđ  ını anladı.

Orek ona destekleyici bir ba   selamı verdi.

E  er , bunu halledece  iz. Birlikte.

Aislinn sonunda onları   u anda

yanında yaşlı bir erkek vardı. Bu adam Orek'in hayalindeki insan soylularına benziyordu, zengin brokerlar ve kürkler giymişti. Daha yaşlı olmasına rağmen omuzları ve göğsü hâlâ kaslıydı ve yüzünün yan tarafında sağ kulağının hemen altına kadar uzanan bir yara izi vardı. Gençken saçları kıvılcık sarı olabiliyordu ama şimdi neredeyse beyazlamıştı.

Adam onların gelişini işaret etmek için döndü ve Sorch'a'yı görünce kalın sakalının altında bir gülümseme belirdi.

"Sevgili kızım," dedi, kollarını açarak onu şiddetle kucakladı, "seni güvende görmek çok güzel."

"Teşekkür , Lord Darrow."

"Baban bana anlatacak çok hikayen olduğunu söyledi. Ama önce seni bize geri getiren adamla tanıştır beni."

Sorch'a elini Orek'e uzattı. Lord Darrow'un incelemesi için öne çıktı ve adamın değerlendirici bakışlarını üzerinde tuttu. Uzun bir süre sonra adam elini uzattı.

Orek kendi eliyle Aislinn'inkinden daha sıkı kavradı ve Darrow başıyla onayladı.

"Sen iyi bir adamsın," dedi lord. "Sorch'a'yı sağ salım eve getirdiğin için hepimiz sana minnettarız."

Orek başını salladı. "gerekeni yaptım."

Lord Darrow bir an daha onu düşündü ve Orek ne söyleyeceğini biliyordu, "Daha önce hiç buçukluk diye bir şey duymamıştım. Annen...?"

"Köle tacirleri tarafından yakalandı."

Darrow'un ağzı mutsuz bir şekilde sakalının içine düştü. "Bunu duyduğuma üzıldüm. O...?"

"Ben daha gençken kaçtı."

Başka bir şey söylemeyince Darrow başını sallayarak onun cevabını kabul etti. "Annenizin çektiği acıları duyduğuma üzıldüm. Umarım hayat onu

daha mutlu bir yol."

"Sorch'a'yı kamptan çıkarmazsam neler olacağını bilmemin nedeni oydu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim."

"Kesinlikle hayır." Darrow içini çekerek Ciaran'a döndü. "Pekâlâ dostum, görünüşe göre daha yapacak çok iş var."

Ciaran kasvetle başını salladı.

Onları ileriye doğru sallayan Darrow, büyük bir kürsünün üzerine oturdu.

bir çeşit ahşap taht. Aislinn merdivenlerden çıkarak onun yanında durdu.

"Bana anlatabileceğin her şeyi duymak istiyorum," dedi Darrow.

Sorcha nefesini tutup yaşadıklarını tekrar anlatmak için kendini toplarken, Orek onun elini tuttu. Sorcha konuşmaya başlarken onun rahatlatıcılığına yaslandı, arkadaşının gözünden kaçmayan bir şeydi bu. Aislinn bunu bir gülümsemeyle işaretledi ve Orek'e göz kırptı.

Sorcha hikâyesini en başından itibaren anlattı ve Darrow ya da Aislinn'in sorularını cevapladı. Orek elinden geldiğince daha fazla bilgi verdi.

Darrow yüzünde açık bir sempatiyle dinledi ve Sorcha'ya hikâyenin anlatmaktan acı duyduğu kısımları konusunda baskı yapmadı. Ne tür bir köle tacirinin böyle bir kaçırma olayını planlayıp uygulayabileceği Ciaran kadar ilgisini çekmişti ama Sorcha'yı yakalanışının her korkunç anını yeniden yaşamaya zorlamadı.

İlk gece nehir geçişine vardıklarında yan kapılardan biri büyük bir *gürültüyle* açıldı. Bütün gözler kapıya çevrilmiş, genç bir adamın büyük salona adım atışını izliyordu, yüzündeki mağrur ifade güzel yüz hatlarını gölgeliyordu.

Koyu renk saçları kulaklarına yakın bir yerden kırpılmıştı ama alnına dağınık bir şekilde dökülmüştü. Koyu renk kaşları her şeyi eğlenceli buluyormuş gibi kalkıktı ve gömleğinin düğmeleri gelişigüzel iliklenmiş ve sütyeninin içine sokulmuştu. Adımları sallansa da kümesteki bir horoz kadar gururlu bir şekilde kürsüye doğru yürüdü. Koridorda ilerlerken başka kimseyi fark etmemiş gibi görünüyordu ve Orek'in üzerindeki bayat alkol kokusunu alması için yaklaşmasına bile gerek yoktu.

"Gerçekten mi Jerrod?" Aislinn tersledi. "Doğruca içki ininden gelmek zorunda mıydın?"

Adam onu görmezden gelerek alaycı bir selam verdi ve dengesini kaybedip tökezlediğinde kendi kendine güldü. "Özür dilerim baba," dedi, sesi kırılganlığa kadar yankılanarak. "Buraya bu kadar erken getirilmemi gerektirecek kadar önemli ne olabilir bilemiyorum."

"Daha çok erken," diye homurdandı Darrow. "Dik dur evlat. Ziyaretçilerimiz var. Onu o kadar çok sordun ki, Sorcha Brádaigh'in sağ salim döndüğünü bilmek istersin diye düşündüm."

Salon tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı, Jerrod'un yüzündeki renk soldu. Şaşkınlıkla dönüp bakarken nabızı gözle görülür bir şekilde boğazında atıyordu

Sorcha.

Orek'in göğsünde bir hırıltı yükseldi.

Ağzı bir karış açık kalan Jerrod, "Hayır, mümkün değil..." diye mırıldandı. Sorcha kaskatı kesildi. "O *sendin*," diye tısladı.

Topuklarının üzerinde dönüp kaçmadan önce Jerrod'dan bir inilti gibi bir şey kaçtı.

Koridorda bir kükreme duyuldu ve Orek sadece üç adımda Jerrod'un üzerine atladı. Öfke içini dövüyor, canavar Jerrod'un kanı için dişlerini gıcırdatıyordu.

Eşimi sattı! Ona zarar verdi!

Orek sarhoş korkağı omzundan kavrayıp etrafında döndürdü. Onu boğazından tutup yukarı çekti. Jerrod boğuk bir çığlık atarak feryat etti, Orek'in tutuşunu pençelerken bacakları tekmeliyordu. Koridorda daha fazla bağırış çınladı ama Orek duymadı.

Öfkesi sert bir *tıkırtıyla* çenesini onun etrafında kapattı.

Orek dişlerini göstererek adamın suratına hırladı.

Jerrod onun pençesinde bir yaprak gibi titredi, yüzü mosmor oldu ve canavar zevk aldım.

Yap . Onun canını al. Ona yaptıkları için ölmeyi hak ediyor.

"Orek!"

Her şey o kadar hızlı oldu ki Sorcha nefes almayı unuttu. Jerrod kaçmaya çalıştı ama Orek daha hızlıydı, elini lordlingin etrafına o kadar hızlı dolamıştı ki neredeyse görmüyordu. Orek'in yanına vardığında, Jerrod'un çırpınışları azalmaya başlamış, yüzü morarmıştı.

Orek'in adını seslendi ama Orek duymuyor gibiydi. Yüzü öfkeyle buruşmuş, burnu tıslayan büyük bir kedininki gibi kırıışmıştı. Gözleri neredeyse erimiş bir ateşle parlıyordu, öfkesi orada ve kollarında şişen damarlarda titreşiyordu.

Herkes ileri atıldı ama çok yaklaşılmaya cesaret edemedi; o hariç herkes. Aceleyle elini onun koluna koydu ve yatıştırmaya çalıştı.

"Orek, yapma. O buna değmez."

Orek'in ağzından çıkan nefes tıslayarak kulaklarını tırmaladı.

Kendini onun yanına bastırdı. "Lütfen aşkım," diye fısıldadı. "Onu yere bırak."

Orek ürperdi, dişleri tekrar parladı ve yavaşça, istemeye istemeye Jerrod'u ayağa kaldırdı. Jerrod hâlâ boğazını sıkkan Orek'in elini kavradı.

"Sen miydin?" diye hırladı Jerrod, sesi daha önce hiç duymadığı derin, gırtlaktan gelen bir tona dönüşmüştü. "Onu sen mi sattın?"

Jerrod başını sallayarak homurdandı ve kadın onun inkâr etmek üzere olduğunu sandı. "Doğruyu söyle," diye homurdandı Orek, "yoksa kafanı boynundan koparırım."

Sağ taraflarında Darrow öne çıktı, yüzü endişe ve utançla sertleşmişti. "Cevap ver ona Jerrod."

Orek hava almasına izin verecek kadar tutuşunu gevşettiğinde Jerrod'dan bir inilti kaçtı. Öksürdü ve hırıldadı, gözleri kaçış yolu ararken vahşileşmişti. Sonunda başını sallaması için Orek'in parmaklarını boyun tendonlarının arasındaki ete sokması gerekti.

"Evet," diye öksürdü.

Orek orkça bir lanet tısladı ve lordlingi . Jerrod nefes nefese kalarak bir yığın halinde yere yığıldı. Babası onu omzundan tutup kaldırdı, oğlunu teselli etmek mi yoksa boğazını sıkmak mı istediğine karar verememiş gibiydi.

Sorcha ne yapmak istediğini biliyordu, kendi öfkesi kaynıyordu. Jerrod'u hayatı boyunca tanımış, büyüdüğünü görmüştü. Her zaman gururlu bir çocuk olmuştu, babasının kim olduğunun ve kazandığı şöhretin farkındaydı. Aislinn ve Jerrod'un annesi öldüğünde, Lord Darrow kendini Ciaran'la birlikte köle ticaretinin kökünü kazıma işine vermişti. Babalarının yokluğunda Aislinn kitaplara ve öğrenmeye yönelmişti. Jerrod ise çalışmaksızın kendi şöhretini kazanmaya yönelmişti. Yalan söylemek ya da çalmak anlamına gelse bile her şeyin kolayına kaçıyordu. Bu yüzden, daha gençken Sorcha onun ateşli bakışlarını ilk fark ettiğinde bile onu reddetmişti.

Bir lordun oğlu ve varisi olmasına rağmen hayat Jerrod'a pek iyi davranmamıştı.

Ancak bu, ona başkalarına yaptığı gibi davranma izni vermiyordu.

Orek için hayat çok daha zordu ve iyi, asil bir erkek olmuştu. Pes etmedi, kolay yolu seçmedi.

Jerrod'dan ve öfkesinden uzaklaşarak Orek'i birkaç adım öteye çekti. Öfke hâlâ yüzünden okunuyordu ve onunla birlikte hareket etmesine rağmen

Gözleri Jerrod'un üzerindeydi, sanki tekrar saldırmak için bekliyordu.

Sorcha onun yüzünü ellerinin arasına aldı, yatıştırıcı sesler çıkararak kendisine bakması için onu zorladı. Sonunda bakışlarını yakaladığında, ağzının kenarını öpmek için eğildi. "Her şey yolunda," diye mırıldandı, "artık bana zarar veremez."

"Seninle aynı havayı solumayı bile hak etmiyor." "Hak etmiyor. Artık değil. Ben senin havanı soluyorum."

Onun bu gönülsüz oyunu isteksiz bir of çekmesine neden oldu ve içindeki öfke biraz olsun boşaldı, omuzları sonsuz derecede gevşedi.

Orek onu kendine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. Göğsü hâlâ hırıltıyla inliyordu ama daha sakindi. Bunu kabul edebilirdi.

"*Ork kaltağı.*"

Hakaret Sorcha'nın ayaklarının dibinde yere çarptı. Vurulmuş gibi kaskatı kesildi ve Orek'in hırıltısının ellerinin altında büyüdüğünü hissetti.

Bu sefer en hızlı olan Sorcha'ydı.

Babasının yanında alaycı bir tavırla duran Jerrod'a doğru yaklaşan Sorcha aradaki mesafeyi kapattı ve yüzüne bir tokat attı. Ses salonda yankılandı.

Burnundan kan damlıyordu, benekli yüzü öfkeyle çarpılmıştı, pişmanlık duymadan ve kızgın bir şekilde ona bakıyordu.

Midesi tiksintiyle kıvrıldı. Bu çakal, aptalca, küçük bir kötülük yüzünden çok fazla zarara neden olmuştu. Babasının ve kız kardeşinin yanında durmayı hak etmiyordu.

"Kapa çeneni," diye hırladı ona, "ve sakın yakalanıp orklara satılan o kadınların başına gelenleri aşağılamaya kalkma. Kaçırıldılar ve *zorla götürüldüler*. Tam da bana olmasını istediğin şey. Beni cezalandırmak için."

Yumrukları titriyordu, onları öyle sıkı sıkıya ki Jerrod'un gözleri ondan korkarak büyüdü.

"Bu kadınlar empatimizi ve yardımımızı hak ediyor. Hakareti değil. Bu yüzden onlara bu şekilde hitap ederek kaderlerini suçlamaya cüret etmeyin."

Lord Darrow'u bile ürperten vahşi bir gülümsemeyle ona dişlerini gösterdi.

"Ama biliyorsun, ben ork fahişesiyim. Onun yeşil siki acı çektim, yalvardım çünkü o benim. *O benim*. Orek iyi, asil ve senin olmadığın her şey. Eğer bu beni ork fahişesi yapıyorsa, tamam, öyleyim. Memnuniyetle."

Salon onun açıklamasıyla çınladı ve belki de daha sonra kızaracaktı.

Babasının ve Darrow'un önünde Orek'in sikini istemekten bahsetmekten utanıyordu ama o anda Jerrod'un ağlamaklı bir öfkeyle nasıl titrediğinden başka hiçbir şey umurunda değildi.

Umarım bu onu içten içe yer bitirir.

Darrow ve Aislinn onlara tiksinti ve kalp kırıklığıyla bakarken, Sorcha'nın kalbi de öfkesine rağmen onlar için kırılıyordu. Aislinn kardeşini pek ama onlar kardeşti. Sorcha, Connor ya da Niall'a karşı böyle suçlamalarda bulunulsa ne yapacağını bilmiyordu.

Aislinn'in bakışlarını yakaladı, Aislinn yavaşça onunla Jerrod'un arasına bakarken içindeki öfkenin bir kısmı kanıyordu. Kardeşine baktığında dudakları kıvrıldı ve gergin bir anın ardından Sorcha'yı kollarına almak için kürsüden indi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben de öyle," dedi Sorcha.

Lord Darrow üzgün gözlerle ve aniden yaşlanmış görünen bir yüzle onları izledi. Oğlunun hataları olduğunu biliyordu, birden fazla kez özür dilemiş ve mazeret bildirmişti, her zaman Jerrod'u bu durumdan kurtarmaya çalışmıştı. Yüzündeki yıkımdan, Jerrod'un çürümüşlüğüne ne kadar derin olduğu gerçeği göz ardı edilemeyecek kadar açık hale gelmişti.

Darrow kürsüden oğlunu görmeden izlerken Connor Jerrod'un kolunu tuttu. Jerrod yalvardı, köle tacirlerinin Sorcha'yı almasını istemediğini, sadece onu korkutmak istediğini söyledi. Bunun olacağını bilmediğini söyledi. Asla böyle olması gerekmiyordu.

Çaresiz sözleri hak ettikleri yanıtı aldı: hiçbir şey.

Jerrod'un bahaneleri tükendiğinde Darrow içini çekti. Aislinn destek için babasının yanındaki yerini aldı.

"Kendi oğlumu yargılamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Yaptıklarından zarar gören kişi olarak, onun cezasına karar vermeyi sana bırakıyorum, Sorcha. Ama lütfen bana acı, sevgili kızım ve ona merhamet et."

Sorcha gözlerini kırpıştırarak Darrow'a baktı, kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu ve onu beklediğini hissetti.

Dönüp Jerrod'a baktı ve artık güzel giysiler ve zarif gülümsemeler altında saklanmayan, alkışlanmak için çırpınan zayıf adamı gördü. Herkesin görebileceği şekilde çırılçıplaktı ve Sorcha neredeyse gözlerini kaçırmak istiyordu.

Kendini bakmaya ve düşünmeye zorladı.

Sorcha'nın bakışları Aislinn'e kaydı. Altın rengi gözleri ona dik dik baktı ve sakın buna *cüret* etme, diye mırıldandı.

Ama Sorcha yaptı. Cesaret etti. Halkı için iyi bir şey yapma şansı vardı ve bunu kullanmak zorundaydı.

"İki şey rica ediyorum lordum."

Lord Darrow başını salladı, gözleri onun kararını duymak için dikilmişti.

"İlk olarak Jerrod, gardiyanlarla birlikte hizmet etmesi için Koğuş'a gönderilecek. Umarım ona nefret etmek yerine iyileştirmeyi ve başkalarını kendinden önce tutmayı öğretebilirler." Koğuş, kraliyet tarafından hediye edilen bir kaleden dönüştürülmüş, saygın bir şifa eviydi. Burada görev yapan herkes dünya malından ve konforundan vazgeçerek hasta, yaralı ve ölmek üzere olanlarla ilgilenmek üzere yemin ederdi.

"Darrow Toprakları üzerindeki haklarından feragat edecek. Onun yerine Aislinn senin varisin ve bir sonraki Leydi Darrow olacak."

Sorcha'nın cümlesi şaşkın bir sessizlikle karşılandı ve bakışlarını Aislinn'den ayırmadı. Arkadaşı her zaman zeki ve işinin ehli olmuştu. Dundúran'da ve tüm Darrowland'da sevilen biriydi. Sorcha, Aislinn'in erkek olarak doğmamış olmasının utanç verici olduğunu, onun Jerrod'dan çok daha iyi bir lord olacağını söyleyen birkaç fısıltıdan fazlasını duymuştu.

Hükümdarlık her zaman babadan geçmezdi; Eirea tarihinde çok uzun zaman önce, en yaşlı olan ya da göreve en uygun olan hükümdarlığı alırdı. Bu gelenek ancak otuz yıl kadar önce Gleanná'da yeni hanedan iktidarı ele geçirdiğinde, kadınların ne unvan ne de toprak miras alabildiği güneydeki Pyrros'la evlilikler sonucu ortaya çıkmıştı.

Ama o . Burada, şimdi, Darrowlands'in Aislinn'e ihtiyacı vardı.

Sorcha, Aislinn'in sorumluluk almak istemediğini biliyordu. Öğrenmeyi, projelerini ve zamanından çok az talepte bulunulmasını seviyordu.

Ama insanların ona ihtiyacı vardı.

Darrow uzun bir süre onun bakışlarını tuttu ve kararını tarttı. Sonunda başını sallayarak oğlunun kaderini mühürledi.

"Kararınız adil. Oğlumun neden olduğu acıyı geri alamam, ama umarım bu her şeyi düzeltecektir."

"Baba!" Jerrod ağladı.

Darrow yüzünü başka tarafa çevirdi. "olsun."

Ziyafetten bir saat sonra bile, saçları taranmış, yüzü yıkanmış ve üzerinde Aislinn'den ödünç aldığı biraz fazla küçük bir gecelik varken, Sorcha olan biten her şeyin etkisindeydi.

Darrow'un kararının ardından, Jerrod'un hapsedilmesi ve Aislinn'in varis ilan edilmesi konusunda başka kararlar da alınması gerekiyordu. Jerrod, Koğuş'a nakledilene kadar Dundúran'daki odasında gözetim altında tutulacaktı. Yaptıklarını kınayan bir kararname yazılması ve kiraladığı köle tacirleri hakkında bilgi için bir ödül konulması gerekiyordu.

Aislinn'e gelince, Sorcha arkadaşından birkaç bakış daha almıştı ama Aislinn'in suskunluğu, varis seçileceğini duyan kale personelinin gösterdiği içten memnuniyetle kısa sürede yatıştı.

Doğaçlama bir ziyafet verildi, Sorcha'nın orada katıldığı diğer ziyafetlere kıyasla küçüktü ama yemekler lezzetliydi ve Aislinn şoku henüz geçmemiş olsa da yeniden gülümsemeye başlamıştı.

Aislinn'e sırtımadığı zamanlarda, yakışıklı buçukluğunun bir insan ziyafeti çektiğini görüp gülümsüyordu. Karnını doyurdu ve Lord Darrow ve Connor ile açık açık konuştu. Sorcha'ya Aislinn'e takılmak ve onu tebrik etmek için zaman bırakarak, ziyafet boyunca kendine hakim oldu.

"Seni ancak şimdi bana yardım edeceğine söz verirsen affedeceğim," demişti Aislinn. Sorcha onun elini sıktı. *"Yapacağımı biliyorsun."*

Ziyafet sona erdiğinde, çoğu kadehlerine gömülmüştü ve kimse eve dönmek istemiyordu. Onlar için odalar bulundu ve Aislinn'den bir gecelik çaldıktan sonra Sorcha erkeğini bir odaya götürdü.

Şimdi dört direkli büyük yatakta sırtüstü yatıyor, kadife örtüye doğru çılgınca sırtıyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi.

"Korkunçtun," dedi Orek, parmakları dişinin ortasındaki desenlerde gezinirken. "Böylesine vahşi bir dişinin eşi olmaktan gurur duyuyorum."

Sorcha yan dönerek ona gülümsedi. "Hepsi senin sayende."

Orek başını sallamak istedi ama Sorcha yanağını avuçlayarak onu durdurdu. "Beni daha cesur yapıyorsun. Yanımda olduğunu bilerek her şeyi yapabileceğimi hissediyorum."

Sevgili yüzünde öyle şefkatli bir belirdi ki Sorcha'nın onu öpmekten başka çaresi kalmadı. Sorcha onu her yerinde hissetmek için kıvranırken, onun arayış içindeki diline kendi diliyle karşılık verdi, dudakları ısırıldı ve emdi.

İnançsızlık ve şaşkınlık kabarcıkları içinde köpürdü, şaraptan daha tatlı ve aynı derecede baş döndürücüydü. Buçukluk diliyle alay etti, onu almasını, sahiplenmesini ve içinde oluşan tüm huzursuzluk heyecanla onu anlamsızca becermesini istedi.

Artık onu altında yuvarlayacak ve sert kalçasını kendi kalçasının arasına itecek kadar iyi tanıyordu. İri elleriyle geceliğini beline kadar sıyırdı ve sonra sıcak avuçlarını kadının arka tarafındaki küreye kapattı. Kadın adamın kalçasına bastırırken boğazından muhtaç bir ses çıktı.

"Beni sahiplendin. Herkesin önünde," dedi ona kendi adını unutturan uzun, sürükleyici öpücükler arasında.

"Neden olmasın. Sen benimsin."

Göğsünü titretecek kadar derin bir mırıltı, kadının kıcının arzuyla sıkılmasına neden oldu. "Senin," diye kabul etti.

İri eli kalçasının ve uyluğunun üzerinden geçerek, sahiplenici bir tavırla baldırının üzerinde gezindi. Parmakları giderek kayganlaşan vajinasında kayarak bir inilti daha çıkardı.

"Ve bu amcık benim," diye homurdandı dudaklarına karşı. "Bunlar benim." Geceliğin içinden göğsünü emdi, kadın altında kıvranana kadar diliyle meme ucuyla alay etti. Gürleyen bir huff ile geceliği üzerinden çekecek kadar geriye yaslandı ve onu bakışlarına, dudaklarına ve ellerine çıplak bıraktı.

Sorcha onun için bacaklarını iki yana açtı ve Orek onaylayarak mırıldandı. "Sana ihtiyacım var," diye inledi. Muhtemelen olması gerektiği kadar hazır değildi.

Ama bugün olan her şey, patlamaya hazır bir şekilde tenine baskı yapıyordu. Ona ve onu sahiplenirken kalçalarının çarpan ritmine kendini kaptırmak istiyordu.

"Yeşil sikim için mi yanıp tutuşuyorsun, dostum?" diye gürledi, sesi alçalmış ve derinleşmişti.

Orek sikini kaygan zeminde kaydırды ve alt tarafıyla memelerini okşadı. Sorcha titredi ve bacaklarını Orek'in kalçalarına dolayarak onu kendine yaklaştırdı.

"Evet, evet," diye inleyerek adamın kalçalarını kavradı.

O koca kafa Sorcha'nın girişinde çentik attı ve sonra Orek onun üzerindeydi, kollarının kasları içeri doğru itilirken keskin bir şekilde ortaya çıktı. Yanık enfesti, onun dikkatini talep ediyordu ve Sorcha nefes nefese kaldı ve inledi.

Kabzasına kadar oturana kadar durmadan saldırdı.

Adamın kalçaları geri çekilirken ve sonra acımasız bir tokatla iterken, kadın tutacak bir şey bulmak için adamın bileklerini kavradı. Adam her zaman yaptığı gibi ona her şeyini vererek içine girerken büyük yatak altlarında sallandı.

Orek dişlerini gösterdi, hızı düzensiz ve çılgınca artarken boynundaki tendonlar patladı. Sorcha topuklarını Orek'in sırtının alt kısmına geçirdi ve Orek *tam* içine vurduğunda inledi. Boğuk bir çığlık atarak parçalandı, vücudu dalga dalga üzerine çöken saf, yoğun bir zevkle ele geçirildi. Orek yüzünü saçlarına bastırıp salıverilmesiyle inlerken, daha durmadan önce kemiksiz kalmıştı, hâlâ içinde dönüyordu.

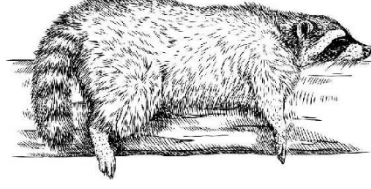
Uzun bir süre birbirlerinin kollarında titreyerek yattılar. Orek onun üzerinden kalkmak istediğinde, Sorcha bir protesto sesi çıkardı ve hâlâ derinlere gömülü olan sikinin etrafında kenetlenerek onu kalmaya ikna etti. Onu herkesin önünde sahiplenmişti ve daha fazlasını istiyordu.

Bir başka güçlü boşalmanın artçı şoklarıyla karıncalanırken, sonunda Orek'in yanına geçmesine izin verdi. Ona sımsıkı sarılmak için yuvarlandı ve burnunu onun göğsüne gömdü.

"Bu yatağı sevdim," diye mırıldandı yorgunca. "Yeterince büyük."

Sorcha mırıldanarak onayladı, göz kapakları kapandı. "Connor'dan bize bir tane yapmasını isteyeceğim." Ağabeyi mükemmel bir ahşap ustasıydı ve kibarca rica ederse bunu yapardı. Ya da onu tehdit ederse.

Ama bu yarına kalmıştı, biraz kestirdikten ve buçukluğuna binerken sarsıcı bir orgazm daha yaşadıktan sonra onun kollarında uykuya daldı.

Brádaigh'lerin evinde günler geçtikçe, eşi ailedeki eski rolünü bulmuş, bir bacağın botun içine girmesi gibi yerine oturmuş gibiydi. Orek ise yerini onun yanında buldu. Bu onu şaşırtmadı, çünkü her zaman eşinin yanında dururdu. Daha önce kavrayamadığı şey, bunun gerçek anlamda onun yanında durup bazı yüklerini omuzlamak anlamına geldiğiydi.

Eşinin aile içinde taşıdığı ağırlığa şaşırmaması gerektiğini düşünüyordu; tüm görevler, sorumluluklar ve beklentiler her yemek vakti ortaya çıkan dağ gibi yığılmıştı. Yaptığı her şeyden daha önce de bahsetmişti - sadece... belki de ailesindeki herkesin aynı şeyi yaptığını düşündü.

Orek'e öyle geliyordu ki, hepsi günlerinde mutlaka *bir şeyler* yapıyordu ama Sorcha'nın yarısı kadar bile değil.

Dundúran'dan döndükten sonraki sabah Niall geç yattığı için azarlandı.

Anneleri ona, "Hayvanların beslenmeye ihtiyacı var," diye hatırlattı.

Dudaklarında gezinen bir avuç yumurtanın üzerinden ona göz kırpmakla yetindi. "Ama Sorcha geri döndü."

Aoife bir şey söylemek için ağzını açtı ama Sorcha onun endişesini elinin tersiyle itti. Kahvaltısının son kısmını da ağzına atarak masadan kalktı. "Sorun değil anne, bunu yapabilirim. Zaten hayvanlar beni daha çok seviyor."

Diğer kardeşler kıs kıs gülererek onayladılar ve kahvaltılarına döndüler.

Orek, Sorcha odadan aceleyle çıkarken yaşadığı hayal kırıklığının büyümesini izledi. Masadan kalkıp onu takip eden tek kişi oydu.

Güne başlamak için.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi keçi ahırlarını temizlemeye yardım etmek için ikinci bir tırmık alırken.

Sen de öyle, demek istedi ama onun yerine "Yardım etmek istiyorum. Buradaki yerimi hak edeceğim."

Kızın yüzünde hâlâ sıkıntılı bir ifade vardı, bu yüzden Orek ekledi: "Ayrıca beni sana yakın tutuyor."

Yüzünü isteksiz bir gülümseme kapladı ve Orek'in ruh hali bunu görünce biraz düzeldi. Orek'in tırmıklama ve gübreleme teknikleri arzulanan bir şey olmasa bile, onun orada olmasından memnundu. Yine de, Orek normalde çiftlik hayvanlarını güne hazırlaması için gereken süreyi yarıya indirmişti. Orek de keçilerin ve eşeklerin melemelerinden ve maskaralıklarından hoşlanıyordu.

İşlerini o kadar erken bitirmişlerdi ki, gençleri Granach'taki derslere götürmek için bolca zamanları vardı. Genellikle Sorcha at arabasına atlardı ama Keeley yürümek ve hem Sorcha'nın hem de Orek'in ellerini tutmak istiyordu, bu yüzden yürüdüler. Belki de Calum'un burnu kitapta yürüyüp yoldan saptığı her seferinde geri çekilmek zorunda kalmaktansa, kendisini ve küçük kız kardeşlerini okula götürecek kadar büyüdüğünü düşünüyordu, ama Orek küçükleri Sorcha'dan daha fazla suçlayamazdı.

Dundúran'da geçirdikleri geceden sonra Brádaigh'lerin evine döndüklerinde, Keeley onları görünce evden kaçmış ve kendini Sorcha'nın kollarına atmıştı. Umutsuz gözyaşları içinde Sorcha'ya bir daha gitmemesi için yalvarmıştı. Sorcha kızın saçlarını okşarken ve onu vaatlerle yatıştırırken perişanlığı her halinden belliydi.

Yavruları Granach'a bıraktıklarında Keeley dönüp kaşlarını çatarak onlara baktı, küçük yüzü ciddileşmişti.

"Benim için daha sonra dönecek misiniz?" dedi. "Elbette geleceğiz," diye söz verdi Sorcha.

Bu arada, Sorcha'nın görevlerine devam etmek üzere eve döndüler. Orek de Sorcha'yı takip ederek ahırda bulunan atları gözden geçirdi, her birinin durumu ve hangilerinin müşteriler için talep edildiği hakkında annesi ve baş seyisle görüştü. Sorcha daha asi olan atlardan dördünü üstlenmeyi kabul etti ve seysilere müşterileri için hazırlamaları gereken daha idare edilebilir atları bıraktı.

Aoife, "Sadece ona alışman için halihazırda eğitilmiş atlardan biriyle çalışmanı istiyorum," dedi. "Birkaç gün içinde yeni müşterilerimiz gelecek ve

En iyi binicimin atları göstermesini istiyorum."

Sorcha gülümsedi. "Bugün Fiora'yla alıştırma yapacağım ve kendimi kısırağa tanıtacağım. Yarın ata bineceğim, böylece o da bana alışabilir."

"Mükemmel." Aoife Sorcha'nın yanağını okşadı ve ahırların işleyişini denetlemek üzere yola koyuldu. Görünüşe göre Aoife atları da eğitiyor, seyisleri yönlendiriyor ve sık sık yeni hayvan satın almak için at yetiştiricileriyle görüşüyor, bir yandan da aile için yemek pişiriyordu. Ailedeki diğer herkes arasında Sorcha'dan sonra en meşgul olan anne gibi görünüyordu.

Eşi Orek'i tanıdığı atlarla tanıştırdı. Fiora onları mutlu bir şekilde karşılamaya geldi, Orek'in elindeki havucu kaptığında gri ağzı kadife yumuşaklığındaydı.

Sorcha gülerek, "Onu Darrah kadar yuvarlak yapacaksın," dedi. "Peki havuçları nereden bulup duruyorsun?"

"Bir dişiyi baştan çıkarmanın en iyi yolunun onu beslemek olduğunu öğrendim." Dudaklarına yapışmak için eğilmeden önce ona sırtıttı.

Sadece garip bir öksürük ve ayak sürüme sesiyle ayrıldı. Sorcha geri çekildi ve damatlardan bazılarının onlara baktığını görünce kızardı.

Boğazını temizledi. "O zaman seni ahırdaki en popüler kişi yapalım, sen yem vermeye başla, ben de ihtiyacım olan herkesi ağıla çıkarayım."

Atları beslemek yeterince keyifliydi. Davranışları ve sesleri hoşuna gidiyor, burunlarının yumuşaklığı ve gözlerinin sanki onu anlıyormuş gibi akıcılığı hoşuna gidiyordu. Her birinin bir kişiliği vardı ve çoğu ona çabucak alıştı.

Hepsinin, hatta suskun olanların bile Sorcha'ya taptığı açıktı.

Fiora'yı öncü olarak kullanan Sorcha, ağılda küçük bir sürü topladı ve kendisini yeni tanıyan atlara tanıtmaya başladı. Yumuşak dokunuşları ve yatıştırıcı sözleriyle sakin bir tarzı vardı. Atların ağılın etrafında onu takip etmeleri, söylediğinde durmaları ve işaret ettiği yere yürümeleri uzun sürmedi.

Orek bunu anlayabiliyordu; onun güvenini de aynı tatlılıkla kazanmıştı.

Öğleden sonra, yavruları getirme vakti gelmişti. Orek ve Sorcha Granach'a geri dönerken hızlı bir öğle yemeği yediler. Keeley'nin onları görmekten duyduğu sevinç çığlığı Orek'i duygulandırdı ve onları dikkatle dinledi

küçük kız öğrendiği her şeyi onlara anlattı. Sonra sıra Calum'un okuduklarından ve yeni gözlemler için fikirlerinden bahsetmesine geldi.

Sorcha küçükleri, akşam yemeğine başlamak üzere ahırdan gelen anneleriyle birlikte evde bıraktı. Blaire ve Calum kendi aktivitelerine dalarken Keeley'nin bir şeyler atıştırdığından emin oldu. Orek bir elma kaptı ve ahıra geri dönerlerken Sorcha'nın eline tutuşturdu.

"Senin de yemek yemen gerek," diye hatırlattı ona.

Kızarmış ve telaşlanmıştı ama adam iri bedenini kullanarak sadece çekirdek kalana kadar onun ağıla tekrar girmesini engelledi ve bunu atlara kendini daha da sevdirmek için kullandı.

Sorcha atlarla uğraşırken, ahırlarını temizlerken, seyislere danışırken, sebze bahçesiyle ilgilenirken, kırık çitleri kontrol etmek için doğu sınırında yürürken ve keçileri batıdaki tarladan gece için ahıra taşıırken, ailenin geri kalanı da... *bir şeyler* yapıyordu.

Günün büyük bölümünde Maeve'i göremedi ve onun öğretmenleriyle çalışmak için Granach'a gittiğini öğrendi. Öğleden sonra dönmüş, bir kucak dolusu kitabı meyve bahçesine götürmüş ve gölgede oturup kitap okumuş. Gerçi Orek bunun daha çok damatların kendisine hayranlık duymasını sağlamak için olduğunu düşünüyordu, çünkü gözleri sayfadan çok kirpiklerinin altından onları izleyerek zaman geçiriyordu. Sonunda, akşam yemeğine yardım etmek için eve girdi.

Bütün gün babası ve ağabeyleri antrenman yapardı. Şövalyelerin buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ama ne için eğitildiklerini tam olarak anlayamamıştı. Orek'in de şövalye olmak için eğitim aldıklarını öğrendiği bir avuç insan genç, Ciaran'ı formlarda takip etti. Evin doğusundaki bir avluda birbirleriyle dövüşüyor ve egzersiz yapıyorlardı. Orek ek binalardan birinin kursiyerler için küçük bir kışla olduğunu öğrendi. Connor ve Niall ara sıra yardım etmek için ortaya çıkıyor, hatta birbirleriyle dövüşüyor ve kursiyerler için gösteriler düzenliyorlardı.

Connor, Sorcha'nın keçilerle uğraşmasına yardım etmek için durdu ama Niall yemek saatine kadar ortalıkta görünmedi.

Yemek doyurucu, aile konuşkandı. Birçoğu yaptıkları bir şey hakkında Sorcha'nın fikrini almak istiyordu. Yemek bittiğinde, annesinin masayı toplamasına ve bulaşıkları yıkamasına yardım etmek için ayağa kalkan Sorcha oldu. Orek onun arkasından içeri süzüldü ve kurutmak için sırada yerini aldı. Daha önce hiç ayakta bulaşık kurutmamıştı ama mutfakın sessiz sıcaklığından, Sorcha ve annesinden hoşlanıyordu.

anne birlikte bir melodi mırıldanıyor.

Odasına çıktıklarında neredeyse ayakta uyuyordu. Orek giysilerini çıkarıp başına yumuşak bir gecelik geçirirken yorgunca kıkırdadı. Öpmek için yüzünü yukarı çevirdi ve Orek onu yatağın ortasına yerleştirmek için kaldırdı. Vücudunu öpmek için acele etmedi ve amını diliyle ve dişleriyle yalayarak eşinden uzun bir orgazm çıkardı. Kadının gözleri uykulu ve doygun bir hale gelmişti ve eğer kadın kollarını ona uzatmasaydı Orek onun yanına yatağa tırmanacaktı. Karşı koyamayan Orek eşinin içine kaydı, onu yavaşça ve sabit bir şekilde içine aldı, ta ki serbest bırakılana kadar. Kükremesini bastırarak yüzünü Sorcha'nın saçlarına gömdü.

Vücudu zevkle mırıldanarak onları temizledi ve yatağa yatırdı, Sorcha daha battaniyeler üzerini örtmeden uyuyakalmıştı.

Ve böylece günler birbiri ardına geçti. İşlere herkesten önce başlamak için erkenden kalkmak. Yavruları Granach'a götürüp getirmek için çobanlık yapmak. Bahçelere bakılması, meyve bahçelerinin hasat edilmesi, hayvanların beslenmesi gerekiyordu. Kasnak kırıldığında kuyuyu tamir eden Sorcha'ydı. Güney sınırındaki kırık bir çiti onaran Sorcha'ydı. Topal ve hasta hayvanlarla ilgilenen Sorcha'ydı.

Her kardeşin yardım için başvurduğu kişiydi. Keeley için, bu onun kitap okumasıydı. Blaire için bir elbiseyi onarmak için. Calum'un bir ağı çözmek için, Maeve'in kaybettiği kurdeleyi bulmak için, Niall'ın kasabadaki bir kızı nasıl etkileyeceği konusunda tavsiye almak için ve hatta Connor'ın silahları yağlamak için fazladan bir ele ihtiyacı olduğunda yardıma ihtiyacı vardı.

Bir gece nedenini sorduğunda ona ", " dedi. "Bana ihtiyaçları var."

Orek elinden geleni yaptı, eşinin yüklerini aldı ve bu yükün bir kısmını omuzladı. Aile onun yardımını Sorcha'dan bile daha kolay kabul etti ama o bu zamanı daha fazla iş, daha fazla proje, daha fazla görev üstlenmek için kullandı. Yapmayı planladığı her şey için günde yeterli saat yoktu ve her şeye yetişemediği için kendini azarlıyordu.

Her gün eşinin her yöne çekilişini izliyordu. Yine bir şekilde ona ilgi ve şefkat gösterecek zamanı buluyordu. Ev işlerinin arasında, ona neşe veren küçük şeyleri göstermeyi severdi - son

elmalar, bir tayın maskaralıkları, arazinin etrafından topladığı kristaller. Onun buraya olan sevgisini her kelimesinde duyuyor ve hissediyordu ve Orek kendisinin de buraya aşık olduğunu hissetti, çünkü eşinin bu kadar sevdiği bir şeyi nasıl sevmezdi?

Geceleri, günlerini konuşmak için onunla birlikte uyumamakta ısrar ediyordu. Günlerini birlikte geçirmiş olsalar bile, yan yana hayvanları güderken, fırçalarken ve onarırken, elleri usulca desenleri takip ederek konuşurlardı. Küçük ocağındaki ateş çıtırdarken ona hayallerini ve fikirlerini fısıldadı; gidip kendilerine ait bir ev inşa etmek için nasıl bir arsa seçebileceklerini, belki Darrow ve Aislinn'in diğer köle tacirlerinin kökünü kazımasına nasıl yardım edebileceklerini, hatta burada kendi mesleğini nasıl bulabileceğini.

Ona buranın ve gördüğü hayvanların nesini sevdiğini anlattı. Calum'un gözlemlerinin nasıl gittiğini ve neler eklediğini anlattı. Ve ona tuhaf şeylerden, içleri boşaltılmış tavşanlara ve bacaklarından dallara asılmış kuşlara nasıl rastladıklarından bahsetti. Bu Calum'u ve Sorch'a'yı da rahatsız etmişti ama Sorch'a bunun kış uykusuna hazırlanan bir ayı olabileceğini söyledi.

Orek daha önce hiç kuşları ipe dizen bir ayı görmemişti ama başka bir açıklaması yoktu, o yüzden bu konuyu kapattı. Şimdilik. Uzun bir günün ardından bazen endişelerini hatırlamak zor oluyordu, arkadaşı bedenine doğru kayarken.

Her gece nefes aldığından ve iddialarını onun tenine öpücükler kondurduğundan emin oldu: *Seni seviyorum, seninim ve eşim*. Yorgun olduğunu bildiği halde hepsini açgözlülükle kabul etti. Karşılığında ona her şeyini, elinden gelen her şeyi verdi -yeterli olduğundan emin olmasa da.

Yapabildiğinde onu tuttu, yapabildiğinde ona yardım etti ve güzel eşinin sorumluluklarına gömülmesini sessizce izledi.

Onu sevmesine ve ailesini -bazılarını diğerlerinden daha çok- sevmesine rağmen, göğsünde onlara karşı bir kızgınlık kıvılcımının alevlenmesine engel olamadı, kendi payından vazgeçemeyecek kadar açgözlü olduğu için duyduğu suçluluk duygusuyla daha da ağırlaştı.

Omzunda yine o ağrı vardı. Sorch'a bunun farkına varmıştı.

Yaklaşık bir yıl önce, ama Sofie'nin birkaç öğleden sonra başparmaklarını acımasızca kaslara ve tendonlara sokması dışında, bu konuda yapacak pek bir şey yoktu.

Tekrar başladığını hissedene kadar kesildiğini fark etmemişti.

Sıkıcı bir zonklamaydı ve her gece hafiflediğinde rahat bir iç yatağa düşüyordu. Bu iç çekiş, arkadaşı onu ön tarafına doğru yuvarladığında ve Sofie'nin keskin pençelerinden çok daha nazik olan o harika büyük elleriyle sırtını ve omuzlarını çalıştırdığında her zaman bir inlemeye dönüşürdü.

Sorcha aklının bir köşesinde, bunun için yapılması gerekenin dinlenmek olduğunu biliyordu. Eğer Fiora bir uzvunu aşırı kullanmaktan topallamaya başlarsa, kısrağı sessiz bir padoka koyar ve dinlenmesine izin verirdi.

Ama Sorcha'nın dinlenecek *zamanı* yoktu.

Yapacak o kadar çok şey vardı ki, uzakta geçirdiği haftaları telafi etmesi gerekiyordu.

Sonbahar onlar için her zaman yoğun bir mevsim olmuştur; kış gelmeden atları satmak, bahçe ve bostanlardan hasat toplamak ve ahırlar için stok yapmak. Planlanması ve katılması gereken tatiller ve şenlikler vardı. Meyveler, sebzeler ve etler muhafaza edilmeli ve iyileştirilmeliydi.

Kış da kendi çapında yoğun geçecekti ama bunun çoğu evle sınırlı kalacaktı. Sorcha her zaman tavan arasından ön salona kadar kapsamlı bir temizlik yapmayı severdi, sadece kendine yapacak bir şeyler vermek için bile olsa. Kar yağarken evde oturmaktan sık sık huzursuz olurdu.

Yine de bütün sabah yatmak o kadar da kötü olmayabilir, diye düşündü gülümseyerek. *Bana eşlik edecek yakışıklı bir buçukluk varken olmaz.*

Günlük sorumlulukları onu ne kadar zorlasa da, Orek yanındayken her şey çok daha güzeldi. Ahırları temizlerken ya da küçükleri okula götürürken onun sabit varlığı bile ona neşe veriyordu. Ona eşlik etmesi içini rahatlatıyordu.

Sık sık onun bu işe içerleyeceğinden ya da sevmeyeceğinden endişe ediyordu ama aksine, hemen benimsedi. Özellikle de atlara. Onlara ikram ettiği şeyleri nasıl ve nereden bulduğunu bilmiyordu, çünkü bahçe hiç boş kalmamış gibiydi, ama bütün atlar artık onun ceplerinde iyi şeyler olduğunu biliyordu. Hepsi başlarını ahır kapılarının üzerinden sarkıtmak ve onu kişneme korusuyla selamlamak için acele ettiler. Seyisler onun ve Sorcha'nın ne zaman geldiklerini heyecanlı kişnemelerinden anladıkları konusunda şakalaşıyorlardı.

toynaklarını vurarak.

Sorcha ona kendi yapabileceği bir şey bulacaklarına inanıyordu. Onun bütün gün yanında olmasından hoşlansa da, kendi projelerini üstlenmek ve yeni ilgi alanları bulmak isteyeceğini düşündü ve ne seçerse seçsin onu destekleyecekti.

Ve kardeşlerinin çoğunu, özellikle de en küçüklerini çabucak kazanmıştı. Connor da ondan hoşlanıyor gibiydi; onun en sevdiği kardeşi olmasının bir başka nedeni de buydu. Keeley, Orek'in ne kadar harika bir hikâye anlatıcısı olduğunu keşfettikten sonra, Sorcha sık sık küçük üçlüyü salonda, mutfakta ya da meyve bahçesinde onun etrafında toplanmış, ondan bir hikâye koparıırken yakalıyordu.

Yakışıklı buçukluğunu düşününce Connor'la Orek'in rahatça sığabileceği büyüklükte yeni bir yatak yapma konusunda konuşması gerektiğini hatırladı. Gerçi bu büyük yeni yatağı nereye koyacaklarını henüz tam olarak kestirememişti. Odası daha büyük bir şey için çok küçüktü. Kule odası biraz daha büyüktü ama cereyan yapıyordu ve şöminesi yoktu.

Beni sıcak tutmakta her zaman çok iyiydi.

Annesiyle odayı açıp havalandırması konusunda konuşması gerekecekti ve zihnindeki listeye odanın tozunu alıp Orek'e göstermeyi de ekledi.

Tüm bunlar bir soruyu gündeme getirdi... Neredeydi?

Sorcha atlardan birini kolay bir tırısla koşturduğu yerden başını kaldırdı ve onun geniş omuzlarını hiçbir yerde göremediğini fark etti. O günkü antrenmanını bitirene kadar dönmeyince onu aramaya koyuldu.

Kahkaha sesleri onu güneydeki tarlaya çekti.

Bazı küçük kardeşleri ve babasının bir avuç süvari erinden oluşan bir grup çocuğun sahada deri bir topu kovaladığını gördü. Calum ayaklarıyla topa vuruyor, sürekli önüne çıkan Blaire'den kaçmaya çalışıyordu. Diğer çocuklar da onları kovalıyordu; Keeley ve kenarda oturup çimleri taç şeklinde ören başka bir kız hariç.

Calum topa vurdu ve topu ağlara gönderdi.

Doğrudan Orek'in göğsüne. Top bir *şamarla* sekti ve çocuklar donakaldı, onun tepkisini bekliyorlardı. Orek onlara göz kırptı ve topu Blaire'e doğru itti, o da hızla topu alıp kaçtı, diğerleri de peşinden gitti.

Sorcha ona doğru koştu ve onu oyunlarında kalecilik yaparken görünce biraz şaşırdı. Sahanın diğer tarafında, Niall daldı ve ıskaladı.

Diğer golde Blaire'in şutu.

"Blaire seni bu işe mi bulaştırdı?" Sorch'a hayali yan çizgiden seslendi.

Orek büyük omuzlarını silktilti. "Bir kaleciye ihtiyacı vardı." Bu kelime ağzında tuhaf bir şekilde yankılanıyordu, sanki daha önce hiç böyle bir şey söylememiş gibiydi.

"Bütün kaleyi kaplıyor!" Blaire onlara doğru koşarak bağırdı. "İşte bu yüzden anlaşıştık," diye araya girdi Calum, "kalecileri değiştireceğiz Bir dahaki sefere. İşleri adil tutmak için."

Blaire gözlerini devirdi ve tekrar topun peşinden koşmaya başladı. Sessiz, hassas ve şiiri seven biri olmasına rağmen, içinde acımasız bir rekabetçi damar vardı - oyunlarda büyük kardeşlerini ezmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Başka bir oyuncu ister misiniz?" Sorch'a ağır paltosunu çıkarmaya başlamış olan Calum'a sordu.

Kardeşinin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sen mi?"

Alayla alay etti. "Evet, ben. Connor ve Niall sana ne yalan söylerse söylesin, bu ailenin sahip olduğu en iyi oyuncu olduğumu bilmeni isterim."

Keeley Sorch'a'nın oyuna girdiğini görünce koşarak bacaklarına sarıldı. "Sen hiç bizimle oynamadın ki!" diye bağırdı. "Sorch'a'nın takımında olmak istiyorum!"

Kalbi sıkıştı. *Bu doğru değil. Onlarla oynuyorum... bazen...*

"O zaman eşit olmazdı," diye karşı çıktı Calum.

Sorch'a onu susturan bir bakış fırlattı. Sonra da ona ve diğer herkese neden ailedeki en iyi oyuncu olduğunu kanıtlamaya devam etti. Blaire acımasızlığını hiçbir yerden almadı.

O ve Blaire topu birbirlerinden uzaklaştırmak için ayaklarını yere vurarak bir düelloya giriştiler. Bütün öğleden sonra sahanın etrafında koşturdular, Keeley ve diğer küçük çocuklar kahkahalar atarak arkalarından koştular.

Her iki takımın da kaç gol attığını sayamıyordu -bu doğru değildi, kendi takımı Orek'in kalesini üç kez geçmeyi başarmış, Blaire de kendi takımına bir gol daha atmıştı- ama güneş ağaçların altına inip hava rahatsız edici derecede serinlediğinde Sorch'a havayı yutarken geniş geniş gülümsüyordu.

Blaire ona sahte bir selam verdi. "Tekrar görüşünceye kadar," dedi ve elini yüzünü yıkamak için eve girdi.

Keeley tekrar bacaklarına sarıldı. "Oyun oynaman hoşuma gidiyor. Calum ve Niall'ı susturuyorsun."

"Beni dinlemek zorundalar. Ben onların ablasıyım." Ve eğilip Keeley'nin yanağından öptü.

"Yarın yine oynayacak mısın?"

"Deneyeceğim, böcek. İçeri gir ve elini yüzünü yıka."

Keeley'nin eve doğru koşuşturmasını izledi ve elini kalbinin acıdan sıkıştığı göğsüne götürdü.

Sorcha, Orek'in yanına geldiğini hissetti ve kolu kayarak onu kendi tarafına çekti.

"Oyundan zevk almadın mı?"

"Hmm?"

"Üzgünsün."

"Ah." Sorcha yüzünü ovuşturdu. "Hayır, ben... eğleneliydi. Bunu uzun zamandır yapmamıştım..." İçini çekti, kalbi suçluluk duygusuyla yeniden sıkıştı.

Calum ve Keeley'nin onlarla oynamak istemesine bile şaşırdıklarını düşünmeden edemiyordu. Ve bütün bir öğleden sonrayı kaybetmiş olmanın zihnini kemirmesine engel olamıyordu.

Bu yüzden kardeşleriyle oynamak için zaman ayırmadığını düşünüyordu. Hiçbir zaman yeterli zaman yokmuş gibi görünüyordu.

Orek'in eli sırtını aşağı yukarı ovarak omzundaki hassas noktayı buldu. Orek hafifçe bastırıp oradaki gerilimi azalttığında inledi.

"çalışıyorsun, dostum."

"Öğleden sonrayı oyun oynayarak geçirdim," diye hatırlattı ona.

"Diğerleri de öyle. Oyun oynamak ve neşe bulmak için zaman ayırmaları gerekmez mi?"

Neden sadece sen yapamıyorsun?"

"Orek..."

"Sana ihtiyaçları var, kalbim. *Sana*. At eğitimi, temizlik ya da hayvanları beslemek için değil. Dostum," dedi ve darbeyi yumuşatmak için yanağını öptü, "bunların hepsini sensiz yaptılar. İdare ettiler. Onların *sana* ihtiyacı var."

Sorcha gözyaşlarını yuttu, içinde kırılğan ve görünmeyen bir şey tanıma duygusuyla titriyordu.

"Bana güveniyorlar."

"Evet, öyle. Burada önemli bir yerin var. Sorcha, sen onların kalbisin. Tıpkı senin benim olduğum gibi."

Onu kollarının arasına çekti ve çenesini başının üzerine koydu. Onun kokusunu içine çekti, duyguları içinde birbiri ardına yuvarlanırken sakinleşti.

"Senin mutlu olmanı istiyorum, dostum. Neşe bulmanı. Kendini yıpratırken bunu yapamazsın."

Sorcha titrek bir nefes aldı ama gözyaşlarını geri itti. Akşam yemeği için içeri girmeleri gerekiyordu.

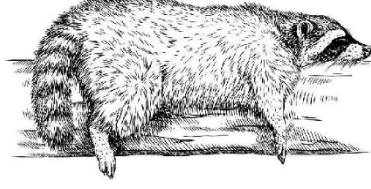
"Biliyorum," dedi. Biliyordu ama her zaman yapılması gereken bir şey vardı ve eğer yapabiliyorsa, düzeltebiliyorsa, daha iyi hale getirebiliyorsa, sadece... *yapıyordu*. Bu hep böyle olmuştu. Bu onun ailedeki rolüydü. Eğer buna sahip olmasaydı.

Kollarını Orek'in geniş göğsüne dolayıp ona sarılırken bile kalbine bir endişe sızdı.

Sözleri çok tatlıydı, ilgisi isteyebileceği her şeydi. Ama ne dediğini anlamıştı, içindeki kızgınlık kıvılcımını hissedebiliyordu ve korktuğu şey de buydu.

Bir gün uyanıp buna değmediğimi fark etmeni istemiyorum.

OceanofPDF.com

Orek, Sorch'a'nın gösterisini izlemek için ahırların gölgesinde bir yer buldu. Hava serindi, nefesi etrafına buğulu bir puf gibi yayılıyordu ve zemin geceki ayazdan henüz kurtulmamıştı.

Aoife, yollar geçit vermez hale gelmeden ve otlaklar buz tutmadan önce bir müşteri adayını daha araya sıkıştırmak istemişti. İlk kar sadece birkaç gün önce yağmıştı ve birkaç parça hâlâ avlunun en gölgeli köşelerinde duruyordu. Hasatlar getirilmişti ve Brádaigh ailesi kış için tanıdık bir düzene girmiş gibi görünüyordu; ev günün büyük bölümünde ağzına kadar doluydu, mutfak ise yiyeceklerin kürlenmesi, turşu haline getirilmesi ve konserve yapılması gibi faaliyetlerle dolup taşıyordu.

Bu yüzden Orek gürültü ve şamatadan uzaklaşmak için dışarı çıkma bahanesine aldırmadı ama örme ve yünlerine sarınmış eşinin bu sabah erkenden atları gösteriye hazırlamak için soğukta yürümesine aldırmadı.

Küçük bir grup insan gelmiş, Aoife tarafından karşılanmış ve ön ağıla götürülmüştü. Gölgelerin arasında saklandığı yerden her kelimeyi tam olarak yakalayamıyordu ama ses tonundan, Sorch'a'yı beklerken Aoife'in onları büyülediği anlaşıyordu.

Eşinin son müşteri grubuna atları ve becerilerini göstermesini izlemeye ilk geldiğinde, Aoife nazikçe ahırların yakınında beklemesini önermişti. *"Şimdilik,"* demişti koluna uzlaştırmacı bir vuruşla, *"gelecek yıl herkes kızımın yakışıklı yeşil adamını tanıyacak."* İçindeki canavar hiç etkilenmemişti, yabancı erkeklerin Sorch'a'nın kendisinden olduğunu bilmemesinden hoşlanmıyordu.

Ama sonra Sorch'a gösteri için ata binmişti ve o da

sakinleşti.

Arkadaşının yeteneklerine her zaman hayranlık duymuştur.

Tam o sırada ahırdan çıktı, eyerde dimdik oturuyordu. Bugün gösterdiği doru at sabah ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Aoife, Sorcha atı adım adım yönlendirirken her ayrıntıyı işaret etti ve açıkladı.

Atlar hakkında bilinmesi gereken bu kadar çok şey olduğunu hiç fark etmemişti ama Brádaigh'lerle birlikte olduğu süre içinde, bir tırıs la bir koşuy u, bir kişnemey le bir kişnemey i ay ırt edebilecek kadar çok şey öğrenmişti. Sorcha atı ustalıkl a otlağın etrafında kolay bir tırıs la, ardından da hızlı bir dörtnala koşturdu. At koşarken üzengilerde durdu, düzgün yürüyüşünü gösterdi ve yan adımlar atarken onu yönlendirmek için sadece kalçalarına hafifçe bast ırd ı.

Muhteşemdi. Sorcha, ç illeri dans edecek kadar geniş bir gülümsemey le kış güneşi gibi parlıyordu. Bukleleri çılgınca zıplıyor, ona eski hikâyelerde anlatılan kadim savaş tanrıçalarını düşündürüyordu.

Gördüğu ilk gösteride Connor da ona katılmış ve at sırtında sahte bir müsabaka yapmışlardı. Atlar silah seslerinden ürkmemiş ve binicilerine güvenmişlerdi. şövalye olan ve her gün babası ve erkek kardeşiyle eğitim gören Connor'a rağmen, Sorcha silah ını bineğinin zarif hatlarını yansıtan akıcı bir zarafetle kullanıyordu. Kuzeye yaptıkları yolculukta ona öğrettiği acımasız kavgacılıktan çok daha güzeldi.

Bugünkü gösteride sadece Sorcha vardı ama atın, binicisinin silah kullanması konusunda ne kadar rahat olduğunu göstermek için eline bir mızrak almıştı. Padokta birkaç tur daha attı ve sonunda müşterilerin önüne geldi. Sorcha selam vermek için eyerin üzerinde durdu ve at da ön ayakları üzerinde diz çöktü.

Müşteriler alkışladı, övgüleri soğuk havada uçtu ve Aoife gururla gülümseyerek Sorcha'ya göz kırptı. Eşinin memnuniyet dolu gülümsemesini görünce yüreği kabardı. Bu övgüyü ve daha fazlasını hak ediyordu. Sorcha attan inerek atı müşterilerin yanına götürdü ve onların atı okşayıp hayranlıkla seyretmelerine izin verdi.

Gölgelerin aras ından doğrulurken, gözünün ucuyla bir şey Orek'in dikkatini çekti.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Orek çıplak meyve bahçesi ağaçlarını ve ek binaları araştırarak bakışlarını üzerine çeken şey i aradı.

Yapraklar döküldüğünden ve gökyüzü şimdilik açık olduğundan, dışarıda saklanacak çok az gölge vardı ve uzun bir süre sonra Orek sonunda hiçbir şey görmeden arkasını döndü.

Yine de izlendiği hissi onu terk etmedi. Yavaşça ahıra doğru yürüdü, gözleri uzaklarda bir şey arıyordu... herhangi bir şey. Calum'la yaptığı gezintilerde gördüğü tüm sakat yaratıklar aklının bir köşesinde kaşınıyordu.

Hâlâ bir şey göremeyince Orek ofladı ve yanlışı bir şeyin kokusunu da alamadı.

İçindeki canavar huzursuz olmaya devam etti ama yüzleşecek açık bir tehdit olmadan yere yığıldı.

Sonunda ahıra döndü. Soğuğa rağmen yapması gereken pek çok iş vardı ve ne kadar çok işi kendisi yapabilirse, arkadaşı da sıcak eve geri dönmeye o kadar çabuk teslim olacaktı.

"Şu anda bunu tartışmak istemiyorum, baba."

"Neden istemiyorsunuz? Meşgul değilsin."

Sorcha Fiora'nın arkasından babasına kaşlarını çatarak baktı. Kendisi ve donmuş parmakları aceleyle eve dönebilsin diye, bakımı altındaki atları fırçalayıp yerleştirmeye çalışmakla meşguldü. Annesi bir başka başarılı gösteriyi kutlamak için sıcak elma şarabı sözü vermişti ve Sorcha'nın tek istediği sıcak bir kupa ve buçukluğuyla kucaklaşacağı bir saatti.

Onun yerine, babası bu konuşmayı yapmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşündü. *Tekrar.*

Ciaran çocuklarının geleceğiyle her zaman ciddi bir şekilde ilgilenmiş, onları ne yapmak istediklerini keşfetmeye zorlamıştı. Bu konuyu Sorcha'ya sayısız kez açmıştı ama o zamanlar izinli olduğu için zamanı kısıtlıydı ve bu konuda başının etini yiyecek o kadar çok çocuğu vardı ki Sorcha bunun yükünden kaçmıştı.

Ancak şimdi, babası onu evden uzaklaştırmaya kararlı görünüyordu.

Bugün yapmak istediği son şey olan atları hazırlamak için erkenden uyandıktan sonra kendini huysuz ve biraz da merhametsiz hissediyordu

babasına karşı yaptığı seçimleri haklı çıkarmaktı. *Tekrar.*

Fiora'nın etrafından dolanan babası yumruklarını kalçalarına yerleştirdi ve ona en buyurgan kaşlarını çattı. Bu kaşlar pek çok suçluyu bastırmış ve pek çok çocuğu azarlamıştı ama Sorcha yıllar içinde bağışıklık kazanmıştı.

"Kış mevsiminin seçeneklerinizi değerlendirmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum.

Özellikle de son gelişmeler göz önüne alındığında."

Gözlerini kısarak ona baktı, hangi *son gelişmeleri* kastettiğinden emin değildi ama yine de savunmacı hissediyordu. *Umarım Orek'i kastetmiyordur...*

"Sen ve Aislinn uzun zamandır arkadaşsınız. Artık o varis olduğuna göre, eminim sizin için de fırsatlar vardır. Etrafında güvenebileceği insanlara ihtiyacı var."

"Ne yapmak için?"

"Neye ihtiyacı varsa. Hizmet etmek bir onurdur," diye hatırlattı Ciaran ona. "Bu toprakları yönetmek önemli Sorcha. Halkımızı güvende tutmak zorundayız." Gözlerinin üzerinden bir gölge geçti ve Sorcha kendi kızının köle tacirleri tarafından kaçırılmış, lordunun öz oğlu tarafından satılmış olmasından duyduğu suçluluk duygusunun hâlâ içini kemirdiğini biliyordu.

Sorcha, "Eğer Aislinn beni bir şey için istiyorsa, eminim söyleyecektir," diye erteledi.

"Ya da gidip ona hizmet etmeye hazır ve istekli olduğunu söyleyebilirsin. Şimdi tam zamanı, Leydi Darrow olmadan ve etrafı yalvaranlarla çevrilmeden önce."

"Erkenden yalvaran biri mi olayım yani?" diye tükürdü.

Elbette, Aislinn'e yardım etme, ona bir tür rolle hizmet etme fikri Sorcha'nın aklından geçmişti. Bu fikre karşı değildi, özellikle de halkı ve arkadaşı için bir fark yaratabilecekse... Ama babasının şimdi bu fikri ortaya atması Sorcha'nın bulabildiği en aşındırıcı sabunla yıkanıp temizlenmek istemesine neden oldu.

Ciaran bir iç geçirdi, onun yemine karşılık vermedi. Bunun yerine kolunu ahırın kapısına dayayıp onu süzdü. Bu bakış onun üzerinde her zaman daha etkili olmuştu ve Ciaran onun değerlendirici bakışları altında kıpırdamamaya gayret etti.

Bunun bir zamanlar olduğu, babasının bakıp gurur duyacağı, uğruna *kalacağı* bir şey görmesini umutsuzca isteyen küçük kızı canlandırmasından nefret ediyordu.

"Sadece yerleştiğini görmek istemiyorum," dedi sonunda, sesi yumuşamıştı, yalvarıyordu. "Sen genç ve güçlüsün. Hayatında yapabileceğin o kadar çok şey var ki kızım. Dünya büyük bir yer ve sen

keşfetmeyi hak ediyor."

Artık kendi işinizi yapmaktan emekli oldunuz ve aileniz çoktan kendini yetiştirdi.

Bu acı düşünce boğazını yaktı ve Sorch, Fiora'yı babasıyla arasına koymak zorunda kaldı, böylece böyle asitli sözler sarf etmeyecekti.

"Dış dünyadan daha yeni döndüm," diye hatırlattı ona sert dudaklarının arasından. "Ve yine gitmemi mi istiyorsun?"

"Kendini bulmanı istiyorum, Sorch. Olanlar... kendi yolunu seçmekle aynı şey değil. Bunu biliyorsun." Ciaran kollarını göğsünde kavuşturdu ve huysuzca ekledi, "Ayrıca, sonunda o buçukluğunu buldun, değil mi?"

Sorch Orek hakkında bu şekilde konuşmak istemiyordu. O çok değerli, çok kıymetliydi. Onun kendisine karşı kullanılmasından nefret ediyor ve hayal kırıklığı içinde yanağını ısıırıyordu.

"Kendimi bulmak için neden gitmem gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum. Ben kim olduğumu biliyorum, baba." *Belki buralarda olsaydın, dikkat etseydin, sen de benim kim olduğumu bilirdin.*

"Burada annen için çok çalıştın. Bu aileye destek oldun. Şimdi kendin için zamanın geldi Sorch. Daha geniş bir dünyaya açılma ve amacını bulma zamanı."

"Peki benim amacım neden dışarıda olmak zorunda?" diye sordu, öfkesini kontrol etmek için Fiora'nın yelesini okşayarak. "Neden burada çalışmak bir görev değil? Annemin ailesi nesillerdir bu işi yapıyor."

"Elbette öyle, kızım. Ama bildiğin tek şey bu. Ya dışarıda senin için daha büyük bir şey varsa?"

Ona sulu bir bakış fırlattı, neredeyse öfkesinden boğulacaktı. "Kendi ailemden daha mı büyük?"

Ciaran kaskatı kesildi, bakışları başka yöne kaydı.

Nasıl anlayabilir ki? Elbette görevini, amacını ailesinden üstün tutuyordu. Hep öyle yapmıştı. Ve Sorch da onun kendisine aynısını yaptırmasına izin vermeyecekti.

"Kardeşlerin eğitim için gittiler," dedi, sesindeki kavg, azalmış olsa da. "Maeve yakında üniversiteye gitmeye hazırlanıyor. Ben sadece senin de onlar gibi inisiyatif almanı, kendi yolunu çizmeni istiyorum. Bu, yolunun seni ailene geri götürmeyeceği anlamına gelmiyor." Sonunda gözlerini kaldırıp onunkilerle buluşturdu ve Sorch acı dolu bir nefes çekti.

Yüzü kederliydi, her yıl, her zorluk gözlerinden yayılan ve ağzını çevreleyen çizgilerde kendini gösteriyordu. Sör Ciaran gururlu bir adamdı ama o anda neredeyse... yenilmiş görünüyordu.

Sorcha bundan nefret ediyordu. Babasını hâlâ hayal kırıklığına uğratmak istememesinden nefret ediyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar inatçı olsa da, babasının sözlerinde bir gerçeklik payı olmasından nefret ediyordu.

Ve şimdi... şimdi yorgundu.

O elma şarabını istedi. Ve eşinin onu kollarına almasını.

Sorcha fırçalamaya geri döndü. "Bitirmem gerek."

Ciaran bir kez daha iç çekti ve sonra ahırdan çıkarken çizmelerinin çıkardığı gıcırtyı duydu.

Gözyaşlarını geri püskürten Sorcha omzundaki ağrıyı ovuşturdu.

Burada muthuyum, dedi kendi kendine. Onun amacının bizimle değil de dışarıda olması, benim de aynı olduğum anlamına gelmez. Burada ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Ailesi, atları. Ve şimdi, en önemlisi, onu olduğu her şey için seven bir adam.

Fates, onu hak etmek için ne yaptım?

Çaresiz bir endişe yüzünü Fiora'nın sıcak boynuna yaslamasına neden oldu. *Ama ya burada mutlu değilse?*

Ona asla söylemeyecekti. Onun için katlanacaktı.

Ama ya her şey çok fazla gelirse? Ya verebildikleri yeterli gelmezse?

Boğazına bir safra kaçtı ve Sorcha aceleyle ahırdan çıkıp midesini yatıştırmak için soğuk hava emmek zorunda kaldı. Yüzünde soğuyup sertleşen gözyaşlarını silerek avludan geçip eve doğru yürümek için kendini zorladı.

Daha iyisini yapacağıma söz verdi. Daha iyisini yapabilirim.

Orek ahırın pencerelerinden birinden eşinin eve dönüşünü izledi. Babasıyla konuştukları hâlâ kulaklarında çınlıyor ve içini daha fazla endişeyle dolduruyordu.

İlk başta, Orek kendini çalıştığı yerden göstermeyi düşünmüştü.

Üç durak aşağıya inerek, yapacak çok işi ve aklında çok şey olduğu belliyken babasını onunla uğraşmaktan vazgeçmesi için sessizce cesaretlendirdi.

Ama sonra.

Ciaran'la aynı fikirde olmasından hoşlanmıyordu - en azından bazı konularda. Eşinin sorumluluklarının yükünden kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Evini ve ailesini ne kadar sevdiği açık olsa da, bu sorumlulukları devretmeyeceği de bir o kadar açıktı. Bunların ailedeki rolünü tanımladığına inanıyordu ve onun herkes için ne kadar daha fazla şey ifade ettiğini görememesinden nefret ediyordu. Ailesi ona her şey için geliyordu, evet, ama işten çok daha fazlası için. Ona ihtiyaçları vardı.

Ama eşi sürekli yenilenen bir kaynak değildi. Ruhu kaçınılmaz olarak kuruyacaktı, muhtemelen bunu fark etmeden önce.

Orek, Sorchan'ın kendini tüketmesine izin verme fikrinden nefret ediyordu ama o tanıdık çaresizlik boğazını sıkıyordu. Ona bunları nasıl anlatacağını bilmiyordu.

Ve yapsa bile, dinleyip dinlemeyeceğinden emin değildi.

Kızın babasının zorlamalarına böyle tepki vermesine şaşırmamıştı. Eşi de Sör Ciaran kadar gururlu ve inatçıydı, ailesine olan sadakati şiddetli ve sarsılmazdı. Babasının bahsettiği inisiyatifi asla almazdı, hele ki bu onun için ayrılmak, ailesine *ihanet* etmek anlamına geliyorsa. Sadece inat ve inatçılıktan dolayı bile olsa, yapmazdı.

Bu da Orek'i aynı soruyla baş başa bıraktı ve arkadaşına nasıl yardım edeceğine dair hâlâ bir cevabı yoktu.

Her geçen gün dilini tutmak daha da zorlaşıyordu. Her gün onun yorgunluğunun artmasını izledi.

Sanki onun yavaşça boğulmasını izlemiş ama yardım için elini uzatmayı reddetmiş gibiydi. Ailesi onu seviyordu ama bunu göremiyorlardı. Sorchan her zaman böyleydi ve eğer bu onların hayatını kolaylaştırıyorsa, Sorchan hiç şikayet etmiyor ya da konuşmuyorsa, bunu nereden bileceklerdi ki?

Bunu kendine günde birkaç kez söylüyordu ama bu, içinde biriken kızgınlığı yatıştırmıyordu.

Birlikte olmak için harcadıkları zamanın Sorchan'ı da çektiğini biliyordu. Açgözlülüğünün ikiyüzlülüğünü, Sorchan'ın ailesine karşı durmasının sadece kendisi için değil, onun için de daha fazla zaman anlamına geleceğini anlıyordu. Orek nedenlerinin biraz bencilce olmadığı konusunda kendini kandırıyordu.

Birlikte geçirdikleri zamanın Sorchan'a ait bir şey olması onu biraz yatıştırdı.

zevk alırdı. En azından o zaman onunla ilgilenebilir, onu memnun edebilirdi. Eğer buradaki tek rolü bu olacaksa, bundan memnun olabilirdi. Yine de bunun yeterli olmayacağı endişesine engel olamıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sadece ne vereceğini ya da nasıl vereceğini bilmiyordu.

Orek keçi ahırlarını temizlemeyi bitirdi ve eve doğru yola çıkmadan önce her şeyi yerine yerleştirdi. Belki eşini üst kata çıkmaya ikna edebilir ve ona biraz tapabilirdi. Orek ne zaman omuzlarını ovsa neredeyse eriyordu; omuzlarındaki o gergin düğüm onun can düşmanı haline gelmişti.

Kışın her yeri kaplaması ve ailenin evlerine kapanmasıyla Sorcha'nın nihayet dinlenebileceğini ummuştu. Ama daha dün, aile kahvaltı ederken yıllık ev temizliği planlarını gözden geçirmişti. Sorcha planlarını yaparken kardeşler homurdanıyor ve telaşlanıyordu, görev listesi giderek uzuyordu.

Büyük bedeniyle onu sıkıştırmak ve en azından uyuyacak kadar uzun süre bir yerde kalmasını sağlamak istemesine neden oldu.

Arkadaşını aşağıda tutmak, ağırlığını onun taşımasına izin vermek, siki kalçasına çarpmasına neden oldu.

Orek inledi ve avluda durdu. İhtiyacı olan son şey, o aşırı kalabalık, gürültülü eve siki sütyenine yapışmış bir halde girmekti ve-

Yüksek bir çığlık havayı kirletti.

Orek sese doğru sarsıldı, sonra uzun ve hızlı adımlarla avluda ilerlemeye başladı.

Küçük Keeley'nin ağaçların arasından koşarak geldiğini gördüğünde, ormanın aile topraklarına girdiği batıdaki çayıra ancak varmıştı.

Adımlarını hızlandırarak onu karşılamak için acele etti.

Keeley ağlayarak kendini onun kollarına attı ve göğsüne doğru kaldırmasına izin verdi. Kollarını onun boynuna dolayabildiği kadar sıkı ve gözyaşlarıyla ıslanmış, benekli yüzünü onunkine bastırdı.

"Neyin var ufaklık?" diye yatıştırdı, gözleri ağaçların arasında geziniyordu.

Orada bir gölge vardı, tıpkı bir önceki gibi, orada ama yok olmuştu. Keeley'i daha sıkı kavradı.

Keeley hıçkırıklar arasında ona, "Kayalıkların oradaki büyük korkunç şey. Karanlıktı, uzundu ve *beni yemek* istiyordu!" Keeley bir anda

Daha fazla gözyaşı döktü, ona sarılırken kelimeleri hıçkırıklara karıştı.

İçgüdüleri Orek'e ağaçların arasında bir şey olduğunu ve muhtemelen hâlâ onları izlediğini söylüyordu.

Derisi diken diken oldu ve dişlerini Keeley'yi daha fazla korkutmamak için dişlerini sıktı.

"Neye benziyordu?" diye sordu nazikçe.

Sadece çıplak bir fikir edindi, kolları, bacakları ve tehditkâr gözleri olan bir şey. Bu ona çok az şey anlatıyordu ama daha fazlasını bilmesine de gerek yoktu. Dışarıda bir şey gizleniyor, Brádaigh ailesini tehdit ediyordu. Eşinin halkını. Klanını.

Azim, demir bir pençeyle kalbine yapıştı.

Keeley'le birlikte eve döndü, sırtındaki gözlerin hissi omurgasını tırmalıyordu.

Ayıların dolaşması için geç bir saatti, yani eğer bu bir ayıysa aç ve uçucu

Orek onun bir ayı olduğunu düşünmedi. *Ayılar yiyeceklerini parçalamazlar.*

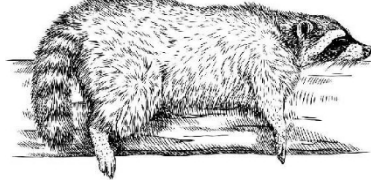
Tehdit ne olursa olsun, onunla başa çıkacaktı. Aç bir ayı ya da başka bir aşağılanmanın intikamını almak için gönderilen köle tacirleri. Lord Darrow'un oğlunu cezalandırma konusundaki kararlılığından etkilenmiş olabilirdi ama bu Orek'in Jerrod'un sessizce gideceğini düşündüğü anlamına gelmiyordu.

Eve doğru attığı her adımda kararlılığı daha da sertleşiyor, keskinleşiyordu.

Eğer solucan Sorcha'ya, eşine zarar verebileceğini düşünüyorsa, Orek ona ve tüm köle tacirlerine dişlerinin ne kadar derin ısırabileceğini göstermeye niyetliydi.

Günlerini burada, arkadaşı için ne yapacağından emin olamadan, halsiz hissederek geçirmişti.

Ama bu, yani onu ve akrabalarını korumak, yapabileceği bir şeydi. Memnuniyetle.

Sorcha serin bir yatağa ve kemere takılan eşyaların sesine uyandı. Gözlerini çırpınarak açıp odaya baktı ve sonunda uzak köşede Orek'in loş silüetini buldu. Şafağın zayıf, renksiz ışığında bile onun sadece bugün için giyinmekle kalmayıp, derisini ve baltasını da taktığını görebiliyordu.

Panik içinde yatakta dik oturuyor, midesinde sinirler geriliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı.

Orek'in omuzları sertleşti ve bir an için kıpırdamadan durdu.

Sonunda ona döndüğünde yüzünde sert ve kararlı çizgiler vardı. "Takip."

Bu cevap onu hiçbir şekilde rahatlatmadı.

"Gerçekten orada bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Keeley'nin önceki geceki histerik hıçkırıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Onu teselli etmek zor olmuş, ağlayarak uyuyana kadar Orek'e sarılmıştı. Biraz yemek yemek için uyandı ve sonra Aoife onu kaldırıp Ciaran'la birlikte yatağına yatırdı.

Keeley'yi bu kadar üzgün görmek Sorcha'ya acı veriyordu ama babasının ve kardeşlerinin evlerinin dışındaki ormanda gerçekten tehlikeli bir şeyin dolaştığına dair şüphelerini o da paylaşıyordu. Keeley hayal gücü kuvvetli, hatta hayalperest bir kızdı, özellikle de Blaire'in okuduğu romantik şiirleri dinlerken. Belki de büyük bir geyikti.

Ama Orek Keeley'nin hikâyesini ciddiye alıyor gibiydi. Bütün gece hiç istifini bozmadan oturmuş, Keeley'nin gözyaşları içinde yakasını ıslatmasına izin vermiş ve hikâyesini tekrar tekrar anlatırken başını sallayarak ona eşlik etmişti.

Ve şimdi, savaşa gitmeye hazır
görünüyordu. "Bilmiyorum," dedi
sonunda.

Verdiği kısa cevap Sorch'a'nın endişesini daha da alevlendirdi. Yorgani
geriye iten Sorch'a, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Hayır." Adamın hızlı inkârı odanın içinde yankılandı ve kadın adamın
ses tonundaki sertlikten irkildi.

Orek homurdandı ve yatağın etrafında dönerek ona yaklaştı. "Hayır," dedi
tekrar, bu sefer çok daha nazikçe. Bir eliyle ayak bileklerini tuttu ve onu sırt
üstü battaniyenin altına yatırdı. Etkili hareketlerle onu sıkıca sardı ve hâlâ
uyumakta olan Darrah'ı göğsüne yerleştirdi. Onu etkili bir şekilde yere
sabitledi.

Adam eğilip alnından öperken bile, bu kadar kolay yönetildiği için
kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Orek..."

"Hayır, kalbim. Sen burada kal. Dinlen. Güneş doğmadı bile."

"En azından başlayabilirim-"

"Hayır. Bu kadar erken yapılacak bir şey yok."

"O zaman yatağa geri dön." Yastıkların üzerinden kalkabildiği kadar kalktı
ve onu düzgün bir öpücük için ikna etti.

Adamın dili dudaklarında gezindiğinde inledi, sonra adam geri
çekildiğinde ofladı.

"Baştan çıkarıcı," diye mırıldandı, boyunun ölçüsünü alarak. "Sadece
etrafa bakmak istiyorum. Bir şey olmadığını kendim görmek istiyorum."

", " dedi yavaşça, hâlâ hoşuna gitmiyordu. "Dikkatli olacaksın."

"Elbette, dostum." Ve son bir kez daha eğilip dudaklarına bir öpücük daha
kondurdu. "Uyumaya devam et," diye mırıldandı ve sonra gitmişti.

Sorch'a onun yatakta bıraktığı boşluğa yuvarlandı, kalan sıcaklığı ve
kokusunu içine çekmeye çalıştı. Darrah bu hareket karşısında uykulu bir
kızgınlıkla çıtırdayınca, Sorch'a onu kucaklayıp göğsüne bastırdı.

Güneş dünyanın öbür ucunda belirirken birlikte uzandılar ama Sorch'a'nın
tek yapabildiği uyulamaktı. Zihni cesur dostunu ağaçların arasında takip
ediyor, tüm bunların hayal ürünü olduğunu ve kahvaltıdan önce döneceğini
umuyordu.

Orek sıcacık ve istekli eşini ciddi bir tehditten daha azı için terk etmezdi. Diğerleri Keeley'nin gördüklerine inanmamış olabilirdi ama Orek risk almak istemiyordu. Eşinin ve klanının güvenliği her şeyden önemliydi. Eğer bu ağaçların arasında soğuk bir yürüyüş anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bu onun huysuz olmadığı ve onunla birlikte olmaktansa burada olmaya biraz içlerlemediği anlamına gelmiyordu.

Babası ve kardeşlerinin tek yaptığı antrenman yapmak, sahte savaşlarda silahları birbirine vurmak ve *bir şeye* hazırlanmak gibi görünüyordu. Ama olası bir tehdit ortaya çıktığında hiçbir şey yapmadılar. Keeley'ye sabahleyin görmüş olabileceği canavarı arayacaklarına dair söz vermişlerdi ama Orek bunların sadece çocuğu yatıştırmak için söylenmiş boş sözler olduğunu düşündü. Eğer bunun gerçek bir tehdit olduğunu düşünselerdi, yaklaşan geceye aldırmadan hemen yola koyulurlardı.

Bu durum Orek'in karnını fokur fokur kaynattı.

Sör Ciaran'ın zaten bir kızı elinden alınmıştı; bunun bir daha olmayacağına ya da olamayacağına inanmasına sebep olan şey ya gururu ya da kasıtlı cehaletiydi. Orek eşinin güvenliğini ikisine de yatırmazdı.

Belki de Sorcha'nın babası ve Lord Darrow Eirea'nın başka yerlerinde iyi işler yapmışlardı ama bu onları kendi topraklarında kayıtsız bırakmıştı.

Eğer Sorcha'yı daha fazla endişelendirmeyecek olsaydı, bütün gece Brádaigh topraklarının çevresinde devriye gezerdi. İçindeki canavar gece boyunca tedirgindi, aklının bir köşesinde sinsice dolaşıyor ve eşine sınıksı sarılıp beklerken uyumasına sadece bir parça izin veriyordu.

Güneş gökyüzüne tırmanırken ağaçların arasından sessizce ilerlerken dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Kendi ailelerinin tehlike tarafından takip edilmesine izin veren insan şövalyeler ne işe yarardı?

Jerrod Darrow hakkında Sorcha'nın anlattıklarından başka bir şey bildiğini iddia etmiyordu ama adam hakkında gördükleri, onun sessizce gideceğini düşündürmüyordu. Güçten ve lüksten vazgeçmek, bunları elinde tutmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmeyecek nadir insanlardan biriydi.

Jerrod'un koruma altında Ward'a götürüldüğü ve

birkaç gün önce cezasını çekmek için gelmişti. Belki de babası ve kız kardeşinin ihanetten dolayı kalbi o kadar kırılmıştı ki, bunun her şeyin sonu olacağından başka bir şey düşünemiyorlardı.

Orek bundan şüpheliydi. Jerrod'un içinde şu anda yanan kin ve kötülük miktarına sahip bir erkeğin saldırmak için fazla zekaya ihtiyacı yoktu. Eğer intikamını almanın bir yolu varsa, bunu yapardı. Orek bundan emindi.

Böylece bütün sabah donmuş ormanda bir köle kampı arayarak yürüdü; Ciaran, Darrow, Aoife, Niall ve hatta Connor'a duyduğu öfke her adımda daha da artıyordu. Bu insan şövalyelere kendilerini ve ailelerini neyin tehdit ettiğini göstermek için hayatta kalan bir köleyi Brádaigh'nin kapısına sürüklediğini hayal etti.

Bakın, derdi, dişilerinize ve yavrularınıza yaklaşmasına izin verdiğiniz şeye bakın.

Canavarı huzursuzdu, şiddete ve intikama hazırды. Dundúran'da elini eşi için tutmuştu ama bu sefer değil. Daha fazla tehdide, daha fazla-

Tanıdık bir koku burnuna çarptı. Orek olduğu yerde durdu ve bir nefes daha çekti. Etrafındaki hava sessizlikle ağırlaşıyor, ağaçlar ter ve *erkek* kokusu getiren soğuk rüzgarda titriyordu.

Çıkıntının arkasından bir orkun heybetli figürü çıktı. "Neden bu kadar uzun sürdü, büyücü?"

Silas.

Orek'in vücudundaki her kas şok içinde kasıldı.

İz sürücü solgun ışığa doğru adım attı ve burnunun ucuyla Orek'e bakarak alay etti. "Beni son kez gördüğünü sanıyordun, ha?" diye tısladı, kelimeler dudaklarına garip bir şekilde çarpıyordu.

Nedenini anlamak zor değildi; Silas'ın dili ortadan ikiye kesilerek çirkin bir yılan diline benzetilmişti. Krul'un, eli boş ama ağzı mazeretlerle dolu olarak dönenlere verdiği favori cezalardan biriydi.

Orek soğudu. *Krul. Klan.*

Onları doğruca buraya getirmişti. Eşine. *Yavrulara.*

Keeley'nin çığlıkları kulaklarında yankılanırken, Silas'ın gölgelerin arasında kızın üzerinde belirerek ne kadar korkutucu olabileceğini düşünmek midesini bulandırdı. İçindeki canavar, iz sürücünün küçük kıza ne kadar yaklaştığını, ne kadar yaklaştığını düşündükçe hırlıyordu-

"Burada ne arıyorsun?" Orek duruşunu genişleterek sordu.

Silas'ın gülümsemesi yüzünde çirkin bir çizgiydi, gözleri karanlık ve kötü niyetliydi. Kemerinden uzun bir bıçak çıkarırken nefret orada yanıyor, güneş kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

"Sana daha önce de söylemiştim," diye mırıldandı Silas, kayalıklardan uzaklaşırken. "Krul'a ait olanı aldın. Kimse Krul'dan bir şey çalamaz." Silas bıçağı Brádaigh'lerin evine doğru doğrulttuğunda bıçak parladı. "Ve hiçbir şey benden saklanamaz."

"Şimdi git," diye homurdandı Orek, kendini öne doğru eğerek. "Başka bir klan bul, adil bir şefi olan bir klan. Bu insanlar sana hiçbir şey yapmadı."

Silas bir kahkaha attı. "Buraya kadar geldim, bücür. Seni buraya kadar takip ettim. Haftalar sürdü. Bir de iz bıraktım. Oh yessss." Korku Orek'i vahşi bir yumrukla kavrarken yine güldü. "Buraya, tüm bu yumuşak insan dişilerine giden yolu buldum ve şimdi hepimiz de bulabiliriz."

Her iyi ork iz sürücüsü av partisinin takip etmesi için bir iz bırakırdı, başkaları için fark edilmeyen ama akrabaları için aşikâr olan bir iz. Kalbi tekledi - *Krul şu anda bile yolda mı?*

Orek baltasının yanı sıra kendi bıçağını da çekti.

"Onu bulduğun yerde bırakmalıydın, bücür. Umarım o amcıkdan aldığın şey buna değmiştir."

"Onu lanet olası ağzından uzak tut yoksa dilinin geri kalanını kesip sana yediririm."

İz sürücünün yüzündeki eğlence kayboldu, ağzı hırıltıya dönüştü. "Bunun için bekliyordum. Dişi Krul'u ve tüm akrabalarını getirmekten zevk alacağım. Ve senin kelleni."

Silas ileri atıldı ama Orek daha hızlıydı.

Öfkesi, donmuş bir gölün buzlarının altına batmak gibi soğuk bir dalga halinde üzerine çöktü. Soğuk duyularını keskinleştirdi, Silas'a ve şimdi yapması gereken şeye odakladı. O kadar derine inmişti ki, onu bile korkutacak kadar içine çekmişti.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Öldürün onu. Tehdidi ortadan kaldırın.

Silas buradan canlı çıkamazdı ve çıkmayacaktı da. Başka seçenek yoktu.

Metal ve etin gürültülü çarpışmasıyla karşılaştılar, hırıltılar ağaçların arasında yankılandı. Orek, Silas'ın inen bıçağını kendi bıçağıyla yakaladı, metal

çığlık atıyor, yüzüne kıvılcımlar saçıyor.

Yanığa doğru kükreyerek Silas'ı geriye fırlattı. İz sürücü böğürdü ve ona tekrar, tekrar, tekrar saldırdı; yumrukları ve silahları çarpışırken zayıf formu Orek'in üzerinde yükseliyordu. Bir yumruk Orek'in böğrüne, tam da Silas'ın bıçağını aldığı yere saplandı ve Orek keskin acıyla homurdandı.

İçindeki canavar kan için uluyor, sadece ork-kinlerin uygulayabileceği şiddetin tadını çıkarıyordu.

Dövüşleri ne insan şövalyelerin ne de Sorcha'nın zarif atlı formlarına benziyordu; tamamen yumruklar, dişler ve yanıp sönen bıçaklardan oluşuyordu. Acımasızdı, kaçınılması mümkün olmayan, sadece göğüslenebilen bir saldırı telaşıydı. Silas daha uzun, iri ve sertti ama Orek daha hızlıydı. İz sürücünün vücudu zayıf, sert hatlara sahipti ve günlerce doğru düzgün beslenmemişti. Saldırıları acımasız, kemik kırıcıydı ama onu besleyen sadece nefretti.

Orek'in yumruklarını sertleştirmesi ve darbelerini indirmesi çok daha önemliydi.

Eşimi tehdit ediyor. Ölmeyi hak ediyor.

Ona kalbini getir, diye uludu canavar.

Orek, Silas'ın bir sonraki hamlesini baltasıyla engelledi ve yakasındaki dişlerin acımasız darbesinden kaçmasına imkân bırakmadı. Göğsünden ve boynundan kanlar fişkırıyor, soğuk havada acı veriyordu. Silas kaba kuvveti ve üstün boyuyla Orek'i dizlerinin üzerine çöktürerek bıçağı yüzünden uzak tutmaya çalıştı.

Ağzı korkunç bir küçümsemeyle buruşmuş, çatallı dili ona doğru fırlamış olan Silas hırlayarak Orek'in bacağını tekmeledi.

Orek yere düştü ve yuvarlandı, başının yanında havada süzülen bir kılıcın şakırtısını duydu. Yanındaki toprağa batan bıçağın titreşimlerini hissetti.

Silas yumruğunda yeni bir bıçakla saldırdı.

O yuvarlandı tekrar ve tekmeledi, onun botu buluştu et ve kemik.

Bir şey kırıldı, eklem çatırdadı ve Silas uludu.

Orek ayağa fırladı ve baltayı savurdu. Balta Silas'ın sırtına saplandı ve iz sürücü kollarını açarak acı içinde kıvrandı.

. O nehirde yapmam gerekeni bitirdim.

Silas bir bacağını altına aldı ve Orek'in bir sonraki saldırısını engellemek için döndü ama yeterince hızlı değildi. Orek baltayı Silas'ın sırtından çekerek bir acı hırıltısı daha çıkardı. Bıçak Silas'ın boynunda parladı,

Açık yaradan kan fişkırıyor ve buharlaşıyordu.

İz sürücü donmuş zemine yayılarak homurdandı.

Bitir şunu.

Orek Silas'ı tekmeleyerek sırt üstü yere düşürdü ve bıçağını iz sürücünün göğsüne sapladı. Silas Orek'in kollarını işe yaramaz bir şekilde kavradı, pençeleri derisine saplandı.

Bitir, bitir, bitir.

Orek bıçağı geri çekti, Silas'ın göğsünde açılan yaradan kan fişkırıyordu. Bıçak tekrar kabzasına kadar battı ve iz sürücü sarsılarak hareketsiz kaldı.

Yeterli değil. Tehdidi yok et.

Sap Orek'in tutuşunda kayganlaştı ve orkun göğsüne tekrar tekrar saplarken kendi elini kesti.

Öfkesi onu, iz sürücünün içinde açtığı karanlık yarıktan başka her şeye karşı kör ve sağır yapmıştı. Kolu yorgunluktan şiddetle titriyordu ama , duramadı, bıçağını tekrar tekrar tehdide sapladı.

Orek ancak bıçak kaburgalarının arasına sıkışıp saplandığında durdu. Tekrar çekip çıkaramadı, sapı çok yapışkandı ve kanla kayganlaşmıştı.

Sersemlemiş bir halde nefes nefese kalan Orek, takip cihazının üzerinde yarattığı dağınıklığa baktı.

Deri ve göğüs kası parçalanmış, beyaz kaburga kafesinin içinde hareketsiz duran parlak kırmızı organlar ortaya çıkmıştı. Neredeyse ikiye bölünmüş olan kalbe baktı ve atması için cesaretlendirdi.

Ama Silas onun altında kıpırdamadan duruyordu, koyu renk gözleri yarı kapalı ve ağzı açıktı, sadece o ürkütücü yarık dili ortaya çıkıyordu.

Orek'in dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı ve ölü iz sürücüye doğru kükredi. Zalim, gaddar, aptal piçler, *eşinin* peşinden geliyor, *eşini* tehdit edebileceklerini düşünüyorlardı! Gitmesine, onu unutmasına ve o lanet dağlardaki sefil hayatlarına devam etmesine izin veremezlerdi - hayır, kapmaya çalışmak için lanet parmaklarını tüm topraklara uzatmaları gerekiyordu!

Orek buna izin vermezdi. Onu alamazlardı. *Onun* eşi değil, *onun*. *onun*.

değil. Asla olmadı.

Uzun bir süre aldı ama öfkesi yavaş yavaş kanamaya başladı ve Orek ayağa kalkıp tökezleyerek cesetten uzaklaşırken titremeye başladı. Nefesleri

Soğuk hava onu içten içe yakıyordu. Yaptığı şeye bakarken midesi kazındı.

Akrabalarını öldürmüş.

Daha kötüsü, akrabalarını doğruca Sorcha ve ailesine götürdü. Ve yolda daha da fazlası olabilir.

Krul'u *burada*, Sorcha'nın sevdiği evin güzelliği içinde düşünmek Orek'i ürpertti.

Bunu ben yaptım. Tehlikeyi onun kapısına getirdim.

Cara ve Anghus'un çiftliğinden ayrıldıklarında izlerini kaybettirmeyi akıl edemeyecek kadar aptaldı, eşine o kadar aşık ve tutkunduydu ki. Klanını ve geçmişi geride bıraktıklarından o kadar emindi ki, Brádaigh topraklarında gizlenen her ne varsa insan olmalıydı.

Ama bunu Sorcha'nın başına getiren oydu.

Fates, onu hayal kırıklığına uğrattım.

Eşi, güzel, yumuşak eşi, onu hiç kurtarmamıştı. Kız ona, degecek bir erkekmiş gibi baktığında, bu bir yalandı. O değersizdi, eşini koruyamayan bir erkekti. Bu tehdidi ortadan kaldırmış olması önemli değildi; daha fazlası geliyordu, onu kurtaramayacağı çok daha kötü bir şey.

Ve bu benim hatam. Aptal, çok aptal.

Krul burayı yerle bir edecek ve buradaki tüm insanlara çok daha kötüsünü yapacaktı. Ve Sorcha, onun güzel eşi, en çok acı çekecekti.

Onun yüzünden.

İçindeki canavar öfke ve utançla ürperdi.

Bir yolu var. Hala durdurulabilir.

Görmeden parçalanmış iz sürücüye baktı, zihni bir fikir bulmaya çalışırken bulanıklaştı.

Bundan nefret ediyordu, yapmak zorunda olduğunu bildiği şeyden nefret ediyordu. Ama yaptığı şey için kendinden daha çok nefret ediyordu.

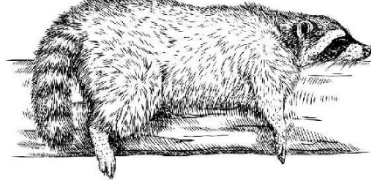
Hâlâ titreyen, ağzı tehditkâr bir iğrençlikle kayganlaşan Orek, bir zamanlar Silas'a ait olan şeye yaklaştı ve kanlı işine başladı.

İşini bitirdiğinde öğleden sonra olmuştu. Cesetten geriye kalanlar, aceleyle de olsa, yırtıcı hayvanların toplaması için evden uzağa gömüldü.

Eşinin yanına kanlar içinde dönemezdi. Dehşete düşerdi. Korkardı. Sorular soracaktı. Bu yüzden öğleden sonra azalırken Orek, Sorcha'nın ona pek çok hikâyesini anlattığı, yazları su sıçratarak ve yüzerek geçirdiği göle daldı. Silas'ın son parçasını vücudundan temizlerken su kanla kırmızıya boyandı.

Göl buz gibiydi ama Orek onu kaplayan buz tabakasının altında hiçbir şey hissetmiyordu. Uyuşukluk onu akılsız ama kararlı bırakmıştı -eşini geride bırakmak için olması gereken şey.

OceanofPDF.com

Connor salonun diğer ucunda usulca horlarken Sorchha kitap okuyormuş gibi . Saat geç olmuştu ve ailenin geri kalanı uzun zaman önce üst kata çıkıp yatmıştı. Herkes ona her şeyin yolunda olduğunu, Connor'ın *eğitimli bir iz sürücü olduğunu, iyi olacağını ve kendi başının çaresine bakabileceğini* söylemişti.

Elbette tüm bunları biliyordu, herkesten daha iyi biliyordu. Yine de bu onun endişelenmesini ya da göğsüne saplanan acı verici endişe parçasını durdurmadı.

Akşam yemeği çoktan geçmiş olmasına rağmen Orek henüz dönmemişti. Ev sessizliğe bürünmüştü, artık tek gürültü ısınmak için yaktığı ateşten geliyordu. Ön salonda bir battaniyenin altına gömülmüş olan Sorchha, buçukluğunu beklemeye kararlıydı ve döndüğünde kendini onun üzerine mi atacağından yoksa kulaklarını mı tıkayacağından emin değildi.

Connor onunla birlikte beklemeye karar vermişti ve bir saat önce uykuya dalmış olsa bile, ona eşlik ettiği için içten içe minnettardı. Kardeşini izlemek ona yapacak bir şey veriyordu, çünkü gerçekten okuyamayacak kadar telaşlıydı.

Bu dipsiz endişe kuyusu onu normalde uyuduğu saatlerin çok ötesinde uyanık tutuyordu ve bu yüzden kapı tokmağı *şak* diye açıldığında çoktan kalkmış, aceleyle ön kapıya doğru koşuyordu.

Orek tam eve girip kapıyı sessizce arkasından kapatıyordu ki, kadın kendini ona doğru fırlattı. Orek onu yumuşak bir *sesle* yakaladı, ürperirken kolları ona dolandı.

Sorchha onun yüzünü ellerinin arasında tutacak kadar geriye yaslandı ve sert bir öpücük için onu aşağı çekmeden önce ters ters baktı. "Nerelerdeydin?" diye homurdandı dudaklarını çılginca bastırırken. "Çok endişelendim! Orek-"

Cevap vermek yerine onu ayağa kaldırdı, elini tuttu ve ona yol gösterdi.

merdivenlere doğru.

Orek'in dönüş sesini duyunca başını kaldıran, gözleri kamaşmış Connor'a el salladı. Connor el sallamaya karşılık verdi ve olduğu yerden memnun bir şekilde koltuğa yığıldı.

Soğuk ve karanlık odasının kapısının kapanması için yeterince bekledi ve soruları taşıdı. "Ne oldu? Bir şey mi buldun? Ve neden... neden ıslaksın?" Sessizce ocakta küçük bir ateş yakan adamı endişeyle, yumruklarını sıkıp bırakarak izledi.

Çıtırtılar uzaklaştığında, adamın artık deri giymediğini, sadece gömlek, sütyen ve botlarının kaldığını daha iyi görebiliyordu. Her şey ellerinin altında hafif nemli hissediyordu ve yakanın etrafında sanki bir şey leke bırakmış ve tam olarak yıkanmamış gibi soluk halkalar kalmıştı.

Adam ona doğru uzandı ama kadın yaklaşarak adamın gömleğini başından çekti.

Sorcha şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. İki kötü iz, boğazının hemen altında, göğsünün üst kısmında dağınık bir şekilde kesilmişti.

"Orek..." Parmakları, alt hemen altında gezinirken titredi. "Ne-"

Ellerini kendi ellerine sardı ve kalp atışlarını bastırmak için aşağı doğru çekti.

"Ben çoktan temizledim."

Sorcha'nın bakışları kaydı, kafası karışmıştı.

Neden bu kadar sakın? Neden bana öyle bakıyor?

"Bir şey mi buldun?" Midesinin dibi çöktü, emici bir korku nefes alışı hızlandırdı ve sığlaştırdı.

"Her şey yolunda, kalbim," gürledi, başparmağı çırpınan nabzını okşarken. "Ben icabına baktım."

"Orada gerçekten bir şey var mıydı?"

"Evet."

Daha fazlasını sormak istiyordu ama adam iyice yaklaşarak onu duvara yasladı. Büyük bir kalçasını onunkinin arasına kaydırarak onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. Yavaş ve yakıcı bir öpücük almak için çenesini yukarı kaldırdı.

Sıcak tatlılık neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ama "Neden dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun? Sorun ne?"

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," diye karşılık verdi, yanağından boynuna doğru hafif öpücükler kondurarak. "İzin ver bunu telafi edeyim."

Becerikli parmakları kadının kalçalarını çabucak kavradı ve kadın daha

Onu çıkarmayı bile düşünmeden, eli gömleğini kurtarmak için sütyeninin içine kaydı. Adamın dili dudaklarının arasından kayarak kadınınkini okşarken, avucunun sıcak tokası kadının beline dolandı.

"Orek." Ne yönetilmekten, ne dikkatinin dağıtılmasından ne de Orek'in her ikisinde de ne kadar yetenekli olduğundan hoşlanıyordu.

Uzun bir iç çekiş ağzını şişirdi, sonra alnını onunkine bastırdı. Sıcak teninin altında alçak, sabit bir mırıltı yükseldi ve endişesinin çılgınca kenarını yatıştırdı.

"Sonra," diye fısıldadı. "Her şeyi daha sonra açıklayacağım, kalbim. Şu anda sana ihtiyacım var."

Alçak ışıktaki kehribar rengine dönen gözlerine baktı ve düşündü. Bekleyebileceğini düşündü; adamın gözlerindeki neredeyse vahşi parıltıdan çekiniyordu ama kalp atışları elinin altında sabitti.

"Sonra," diye kabul etti sonunda, sonra hafif nemli yelesinden bir avuç tuttu. "Ama bunu telafi etsen iyi olur."

Bu hafif mırıltı derinleşerek bir gümbürtüye dönüştü ve kızın kalçaları sıkıştı, göğüsleri gerildi. Boğazında bir inilti yükseldi ve Orek eğilerek oradaki tenini emdi. Elleri kızın elbiselerinden ve gömleğinden kurtulmakta gecikmedi ve sütyenini kalçalarının üzerinden geçirirken göğsünü öptü.

Sütyenleri ve çizmeleri bir kenara atıldı ve sonra onu kaldırdı, büyük bedeniyle duvara sabitledi ve bacaklarını kalçalarının etrafına çekti. Kollarıyla onu çembere almış ve kalçalarını kalçalarının arasına sıkıştırmıştı. Dili kızın dudaklarında döndükten sonra içeri giriyor, ardından uzun, sürükleyici çekişler kızın ağzının içinde inlemesine neden oluyordu.

Sikini serbest bırakmak için onu daha yükseğe kaldırdı, sıcak çubuğunu onun muhtaç, damlayan quim'ine bastırdı. Sikinin kaygan zeminde kaymasıyla ikisi de ürperdi, alevlenen başı klitorisine takıldı. Sorcha sonunda onu öpücüklerinden kurtardığında nefesi kesildi, o sıcak dudaklar boynundan ve göğsünden aşağı inip bir göğsünü okşarken onu dağlıyordu.

Orek duvarı kullanarak bir koluyla onu yukarıda tuttu ve bir elini diğer göğsünü koparıp almak, belinin kıvrımlarını takip etmek, güçlü parmaklarını arka tarafının diri etinde yoğurmak için serbest bıraktı. Bu el her yerdeydi, çekiyor, itiyor ve vücudundan zevk almasını sağlıyordu.

"Orek," diye inledi onun kulağına.

Gürleyen bir hırıltıyla o koca yarağı kızın girişine dayadı ve

üzerine çöktü. Sorcha'nın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, onun istilasının yakıcılığı *o kadar iyiydi* ki, adam alt dudağını ağzına çekerek ısırdı ve yatıştırdı.

Neredeyse sallanıyordu, adamın kalçalarına aynı hizada bastırılmıştı, adamın sikine saplanmıştı. Sorcha kamburunu çıkardı, kaldıraç istiyordu ama adam vermedi.

Kadının omuzlarını duvara yasladı ve ellerini kadının kalçalarına koyarak her hamlesini tam istediği gibi yapmasını sağladı. Kızın elleri adamın kollarının etine saplanarak onu yakalamaya çalışıyordu. Aletinin içinde kayması enfesti, her darbede zihnini boşaltıyor ve her geri çekilişte onu istekli hale getiriyordu.

Vücutlarının birbirine her ağır vuruşunda göğüsleri zıplıyordu ve Sorcha'nın aklına diğer herkesin derin bir uykuda olmasını umduğu gibi uzak bir düşünce geldi, çünkü bu konuda hiçbir şey sessiz ya da yumuşak değildi. Orek'in hamleleri ölçülü ama acımasızdı ve Sorcha'nın içini fazlasıyla dolduruyordu. Onu her yerinde hissediyor, bakışlarının yakıcı yoğunluğundan gözlerini ayıramıyordu. Ona sanki onu *yutmak* istiyormuş gibi bakıyordu.

Ve buna bayıldı.

Adamın hızı çılgınca arttı ve Sorcha onu karşılamak, *ihtiyaç duyduğu* yerde daha fazla sürtünme elde etmek için kaldırabildiği kadar kaldırdı. Boğazında hırıltılı bir gümbürtü duyuldu ve sonra başparmağı *oradaydı*, klitorisine bastırdı ve Sorcha uçup gitti.

Ağlarken boğuldu, yıldızlar görüşünün kenarında dans ediyordu. Vücudu salıverilmeyle birlikte gerildi ama Orek kendini tekrar tekrar içine sokarak Sorcha'nın zevkini acının sınırında tuttu. Onu göğsüne çekti, sadece kollarıyla tuttu ve Sorcha çığlıklarını bastırmak için dişlerini onun omzuna geçirdi.

Orek bir tıslamayla kalçalarını birbirine çarptı ve onu inanılmaz derecede doldurarak boşaldı. Harcaması kalçalarını darmadağın etti ve kadın bacakları ve arka tarafı boyunca kaydığını hissetti.

Sorcha mutlu bir şekilde mırıldandı ve adamın boğazını öptü. Adam onları duvardan yatağa doğru çektiğinde, Sorcha nazıkçe yatırılmaya ve kollarının arasına alınmaya hazırdı. Onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için ağzını bile açtı ama adam onu yatağa bıraktığında ağzından çıkan tek şey ürkek bir yip sesi oldu.

Gözlerini kırıştırarak adama baktı, orgazmın etkisiyle zihni hâlâ biraz bulanıktı ve adamın yüzünün neredeyse vahşileştiğini gördü. Onu yatakta kendine doğru çekti ve

bacaklarını müstehcen bir şekilde açtı. Yatağın ayak ucunda diz çöktü ve ağzı açık öpücükler ve dilinin uzun dalgalarıyla onun baldırına yumuldu.

Sorcha'nın nefesi kesildi, şok olmuş bir zevkle sırtı kamburlaştı. Son boşalmasından sonra neredeyse çok hassastı ve merhamet için tutarsız seslerle ona yalvardı. Ama buçukluk hiç acımadı, dili girdaplar çizerek klitorisleriyle alay etti, ta ki bekleyen ağzını kaygan bir fişkırma ile doldurana kadar. Adam onaylarcasına gürledi, iki parmağıyla kızın içindeki, gözlerini bembeyaz yapan o yeri okşadı.

Ağlamaktan boğulmak üzere olan Sorcha çaresizce adamın başını kavradı, kürklerin ve battaniyelerin üzerinde kıvranmaya başladı. Daha fazla sürtünmek için mi yoksa ondan uzaklaşmak için mi olduğunu bilmiyordu, aldığı zevk o kadar yoğun ki göğsünden nefes nefese ve kekeleyerek hava çıkıyordu.

Enfesti, çok fazlaydı. Bunu ona söyleyecek kelimeleri de yoktu, inlemelerinden ve çığlıklarından sesi kısılmıştı. Vücudu, adamın ondan ne kadar kolay zevk aldığına şarkısını söylüyordu, ona titreyen bir salıverme daha verene kadar onu emerken merhamet göstermiyordu. Kulaklarını kalçalarının arasına sıkıştırdı, vücudu orgazm boyunca yuvarlandı.

Adamın yanan gözleri onun her hareketini takip ediyor, zevk ve gururla kapanıyordu. Kadın nihayet kürklerin üzerine yığıldığında, adam onun üzerinde gezinmeden önce uyluklarının iç kısmına şefkatli öpücükler kondurdu.

Kollarını onun için açtı, her ne kadar onları kaldırmak büyük çaba gerektirse de. Adam, dudaklarını yakıcı bir öpücükle kapmak için eğildi ve ağzını kendi tatlılarıyla doldurdu.

Orek geri çekildi ve Sorcha gülümsedi, kollarına çekilmeye ve uykuya dalarken ona fısıldamaya hazırды.

Bunun yerine onu yüzüstü çevirdiğinde göğsünde bir *uğultu* koptu. Dirseklerinin üzerine kalkacak gücü yoktu ama adam onu zahmetten kurtararak bacaklarını açtı ve kalçalarını ona doğru çekti.

Sorcha, siki bacaklarının arasındaki dikiş boyunca klitoristen kıkına ve tekrar geriye doğru ilerlerken inledi. İçine girmeden önce kendini onun içinde ıslattı, gürleyen mırıltısı onu titretti.

Vuruşları yine sert ama ölçülüydü, elleri kızın sırtını ve omuzlarını yoğurup okşuyordu. Onları birlikte salladı, her geri çekilişinde sikinin onun kayganlığıyla nasıl parladığını, her itişte arka tarafının küreciklerinin nasıl zıpladığını izlemeyi nasıl sevdiğini, her seferinde onu ne kadar iyi aldığını homurdanarak anlattı. Ne kadar *güzel*, *mükemmel* ve

onun .

Sorcha bu övgü karşısında neredeyse mırıldanacaktı, yüzünü kürklere gömdü ve sonunda ona vermeye kararlı görüldüğü tüm zevke yenik düştü. Adam Sorcha'nın buklelerinden bir avuç aldığı anda, Sorcha sırtını ve boynunu dikleştirdi ve adam üzerine eğildiğinde öpmesi ve emmesi için ona ağzını verdi.

Bir eli klitorisini tıngırdatmak için altlarına girdi ve Sorcha daha fazla dayanamayarak inledi.

Ama o biliyordu. Bundan emin oldu.

Onu paramparça etti, bedenini ikisinin de zevki için kullandı. Sorcha bunun içinde boğuldu ama yine de hava almak için çıkmak istemedi. Onun kendisini kullanmasına, pozisyon vermesine, istediği gibi hareket ettirmesine izin verdi, çünkü her zaman aldığından daha fazlasını veriyordu. Her zaman.

Ormanda her ne olduysa, bu onu derinden sarsmıştı. Sorcha onu anlayabiliyordu; kendi endişeleri gününe hâkim olmuştu. Onu *özlemişti*, onun yokluğu kalbinde keskin bir acı yaratıyordu. Şimdi ise dostunun mırıltıları, öpücükleri ve sikiyle tüm bunları yatıştırmasına izin vermekten memnundu.

Buçukluğu doymak bilmiyordu, onu gecenin ilerleyen saatlerine kadar ayakta tutuyordu. İşinin bittiğini ve onunla birlikte uykuya hazır olduğunu düşündüğü her seferinde, gözlerine o kararlı, neredeyse vahşi bakış geri dönüyor ve diliyle, dişleriyle ve parmaklarıyla yeniden onun üzerinde oluyordu.

Sonunda çok fazla geldiğinde, vücudu tükendiğinde, Sorcha ona, "Sarıl bana aşkım," diye fısıldadı.

Mırıltısında hâlâ o derin nota, karanlık, sahiplenici ve neredeyse çılgınca bir şey vardı ama onu son bir kez daha düzenledi, arkasına yerleşirken yatağın etrafına serilmiş kürkleri ve battaniyeleri üzerlerini örtecek şekilde yukarı çekti.

Sorcha, adamın kolları kendisine dolandığında ve adamın sıcaklığıyla sarmalandığında mutlulukla iç çekti. Terden ve harcadıklarından yapış yapış olmuşlardı ama umurunda değildi, sevişmelerinin ağır kokusunun ve adamın teninin onunkine değmesinin tadını çıkarıyordu.

Adamın iri ellerinden biri kadının bacağına kalçasına doğru çekmek için böğrünün üzerinden kaydı. Hâlâ inanılmaz derecede sert olan siki içeri süzüldü ve kadının kasları yorgun ama hoş bir tutuşla onu kavradı. Daha fazla hareket etmedi, sadece onunla birlikte yattı, onu doldurdu.

Omzunu, boynunu, kulağına kadar öptü ve "Uyu, kalbim" diye fısıldadı.

Sorcha mırıldandı, parmaklarını birbirine doladı ve karnındaki kasları birazcık sıktı. Adam onun için mırıldandı ve Sorcha bu sesle uykuya daldı; memnun, tok ve ona aşıktı.

Orek bütün gece eşine sarıldı, uyuyamadı ve uyumak istemedi. Kalan zamanını boşa harcayamazdı ve bunun yerine ocaktan gelen alçak ateş ışığında ezberleyebildiği her şeyi ezberledi.

Onun tüm renklerini, tüm tatlarını ve dokularını zaten biliyordu, ama her şeye aç bir şekilde onları yeniden hafızasına işledi. Onun her duyusuna, tenine ve kemiğine kazınmasını istiyordu. Bütün gece, hafif parmaklarıyla ona nazikçe dokundu, kokusuna doyumak için harcadıklarını tenine sürdü.

Orek zamanı geldiğinde bunu yapacak cesareti bulabileceğinden emin değildi.

Her geçen saat planından şüphe etmeye başladı.

Onu uyandırmalı mı? Ona ne olduğunu anlatmalı mı?

Ona her şeyi daha sonra anlatacağına söz vermişti. Muhtemelen yarını kastettiğini düşünmüştü ama aslında döndüğünde demek istemişti. Eğer dönerse.

Boğazındaki hırıltıyı ısırarak dindirdi. *Ona geri döneceğim.*

Evet, yapacaktı. Bunu yapmak zorundaydı. Babası orklar hakkında ne yapacağını bilemezdi. Ailesinden biri zarar görürse Orek kendini asla affetmezdi.

Hayır, bu onun yüküydü. Bu tehlikeyi ona o getirmişti ve eşi olarak onu korumak zorundaydı.

Böylece gecenin en karanlık saati geçip de ay ufka doğru çekilmeye başladığında, Orek eşinden uzaklaştı.

Onun kokusunu yıkamadan giyindi, kokuyu olabildiğince uzun süre yanında tutması gerekiyordu. Önündeki soğuk geceler için buna ihtiyacı olacaktı.

Sadece birkaç sessiz dakika içinde çantasını hazırladı. Eşini ve küçük Darrah'ı örten kürkü hariç, Brádaigh'lerin evine getirdiği her şeyi yanına aldı.

Yavru kedi onu izledi, siyah gözleri parlıyordu. Orek onu kucağına aldı ve yüzünü tüylü bedene gömdü. Darrah onun çenesini yaladı, küçük patileri boynunu yoğurdu.

"Onu güvende tut, *Darrah*." Ve kürkleri etraflarına çekmeden önce yavruyu yatakta eşinin yanına yerleştirdi.

Burnunu boynunda gezdirerek ve alnını öperek onun tadına bir kez daha bakmasına izin verdi. "Sen benim kalbimsin," diye fısıldadı ona.

Sonra Orek geri çekildi ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Ev hâlâ derin bir uykundaydı. Orek ön kapıyı arkasından kapatarak içeri girdiğinde Connor salonda kıpırdamadı bile.

Dışarıdaki dünya Orek'in ruh haline uygun bir şekilde uyuşuk ve karanlıktı. Dün topladığı erzakları geri getirdi ve Silas'ın kesik başını bir çuvala koydu. Çuvalı sıkıca bağladı, erken kışın soğuşunun en kötü kokuyu bastıracağını umuyordu.

O zaman güneye dönmekten başka yapabileceğı bir şey yoktu. Orek adımlarını birbiri ardına atmaya başladı. Kısa sürede Brádaigh topraklarından uzaklaştı. Eşinden o kadar uzaktaydı.

Kalbi onunla birlikte acıyordu. Ondan uzaklaştığı her adımda canavarı hırlıyor ve kırılıyordu.

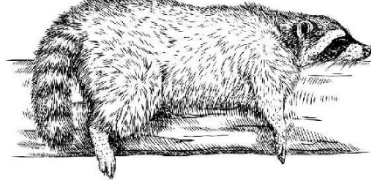
Bunu nefret ediyordu ve buna ihtiyaç duyduğu için kendinden de nefret ediyordu.

Ve bunun yapılması gerektiğinden emin olduğu kadar, kadının bu yüzden kendisinden nefret edeceğini de biliyordu.

Onu asla terk etmeyeceğine söz vermişti. Arkadaş olmak her zaman birlikte kalmak demekti.

Ama çiftleşmenin temel ilkelerinden birinde çoktan başarısız olmuştu. Onu korumayı başaramamıştı. Ve tekrar onun yanında yer almadan önce bunu düzeltmek zorundaydı.

Bu yüzden bunu yapacaktı, eşine yönelik tüm tehditlere bir son verecekti. Kalıcı olarak. Ve sonra ona dönüp affetmesi için yalvaracaktı. Kalbini geri kazanacaktı. Onun yanındaki yerini tekrar kazanacaktı. Orek başka hiçbir şeyi kabul etmezdi.

Sorcha uyandığı anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Etrafında kıvrılmış arkadaşı yerine yatakta yalnızdı. Tam olarak değil. Pek de küçük olmayan Darrah yanında bir topun içine kıvrılmış, burnunu kuyruğuna gömmüştü.

Dirseklerinin üzerine kalktı, Orek'i yine köşede derilerini giyerken bulmayı bekliyordu.

Hiçbir şey yoktu. Oda soğuk ve boştu.

Kalbi güm güm atan Sorcha doğrulup oturdu. Vücudu ağrılarla inliyordu ve eğer bir korku düğümü içini sıkmasaydı, gerinip vücudunun lezzetli acısının tadını çıkarabilirdi. Yataktan kalktığı anda, yanlarında ve sırtında Orek'in parmakları şeklinde küçük çürükler buldu. Göğüsleri Orek'in dudakları ve öpücükleri yüzünden küçük kırmızı izlerle kaplıydı. Kalçaları hâlâ Orek'in harcadıklarıyla yapış yapıştı.

Ama hiçbir yerde değildi.

Sorcha titreyen elleriyle soğuk bir bezle kendini sildi ve giyindi. Sandığının yanında çantasını bulamayınca midesi bulandı.

Odaya baktığında, Darrah ve altında uyuduğu kürk dışında ondan geriye hiçbir şey kalmadığını gördü.

Sorcha bir iniltiyi yuttu.

Hayır. Muhtemelen bir şeye ihtiyacı vardı ve seni uyandırmak istemedi.

Aceleyle aşağı indi. Saat hâlâ erkendi, sadece Connor salonda uyuyor, annesi de alt kattaki mutfakta elma soyuyordu.

"Orek'i gördün mü?" Sorcha daha annesi onu selamlamadan sordu.

Aoife'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hayır, görmedim tatlım. O mu

Dün gece döndün mü?"

"Evet, geç oldu. Ama şimdi uyandım ve o burada değil."

Sorcha'nın sesi hıçkırıklara boğulmak üzereyken annesi hemen yanına koştu. Aoife onun kolunu okşayarak yatıştırdı, "Her şey yolunda tatlım. Eminim bir yerlerdedir. Belki yine iz sürmeye çıkmıştır. Ya da Calum'la dışarı çıkmıştır, onu da görmedim."

Sorcha aceleyle yukarı fırladı ve Connor'ın uyanmasına neden oldu. Adımlarını ikişer ikişer attı ve Calum'kapısını hızla araladı; ancak sırık gibi kardeşini yatağının üzerine yayılmış, göğsünde açık duran bir kitapla buldu.

"Calum hâlâ uyuyor," dedi Aoife'a mutfakta endişeyle ellerini ovuşturarak.

Connor gözlerini ovuşturarak onlara katıldı. "Sorun nedir?"

"Orek gitti. Gittiğini gördün mü?"

Kardeşi başını salladı. "Hayır, ben bir şey duymadım. Muhtemelen yine iz sürüyordur. Keeley onu heyecanlandırdı."

"Bir şey bulduğunu söyledi - göle atlamış gibi ıslak geldi ve göğsünde kesikler vardı ve *bununla* başa çıktığını söyledi ama ne olduğunu söylemedi ve-"

Aoife Sorcha'nın ellerini tuttu. "Sorcha, nefes al tatlım. Her şey yolunda. Nefes al."

Endişesinin ağırlığı altında göğsü sıkışan Sorcha, annesinin ona sıcak çay ve tereyağı ile bal sürülmüş bisküviler yedirdiği mutfak masasına götürülmesine izin verdi. Uyuşuk bir şekilde yedi, yiyecekler ağzında kül gibi kaldı.

Mutfak kısa sürede hareketlendi, Connor babalarını ve Niall'ı uyandırmak için acele ediyordu. İkisi de bir şey görmemişti ama Orek'in yokluğuna, Keeley'nin ormanda bir şey gördüğü hikâyesine duydukları kadar kayıtsız kalmışlardı.

Connor, "Dün bir şey görmüş," dedi. Ciaran kaşlarını çatı. "Ne söyledi?"

"Hayır," diye yanıtladı Sorcha sefilce. "O... o çok yorgundu ve biz de... uyumaya gittik." Kızaran yüzünü titreyen ellerinin arkasına sakladı. Kader, neden dikkatinin dağılmasına izin vermişti ki?

Ondan cevap almalıydım!

Ciaran düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bugün arazinin etrafına bir göz atacağız. Ne görebileceğimize bakalım. Ama eminim yakında dönecektir."

Yeterince." Barakalardaki stajyerleri uyandırmaya gitmeden önce Sorcha'nın omuzlarını sıktı.

Sorcha çaresiz bir ses çıkardı, gözyaşlarının kirpiklerinde toplanmasından nefret ediyordu. Ailesi ağlamaklı ve korkmuş Sorcha'ya ne yapacaklarını bilemez bir halde üzüntüyle bakıyordu.

Bir şeylerin *yanlış gittiğini* anlamalarını nasıl sağlayacağını bilmiyordu.

Ellerini mutfak masasının üzerine koyan Sorcha, "Ben onu aramaya gidiyorum," dedi.

"Ben yaparım," dedi Connor, onun karşısındaki koltuğundan sıçrayarak. "Geri gelme ihtimaline karşı sen burada kal. Hadi Niall."

Diğer kardeşi bir lokma bisküvinin etrafında homurdanarak itiraz etti ama Connor'ın kaşlarını çatması onu harekete geçirdi. Omuzlarını daha fazla okşayıp sıktıktan sonra çocuklar dışarı çıktılar.

Aoife o gün Sorcha'yı mutfakta meşgul etti, ekmek pişirmesine ve reçel yapmasına yardım etti. Endişelenmiş olmalıydı, çünkü Sorcha yukarı çıkıp Darrah'yı getirdiğinde ve Orek'in her zaman rahatlatmak için yaptığı gibi onu omuzlarına aldığı anda, Aoife itiraz etmedi. Yavru kedicik mutfaktaki en iyi yiyeceklerin kökünü kazımakta ustalaşmıştı ve bu yüzden sürgüne gönderilmişti. Ama bugün Sorcha'nın omuzlarına binmiş, ikramları kabul ediyor ve tüylü bedenini küçük bir teselli olarak sunuyordu.

Maeve Granach'taki özel ders için ayrıldığında, Aoife ona oraya vardığında Sofie'yi de yanında göndermesini tembihledi. Çok geçmeden hem annesi hem de teyzesi Sorcha'yı artan korkularından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Neden burada değil? Neden bulunamıyor? diye tekrar tekrar merak etti, elleri metodik bir şekilde ekmek yoğururken ve meyveleri fokurdayıp reçel haline gelirken karıştırırken bile.

Ve daha da sinsisi, *neden bana söylemedi?*

Gün bitmek tükenmek bilmedi ama bir şekilde göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Connor ve Niall gün ortasında hiçbir şey bulamadan geri döndüler ve Calum damatlardan hiçbirinin Orek'i görmediğini doğruladı.

Hiçbir haber alamayan ve eşi hâlâ dönmeyen Sorcha akşam yemeğine oturamadı. Onun yerine Darrah'la birlikte salonda oturdu, ön pencereden dışarı baktı, ağaçların arasından kendisine geri dönmekte olan büyük formunu görmeyi umuyordu.

Ailesi yakınlarda geziniyor, bir kardeş gelip bir süre onunla oturuyor, onu sohbete çekmeye ya da endişelerini yatıştırmaya çalışıyordu.

Ama Sorcha onların rahatını istemiyordu.

Babası yanına geldiğinde, garip bir sessizlik içinde, "Bir şey gördü baba. *Orada bir şey vardı. Ya bir şey olduysa?*"

"Onu tekrar arayacağız, kızım. Bu sefer köpekleri alacağız. Onun kokusunu taşıyan bir şeyiniz var mı?"

Boğazı bir hıçkırıkla kapandı, ağır gözyaşları kirpiklerinden kaçarak yanaklarından aşağı süzüldü. Yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlamadan önce bir kez başını sallayabildi.

Ciaran'dan boğuk, çaresiz bir ses yükseldi ve onu kollarının arasına almak için oturdu.

"Nerede o?" diye mırıldandı göğsüne. "Neden burada değil?"

Ciaran onları ileri geri sallarken, "Bilmiyorum kızım," dedi. "Ama onu bulacağız. Bulacağız. Gördüğün gibi. Onu bulacağım, Sorcha."

Sorcha gözyaşlarını yutana kadar babasının gömleği ıslanmıştı. Sorcha, anne ve babasının onu ikna ederek üst kattaki odasına çıkarmasına izin verdiğinde, gecenin derin saatleriydi ve Orek hâlâ orada değildi. Babası ertesi sabah için daha fazla söz verdi, yüz hatlarında endişeli bir ifade vardı. Annesi soyunmasına ve geceliğini giymesine yardım ederek onu Darrah ile birlikte yatağa yatırdı.

Saçlarını düzelteren Aoife, "Her şey yoluna girecek tatlım," diye fısıldadı.

Ama Sorcha onlara inanmadı.

O gitti, kalbi feryat etti, beni terk etti.

Mutsuzluk, kalbindeki bir yaradan akan kan gibi fişkırdı ve sonunda huzursuz bir uykuya dalana kadar daha fazla sessiz gözyaşı döktü.

Orek yemek yemedi. Uyumadı. Kaçtı. Eşinden uzağa - ve bu onu içten içe yok etti, ardında onu korumak için kararlı bir öfkeden başka bir şey bırakmadı.

Şimdiye kadar bir şeylerden şüphelenmiştir. Nerede olduğumu merak ediyordur.

Bu düşünce bağırsaklarına saplandı, suçluluk ve keder bıçağını döndürdü

zaten oraya yerleşmiş.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şey onu durduramaz ya da yavaşlatamazdı. Bunu yapmak zorundaydı, onun için. Onunla yaşamayı umduğu herhangi bir hayat için.

Ve böylece Orek gece, sabah ve öğleden sonra boyunca koştu, sadece Silas'ın geride bıraktığı izleri aramak için durdu. Her birini yok etti, ağaçlardan ve kayalardan kazıyarak, kafa karıştırıcı bir ağın içinde sahte izler bıraktı.

İşi ve acımasız temposu, kalbinin parçalanışını, toprağın üzerine çöken soğuk kadar kesin bir şekilde uyuşturdu. Ve bunu memnuniyetle karşıladı, onsuz geçecek günler için onu sertleştirmesine izin verdi.

Sorcha şafakla birlikte uyandı, şaşırmamıştı ama kendini yine yalnız bulduğu için kalbi daha az kırılmamıştı. Yavru Orek için ağlayıp gevezelik ederken, yüzünü Darrah'ın yumuşak karnına gömüp uzun dakikalar geçirdi.

"Ben de onu geri istiyorum," diye mırıldandı, taze gözyaşları donuk gözlerini yakıyordu.

Mutfığa girdiğinde ailesinin çoğu çoktan güne başlamıştı. Sorcha'nın şiş gözlerini ve mutsuz ifadesini gören Aoife, onu tekrar mutfak masasına oturttu ve sıcak çay, tereyağlı ekmek ve reçel ikram etti. Elini Sorcha'nın taranmamış saçlarında gezdirerek, "Ah, tatlım," diye onu yatıştırdı. "Baban ve kardeşlerin köpekleri dışarı çıkardılar. Onu bulacaklar."

Ezbere yedi, hiçbirinin tadına bakmadı. Sorcha bundan nefret ediyordu, ağlamaklı ve işe yaramaz olmaktan nefret ediyordu ama giderek büyüyen, göğsünde genişleyerek kalbini ve ciğerlerini sıkıştıran çılgınca dehşet karşısında başka ne yapacağını bilmiyordu. Bununla başa çıkmanın tek yolu ağlamak gibi görünüyordu, ama döktüğü gözyaşları sadece daha fazla kederin onu çekiştirip yırtmasına yer açıyordu.

Sabahın geç saatlerinde ön kapı vurularak açıldığında ve Connor, Niall'in peşinden koşarak hızla eve girdiğinde Sorcha'nın durumu daha iyi değildi.

"Connor, yapma-"

Kardeşler mutfığa girdi ve Connor'ın bakışları Sorcha'ya kaydı. Oturduğu yerden yavaşça kalktı, korku onu içine çekiyordu.

"Ne oldu?"

"Gelip görmem gerek."

"Hayır," dedi Niall, girerek. "Bunu görmemeli." Duygu parmaklarından ve dudaklarından akıyordu. "Göster bana."

Niall umutsuzca başını salladı. "Sorcha, bunu görmek istemezsin."

Görmeden kardeşine, sonra da Connor'a ve onun asık suratına baktı. Daha yaşlı görünüyordu, gözlerinin altında çizgiler vardı.

"Göster bana."

Connor başıyla onayladı ve onu dışarı çıkardı, sadece paltosunu ve eldivenlerini alacak kadar durdu. Niall sessizce onları takip etti, ağzında tek bir çizgi vardı.

Connor'ı arazinin içinden, çocukluğunun geçtiği çayır ve ormandan geçerek takip etti. Mülk sınırına yaklaşmışlardı ki, babası ve Diarmuid ile birlikte bir avuç damadın devrilmiş bir ağacın etrafında toplandığını gördü.

Sorcha ilerlediğini biliyordu ama ayaklarının altındaki zemini hissetmiyordu. Babasının tıslayarak Connor'ın onu buraya getirirken ne düşündüğünü sorduğunu duymamıştı. O ağacın etrafında döndüğünde neye baktığını bilmiyordu, ilk başta.

Çürüyen kütük boyunca alelacele bir çukur kazılmış, donmuş toprak yığınları devasa yeşil bir bedene yol açmak için yerinden oynatılmıştı. Kütüğün altına sığmasının tek nedeni, bedeninin başının olmamasıydı.

Artık bir göğsü bile yoktu, kasları sanki büyük bir canavar tarafından kesilmiş ve pençelenmiş gibiydi. Yeşil eti parçalanmıştı ama etraflarındaki toprakta kan lekesi yoktu. Bunu her ne yaptıysa burada yapmamıştı.

Sorcha, Connor onu yakalayıp ağırlığını taşıyana kadar bacaklarının tutmadığını fark etmedi. Connor'ın bir şeyler, belki de adını söylediğini düşündü ve babasıyla diğerlerinin de bir şeyler söylüyor olabileceklerini düşündü. Hepsi ona dehşetle ve acıyarak bakıyordu.

Sorcha'nın duyduğu tek ses, ağaçların arasında yankılanan kendi çığlığıydı.

Daha önce hiç korkunç bir sesle devam etti. Ciğerlerini parçalıyor, boğazını yırtıyordu.

Vücudu titriyordu, onu dik tutan tek şey kardeşinin kollarıydı.

Olamaz-

Değil-

"değil," diye . "O değil." Connor onu sıktı.

"Sorcha..."

Şiddetle inkâr ederek başını savurdu. "Hayır, hayır, şuna bak! Bu tam bir ork, boyuna baksana. Orek o kadar uzun değil. Ve o kadar yeşil değil. O, o _."

Burada değil.

Ölü, kafası kesilmiş bir ork arazideydi ama Sorcha içindeki her şeyle Orek'in olmadığını biliyordu.

Gitmiş.

"Ama eğer o değilse..." dedi Niall.

"Takip edildik," diye inledi.

Fates, bu mümkün müydü - daha önceki iz sürücü olabilir miydi? Ya da onu satın alan klan şefi tarafından gönderilen bir başkası?

Ciaran'ın yüzü düştü ve yeni bir dehşetle cesede baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı ağzını ovuşturarak. "Onu eve götür. Darrow'a neler olduğunu anlatmalıyım."

"Peki ya Orek?" dedi Connor.

Sorcha uyuşmuş dudaklarının arasından, "Geri döndü," dedi. Mantıklı gelen tek şey buydu.

Yoksa neden kafası gitmiş olsun, kafatasından temiz bir şekilde kopmuş olsun? Ve kesikler, lekeli gömleği. Dün bu orkla dövüşmüş ve kazanmıştı. Tüm bunları yapmış, gitmeye hazırlanmış, temizlenmiş ve sürüsü için eve geri dönmüştü. Onunla son bir gece geçirmek için.

Veda ediyordu.

Sorcha'nın midesi bulandı ve Connor'dan uzaklaşarak sendeleyerek eve doğru yürüdü. Erkek kardeşleri kollarından tutmak için oradaydı ve Sorcha onların kendisini aceleyle uzaklaştırmasına izin verdi.

"Geri döndü," dedi yine, kimseye değil. Kendi kendine.

Güneye doğru ilerledikçe, Orek kendini yemek yemeye ve ara sıra uyumaya başladı. Bu onun ilerlemesini yavaşlatıyordu ama Silas'ın

Hata. Dinlenmiş olmalıydı, av partisiyle karşılaştığında hazır olmalıydı.

Bu yüzden tadına bakmadan ağzına yemek tıkıştırdı. Gecenin en karanlık kısımlarında, hâlâ belli belirsiz eşinin kokusunu taşıyan kürklere sarınarak uyudu. Ve onu hayal etti.

Sorcha bir dizi puslu gün ve gece boyunca uyanık kaldı. Kaç tanesinin geçtiğini bilmiyordu, sadece onları yalnız başına, üşümemesi gereken bir yatakta, kırılmaması gereken bir kalple geçirdiğini biliyordu.

Ama öyleydi.

Sonunda gözyaşları sona erdi, Darrah onları yüzünden yaladı ve onlarla birlikte yatağından ayrılma isteği de gitti.

Bunun yerine, kendi mutsuzluğuna ve acısına gömüldü.

Ailesi onu dışarı çıkarmaya çalışmak için teker teker geldi. Genç olanlar kapısını açamayacak kadar perişan haldeydi, bunun yerine diğer taraftan ona sesleniyorlardı ama Connor en azından ondan korkmuyordu. Sonunda onun odasına girdi, onun için bir ateş yaktı ve yatakta yaptığı ilerlemeyi anlatmak için oturdu. Connor ona sorduktan kısa bir süre sonra yeni bir karyola yapmaya başlamıştı ama Orek'in ona gizlice nasıl yardım ettiğini, ahşap işlemeyi öğrenmek ve ona kendisi bir şeyler yapmak istediğini anlattı.

"Bunlar uzakta olmak isteyen bir adamın davranışları değil," dedi.

Ama Sorcha etkilenmedi, acısı dudağını kıvırdı ve sonunda Connor geri çekildi.

Onun yaktığı ateşin sönmesine izin verdi.

Annesi akşam yemeğine gelip gelmeyeceğini sorduğunda sessiz kaldı.

Babası dışarı çıkıp kendisini görmesine izin verip vermeyeceğini sorduğunda sessiz kaldı.

Keeley ona lütfen gelip kendisine bir hikâye okuması için yalvardığında sessiz kaldı.

Çünkü Sorcha'nın söyleyecek bir şeyi yoktu. Ne söyleyebilirdi ki?

Gitti.

Elbette kendine göre sebepleri vardı, evet. O orkla savaştı, onu savundu.

Hepsi hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir tehditten. Daha fazla tehlike olduğunu düşünüyor olmalı, bir şekilde bunu durdurabileceğini düşünüyordu.

Sorcha onun *nedenlerini* umursamadı. *Beni terk etti.*

Verdiği onca sözden, eşlerin ömür boyu olacağına dair verdiği onca teminattan sonra. O gece onu terk edeceğini bile bile ona geri döndü.

Yalancı.

Ve kendini farklı olacağına inandırmıştı. Sonunda kalacak kişi o olacaktı, çünkü bunu yeterince istiyordu, *onu* yeterince istiyordu. Onun buradaki hayata uyum sağlamasının zor olduğunu biliyordu, yerini bulmakta zorlandığını biliyordu, ama düşünmüştü ki...

Sonunda yeterli olabileceğime inanmaya başlamıştım.

Aptalca asil kahramanlıkları, onu ve ailesini korumak istemesi, ona inanmasını sağlaması nedeniyle ona ne kadar kızgınsa, ona izin verdiği için kendine de o kadar kızgındı.

Daha iyi bilmeliydi.

Kimse kalmıyor.

Ertesi gün, ince öğleden sonra ışığı pencereden içeri süzülürken annesi oyalandı. Aoife ilk başta Sorcha'ya ve onun kalp kırıklığına zaman tanımayı kabul etmişti ama bugün kızını yataktan kaldırmaya kararlı görünüyordu.

Yatağı sıyırmaya çalıştı ama Sorcha kararlı bir şekilde, kıpırdamadan yatıyordu. "Sorcha," diye homurdandı annesi, "ayağa kalkmalısın. Acıdığını biliyorum ama

hayatın hala yaşanması gerekiyor."

O acı içinde zonkluyor, dudağını kuru dişlerinin arasından sıyrarak annesine dudak büküyordu. Aoife sanki Sorcha ona tokat atmış gibi geri çekildi.

"Bütün ev işlerini başkasının yapması gerektiği için üzgünüm," diye .

Aoife uzun bir süre gözlerini kırpıştırarak ona baktı, yüzü solgundu.

"Kastettiğim bu değildi."

Sorcha ona inanmayarak sadece homurdandı. Diğer tarafına yuvarlanarak Aoife'a sırtını verdi.

Annesinin odanın içinde dolaştığını duydu ve uzun bir süre boyunca tek yaptığı temizlik yapmak ve çamaşırları katlamak oldu; Sorcha'nın tek istediği yalnız kalmakken, annesinin varlığı onu zorluyordu. Acısını odasında saklı tutmak daha kolaydı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Kelimeler dudaklarından süzüldü, ok gibi keskin ve

aynı derecede can yakıcı. "Tekrar tekrar terk edilmeye nasıl dayanabiliyorsun?"

Çünkü yapamam. Yapmayacağım.

Aoife otururken yatak eğildi. Sıcak ve kuru bir el Sorcha'nın kolunda rahatlatıcı bir ritimle bir aşağı bir yukarı gidip .

Yüreğinin derinliklerinde bir yerlerden kopup gelen gözyaşları gözlerini yaktı.

Boğuk bir hıçkırık duyduğunda, önce bunun kendi boğazından kaçtığını düşündü, ama sonra Sorcha dehşetle ağlayanın annesi olduğunu fark etti. Telaşla baktı, ağlayan annesinin görüntüsü onu uyuşuk sersemliğinden sıyırdı.

İçindeki her şey annesini ağlarken görmekten nefret ediyordu. Eskiden küçük bir kız olan Aoife, büyüdüğünde bir kadın olmuştu ve ağlamasını durdurmak için bir şeyler söylemek istiyordu. Aoife onun eline uzandı ve kendi eliyle kavradı.

"Tatlım, çok üzgünüm." Aoife'nın gözyaşları Sorcha'nın eline sıçradı. "Onu sana geri getirebilseydim, getirirdim. Her şeyimi verirdim, Sorcha."

"O seçimini yaptı," dedi kalın bir sesle.

Aoife başını salladı. "Hayır. O seni seviyor, Sorcha. Bu o kadar ki."

"Yeterince değil."

Aoife'nın boğazında alçak, acılı bir inilti zonkladı. Sorcha'nın keçeleşmiş buklelerini düzelterek yanaklarında desenler çizdi, çillerini hayali çizgilerle birleştirdi. Bu onun her zaman yaptığı bir şeydi ve istese de istemese de rahatlık içine işlediğinde Sorcha'nın gözleri ağırlaştı.

"Aşk hikaye kitaplarındaki gibi değildir. Hayat 'son' ile bitmez. Devam eder ve her aşk hikayesi farklıdır. Bazıları diğerlerinden daha zordur. Baban ve ben..." Aoife içini çekti, Sorcha'nın tenine bir yıldız çizerken yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Biz her zaman kendi hayalleri ve arzuları olan bağımsız insanlar olduk. Başlangıçta aşk bu mesafeyi kapatmak için yeterli gibi görünüyordu. Bazen de öyleydi. Burada sahip olduğumuz hayattan ve bu hayattan çıkardıklarımızdan gurur duyuyorum."

Aoife'nın kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Ama geçen o aylar bana her şeyin mümkün olduğunu gösterdi çünkü sen vardın. Babana o kadar ihtiyacım yoktu çünkü benim Sorcha'm vardı." Gülümsemesi suluydu ve bir şekilde Sorcha'nın çoktan parçalandığını düşündüğü kalbini kırmayı başarmıştı.

İkiye.

"Benim hatamdı," dedi Aoife. "Bu aile için yaptığın her şey - sevgilim, çok utanıyorum. Görmedim. Sen her zaman çok güçlü, çok istekliydin ve ben... ben o yükleri almana izin verdim. Ama onları ben taşıyacaktım, sen değil."

Aoife'in yüzünden daha fazla gözyaşı döküldü ve Sorcha onları silmek için elini uzatmaktan kendini alamadı. Ama dilini tuttu, annesinin sözlerini geçiştirmesine ya da gerçekliğini azaltmasına izin vermedi.

"Kardeşlerinin hepsi senin sayende hayallerinin peşinden koşuyor. Baban da öyle. Bu aile başarılı oldu çünkü siz onu desteklemek için oradaydınız. Ama ben yapmadım..." Aoife Sorcha'nın elinin tersini öptü. "Bunun senden ne kadar çok şey götürdüğünü fark etmemiştim. Ta ki seni onunla görene kadar."

Sorcha'nın alt dudağı titremeye başladı ve dilinin ucuna Aoife'in ondan bahsetmemesini istemek geldi ama annesi başını sallayarak onu dinlemeye zorladı.

"Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim. Her gün yanınızda durdu ve hepimiz dahil yüklerinizi aldı. Hiç şikayet etmedi. Bunlar onun taşıyacağı şeyler de değildi, ama o taşıdı. Senin için. Ve ben onu bunun için seviyorum." Sorcha'nın gözyaşları Aoife'in silebileceğinden daha hızlı akıyordu. "O seni seviyor, Sorcha. Ve bu her ne ise, gitmesinin nedeni her ne ise, eminim boşuna değildir."

Göğsü, kalp kırıklığından daha çok acı veren kırılğan bir umutla ağrıyordu. Kalbinin kırık parçalarını kavrayarak içine dallar saldı. Onları bir araya getirmiyordu ama annesinin kollarına düşüp ağlarken onları sabit tutuyordu.

Nasıl daha fazla gözyaşı döktüğünü bilmiyordu ama bunlar farklı hissettiriyordu. Bir arınma. Bir yaranın deşilmesi. Aoife onu kollarına alıp nazikçe sallarken dudakları tuzlu bir tangayla yandı.

Tüm öfkesini, acısını, kırık dökük sözcüklerini ruhunu parçalayan gözyaşlarına eşlik ederek döktü. *Neden ve nasıl bu kadar korkmuş ve onu istemiş olabilirdi?* Bir yaz yangını gibi içini yakıp kavuruyor, temizliyor, arındırıyordu. Keder içinde geçirdiği günlerden çok daha fazlasıydı bu; sanki Sorcha'nın içinden aylar, yıllar dökülüyordu.

"Ona ihtiyacım var," diye annesinin boynuna sarıldı. "Anne, onu çok özlüyorum."

"O zaman git getir onu." Aoife geri çekilerek Sorcha'nın yüzünü iki elinin arasına aldı.

eller. "Erkekler bazen aptaldır, kahraman olma ihtiyaçları vardır ama biz onları yine de severiz. Sevgilim, eğer istediğin oysa, git ve onu al."

Dudaklarından hayal kırıklığına uğramış,
umutlu bir ses geçti. Onun ne kadar ileride
olacağını bilmiyordu.

Onu nasıl bulacağını bilmiyordu.

Bunun bir önemi var mı?

Tek bir soru kulaklarında çınladı ve içindeki diğer her şey sessizliğe gömüldü.

Sorcha'nın gözyaşları kesildi ve Aoife onları bir mendille sildi. Sorcha gözlerini kırptırıp kekelerken ve yavaş yavaş umutlanmaya başlarken sessizce onunla birlikte oturdu.

Ama nasıl...?

Aoife öne doğru eğilerek onu alnından öptü. "Tek yapman gereken sormak."

Sorcha kuru boğazıyla yutkundu, kararlılık karnında sertleşiyordu.

"Orek'i geri istiyorum. Güvende."

"O zaman babana söylesek iyi olur."

Sorcha banyo yapmak ya da kıyafetlerini değiştirmek gibi inceliklerle uğraşmadı; ani hareket ve gıdasız geçen günler yüzünden başı dönüyordu ama ayakları alt katın yolunu biliyordu. Ailesi, Sorcha salona hızla girdiğinde şaşkınlıkla sıçradı, herkes aynı anda konuşuyordu.

Onları görmezden gelerek babasına doğru yürüdü.

Ciaran onu karşıladı ve omuzlarından tutarak ona baktı. "Sorcha, kader, bizi endişelendirdin."

Rica etmedi. Talep etti. "Orek'in
peşinden gitmeliyiz."

İfadesi şaşkın bir sessizlikle karşılandı, bu yüzden kendisi doldurdu.

"Tehlikenin sadece bir ork olduğuna inanmamış olmalı. Bu yüzden başını aldı." enesi çalışıyordu, ayrılışı hâlâ acıyordu. "Bana neden söylemediğini bilmiyorum ama bununla tek başına yüzleşmemeli."

Ciaran ona baktı, sessiz ve ciddi. Korkunç bir kalp atışı boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonra onu sıkıca kucaklayarak, "kızım," dedi.

Onu geri getireceğiz."

"I..." Bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı, adamın kolayca kabul etmesine o kadar şaşırmıştı ki. "Ben de seninle geliyorum."

Ciaran başıyla onayladı. "Bize rehberlik etmene ihtiyacımız olacak. Ve onu bulduğumuzda aklından geçenleri ona anlatmak için senden iyisi yok."

Gözleri daha fazla yaşla doldu ve kollarını babasına doladı. Bu, aralarındaki tüm kalp kırıklıklarını ve kırgınlıkları düzeltmiyordu ama bu bir başlangıçtı. Bu *da bir şeydi*.

Deniyor. Benim için, diye fark etti, bu fikir kadar harika ve kırılıyordu ki, zihninde çok fazla tutmak istemiyordu.

Babası onu kollarından bıraktığında, toplanan ailenin geri kalanına döndü. Ellerini kalçalarına koydu ve hiçbir tartışmaya yer vermeyen kısık bir sesle herkese emirlerini verdi.

Niall, Lord Darrow'a haber vermek ve bir şövalye birliği istemek için hızlı bir atla Dundúran'a gönderildi.

Connor atlarını ve silahlarını hazırlamaya gitti.

Diğer herkes yolculuk için erzak toplayacak ve hazırlayacaktı. Sorcha da yıkanacak, yemek yiyecek ve yarın yola çıkana kadar dinlenecekti.

Akşam aşağıya indiğinde mutfak tam bir faaliyet kovanına dönmüştü. Tüm küçük kardeşleri ve Sofie Teyze, Aoife ile birlikte kesmek, pişirmek ve paketlemek için toplanmıştı. Mutfak masasının üzerinde bir erzak dağı giderek yükseliyordu.

Sorcha sıradaki yerini aldı, Aoife onu yatması için kışkırtmaya çalışsa da dinlenemiyordu. Gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalıp heybelerini yiyeceklerle doldurdular.

Küçükleri yatağa götürmeye yardım ettikten sonra biraz uyuyabildi. Çok fazla olmasa da yeni bir şafağa yeni bir amaç duygusuyla uyandı.

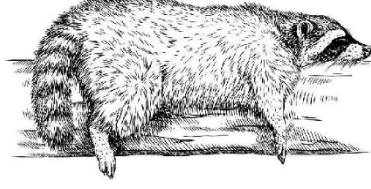
Geliyorum, aşkım. Ve seni bulduğumda kulağına öyle bir şey çalacağım ki. Ve sonra hayatının en büyük, en uzun öpücüğünü.

Kalbi hâlâ kırık ve acılıydı ama evin dışında toplanan partiyi görünce kabardı. Babası, Connor ve Niall çoktan atlarına binmişlerdi, Connor eyerli bir Fiora'nın dizginlerini tutuyordu. Lord Darrow da iki düzine atlı şövalyeyle gelmişti ve Sorcha dışarı çıktığında ona başıyla selam verdi. Aislinn onları uğurlamaya gelmişti ve Sorcha'yı sertçe kucakladı. "Git adamını getir," dedi arkadaşı ve Sorcha da getireceğine söz verdi.

Sorcha daha sonra annesine, teyzesine ve tüm kardeşlerine sarıldı ve onları öptü. Maeve bile Sorcha'ya yıllardır sarılmadığı kadar sıkı ve uzun sarıldı. "Umarım onu güvende bulursunuz," diye fısıldadı Maeve.

Kız kardeşini sıkıca kavradı. "Yapacağız," dedi. Ve yapacaklardı da. Başka hiçbir şeyi kabul etmezdi.

OceanofPDF.com

Bir ork kampı çok tehlikeli bir yer olabilirdi ama Orek onların arasında kendini fark ettirmeyecek kadar çok şey öğrenmişti.

Oldukça standart bir av partisiydi, tamamen silahlı on avcı hafif seyahat ediyordu. Kış olmasına rağmen yanlarında sadece kürk getirmişler, çadır kurmamışlar, bunun yerine daha fazla silah ve diğer malzemeleri taşımayı tercih etmişlerdi. Hız ve acımasız darbe için yaratılmışlardı. Yine de onlara beklediğinden çok daha geç ulaştı.

Günlerce Sorcha ile kuzeye yaptığı yolculuktan aklına kazınan yerlerden geçmişti. Cara ve Anghus'un çiftliğini ararken bir gününü bile kaybetmiş, Silas'ı ya da daha kötüsünü ailenin çiftliğine götürmediğinden emin olmak istemişti.

Orek arazilerinin yakınlarında birkaç işaret bulmuştu ama bir avcı grubunu onlara yönlendirecek hiçbir şey yoktu. Yine de, ahırdan eve dönerken ağaçların arasından Anghus'un kendisini görmesine izin vermişti.

Adam onu gördüğüne şaşırmış ve telaşla yanına gelmişti. Sorcha'nın iyi olduğuna dair güvence verdikten sonra Orek, Anghus'un arazisinde başka işaret bırakılıp bırakılmadığını kontrol etmek için nelere gerektiğini anlattı.

Anghus kızmamıştı ama Orek kızmayı hak ettiğini düşünüyordu. Adamın öfkesini, Orek'in neden gittiğini duyduğunda söylediklerine tercih ederdi. *"Kadınlar böyle büyük kararların dışında bırakılmayı sevmezler. Umarım harika bir özür dileme planı vardır."*

Orek onaylarcasına homurdandı. Eşine geri dönmenin ve onun kalbine girmenin yolunu bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ama şimdilik onun güvenliğini sağlamak zorundaydı. Temelli olarak.

Anghus ona yiyecek tedarik etmişti ve bunun için Orek iki kat minnettardı. Arkadaşına teşekkür etti ve ormana geri döndü, en azından Silas ya da Krul'un çiftlik evine ulaşmamış olmasından dolayı rahatlamıştı.

Birkaç gün sonra avcı grubunu buldu ve onları bir süre daha takip etti. kadar güneydeydiler ki, Taş Derili kampına kadar gitmesi gerekip gerekmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

Her ne sebeple olursa olsun, Krul'un partisi Silas kadar acele etmemişti.

Merk'i de yanlarında getirmiş olmaları Orek'in avantajındaydı.

Partiyi takip etmenin üçüncü gününde nihayet nöbet tutma sırası Merk'e gelmişti. Erkeğin yaslanıp gözlerini kapatacağı sağlam bir ağaç bulması için Orek'in uzun süre beklemesi gerekmedi. Orek sessiz adımlarla uyuklayan nöbetçinin yanından geçerek kampa yaklaştı.

Av partisi için seçilen savaşçılar dar bir nehir yatağına yayılmış, ortadaki şenlik ateşinin etrafında dönüyorlardı. Orek alevlerin arasından Fulk, Talon, Kaldar ve diğerlerini tanıdı. Kaldar'ı anlıyordu; erkek en verimli çağındaydı ve Orek'i avlama fırsatının tadını çıkaracaktı. Diğerleri ise...

Bazıları klanın en iyi savaşçıları değildi. Diğerleri belki de bir yara ya da yaş onları ele geçirmeden önce bir zamanlar öyleydi. Orek seçilen erkeklere baktıkça, bunun yeteneklerinden ziyade Krul'un onları geride bırakma riskini almak istememesiyle ilgili olup olmadığını merak etmeye başladı.

Gece için Sorcha'yla birlikte kuzeye doğru takip ettikleri nehrin kıyısında durmuşlardı, suyun gürültüsü hareketlerini daha da gizleyen alçak bir uğultu yaratıyordu. Krul'u bulana kadar kampın çevresinde daireler çizerek ağaçlara doğru ilerledi.

Krul Stone-Skin'in büyük, geniş formu asla bir başkasıyla karıştırılmazdı. Yeleleri kafasına yakın bir şekilde kırpılmış, kulaklarında ateş ışığında bir düzine altın halka parlıyordu. Ölümcül uçlarla sivriltilmiş dişleri, dudaklarından neredeyse küt burnuna kadar uzanıyordu ve burada çene kemiğinden bir halka daha sarkıyordu. Kızıl kırmızı gözleri ağır kaşlarının altından dünyayı dikkatle izliyordu. Boynu bir insanın kalçası kadar kalın, göğsü bir ayıninki kadar genişti; Krul'un sadece kazanmakla kalmayıp yıllarca konumunu *korumasının* bir nedeni vardı. Kurnaz ve zalim bir zihinle birleşen katıksız gücü, Krul'u diğer tüm Taş Derili reislerden çok daha uzun süre iktidarda tutmuştu.

Deriler içinde, sırtında hâlâ bağlı bir savaş baltasıyla Krul duruyordu.

Talon onunla konuşurken. Orek iki erkeğin yaşlarının birbirine yakın olduğunu bilse de Krul bir savaşçının sert vücudunu korumuştı, derileri bir insanı ikiye bölecek kadar güçlü bir kılıç kullanabilecek kaslarla şekillenmişti. Bir insanın kafasını kavrayıp ezebilecek eller kalçalarında yumruk olmuştu ve ağzı hoşnutsuzluktan incelmmişti.

Talon hâlâ iri ve güçlü bir erkekti ama bağırsakları yumuşamıştı ve yelelerine gri renk çökmeye başlamıştı. Ve Krul'a her ne söylüyorsa klan şefini pek memnun etmişe benzemiyordu.

Bir süre sonra Orek, Krul'un Talon'a el sallayarak gitmesini izledi. Krul'un ağaçlara doğru ilerleyişini izlerken şansına inanamayarak boğazı düğümlendi. Tek başına.

Uzaktan takip eden Orek, kampın doğusunda çantasını ve pelerini çıkardı. Sadece silahlarına ve Krul'a iade etmek için geldiği şeye ihtiyacı vardı.

Krul'un bir ağaca işerken çıkardığı pis ses onu doğruca reisin yanına götürdü.

Orek her adımını dikkatle atıyor, arkadan ve soldan yaklaşırken zorlukla nefes alıyordu.

Ama Krul omzunun üzerinden, "Bunu duymak istemiyorum Talon," diye seslenince şaşırmadı.

Bir an için Orek'in eli baltasını fırlatıp reisi yakalayabilecekken yakalamak için kaşındı. Bir anlık gafletinden faydalanmak iyi bir plandı.

Ama tek bir darbe Krul Stone-Skin'i düşüremezdi. Ondan gelecek bir çılgılık diğerlerini de kendine getirebilirdi. Orek akıllı olmak zorundaydı; ertesi sabahı ve eşini tekrar görece kadar yaşamak istiyordu.

Kuzeyden getirdiği çuvala uzanan Orek, Silas'ın kafasını reisin ayaklarının dibine fırlattı. Ağaçların arasından yayılan yoğun çürük kokusu Orek'in midesini tiksintiyle doldurdu.

Krul, iz sürücünün yüzüne işemeyi bitirmek için dönmeden önce ona baktı. Bir kıkırdama ile Orek'le yüzleşmek için kendini uzaklaştırdı. Krul'un gözleri iki seferde Orek'in üzerinde gezindi, yüz ifadesi karanlıktı ama derin gölgeler içinde vurdumduymazdı.

"Beni şaşırttın, bücür. Tebrik ederim. Yine de cesur mu yoksa aptal mı olduğuna karar veremiyorum."

"İkisi de değil," dedi Orek.

"Bir süredir bizi takip , değil mi?" "İki gündür."

Krul baltayı sırtından çıkardığında, Orek av bıçağını kınından çıkardı. Taş Derili şef ona sırtırken her iki elinde de bir silah olması küçük bir teselliydi.

"Nöbetçiniz nöbetinde uyuyor," diye haber verdi Orek, Krul'un kaşları seğirdiğinde memnun oldu. "İz sürücünüz öldü. Tüm işaretleyicilerini yok ettim. Ona giden yolu asla bulamayacaksın - insanlar seni daha yaklaştırmadan durdurur. Bu yüzden geri dön ve onu unut."

Krul dinliyordu, gözleri ilgiyle parlıyordu ama Orek onun boğazında bir damarın nasıl patladığını fark etmemişti.

"yerini unutmuşsun, bücür. Benimle böyle konuşabileceğini sanıyorsun."

"Saygısızlık etmek istemem. Size sadece gerçekleri söylüyorum."

"Şimdi de sen mi?" Krul bir adım ilerleyip Orek bir o kadar geri çekilince sırtış daha da genişledi. "Bana doğruyu söyle o zaman, diğerlerini buraya çağırıp derini canlı canlı yüzmelerini istediğimde ne yapacaksın?"

"Fırsatımı değerlendir ve seni yaralayayım. Sonra da kaç."

Krul alayla homurdandı. Hayır, plan cesurca değildi - kesinlikle ne tam bir ork avcısının ne de bir insan şövalyesinin yapacağı bir şeydi. Orek bunların hiçbirisi değildi; olduğu şey yaşamaya kararlıydı.

Tehdidini de bu yüzden savurdu. "Klanın en hızlısı benim. Hepinizi geride bırakıp doğruca Keskin Diş ve Yeşil Sırt klanlarına gideceğim." Taş Derililerin yıllardır can düşmanları. İsimlerini duyunca Krul'un gözleri parladı. "Onlara Taş Derili klanının ne kadar zayıf olduğunu anlatacağım. Nöbeti atlatmanın ne kadar kolay olduğunu. Onlara Krul Stone-Skin'in en sevdiği dişilerin de yerlerini korumak için Kaldar'ı nasıl becerdiklerini anlatacağım. Onlara şefin yardımcısının erzak çadırlarından ne kadar çaldığını ve en iyi avcısının nasıl bir buçukluk olduğunu anlatacağım."

Krul'un yüzündeki eğlence kaybolmuş, geriye sadece burkulan bir öfke hırıltısı kalmıştı.

Orek, şefin gösterisinden etkilenmeyerek yerini korudu. Tüm zalimliğine ve kurnazlığına rağmen, Krul'un bile bağlı çadır kapaklarının ardında bilmediği pek çok şey vardı. Klandaki pek çok kişi, hayatta kalmanın bir yolu olarak kendi acımasızlıklarını ve açgözlülüklerini ortaya koyuyordu. Cezalar bu kadar acımasız ve sadakatsizliğin bedeli bu kadar yüksek olunca, bir sırlar ve gölgeler kültürü filizlenmişti

Stone-Skin kampında.

Ve tüm bunları gölgelere sürülmüş bir buçukluktan daha iyi kim görebilir?

"Beni görmezden gelmen orada olmadığım anlamına gelmez," dedi Orek reise. "Kampında neler döndüğünü biliyorum ve diğer tüm klanlara seni nerede vuracaklarını söyleyeceğim. Tabii şimdi geri dönüp onu ve insanları huzur içinde bırakmazsanız."

Sadece bir an sonra Krul'un şartlarını kabul etmeyeceğini anlamıştı, reisin dudakları öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü. Orek bunun zorlama bir plan olduğunu anlamıştı ama yine de o kurnaz zekâyâ hitap etmeyi ummuştu.

Baltayı sıkıca kavradı.

"Tıpkı babanız gibi, yumuşak insan dişileri için kendinizi mahvediyorsunuz," diye tükürdü Krul. "Burada kalmalı ve birkaç gün daha insan amcığı yemeliydiniz."

"Hakkın olmayan bir dişiyi almak için yaşlı savaşçılardan oluşan bir avcı grubunu kuzeye götüren senden daha kötü değilim."

Krul'un hırıltısı yerini eğlenen bir sırıtışa bıraktı ve Orek'in omurgasında bir ürperti yarattı.

"Her hakka sahibim. Her ne istersem. Ve şimdi istediğim şey senin kellen."

Bu sadece küçük bir hava hareketiydi, kulaklarının ucuna değen bir fırçaydı ama Orek sayamayacağı kadar çok pusudan kurtulmuştu.

Eğilip dönerken yüzüne sadece birkaç santim mesafede bir bıçak havada süzüldü.

Kaldar kükreyerek geniş kılıcını havaya savurdu.

Orek tekrar döndü ve Kaldar'ın göğsünü yarmak için yaklaştı. Bıçağı orkun zırhına saplandı ve Kaldar onu geri fırlatmadan önce deri bir bağı kopardı.

"Bunca yolu sadece kolaylaştırmak için mi geldin?" diye alay etti erkek.

"O biliyor, Kaldar. Brunja ve Mauren hakkında." Kaldar dişilerden bahsedilince irkildi, gözleri endişeyle amcasına kaydı. "Dişilerini becerdikten sonra yaşamana izin vereceğini mi sanıyorsun? Hem de kendi çadırında?"

"Bücür yalan söylüyor!"

"Göreceğiz," dedi Krul arkasından uğursuz bir ses tonuyla. "Önce onu öldürün."

Kaldar'ın ağzından çirkin bir gülümseme geçti ve kendini

Orek'ten bir savaş çığlığı.

Orek onu metal bir halka ve kendi hırıltısıyla karşıladı. Yıllarca çektiği eziyet ve korkunun yüzü üzerine çöktü, o yakışıklı ork yüzü, üstün gücünü kılıcının arkasına atarken çirkin bir zevkle çarpıldı. Orek'in kolları, kılıcın onu ikiye bölmesini engellemek için gösterdiği çabayla titriyordu.

"şimdi ne olacak?" Orek hırladı. "Dövüşte kendini yorarak beni öldürüyorsun.

Seni onun öldürücü darbesine açık bırakır."

Kaldar oflayıp pufladı, ardından Orek yaklaşp yan tarafına bir diz darbesi homurdandı. Büyük erkek tepki vermeden önce dans ederek uzaklaştı ve daha fazla darbeyi savuşturmak için ağaçları kullandı.

"Senin gibi bir bücürü öldürmekten yorulacağımı mı sanıyorsun?" Kılıcı battığında ve Orek'in arkasına atladığı ağaca saplandığıında hırladı.

Orek saldırısını başlatarak Kaldar'ı silahından uzaklaştırdı. Ork, Orek'in yumruğunu bıçakla yakaladı, o kadar sert sıktı ki bıçağı bırakmak zorunda kaldı, ancak yukarı doğru bir hamleyle Kaldar'ın böğrünü baltasıyla yakaladı.

Kaldar acı içinde tısladı, yüz hatlarını öfke kaplamıştı.

"Seni neden getirdi Kaldar?" Orek sordu. "Seni uzak tutmak için.

Sizden korkuyor, ona meydan okursanız kazanamayacağından korkuyor." "Yeter!"

Orekin Krul'un saldırısından kaçmak için sadece arkasını dönecek zamanı vardı ama reisin baltası hâlâ böğrüne saplıydı ve kaburgaları boyunca derisini parçalıyordu. Bir bıçak daha çekerken kendine yer açarak geri çekildi. Acıyı zihninin gerisine itti, sadece acıyı düşünmesine izin verdi, çünkü bu onu keskin tutuyordu.

Krul savaş ilerlerken, Kaldar da hançeriyle onun sağından geliyordu. Orek'i ağaçların etrafından geri sürdüler-

Kampa doğru.

Hay sikeyim!

Orek kolunu bir kez savurarak bıçağını Kaldar'a fırlattı ve ardından Krul'a saldırdı.

Reis hızlıydı, onun yaşında ve cüssesinde bir erkeğin olması gerekenden daha hızlıydı ve Orek'in saldırısını engelledi. Orek'in göğsüne indirdiği yumruk kemiklerin titremesine ve inlemesine neden oldu ve Orek ciğerlerinden çıkan havayla hırıldadı.

Bıçağı engelleyen Kaldar, Krul baltasını geri çekerken saldırmak için gürledi. İki taraftan da kuşatılan Orek hiçbir şey yapamadı.

Ama kasırğa gibi birbiri ardına gelen darbeleri engelleyemedi.

Elinden geldiğince geri çekildi ama onu kampa doğru yönlendirdiklerini biliyordu. Her geri adımında daha fazla orka yaklaşıyordu.

Arkasında bir ork kampı, önünde ise klanın en güçlü ve en acımasız iki üyesi.

Fates, onu hayal kırıklığına uğrattım.

Krul, Orek'in yumruğuna vurarak bıçağını savurdu ve parmağını kırdı. Acı çekecek zamanı yoktu ve Kaldar'ın bir sonraki saldırısını kendi kolundan başka bir şeyle engelleyemezdi. Bıçak ön kolunun etine battı ve kemiğe takıldı.

Acı içinde dişlerini gösteren Orek iki adım daha geriledi ve Kaldar'ın hâlâ koluna saplı olan bıçağını da yanına aldı. Bıçağı kendisi çekip çıkardı ve sonraki darbeleri iki elindeki silahlarla karşıladı.

Ona saldırdılar, kaçışını engellediler ve kampa doğru sürdüler. Krul'un savaş baltası karanlıkta , havayı keserken şarkısı ağırdı. Orek ondan gelecek bir darbenin sonunu getireceğini biliyordu.

En azından daha hızlı bir son. Çünkü bunun onun sonu olacağını çoktan görmüştü.

Ama boşuna değil, içindeki canavara söz verdi, eşi için ölmeye çoktan hazır olan canavara. Yanına alabildiğini al.

Eğer eşini bir daha göremezse, onlar da göremezdi.

Kalbi küt küt atan Orek, Krul'un bir sonraki saldırısını Kaldar'a çarparak savuşturdu. Daha iri olan erkek tökezleyerek geri çekildi, yakın boğuşmaya hazırlıksızdı. Yumruğunu Orek'in derisiyle doldurmaya çalıştı ama Orek yüzünü kestiğinde savunmasız kaldı.

Kan Orek'e sıçrarken Kaldar çığlık attı. Bıçak Kaldar'ın yüzünü keserek kaşını, gözünü ve dudağını yarmıştı. Geriye çekildi, elini alnına vurarak gözünü yuvasında tutmaya çalıştı.

Kaldar yere düşerken elleriyle Orek'i kavradı ve Krul için pozisyon almasını engelledi. Reis, bir heyelanın tüm gücüyle üzerine çöktü; darbeler, yumruklar ve kesici dişlerden oluşan bir telaş.

Orek kafasına doğru savrulan baltayı engelledi ama Krul'un büyük yumruğu ve dişlerinin darbelerinden kurtulamadı. Yanlarına ve omuzlarına vurup durdular, çürükler ve yarılmış deriler yağdırdılar. Orek'in ciğerleri yandı, en az bir kaburgası çoktan çatlamıştı ve burnundan kan damlıyordu.

Balta ona doğru tekrar savruldu ve Orek baltayı yakalamaktan başka bir şey yapamadı.

kendi eliyle sapladı ve bıçağı yüzüne birkaç santim kala durdurdu. Krul dişlerini göstererek Orek'in kolunu kesti.

Orek boynuzlandı ve dizleri bükölme tehlikesi geçirdi.

Henüz değil, diye homurdandı canavarı. Daha değil.

Elinde kalan tek şeyle, baltasıyla vurdu, yanlış yöne döndü. Sırtıyla Krul'u yüzünden yakaladı, reisin burnu çatırdadı ve burun deliklerinden kan fişkırdı.

Krul tıslarken Orek sendeleyerek geri çekildi.

Kolunu çalıştırmak ve baltayı doğru yöne çevirmek için çabaladı ama Krul daha hızlıydı. Ayağıyla Orek'in göğsünün ortasına kemik kıran bir güçle vurdu. Orek ağaçlardan uçup ork kampının kenarına yayılırken kaburgaları çatırdadı.

Sessizlik neredeyse kulağındaki nabız atışları kadar yüksek sesle çınılıyordu.

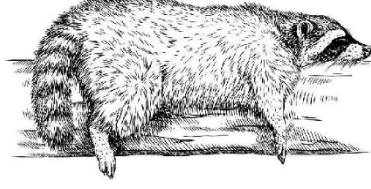
kalk. Daha kalkmadım.

Dizlerinin üzerine çökmeyi başardı, diğer orkların bakışlarını üzerinde topladı, yüzleri ateş ışığında şok içindeydi. Onlar bakarken, Orek sendeleyerek ayağa kalktı, vücudu acıdan alev alev yanıyordu. Ama daha da kötüsü, Krul'la yüzleşmek için döndüğünde sonunun geldiğini biliyordu.

Dudağından akan kanı silen Krul kanlı bir gülümsemeyle hırladı, ağaçlardan kampa doğru ilerlerken gözleri kana susamışlıkla parlıyordu.

"Kim en büyük buçukluk parçasını alırsa, insanlar arasından ilk seçimi o yapar."

Hep birlikte Orek'e baktılar, sonra da onun üzerine atıldılar.

Sorcha ve babası kafilenin başında at sürerken dolunay onlara yol gösteriyordu. Yapılacak en akıllıca şey geceyi geçirmek için durmak olurdu ama içinden bir ses acele etmesini, yola devam etmesini fısıldıyordu.

Güneye olan yolculuğu çıplak ağaçlar ve karlı bölgelerden oluşan puslu bir bulanıklık içinde geçmişti. Geceleri, eşiyle paylaştıkları kürke sarınarak huzursuz bir uyku çekiyordu. Kürk hâlâ onun kokusunun belli belirsiz izlerini taşıyordu ve Sorcha rahatlamak için burnunu içine gömdü.

Grupları acımasız ama kararlıydı, atlar yolculuğu Orek ve kendisinin başardığından çok daha hızlı tamamlıyordu. Sorcha manzarayı tanıdı ve yanaklarında gizli bir kızarıklığa neden olan yer işaretleri buldu - birbirlerine bu kadar düşkün olmak için durmasalardı daha iyi zaman geçirebilirlerdi. Ama Sorcha bundan asla pişman olmayacaktı ve eşiyle birlikte gittiği yerleri görmek, onu geri kazanma arzusunun içinde alev alev yanmasına neden oluyordu.

İki gün önce Cara ve Anghus'un çiftliğine varmışlardı ve Sorcha, Anghus'un iki gün önce Orek'le konuştuğunu duyunca son derece rahatlamıştı.

Çok yaklaştık. Arayı .

Sadece ona zamanında ulaşmaları gerekiyordu.

İşte bu yüzden, şövalyelerden birkaçı geceyi geçirmek için durmak istediklerini söylediklerinde, Sorcha yola devam etmeleri için ısrar etmişti. Bu gece dolunay vardı ve batıdaki dağlara yaklaştıkça, içindeki aciliyet hiç bitmeyen bir ritme, çarpan kalbine ayak uyduran bir ritme dönüşüyordu.

Onu bulmak zorundayız.

Gecenin sessizliğini derin, gırtlaktan gelen bir böğürtü bozdu.

Onun altında Fiora kişnedi, kulakları ani sesi bulmak için döndü. Şövalyeler birbirlerine bakarken diğer atlar durdu ve yumuşak kişnemeler çıkardı.

"Bu bir ork," dedi Lord Darrow, bakışlarını ağaçlara sabitleyerek.

Ciaran ve Darrow sadece ellerini kullanarak şövalyelere düzene girmelerini emrettiler ve sütun yeniden sessiz bir tırıs yürüyüşüne başladı. Şövalyeler silahlarını sessizce çektiler; kılıçlar, mızraklar ve tatar yayları. Sorcha kendi kılıcını heybesine bağlı kınından çıkardı.

Ciaran onun kolunu sıkmak için uzandı ama Sorcha başını salladı. Günlerce bunun hakkında tartışmışlardı, savaşma zamanı geldiğinde Sorcha'nın ne yapacağını. Sütunun önündeki yerinden vazgeçmeyi inatla reddediyor, Niall onu her sağa ve arkasına çekmeye çalıştığında Fiora'nın ona engel olmasını sağlıyordu.

Toynakların sabit ritmi Sorcha'nın kafatasına çarpıyordu, sağlarından akan nehir bile yürüyüşlerinin sesini bastırmaya yardımcı oluyordu. Bir dönemeci döndüklerinde, ağaçlar nehir kıyısından çekilirken kalbi boğazına fırladı.

Karşılarına güdük otlar ve kayalardan oluşan dar bir düzlük çıktı ve ortasında bir şenlik ateşi vardı.

Turuncu ışık ovanın üzerine uzun gölgeler düşürüyor, kıvılcımlar yıldızlarla buluşmak üzere uçuşuyordu. Ateşin etrafında vücutlarının yarısı gölgeye gömülmüş devasa formlar duruyordu.

Orklar.

Ne dişlerinin beyaz parıltısını ne de postlarının yeşil fark etmek mümkündü.

Ciaran'dan bir tıslama sesi geldi ve aceleyle el işaretleri yapmaya devam etti.

Ateşin etrafındaki grup, ağaçların arasından uçarak gelen bir bedenin ağır bir *gümbürtüyle* toprağa düşmesiyle hareketlendi. Acı dolu bir inilti, ovanın ve nehrin ötesinden bile kulaklarına ulaştı.

Orek.

Ceset yığınları ve mesafe yüzünden onu net olarak göremiyordu ama *biliyordu*.

Arkadaşı ayağa kalkmaya çalışıyordu, diğerlerinden biraz daha küçüktü. Sorcha'nın o güne kadar gördüğü en büyük ork ormandan çıktığında ayaklarını daha yeni yere basmıştı. Ork gürleyen bir hırıltıyla Orek'i işaret etti

ve orkça bir şeyler söyledi.

Ve orklar akbabalar gibi üzerine üşüştü.

"Hayır!"

"Sorcha!" Ciaran onun dizginlerini umutsuzca yakalamaya çalıştı ama Fiora öne doğru sıçradı.

Fiora'yla birlikte çatışmaya doğru uçarken en az altı orku savuşturan buçukluk figüründen başka bir şey düşünmüyordu. Orek baltasıyla dönüp keserek orkları uzakta tuttu ama onlar da yaklaşıyordu, bir açıklık bulmaya aç, kıvranan bir yılan çemberi gibi.

Fiora ilk orka çarpmadan hemen önce Sorcha zihninin sessizleşmesine izin verdi.

Hayatı boyunca eğitim almıştı -bunun için değil, bunu asla hayal edemezdi- ama bunu yapmak zorundaydı.

Çünkü o *onun* buçukluğuymuş ve onu ondan alamazlardı.

Fiora'dan hemen önce tiz bir kişneme orkların arasına daldı ve geniş göğsü bir erkeğin sırtına çarptı. Adam yere yığıldı ve Fiora onu toynaklarının altında ezdi.

Ork haykırıları, insan şövalyelerin ve bineklerin savaş çığlıkları tarafından yutulmak üzere çınladı. Lord Darrow ve birliği kampın içinden geçerek, kılıçlarını eğilecek kadar hızlı olmayan orklara savurdu. Orklar devasa olsalar da, Brádaigh tarafından eğitilmiş savaş atları ve iki düzineden fazla şövalyenin oluşturduğu akın karşısında bir hiçtiler.

Orklar toparlanamadan en az dört ceset yere düştü ve izdihamın altında ezildi.

Kamp kaosa sürüklendi, orklar üzerlerine gelen üç ya da daha fazla insan şövalyeyi mızrak ve kılıçla savuşturuyordu. Darrow bir avuç şövalyeyi ikinci bir hücumda yönetti ve atları koçbaşı olarak kullanarak orkları ezip bir araya topladı.

Babasını ve Darrow'u izlemek korkunç, dehşet verici bir manzaraydı. Yüzleri kararlılıkla asılmış, kolları hâlâ savaştan orklara karşı silahlarını kullanırken bacaklarıyla atlarını yönlendiriyorlardı.

Sorcha onları işleriyle baş başa bıraktı. Eşini bulması gerekiyordu.

Kargaşada, gölgelerin uzun ve derin olduğu kampın merkezinden daha uzağa itilmişti. Loşlukta bir balta başının parıltısı Orek'in üzerinde geziniyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, saf gücüyle onu zapt etti, iri ork hırlayıp keserken kolları şiddetle titriyordu

dişleriyle.

O senin değil!

Sorcha Fiora'nın yanlarına tekme atarak onları uçurdu.

Ork bu kez onun geldiğini gördü ve baltasını savurarak geriye sıçradı. Sorcha baldırındaki deriyi kesen bıçağın çizmesini sıyırdığını hissetti. Dizginleri çekiştirdi ve Fiora yana doğru kayd, Fiora'nın böğründe kırmızı bir şerit açıldığında Sorcha'nın ve onun ağzından öfkeli bir çığlık koptu.

"Sorcha!"

Sorcha kalçalarını sıkarak kendini destekledi ve kulpundan bir avuç . Fiora şaha kalktı ve keskin, demir uçlu toynaklarıyla orka tekme attı. Sorcha darbeye birlikte sarsıldı, kemik çıtırtılarının çıkardığı sesle midesi çalkalandı.

Ork dönerek yere düştü ve Fiora ileri atılarak onu zıplayan toynaklarının altında ezdi. Ork homurdanarak kendini yana attı ve yuvarlanarak uzaklaştı. Fiora ayağını yere vurup savrulurken, ayakları altında dolanırken topraklar uçtu.

Yer onları karşılamak için yukarı çıktı ve Sorcha nefesini tuttu. Ayağını tam zamanında üzengiden dışarı attı ve Fiora sertçe yan tarafına indiğinde bileğinin kırılmasını önledi.

Fiora'nın büyük göğsü kabardı, rüzgâr onu savurdu ve Sorcha omzundaki ağrıyla inledi.

Tıslayan bir hırıltıyla başını kaldırdı, çimen ve çakıl taşları buklelerine takıldı.

Kızıl gözler bir metre öteden ona dik dik bakarken, orkun ağzı açıldı ve nefes nefese uzun dişlerini gösteriyordu.

O da tıslayarak karşılık verdi ve Fiora'yı sertçe okşadı. Atı homurdandı ve yuvarlandı, ayaklarını altına aldı, tam da büyük ork kendini dizlerinin üzerine iterken.

Fiora ürpererek ayağa kalktı. Sorcha yatıştırıcı sesler çıkardı, eyerde dönerken boynunu okşadı ve hâlâ yerde diz çökmüş olan sersemlemiş, öfkeli eşinin bakışlarıyla karşılaştı.

Oh, kızgın olduğunu sanıyor. Onu yakalayana kadar bekle!

Büyük ork bir kükremeyeyle ayağa fırladı ve saldırdı.

Başka bir ork ağaçların arasından fırladı, diğerinden daha küçüktü ama büyük bacakları pompalandıkça yeri yiyordu.

"İşte!" Sorch'a kılıcını Orek'e fırlattı ve Fiora'yı karşıdan gelen orkla yüzleşmesi için çevirdi. Topuklarını bir vuruşta ovada dörtlale koşmaya başladılar.

Orek'in adını tekrar haykırdığını duydu ama ona kulak asmadı. Yeni orka doğru ilerlerken, Sorch'a yere saplanmış terk edilmiş bir mızrağa uzandı. Mızrak avucuna çarptı ve onu çekip kurtarıırken kolunu çekti.

Sorch'a kendi çılgılığıyla orku kılıç ve toynakla karşıladı.

Dehşet Orek'i bir yumruktan daha sıkı kavradı, vücudunu çizen sayısız yaradan daha acı vericiydi.

O burada. Arkadaşım burada, tehlikede!

Bu düşünce kafasını kurcaladı, aynı anda hem korkunç hem de harikaydı.

Eski bir savaşçı tanrıçanın canlanmış haline, ona bakabilseydi, bakardı. Eğer eyerdeki güçlü figürüne ve düşmanıyla karşılaşp onları bineğinin altında ezen cesur yüzüne bakabilseydi, bakardı.

Ama-

Bir başka vahşi tıslama kulaklarını tırmaladı ve Krul'un gözleri irileşip çılgına dönerek kendini toparlamasını ve Sorch'a'nın atının geri çekilen böğrüne doğru hamle yapmasını izledi.

Kılıç Orek'in tercih ettiğı bir silah değildi, kabzası elinde yabancı bir his uyandırıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bacaklarını tekrar altına aldığıında neredeyse bükölüyordu ve kolu kılıcı taşımak için neredeyse çok zayıftı ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Benim dostum değil.

Orek koştu.

Hiç kadar hızlı koştu.

daha çok koştu.

Ateş ışığında kanlı yakutlar gibi parlayan o kıpkırmızı gözler, saldırırken ona doğru fırladı.

Bir kükreme Orek'in kulaklarını tırmaladı. Uzun ve hançer gibi keskin dişler

ona saldırdı.

Kılıç ellerinde titredi ve Orek'in parmaklarının arasından sıcak kan fışkırdı. Bir diş omzuna saplandı, Orek kılıcı kas ve kaburgaların direncini aşarak daha da içeri iterken Krul'un elleri kolunu ve boynunu sertçe kavradı.

Krul'un koca bedeni titredi, boğazından korkunç, kanlı bir fokurtu yükseldi. Vücudu gevşerken o kıpkırmızı gözler inançsızlığa döndü, Krul dizlerinin üzerine çökerken elleri işe yaramaz bir şekilde Orek'i kavradı. Ve sonra yere.

Orek, Krul'un bir elini karnına saplanan kılıcın etrafına sarmasını aynı şaşkınlıkla izledi. Kılıcı çekip çıkaracak gücü yoktu ama Orek emin olmak zorundaydı.

Ork reisinin göğsüne bir çizme geçirerek onu sırt üstü yatırdı ve kılıcını organlarından ve omurgasından geçirerek yere sapladı. Onu sabitledi.

Krul'un ağzı sessiz bir çığlıkla yarıldı.

Orek onun yanına diz çöktüğünde, son bir hırıltıyla dişlerini gösterdi.

Orek dişlerini göstererek karşılık verdi. "O *benim eşim*," diye tısladı. Ve bu dünyada hiçbir şey eşini koruyan bağlı bir ork kadar acımasız ya da kararlı olamazdı.

Krul Stone-Skin dudakları tiksintiyle bükülmüş ve kırmızı gözleri fokurdayarak öldü. Işık gözlerini terk ederken bile yüzü öfkeyle donmuştu.

Ayağa kalk. Hâlâ tehlikede.

Orek ayağa kalktı ve vücudunu sınırlarının ötesine iterek arkadaşına doğru sendeledi.

Onu hâlâ eyerinde, devrilmiş bir Merk'in etrafında dans ederken bulunca kalbi hızla çarptı. Ork yerde kıvranıyordu, bir mızrak onu omzundan yakalamıştı.

Neredeyse arkadaşının yanına varmıştı ki orkça bir bağırış duyuldu. "Şef vuruldu!"

Ayakta kalan orklar, Orek'in Krul'un cesedinden uzaklaştığını ve kılıcının neredeyse kabzasına kadar göğsüne gömüldüğünü şaşkınlıkla izlerken, nehir yatağı savaşın aniden durmasıyla yankılandı.

"Silahlarınızı bırakın," diye seslendi Orek'in görünce şok olduğu Lord Darrow. "Bu gece daha fazla kan dökmemize gerek yok."

Geride kalanların anlayıp anlamayacağından emin olmayan Orek emri tekrarladı

Ork dilinde.

Diğer iki orkla birlikte savunma pozisyonu almış, birbirlerinin arkasını kollayan Fulk'la göz göze geldi. Fulk'un kara gözleri, Orek'e acımasızca bakıp başını sallamadan önce kardeşinin hareketsiz figürüne kayd.

Diğer erkeklere dirsek atan Fulk, silahlarını bırakmaları için onlara önderlik etti.

Ayakta kalan diğer tek ork Kaldar'dı, yüzü öfkeden gerilmişti. Sol tarafı Orek'in bıçağıyla parçalanmış, gözü ise kurtarılamaz haldeydi.

"Bırak onu evlat," diye hırladı Fulk. "Bir gözden fazlasını mı kaybetmek istiyorsun?"

Kaldar'ın burun delikleri alevlendi ve Orek'e kötü kötü bakarak sonunda kalan bıçağını da düşürdü.

Sıcak bir şey koluna dokundu ve Orek başını kaldırdığında Fiora'nın yanında olduğunu ve eşinin ona Kaldar'dan daha az nefretle ama onun kadar şiddetli baktığını gördü.

"Seni piç kurusu," diye hırladı.

Ve sonra eyerden onun kollarına doğru kayıyordu.

Orek onu yakaladı, kucakladı, yakınında tuttu. Kollarının bu çabayla titremesi ya da neredeyse anında bitkin bir rahatlamayla dizlerinin üzerine çökmesi önemli değildi. Kadının yumruklarıyla ona fazla güç harcamadan vurması da önemli değildi.

Sonrasında vücudu sarsıldı, tüm yaraları ilgi bekliyordu ama tek yapabildiği ciğerlerini eşinin kokusuyla doldurmaktı. Etrafını sarmıştı ve onu toprakta sırtüstü ittiğinde, ona izin verdi.

Onun üzerine tırmanarak ellerini yüzünün iki yanına yerleştirdi. Bukleleri onları karanlık, hoş kokulu bir gölgelikle örtüyordu ve ona bakarken bile gülümsemesi o kadar genişledi ki yanakları acıdı.

Elini kaldırıp kızın yüzünü okşadı ve kız oradaki kandan çekinmedi. Orek tüm bunlardan arınmış olmayı diledi ve bu kadar şiddetin kanıtı olan eşine dokunmaktan ürperdi ama ona dokunmaya, onu hissetmeye ihtiyacı vardı. *Hemen şimdi.*

Orek soğuk ormanda tek başına bir saat uyurken bunun bir rüya olmadığına hâlâ ikna olmamıştı.

Sorcha burnunu çekti ve ardından Orek'in yüzüne sıcak bir gözyaşı sıçradı. Yaktı

Derisi, zaten acının ötesinde ağrıyan kalbinin içine işliyordu.

"Eşim," diye mırıldandı.

Yüzüne sıçrayan kanı temizlemek için daha fazla gözyaşı döktü.

"Seni piç," dedi tekrar. "*Beni terk ettin.*"

Orek inledi ve onu daha yakına çekmek için yumruklarını kadının kalçalarıyla doldurdu.

Ama Sorcha kaskatı kesilmiş, kolları kendini onun üzerinde tutacak şekilde kilitlenmişti. "Biliyorum. Yapmak zorundaydım, kalbim."

"*Hayır. Söylemedin. Bana söyleyebilirdin.*"

Bunun doğru olduğunu bildiği için yüzünü buruşturdu. "Değişiklik yapmak benim hatamdı. Tehlikenin sana, ailene yaklaşmasına izin verdim. Ve..." Sevecen bir gülümseme dudaklarını çekiştirdi ve bir tutam bukleyi kulağının arkasına atmaya cesaret etti. "Benimle gelmek için ısrar edeceğini biliyordum. Seni daha fazla tehlikeye atamazdım."

"Ve yine de ."

"İşte buradasın." Tekrar gülümsedi, kalbi bu güzel dişiye duyduğu hayranlık ve sevgiyle kabarıyordu.

Benim için geldi. Benim için savaştı.

"Korkunçtun," diye hayret etti.

"Başka kimse senin hayatını tehdit edemez. Sadece ben."

"Sadece sen." Orek onun yüzünü titreyen ellerinin arasında tuttu. "Sadece sen."

Sorcha'nın yüzü buruştu ve gözyaşları Orek'in boğazını ıslatırken onun içine düştü. Orek onu kollarıyla sardı ve yüzünü saçlarına gömdü, ona duyduğu acılı aşk acısını bastırıyordu.

"Eşim, eşim," diye mırıldandı kadın ağlarken.

"Bir daha asla," diye bağırdı. "Beni bir daha asla terk etmeyeceksin." "Asla," diye kabul etti.

Kendini yukarı çeken Sorcha, onun dudaklarını yakıcı bir öpücükle kavradı ve aralarındaki sözü mühürledi. Sorcha'nın tadı adamın ağzından taşıtı ve adam ona aç bir şekilde dilini onunkinin içine soktu. Göğsünde bir mırıltı kıvılcımlandı, içindeki canavar onun burada, yanında olmasından vahşice memnundu.

Ayrıldığında gözleri kurumuştı ama şimdi dalgın dalgın ona bakıyordu. Orek ne bu bakıştan ne de ardından gelen sözlerden hiç hoşlanmamıştı.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı.

"Üzgün olmanı bir şey yok, kalbim."

"Hayır. Ben... Ben kendimi görevlerime kaptırdım. Bir yer yapmadım

hayatımda senin için. Ama söz veriyorum, farklı olacak. Bir ev inşa edene kadar kule odasına taşınacağız ve içini istediğin her şeyle dolduracağız. Ne istersen yaparız, seyahate çıkarız, Aislinn'e yardım ederiz ya da ormandaki tüm rakunları kurtarız, umurumda değil, sadece benimle geri geleceğini söyle.

."

"Şşş, şşş," diye yatıştırdı, dudaklarını onun tenine bastırdı ve taze gözyaşlarının tuzunu tattı. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim, dostum. Sen benim *evimsin*, Sorch. Benim klanımsın. Seni bundan şüphe ettirdiğim için özür dilerim."

Hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve Orek bundan *nefret etti*. Eşini sıkıca tuttu, onu gözyaşlarına boğmuş olmaktan nefret ediyordu. Kendi gözyaşları sakaklarından aşağı süzülerek birikti.

Fates, neredeyse onu kaybediyordum. Ne kadar aptal bir piçim.

Ona daha fazla güvence vermek için ağzını açtı ama boğazını temizleyen biri dikkatini çekti. Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve Orek yaklaşan erkeğe doğru hırladı ve eşini sıkıca kavradı.

Yanında duranların Sorch'a'nın babası ve Lord Darrow olduğunu fark etmesi bir anını aldı.

İsteksizce Sorch'a'nın kulağına fısıldadı ve oturmasına yardım etti. Birlikte, şimdi atlarından inmiş olan şövalyeleri karşılamak için ayağa kalktılar. Orek kolunu Sorch'a'ya doladı ve onu yaralı olmayan tarafına yaklaştırdı.

Yani, kesik olmayan tarafı. Vücuduna bastırması ona kırık kaburgalarını ama onlar sürekli bir zonklamayla ciğerlerine saplanırken bile bunu görmezden gelebildi. Eşinin bir daha asla yanından ayrılmasına izin vermeyecekti.

"Bok gibi görünüyorsun, evlat," dedi Darrow. "Ama en azından seni tek parça halinde gördüğüme sevindim."

Orek elini uzatarak, "Teşekkür ," dedi. Darrow elini sıktı, onu Ciaran izledi.

Adam Orek'in yanına sıkıca sokulmuş olan kızına bakmadan önce Orek'le aralarında bir şeyler geçti.

"Artık ailedensin," dedi Ciaran.

Orek başını salladı, boğazındaki düğümü aşmak için kelimeleri zorlayamıyordu.

Sorch göğsüne vurdu ve Fulk'un Niall ve iki yanında mızraklı başka bir şövalye ile dikkatlice yaklaşmasını izledi.

Orek dişlerini gösterdiğinde yaşlı ork saygılı bir mesafe uzakta durdu. Gözleri hâlâ yaşlarla dolu olan eşinin bu kadar yakınında bu kadar çok erkek

olmasından hoşlanmıyordu. Eşinin zayıf görünmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve keşke

onu saklayabilirdi.

Fulk ona esrarengiz bir bakış fırlattı. "Krul'u sen öldürdün."

"Evet. Eşimi tehdit etti."

Fulk başıyla onayladı. "Yasalarımıza göre bu seni reis yapar."

Diğer orklar kendi aralarında mırıldandılar ve Orek, Kaldar'ın tiksinti dolu tıslamasını kaçırmadı.

Orek'in karanlık, kötücül bir yanı ilgiyle başını kaldırdı, zihni reis olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Nasıl bir klan kurabileceğini. Babası ve Krul da öbür dünyada, onların yerde bir buçukluk bücürün oturduğunu, onların hükmettiğini hükmettiğini, onların başarısız olduğu yerde başarılı olduğunu bilseler feryat ederlerdi.

Eşinin eli göğsüne, kalbinin hemen üzerine dokundu. Ne söylendiğini sorduğunda, ona insan dilinde tekrarladı.

Gözleri kocaman açılmış ve kabullenmişti ve ona küçük bir baş selamı verdi. Kalbi şaşkınlık tekledi - *o benim yanımda duracak, şefin eşi olacaktı.*

Bunu onun için yapacaktı.

Bu farkındalık onu neredeyse Krul'un savaş baltasının kafasına doğru savrulması kadar kesin bir şekilde dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Fates, eşi ne dişiydi ama.

Ama bunu onun için yapsa bile, o bunu ona yapmazdı.

Taş Derili klanı hiçbir zaman onun gerçek evi olmamıştı. Ara sıra başını koyduğu bir yer olmuştu. Asla kabul edilmedi, asla hoş karşılanmadı. Ve başlarında oturup onları nihayet söyleyeceklerini dinlemeye zorlamak, gölgelerin içine atılmış yalnız bir gençten büyüyen kısır bir parçasını tatmin de, onu memnun etmeyecekti.

Bunu sadece eşi yapmıştı. Ve bunun için her şeyini ona borçluydu. "Klan bir buçukluk şefi istemiyor," dedi Orek.

"Bu senin hakkın," dedi Fulk.

"Resmi bir meydan okuma yapmadım."

"Hayır, ama yine de oldu. Bilirsiniz, akrabalar ayrıntılar için endişelenmez."

"Belki de. Ama ben istemiyorum." Kaldar'ın alaycı bir homurtusu da dâhil olmak üzere, kalan bir avuç orktan daha fazla mırıltı yükseldi. Orek, Kaldar'ın o kadar çok istediği şeyi geri çevirdiğini bilerek kötücül benliğinin karanlık bir zevk almasına izin verdi.

"Orek..." Sorch a fısıldadı, belki de onların sözlerini

sesi.

Onu alnından öptü. "Tek istediğim sensin, kalbim. Benim yerim senin yanın." Fulk'a dedi ki, "Taş Derili klanının iyi bir lidere ihtiyacı var, zalimlikle yönetmeyecek birine. Seni reis ilan ediyorum, Fulk."

"Ama-"

"Hayatın boyunca klana onurlu bir şekilde hizmet ettin. Onlara iyi liderlik edeceksin."

"Bu iş böyle yapılmaz!" diye karşı çıktı orklardan biri.

Orek kayıtsızca baktı. "Bir buçukluk ve onun insan eşi tarafından yönetilmeyi mi tercih edersin?"

Ork sustu, tıpkı Orek'in tahmin gibi.

Hâlâ sıkıntılı görünmesine rağmen Fulk yavaşça başını salladı. "Kabul ediyorum. Onlara liderlik etmek için elimden geleni yapacağım."

Darrow tekrar boğazını temizledi. "Şimdi onlar adına bu mu konuşuyor?" Orek başını sallayınca Darrow Fulk'a, "İnsan dilini hiç anlıyor musun?" diye sordu.

Lord ile Orek'in arasına bakan Fulk başını salladı.

"Benim için tercüme eder misin, oğlum?" Orek daha başını bile sallamamıştı ki Darrow devam etti: "Halklarımız arasında daha fazla şiddet yaşanması için hiçbir neden yok. Eğer benimle barış içinde oturup konuşursan, bir anlaşmaya varabiliriz. Halkınızın erzağa ihtiyacı var. Benimkilerin var. Güneydeki köle ticaretini durdurmak istiyorum. Senin ve akrabalarının bize yardım edebileceğine inanıyorum."

Fulk, Orek teklifi anlatırken kaşlarını çatarak dinledi. Kelimeleri söylemesine rağmen onlara inanmakta güçlük çekiyordu.

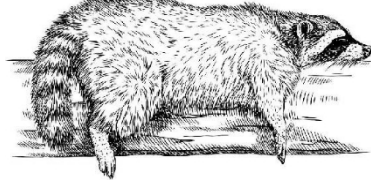
Fulk uzunca bir süre Darrow'a baktı, yüzyıllardır ilk kez bir ork klanıyla anlaşmayı teklif eden bu insan lorduna bakıyordu.

"Güvenilir bir erkek mi?" Fulk Orek'e sordu.

"Evet. Eşime zarar verdiği için kendi oğlunu cezalandırdı. Onlar onurlu erkeklerdir."

Bir süre sonra Fulk başını salladı ve elini Darrow'a insan jestiyle uzattı. İki erkek el sıkışarak Taş Derili klanının ve onunla birlikte Eirea'nın tarihinin akışını değiştirdi.

"O zaman ben de aynı fikirdeyim," dedi Fulk. "Kayalardan bir hayat kazımayı bırakmanın zamanı geldi."

Sorcha yıldızların altında buçukluğunun yanında yatıyordu gözlerini kapatıp derme çatma kamplarının etrafındaki diğerlerinin seslerini duymazdan gelirse, neredeyse sadece kendisinin ve Orek'in tekrar kuzeye doğru yolculuk ettiklerini hayal edebilirdi.

Ama Sorcha gözlerini kapatmak istemiyordu. Günlerce süren panik dolu uçuştan sonra biraz dinlenmeye çalıştığı her seferinde, gözlerini açıyor ve umutsuzca eşini arıyordu.

Parmaklarını nazikçe göğsünün sargıya alınmamış bir bölgesinde gezdirdi, onun sıcak teninin verdiği güvenceye ihtiyaç duyuyordu.

Alçak bir nefes tepesindeki saçları karıştırdı.

"Uyu kalbim," diye fısıldadı Orek. "Sana sahibim."

Kolu kızın etrafında büküldü ve onu inanılmaz derecede kendine yaklaştırdı.

-O kadar da kötü yaralanmamıştı. Sorcha'nın istediği kadar temas etmemişti ama sırt üstü yatmak zorunda kalmıştı ve Sorcha ona daha fazla acı çektirmekten korkuyordu.

O ve babası Orek'in yaralarıyla ilgilenmiş, geldiğinde dikmiş ve küçük yaraları Sofie Teyze'nin gönderdiği lapa ve merhemlerle sarmışlardı. Sonra da kaburgalarının hareket etmesini önlemek için ortasını bağladılar. Zavallı buçukluğunun iyileşmesi için önünde acı dolu birkaç hafta vardı ama Sofie Teyze ona elindeki uyuşturucu kremlerden sürmüş ve boğazından aşağı bir fincan haşhaş sütü çayı içirmişti.

Yeni ork reisi ile Lord Darrow arasında geçici bir anlaşma yapıldığından beri onu gözünün önünden ayıramıyordu. Orklar ölümlerini topladıktan ve insanlar yaralılarına baktıktan sonra iki grup nehir yatağında kamp kurdu. Sabaha sadece birkaç saat vardı ve sonra kendi yollarına gideceklerdi. Ciaran, Sorcha ve

Bu arada Orek biraz dinlensin.

Sorcha dinlenmek istemiyordu. Günlerdir eşinden yoksundu, onu yeniden bulduğuna göre artık uyumak bile çok büyük bir ayrılıktı.

Dörtmala devasa orkların arasına daldığını gören o aciliyet hâlâ onu zorluyor, nabzının boğazında düğümlenmesine neden oluyordu. Eşini kollarında tutarken bile tüm gergin enerjisi paniğe yakın bir şeye dönüşmüştü. Yavaşça.

Tüm bu huzursuzluğun eşini şiddetle arzulamasına neden olduğunu kendine bile itiraf etmekten biraz utanıyordu. Sorcha onu *hissetmek*, hayatta ve onunla birlikte olduğundan emin olmak istiyordu.

Kendine engel olamayarak bacaklarını birbirine doladı ve kalçalarının tepe noktasını onun kalçasına bastırdı. Daha fazla baskı uygulamak isterken dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı. Bu vahşi, çılgınca ihtiyaç *dışarı çıkmak* istiyordu ama kampın ortasında, kardeşleri ve babası birkaç adım ötedeyken yaralı eşinin üzerine binmekten daha iyisini biliyordu - her ne kadar bunu kesinlikle düşünmüş olsa da.

Göğsü avucunun altında gümbürdedi ve Orek saçlarını öpmek için başını çevirdi. Battaniyelerin ve kürklerin altında eli kızın sırtından aşağı, kalçasının üzerinden geçti. Sütyenin bandıyla oynadı, parmakları böğrünü okşamak için içeri girdi.

Açı birkaç dokunuştan fazlası için tamamen yanılttı ama Sorcha parmak uçları zonklayan kalçasını sıyırdığında hâlâ inliyordu.

"Ateş gibi sıcaksın," diye gürlledi Orek. "Benim için yanıyor musun, kalbim? Bana ihtiyacın var mı?"

Sorcha muhtaç bir iniltiyi bastırdı. "Seni çok özledim aşkım." Kıpırdanarak yüzünü onunkinin yanına yerleştirdi ve ona duyduğu sevgi ve ihtiyaç kadar derin bir öpücükle ağzını aldı. Huzursuzluğunun bir kısmını yatıştıracağını umarak her şeyini bu öpücüğe döktü.

Eğer bir şey varsa, bu sadece ihtiyacının alevlerini körükledi.

Kendini çektiğinde, adamın dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış gördü. "Sen

Bana ihtiyacın *var*," dedi, kendinden fazlasıyla memnun bir şekilde. "Yaralanmışsın."

"Güzel, muhtaç eşimi eksik bırakacak kadar kötü değil."

Sorcha kıvranarak ağrısını dindirmeye çalıştı ama bu erkeğe karşı güçsüzdü.

"Beni bir yere götür."

Sırıtışı hınzırlaştı ve hırpalanmış ve yaralanmış bir erkekten daha hızlı

Olması gerektiği gibi, yataklarından kalktı ve onu arkasından çekti. Onu kamptan uzaklaştırmadan önce bir kürk kaptı.

Sorcha onu takip etti ve Connor'ın elini iki eliyle kavradı. Ağaçların arasında kaybolmadan önce Connor'ın bakışlarını yakaladı ve onun sırtışını görünce gözlerini devirdi.

Sadece birlikte çalacağı bir eşi olmadığı için kısıkanıyor.

Kampın ve ışığının yok olmasıyla nabızı kuş kanatları gibi çırpındı ve eşinin onu karanlık ağaçların arasında yönlendirmesine izin verirken neredeyse kör oldu. Eşi ona güvenle rehberlik ediyor, engellerin etrafında manevra yaptırıyor ve bileğini döndüren kayalara karşı onu uyarıyordu.

Birkaç dakika sonra Sorcha ağaçların arasında küçük bir açıklık gördü. Dolunay burayı unutulmaz mavi ışık huzmeleriyle yıkıyor, ağaçları ve dallarını zarif, neredeyse dans eden figürlere dönüştürüyordu. Bir tarafta bir yığın kaya vardı ve Orek kürkünü kayalardan birinin üzerine sererek onu oraya götürdü.

Onu döndürdü ve oturması için kalçalarından tutup kaldırdı.

"Mükemmel," diye gürledikten sonra dudaklarını sevdiği o uzun, sürükleyici öpücüklerden birinin içine aldı.

Yüzünü elleriyle çerçeveleyen Sorcha bacaklarını açarak onu kalçalarının arasındaki yerine geri davet etti. Adamın sert siki kadının kalçalarına yaslandı ve kadın adamın ağzına doğru iç çekti.

Fates, onu istiyordu.

Öpücükleri çılgınca bir hal aldı, elleri çaresizce onun sütyenlerini pençeledi. "Seni neredeyse kaybediyordum," diye mırıldandı, kelimelerden nefret ederek. Arayış içindeki elleri adamın sikini kavradı, adamın sıcaklığı avuçlarını yakıyordu.

"Ama sen yapmadın," dedi boynuna kondurduğu öpücükler arasında. "Bundan emin oldun. Benim korkunç savaşçı eşim."

"Çok korkmuştum," dedi. "Seni kaybetmek istemedim." "Kaybetmedin."

Boğazından bir başka muhtaç ses, neredeyse bir sızlanma çıktı ve Orek onun yakasını ısırdı. İri bir eli giysilerinin üzerinden bir göğsünü kavradı, ardından güçlü parmakları gömleğini ve kalçalarını aşağı çekiyordu. Göğsü serbest kaldı, meme ucu soğuk kış havasında sertleşti ama Orek onu ağzıyla çabucak ısıttı, emdi ve dilinin düz kısmını ucunda gezdirdi.

"Bunlar kimin yalaması, öpmesi ve tapması için?" diye homurdandı, hassas alt tarafı ısırarak.

"Senin," diye inledi.

"Benim," diye kabul etti. Diğer eli gevşemiş sütyenlerine gitti ve parmaklarına yer açmak için onları çekebildiği kadar çekti. Klitorisini buldu ve hoşgörölü daireler çizerek okşadı ama Sorcha'nın istediği kadar sert ve hızlı değildi.

Kız onun için daha da kayganlaştığında mırıldandı, o son derece memnun gülümseme yine dudaklarında alay etti.

"O daracık amcığınla kimin sikine bineceksin?" Orta parmağı girişini buldu ve onunla dalga geçti, şurubunu klitorisine kadar yaydı ve tekrar aşağı indirdi.

"Senin!" diye nefes nefese kaldı.

"Ve ayrılırken kimin adını haykıracaksın?" "Orek!"

Orek kadının bacaklarını da açarken ağzı kadının kine çarptı, dişleri birbirine çarptı. İri bir el kadının kine adamın sikinin üzerine kapadı ve birlikte adamın uzunluğunu bir, iki kez pompalayarak sızan harcın kökten uca yayılmasını sağladılar.

Kulağına doğru gürledi, "İçine batışımı izle. Eşini nasıl mükemmel bir şekilde kabul ettiğini izle."

Sorcha'nın alnı adamın omzuna çarptı, başı akılsız bir şehvet ve ihtiyaçla dönüyordu. Tam olarak görebileceği bir ışık yoktu ama adamın siki ay ışığında kızın kayganlığıyla parlıyordu ve adam içeri doğru ilerlerken alevlenmiş başının onu nasıl istilaya açtığını görmesine yetiyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi ve adamın kalın aletini vücuduna yedirmesini izledi; bu imkânsız görünüyordu, daha fazlasını kaldırması mümkün değildi ama adam kalçalarını her sallayışında biraz daha derine itiyordu. Onun içini fethetme hissiyle ürperdi, *bunu hissetme ve görme* ihtiyacı keskinleşti.

Adamın kalçaları nihayet onunkilerle aynı hizaya geldiğinde, Sorcha'nın nefesi kesildi. Kendini inanılmaz derecede dolu hissederek ve hareket etme ihtiyacı duyarak titredi.

Ama buçukluğu onu kollarının arasına hapsedmişti ve kayanın üzerindeki yerinden hiçbir kaldıracı yoktu. Onunla buluşmak için kalçalarını biraz döndürebiliyordu ama bu yeterli değildi. Adam onu orada tuttu, acı ve mutluluk arasında gidip gelirken kalçaları gelgit gibi yuvarlandı, çarptı ama sabit kaldı. Kadın inledi ve adamın omuzlarını tırmaladı, yaralarını yeni yeni hatırlıyordu.

Ama kız tutuşunu yumuşattığında ona hırladı.

"Pençelerini istiyorum," diye homurdandı. "Her şeyi istiyorum."

Başını ellerinin arasına alarak, yüzünü kendi yüzüne doğru çekti.

öptü, alt dudağını ısırđı ve tırnaklarını kafa derisine geçirdi.

Orek titredi ve ona sert bir hamle yaptı, vücutlarından çıkan ıslak sesler sessiz açıklıkta yankılanıyordu.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceksin," dedi ona. "Asla."

"Sen gidersen, ben de seninle gelirim."

"Yesss." Sözcük dişlerinin arasından tısladı, hızı arttıkça çıplaklaştı. Kalçaları onunkilere çarpıyor, her inişte klitorisini leğen kemiğine bastırıyor ve yıldızlar görmesine neden oluyordu.

"Kahraman istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"*Dostum*," diye hırladı ve sonra elleri kızın arka tarafına dolandı, onu horozuna kazığa oturtmak için aşağı çekti.

Sorcha paramparça oldu, çığlığı gecenin içinde yankılandı. Saf zevk, yakıcı ve harika bir şekilde içinden geçerken görüşü bulanıklaştı. Vücudu onu sıkıca kavradı ve onu tohumla doldururken, kalçaları umutsuz bir ritim atarken horozunun içinde zonkladığını hissetti.

Orek bir kükreme ile klitorisine bastırarak onu başka bir salıvermeye gönderdi, o kadar uzun ve tüketen bir salıverme ki neredeyse içinde boğulacaktı.

Ona doğru yığıldı, yüzü göğüslerinin arasına gömüldü ve Sorcha onun ağırlığını alarak kollarıyla sardı.

Uzun bir süre bu şekilde kaldılar, tenleri terden kayganlaşmıştı ve uzuvları serbest bırakılmaktan titriyordu. Ay ışığında parlak mavi-siyah renkte parlayan yelesini okşadı ve sivri kulaklarının uçlarını okşadı.

Bu huzursuzluk, kendi göğsünde gümbürdediğini hissettiği kalbinin her ağır atışıyla yatıştı. Günlerinin geri kalanında böyle uzanabilirdi, memnun, istediği her şey kollarının arasındaydı.

Ama ona ve kendisine verdiği sözleri yerine getirmesi gerektiğini biliyordu. Daha iyisini yapmak zorundaydı.

Sorcha parmaklarını gür yelesinde gezdirerek ona fısıldadı: "Söylediğimde ciddi dim. Bir kahraman istemiyorum. Asil jestlere ihtiyacım yok." Tüm bunlar ailesi için yeterli olabilirdi ama Sorcha buçukluğuyla yaşayacağı bir hayattan başka bir şey daha istiyordu. "Birlikte uykuya dalacağım ve birlikte uyanacağım birini istiyorum. Her gün, yaz ve kış, yağmur ve kar. Belki bencilce ama benim istediğim bu."

Orek başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı, ofladığında sıcak nefesi kızın boynunda ve göğsünde dolaşıyordu. "Uzun zaman önce kendime söz vermiş tim.

Seni hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim. Benden ne istersen alacaksın, kalbim. Senin bencilliğini, senin muhtaçlığını ve senin arzunu istiyorum." Ve kürkü yere sermek ve sütyenlerini çıkarmak için onu kayalardan çekti. Kadını kalçalarından aşağıya kadar çıplak bıraktıktan sonra kürkün üzerine uzandı ve onu yanına çekerek üzerinde istediği gibi dizdi.

"Ben sadece seni istedim, Sorch. Hayatım senindir." İri avuçları gecenin soğukunda Sorch'a'nın bacaklarını ısıtıyor, böğründe ve sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor, diğer eliyle de kalçalarını gevşetiyordu. "Uykuya dalarken sana sarılmak ve her sabah seni amcığında dilimle uyandırmak istiyorum."

Sorch muhtaç bir iniltiyle kalıntıları çıkardı ve üzerine diz çökerek dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Kalçaları hafifçe sallanırken, harcadıklarıyla sıırıslam olmuş kadınlığıyla adamın sikinin alt okşadı.

Yine de onu tekrar öpmek istediğinde, adam yanağını büyük bir eliyle yakaladı ve başparmağını şefkatle dudaklarında gezdirdi.

"Uzakta kalmayı hiç istemedim," diye homurdandı. "Her zaman sana niyetindeydim. Ait olduğum yere."

Bunun için bir öpücük aldı ve kalan korkusu biraz daha azaldı. "Sonsuza kadar ailemin evinde kalmak zorunda değiliz. Aslında... bence kendi evimizi inşa etmeliyiz." Geriye yaslandı, gerçekleri anlatırken onun bakışlarını tam olarak tutamıyordu, ancak sıcak teninde iz sürmek ona cesaret verdi. "Şimdi anlıyorum eskiye dönemem, dönememeliyim. Ailemi seviyorum ama kendi hayatımı yaşamak zorundayım. Ve bu hayat seninle. Yeni bir şey inşa etmek istiyorum. Seninle birlikte."

Bu sözler Orek'in kulaklarında tatlı bir şekilde çınladı ve kollarını eşiyle doldurarak onu göğsüne doğru çekip kucakladı. Kız itiraz edencesine ciyaklayarak ona yaralarını hatırlattı. Ve evet, göğsü inliyor ve ağrıyordu ama bu, onun orada olmasının verdiği mutluluğun yanında hiçbir şeydi; üzerindeki ağırlığı sadece yaşadığının değil, *yaşayacağının* da kanıtıydı. Bu güzel kadın için.

Kız Orek'in pençesinde kıpırdandığında, Orek sonunda onu bıraktı. Kız onun üzerine oturmuş, sıcak amcığı sikini öperken, Orek önüne serilen güzelliğe hayret etti.

Ay ışığında kireçlenmiş bukleleri, sevişmelerinin etkisiyle başının etrafında bir taç gibi dalgalanıyordu. Yanakları pembe pembe kızarmıştı ve ona gülümserken gözleri parlıyordu. Yıllarca çalışmaktan güçlü ve nasırlaşmış elleri, onun üzerinde gezdirirken çok ama çok nazikti.

Alnından öpmek için üzerine eğildi, bol gömleği karnını okşuyor ve göğüsleri yakasına çarpıyordu. Parmaklarının arkasını göğüslerinin üzerinde gezdirmek için gömleğin açık yakasından içeri uzandı ve onun lezzetli inlemelerinden birini daha kazandı.

Dudaklarını ısırarak öptü ve öpücüklerini yüzünde, boynunda ve göğsünde gezdirdi. Göğüsleri Orek'in elinden kurtulduğunda homurdandı ve kendi düz meme ucuna alaycı bir ısırık aldı. Kız onun her santimini yalamaktan, tatmaktan ve alay etmekten memnundu, bu yüzden Orek arkasına yaslandı ve *tıpkı iyi bir eşin yapması gerektiği gibi* onun istediğini *yapmasına* izin verdi.

Her öpücüğe eşlik eden bir söz vardı, döndüklerinde üçüncü kattaki daha büyük kule odasını tutacaklardı. Uzun, soğuk kış geceleri boyunca uyuyacakları, sevişecekleri ve birbirlerine sarılacakları büyük yatakları olacaktı. Bir ev inşa edeceklerdi, kardeşlerin girmesine izin verilmeyen kendi küçük sığınakları. Ve birlikte bu dünyayı keşfedip onun için iyi şeyler yapacaklardı.

Kadının dili, Orek'in acı dolu bir zevkle yüzünü buruşturmasına neden olarak sikinin uzunluğu boyunca gezindi. Kader, vücudu bu gece zaten çok fazla şey yaşamıştı, ama ona durmasını söylemeden önce lanetlenecekti. O çıldırtıcı dilini döndürerek onu içine çekti ve Orek uzun uzun inledi ve geceye doğru hissederek, bir yırtıcı hayvan düştü.

Alay etmekten bıktığında, eşi ve kendisi için ağlayan ve zonklayan sikini kullanmak için onun üzerine süründü. Dişleri şişmiş alt dudağını ısırırken, ağrılı bir yavaşlıkla onun üzerine çöktü. Orek kalçalarını sabit tutarken, vücudu son bir santim daha inerek onu köküne kadar içine aldı.

Ona ait olan, sadece onun için olan o mırıltı göğsünde derinleşti, hırpalanmış kaburgalarını takırdattı ama umurunda değildi. Sorcha bu sesin titreşimiyle soluk soluğa kaldı ve Orek başparmağını klitorisine bastırarak onu boyuna karşı esir aldı.

Kalçaları aşağıya doğru indi ve sonra kalçaları yuvarlanmaya ve çıgıllıklar atmaya başladı. Orek ellerini kızın pelüş arka tarafıyla doldurdu, parmakları tatlı ete batarak onu daha sert, *daha sert* aşağı indirdi, ta ki bir tokatla karşılaşana kadar

her vuruşta.

Vücuğu bir yay kirişi gibi gerilmişti, Orek kırıldı. Ay'a karşı dişlerini göstererek eşine aşağıdan sürtündü, bedeni dalgalanıp salıverilmek için kenetlenirken kendini tekrar tekrar içine zorladı. Adını haykırdı, kulaklarını ve kalbini doldurdu.

"Eşim!" diye kükredi geceye, içindeki canavarın bunu tüm dünyanın duymasına ihtiyacı vardı.

Sorcha mırıldandı, doymuş ve kemiksizdi. Sorcha'nın kendi tarafına geçmesine yardım etti ve onu sıkıca sararak elinden geldiğince örttü. Nefes alış verişi yavaşlayıp durağanlaşırken bile Sorcha onun boynuna ve yanaklarına öpücükler kondurdu.

"Seni bulduğuma çok sevindim," diye mırıldandı, sesi bulanık ve uykulu çıkmıştı. "Ve artık benden asla kurtulamayacaksın."

"Söz mü?" "
veriyorum."

Orek soğuk, sert ve acılı bir şekilde uyandı ve o gün hayatının en güzel günüydü. Tıpkı söz verdiğı gibi, dilini eşinin sıcak amına sokarak başladı. Yavaşça uyandı, uykulu eşini orgazm etmeye çalışırken parmakları tembelce onun yelesinin içinde yollarını buldu. Sonra sikini ağzının olduğı yere yerleştirdi ve onu tam da olmak istediğı yere, derinlerine gömen sabit, vurucu itişlerle sahiplendi.

Bu hayatı onunla yaşamak istediğı gibi başladı ve eşini dudaklarında doygun bir gülümsemeyle güne uğurlamak karanlık, vahşi ve savunmasız her parçasını memnun etti.

Eşyalarını toplayıp eve dönüş yolculuğına hazırlanırken kardeşlerinin anlamlı ve sırtan bakışlarını görmezden gelerek insan grubuna yeniden katıldılar.

Fulk, Lord Darrow'un elini bir kez daha sıkmak ve Orek'e bir kez daha teşekkür etmek için geldi.

"Senin adına sevindim," dedi yaşlı erkek. "Klanını güvende tut ve dişini memnun et."

"Her zaman."

Orek Fulk'un kolunu sıktı ve sonra hayatta kalan orklar dağlara güneye döndü.

"Ne dedi?" diye sordu meraklı arkadaşı.

Onu yanına yatırdı. "Sadece bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor." Orek kızın yanaklarındaki kızarıklığı ve ardından dudaklarındaki memnun sırtışı öptü.

Darrowlands'e doğru ilerleyen şövalye koluna katılmak için onu ileri çekmesine izin verdi. Bir elini onunkinin içine sokmuş, diğer eliyle de sargılı Fiora'yı dizginlerinden tutarak onun yanında yürüyordu.

Kış güneşi bulutların arasından görünürken grup sonunda onları geride bıraktı ama Orek buna aldırmadı. Berrak kış havasının, ormanın kokusunun ve en çok da yanında duran eşinin tadını çıkarıyordu.

İliklerine kadar yankılanan bir öpücükle dudaklarına yapışabilmek için onu çekiştirerek durdurdu. Onun alaycı dilinin, kendisinininkini hassas bir sıcaklık ve vaat dansına ikna etmesi uzun sürmedi.

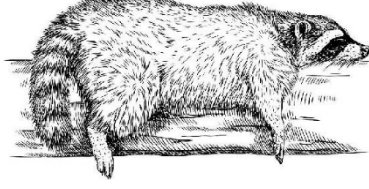
Fates, bu dişi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Eşim." Elini göğsünün üzerinde, tamamen ve geri dönülmez bir şekilde ona ait olan kalbin bulunduğu yerde tuttu. "Sen benim her şeyimsin."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

Orek eşini daha önce de elbiseler içinde görmüştü; kışın bacaklarını sıcak tutmak için genellikle ağır yün etekleri tercih ederdi ve festivaller ve yaz toplantıları için bir avuç dolusu renkli, şeffaf elbisesi vardı. Bir de Dundúran'dan aldığı, ince pamuklu ve saten kurdeleli bir gecelik vardı ki, neredeyse şeffaflığı ve zarif perdeleriyle bir erkeği çıldırtmak için tasarlanmıştı. O geceliğe bayılırdı -her ne kadar içinde çok nadiren uzun süre kalsa da.

Ama Sorcha'nın bugünkü gelinliğinin yanında hiçbir şeydi. Gelinliği.

Soluk bir yeşil, bir göletin sakin suları gibi etrafında süzülüyordu, etek uçlarında ve manşetlerinde işlenmiş gümüş iplikler, yüzeyde dalgalanan güneş ışığı gibi ışığı yakalıyordu. Dalgalı kolları, beline kadar uzanan bağırsız bukleleriyle birlikte dökülüp sallanıyordu. Yakası göğsünde aşağıya doğru iniyor, fısıltılı övgüler arasında öpücükleri hak eden kremsi, çilli tenini ortaya çıkarıyordu.

Elinde mevsim sonu çiçeklerinden oluşan bir buket ve başının etrafında tatlı yasemin ve peygamber çiçeklerinden örülmüş iplerle vadide ona doğru ilerlerken yeşil gözleri parlıyordu.

O bir kraliçe, bir tanrıçaydı ve görerek kutsuyordu.

Orek'in kalbi sanki ona daha çabuk ulaşmak istiyormuş gibi göğsünde çarpıyordu. Kız yaklaştıkça, avuçları onu kendine çekmek için kaşınıyor, böylece yüzünü tatlı kokulu buklelerine gömebiliyordu.

Ama şimdilik uslu duracaktı.

Sorcha onlara yeni bir hayat kurma sözünü yerine getirmiş, yeni fırsatlar ve zorluklarla başa çıkmak için evdeki ve ahırdaki sorumluluklarının bir kısmını bırakmıştı ama haftalardır annesi ve kız kardeşleriyle birlikte bu törene ve ardından gelecek ziyafete ev sahipliği yapmak için canla başla çalışıyorlardı.

Bugün pek çok kişi onları kutlamaya ve tebrik etmeye gelmişti: Lord Darrow ve Aislinn ile maiyetleri, Sör Ciaran'ın şövalye arkadaşlarının çoğu, seyisler ve ahırdaki işçiler, geniş Brádaigh klanından geniş aile üyeleri ve Granach'tan arkadaşlar. Ve bunlar sadece insanlardı.

Fulk ve küçük bir ork-kin grubu bir gece önce gelmişti. Ve Taş Derili klanı ile Darrowlands arasındaki tuhaf ama şimdiye kadar başarılı olan samimiyet göz önüne alındığında, daha fazla insan olmayan halk, huzurlu malikânede bir yaşam görmek için bölgeye akın etmeye başlamıştı.

Aralarında Dundúran Kalesi'nde Darrow için çalışan bir demircinin de bulunduğu birkaç buçukluk artık Darrowland'ı evleri olarak görüyordu. Diğerleri kırsal kesimde çiftçilikle uğraşıyordu. Hepsi de onu ve Sorcha'yı ziyaret etmişti ve kendisi gibi başkalarının da olduğunu öğrenmek, Orek'in içinde iyileşmeye başlayana kadar var olduğunu fark etmediği bir sızıyı dindirmişti. Tüm erkekleri arkadaşı olarak görüyordu ve şimdi onlar da ona memnun ve umutlu yüzlerle bakıyorlardı. Belki onlar da onunki kadar vahşi ve güzel insan dişileri bulacaklardı.

Mantikor sürüsünün aklında kesinlikle bu vardı. Yaz başında gelmeleri Darrow ve Ciaran'ı biraz endişelendirmişti ama sadece bölgede bir süre kalıp avlanmak için gelmişlerdi. Granach ve Dundúran tavernalarında anlatılan hikâyelere bakılırsa, sadece avlanmakla kalmıyor, çoban kızlarla ve barmaidlerle flört ederken görüldükleri için eş de ediniyorlardı.

Orek, yazın iki ayaklı halleriyle gelen iki ejderhanın ve baharda gelen gizemli erkek fae'nin de akıllarından aynı düşüncelerin geçtiğinden şüpheleniyordu. Hepsi de Darrowlands'e yerleşmek için izin istemiş ve bu izin verilmişti.

Geçtiğimiz yıl boyunca, pek çok farklı halkın gelişiyle birlikte Orek ve Sorcha, Aislinn'in insan krallıkları dışındakilerle bağlantılar ve ilişkiler kurmasına yardım etmeye başlamıştı. Sorcha'nın deneyimleri, babası ve Lord Darrow'un köle ticaretini sona erdirmeye arayışı, insanların insan olmayanlara barış teklif ettiklerinde kendilerinin daha güvende olduklarını kanıtlamıştı.

O ve arkadaşı yazın büyük bir kısmını seyahat ederek, Orek'in Lord Darrow'un şartlarını dinlemeye açık olabileceğini düşündüğü diğer ork klanlarını ziyaret etmişti. Birçoğu uygun davranmış, bazıları da kuzeye heyetler göndermişti. Birrin gibi güney köylerini ziyaret ederek korunan kasaba halkıyla yakınlık kurmaya başlamışlardı. Aoife'in söz verdiği arabayı teslim etmek için Cara ve Anghus'un çiftliğine gitmişler, dostlarını tekrar gördüklerine sevinmişlerdi. Kuzeye, denizin ufukla buluştuğu kayalık kıyılara gitmişler ve Sorcha sohbet edecek nazık bir denizkızı bulmuştu. Hatta başkentte Lord Darrow'un krala görevini açıkladığı birkaç gün bile geçirmişlerdi. Sorcha kralla tanıştığı için telaşlanmış ve neredeyse sersemlemişti -Orek erkeğin kendi zekâsından biraz fazla emin olduğunu düşünmüştü. Ama Darrow'un planlarını kabul etmişti ve önemli olan da buydu.

Bu son yolculukları olmuştu çünkü Orek'in güzel eşiyle evlenmeden önce yapması gereken pek çok şey vardı.

Ork-kinlerin gözünde çoktan çiftleşmişlerdi, aralarındaki bağ o kadar doğaldı ki, Sorcha onun anlattıklarından bir şeyler hissettiğinden emin olduğunu söyledi, aralarında sevgi ve bağlılıkla titreyen bir bağ vardı.

Ancak kendileri için bu yeni hayatı kurarlarken, Orek de ona insani bir şekilde bağlanmak istiyordu. Ve gururlu bir erkek olarak bu, ona sunabileceği bir evi olması anlamına geliyordu.

Ailesinin evindeki kule odası çok daha fazla mahremiyet ve alan sunuyordu ama yine de kendilerine ait bir eve ihtiyaçları olduğu konusunda anlaşmışlardı. İnşa edebilecekleri, doldurabilecekleri ve genişletebilecekleri bir ev.

Karlar eridiğinde Orek evlerini inşa etmeye başladı. İlbaharda ara ara devam etti ve yaz boyunca da pek bir şey yapmadı. Ama artık, sonbaharın sonlarında, nihayet eşine layık bir evi vardı.

Babası ve erkek kardeşlerinin hepsi yardım etmişti, özellikle de Connor, Sorcha'ya olan sevgilerini ve bağlılıklarını kirişlere ve döşeme tahtalarına dökmüştü. Orek'in ve tüm erkek Brádaigh'lerin evin neye dönüştüğünü bilmeleri Sorcha'yı biraz çıldırtmıştı, çünkü Orek bakmayacağına söz vermişti ve sadece dışarıyı gözetleyebiliyordu. Ne kadar yalvarsa ya da tehdit etse de hiçbir ipucu alamamıştı, bu da muhtemelen onu daha da sinirlendiriyordu.

Sorcha, gülümsemesi ıslıl ıslıl yanından geçerken, evle ilgili her şeyin doğru ve mükemmel olup olmadığı endişesinin yarattığı gerginlik yerini heyecan verici bir bekleyişe bıraktı. Yakında ona kendi evlerini gösterecekti.

Onu doldurmak için sabırsızlanıyordu; onunla, hayatlarıyla, yavrularıyla. Orek ellerini eşine doğru uzattı. Ona çiçek verdikten sonra Aislinn, ellerini onun ellerinin arasına koydu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldadı ona.

Boynunda bir kızarıklık belirdi. Tek yaptığı üzerine tam oturan ince deri bir tunik bulmak, çizmelerini parlatmak ve saçlarını geriye taramaktı. Bir ork reisinin şaşırtıcı hediyesi olan geleneksel ork torkunu boynuna takan Fulk'tu.

"Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin," diye fısıldadı, kendi kızarmasıyla onu renklendirerek.

Onları izlerken gözleri parıldayan Lord Darrow sonunda boğazını temizledi. "Hazır mısınız?" Sorcha başıyla onaylayınca ona göz kırptı ve söze başladı. "Bu toprakların lordu olarak, ikinizi bugün, yarın ve her zaman için birbirinize bağlamak büyük bir onurdur."

Toplanan kalabalık onun sözleri karşısında sessizleşti ve bağlandıklarına tanıklık etmek için vadide daha da yakınlaştı.

Belki bir zamanlar Orek etrafını bu kadar çok kişinin sarmasından rahatsız olmuş olabilirdi ama bugün herkesin güzel eşini ve birbirlerine nasıl sahip çıkacaklarını görmesinden çok daha mutluydu. Etrafı ailesi ve arkadaşlarıyla çevriliyken, bedenine ve ruhuna sahip olan kadına yemin etmek... Orek'in hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Sorcha Brádaigh, bugün buraya kendi özgür iradenle mi geldin?"

"Geldim," dedi kız, Orek'e göz kırparak.

"Peki bu erkeği kocan olarak kabul etmek, ona söz vermek, kendini ona bağlamak ve geri kalan tüm günlerini ona adamak istiyor musun?"

"Evet."

Orek'in kalbi, hedefini bulan bir okun tüm gücü ve kesinliğiyle gümbürdedi.

Fates, bu dişi.

"Peki sen, Orek Stone-Skin, bugün buraya kendi özgür iradenle mi geldin?" "Evet."

"Peki bu kadını karın olarak almak, ona söz vermek, kendini ona bağlamak ve geri kalan tüm günlerini ona adamak mı istiyorsun?"

"Beni durdurmaya çalış."

Kalabalık mırıldanarak güldü ve Sorcha ona gülümseyerek şöyle dedi

yenilenmiş allık.

Cebinden kırmızı bir kurdele çıkaran Darrow, kurdeleyi ikisinin kenetlenmiş ellerine doladı ve uçlarını düğümlmeden önce onları birbirine bağladı.

"Birbirine bağlı, birbirine bağlanmış, katılmış."

Bildiri ilk bahar yağmurları gibi Orek'in içine işledi, ıslattı ve temizledi. Her yönden birbirlerine bağlı olduklarını tüm dünyaya ilan eden bu sözleri derinlerine çekti.

"Onları karı koca ilan ediyorum. Siz ne diyorsunuz?"

"Hoş geldiniz!" diye bağırdı toplanan kalabalık. "O halde akrabalarınızın önünde yeminlerinizi ve mühürleyin."

Sorcha bir adım daha yaklaşıp bağlı ellerini vücutlarının arasına sıkıştırırken gözlerinde yaşlar parladı. Kadının tatlı kokusu adamın burnunu okşadı ve adamın boşa kalan kolu kadının etrafına dolandı, kadının elbisesi elinin altında yumuşacıktı.

"Çalındığım için pişman olamam," dedi, "çünkü beni sana getirdi. Tanıdığım en iyi erkek. Beni kurtarmaktan çok daha fazlasını yaptın. Beni sen buldun, Orek. Beni *görüyorsun*." Göğsünün ortasına bir öpücük kondurdu. "Ve ben de seni görüyorum, aşkım. Cesursun, nazıksın. Sen bir buçukluksun. Ve tamamen benimsin."

Kalın bir şekilde yutkunurken boğazı düğümlendi, kendini eşiyle çevreleme, içine gömme ve onları birbirine bağlama ihtiyacı, kanını sıcak bir şekilde pompalayan içgüdüsel bir dürtü.

Sorcha ona takip edebileceği geleneksel insan yeminleri olduğunu, bunun arkasındaki niyet ve anlamla ilgili olduğunu açıklamıştı ama Orek başkasının sözlerini ağzına almak istemiyordu.

Onu sertçe göğsüne bastırarak, "Hiç kimse beni umursamadı. Haklı olarak, senin de umurunda olmamalıydı. Ama sen beni kalbine, klanına aldın ve ben bunu asla hafife almayacağım. Sen benim göğsümdeki kalp, ciğerlerimdeki havasın. Sen benim eşimsin ve sana her şeyimi vereceğim, çünkü sen benim her şeyimsin."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı, gözyaşları pembe yanaklarını ıslatıyordu. Adam onları nazıkçe sildi.

"Seni seviyorum, kalbim."

Ve eşini kendine çekti ve onu öperek yeminlerini mühürledi.

Kalabalık tezahürat yaptı ve alkışladı, ardından öpüşmeleri gereğinden biraz daha uzun sürünce gülüştiler ve gevezelik ettiler.

değildi. Eşi için açlık çekiyordu, *karısı için*. Orek değildi

İyi bir erkekti, en azından çok iyi değildi. Bencil, açgözlü ve tamahkârdı.

Ama o iyi bir eştı ve onu biraz daha paylaşacaktı. Sadece birazcık. Gösteriş yapması gereken bir evi vardı ve evlerinde onunla ilk kez nerede sevişmek istediğini çoktan biliyordu.

Keskin sonbahar öğleden sonrası kısa sürede geceye dönüştü, ancak yüzlerce fener ve ışıkla karanlığı uzakta tuttular. Büyük bir şenlik ateşi yakılmıştı ve daha şimdiden dansçılardan oluşan halkalar, bal likörü serbestçe akarken daire çizip tezahürat yapıyordu.

Herkesin günlerdir kendisi, Aoife ve Sofie Teyze'nin emek verdiği yemeklerin tadını çıkararak eğlendiğini görmek Sorcha'nın içini ısıttı. Her şey mükemmeldi, yumuşak fener ve ateş ışığında sıcacık parlıyordu. Sorcha'nın endişelenmesinin ardından Aoife ve Sofie'nin mutfak penceresinden işaret ederek defolup gitmelerini söyledikleri birkaç tehditkâr buluta rağmen hava açıktı.

Annesi ve teyzesi şimdi şenlik ateşinin yanında küçük kızlar gibi dans ediyorlardı, yanakları biraz fazla bal liköründen pembeleşmişti. Aoife Ciaran'ı bir süreliğine dans etmesi için ikna etmeyi bile başarmıştı ama Ciaran aile masasına çekilmiş, Keeley kucığında uyuklarken Calum'un söylediği bir şeyi sabırla dinliyordu.

Maeve ve Blaire dans çemberinden daha yeni çıkmışlardı, dönüp zıplarken saçları çiçeklerle karışmıştı. Birden fazla göz Maeve'i gittiği her yerde izliyordu ve hepsi de insan değildi. Bu durum Maeve'i daha da memnun ediyor gibiydi ve Sorcha kız kardeşine iyi şanslar diledi.

Neyin içinde olduğu hiçbir fikri yok.

Connor ve Niall farklı sohbet çemberlerine girmişlerdi ve kalabalığın çoğu daha küçük gruplara ayrılmıştı, konuşmalar canlı ve tabaklar boştu. Ziyafetten arta kalanlar yemek masasının üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu, bu da herkesin karnını doyurduğuna ve memnun olduğuna dair iyi bir işaretti.

Gerçi yemek masası tamamen terk edilmemişti; Sorcha, korunmasız yemek artıklarından en iyi şekilde yararlanan küçük bir patinin tırmaladığını gördü. O

sırıttı ve görmemiş gibi yaptı.

Çok fazla arkadaşını getirmediği sürece Darrah'ın eğlenmesine izin verin.

Tamamen büyümüş ve biraz da tombullaşmış olan Orek artık tüylü hayvanı kaldırıp omuzlarında taşıyabilen tek kişiydi. Hâlâ, özellikle de Orek'in ona yaptığı koşum takımlarından biriyle taşınmaktan hoşlanıyordu ve sık sık Orek ve Sorch'a'yı görevleri boyunca taşınmak, sevmek ya da beslenmek umuduyla takip ediyordu.

Ve Darrah, eşinin gördüğü tek orman yaratığı da değildi.

Orek diğer rakunlara, geyiklere, sansarlara, su samurlarına, kuşlara ve hatta yemek için gelen bir porsuğa bile bakıyordu. Sorch'a Darrah'ı diğer rakunlardan sadece ne kadar büyük olduğuna bakarak ayırabilirken, Orek hepsine isim verir ve hepsini görür görmez tanırdı. Hatta iyi olduklarından emin olmak için bir süredir görmediklerini bile arardı.

Calum tüm hayvanları yakından inceleme fırsatını seviyordu ve Orek de onlara bakmaktan keyif alıyordu. Ayrıca ahırda atlara yardım etmek gibi daha fazla görev üstlenmişti. Yine de en çok hoşlandığı şey ahşap işçiliğiydi. Connor onu bu işle tanıştırmıştı ve artık eşini saçında bir parça talaş olmadan neredeyse hiç görmüyordu.

Sorch'a onun koluna doğru eğilerek ona sıırıttı. Bir ağız dolusu bal likörünü yutarken boğazındaki güçlü sütunun çalışmasını izledi ve bakışlarıyla kalın tendonları takip etti.

Kendi elini bağlayan adam onunkini sıktı ve sıırıttısına karşılık verdi. "Memnun musun, kalbim?"

"İçerikten çok daha fazlası."

Eğilip kızın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu. "O zaman yakında seni kendime alabilirim?"

Sorch'a'nın kalbi göğsünde çırpınıyordu ama cinsel organı o kadar da nazlı değildi. Onu arzulayarak sıkıştı.

doyurmuş, dans etmişti ve şimdi sıra yakışıklı buçukluk kocasını mideye indirmeye gelmişti.

Bütün gün vücudu heyecanla uğuldadı ve bu uğultu onu vadinin öbür ucunda gördüğünde keskin bir sızıya dönüştü. Şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkekti zaten, ama muhteşem göğsüne genişçe yayılmış ve kalın yeşil boynunu çevreleyen altın torku göstermek için yakası açık bırakılmış ince deri bir tunik giymiş, düpedüz yıkıcıydı.

Yumuşak sütyenleri güçlü kalçalarının üzerinde uzanıyordu ve saçları parlak bir şekilde parlıyordu, sivri kulaklarından geriye doğru taranmış ve orada asılı duran bir avuç halkayı gösteriyordu.

İlkbaharda Sorcha mükemmel çemberleri bulmaya özen göstermiş ve bir gece bunları ona sunmuştu. *"Bunlar senin için," demişti* ona sessizce, ne düşüneceğinden emin değildi. Ork soyundan değildi ve bunları ona hediye etmenin uygun olup olmadığını bilmiyordu. *"Biri beni kurtarıp eve getirdiğin için. Biri ork şefini savaşta yendiği için. Ve bir diğeri de benim için, eşim olduğu için."*

Ona saldırmadan önce uzun süre çemberlere bakması, onu yatağa götürüp öpücük yağmuruna tutması ve dilini kalçasına ayarlayarak gece boyunca onu ayakta tutması bir şey ifade ediyorsa, onlardan hoşlandığını söyleyebilirdi. Kendisine de bir çift almış olması daha da hoşuna gitmişti. *"Kaçırılmaktan kurtulduğum ve eşimi bulduğum için,"* demişti.

Her biri için birer kasnak daha almıştı ama yalnız kaldıklarında bunları ona vermeye karar verdi - benzer bir tepki alacağına çok güveniyordu.

"Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin," diye flört etti.

Gürleyen bir mırıltı göğsünü titretti ve adamın yüzü ciddileşince Sorcha gülmek için kendini zor tuttu. Adam kadehini yere bıraktı ve Sorcha'yı bağlı ellerinden çekerek kutlamanın etrafından dolaştırdı. Ateş ışığının kenarından ayrılmadılar, buçukluk önlerinin kesilmemesine kararlıydı.

Gece, ateşten ve ziyafetten uzakta soğudu ama Sorcha bunu neredeyse hiç hissetmedi. Gecenin mavi sisi içinde eşiyile birlikte meyve bahçeleri arasında yürüyor, onun iri bedeni ve içinde kaynayan arzu tarafından sıcak tutuluyordu.

Ailesinin evinin arkasından geçtiler ama başka bir meyve bahçesinden geçerek diğer tarafa doğru yürümeye devam ettiler. Orada, çocukluk evinin görüş ve ses alanının dışında, Orek'in inşa ettiği ev vardı.

Büyük bir yerdi, duvarları iki kat yüksekliğinde yapmak için ağır kütükler istiflenmişti. Kurşunlu pencereler, bir sonraki bahara hazır, kirlenmiş ve tohumlanmış boş çiçek kutularını izliyordu. Çatı, karın kayarak düşmesine izin verecek şekilde eğimliydi, taraklı oluklar çatıyı kaplıyordu ve her iki çatı penceresinin üçgenleri oyma desenlerle süslenmişti. Ön kapı ağır bir levhaydı, ön tarafına zıplayan bir at oyulmuştu ve sağ tarafına demir bir kol yerleştirilmişti.

"Ah," diye hülyalı hülyalı iç geçirdi, daha şimdiden adamın uykulu yüzüne kapılmıştı

Ev.

Dışarıyı daha önce de görmüştü elbette. Burnunu sokmayacağına dair verdiği sözü tutmak bir görevdi ama bu, gelişmeleri görmek için evin yakınlarında dolaşmadığı anlamına gelmiyordu.

Ama bu gece farklı bir şeyler vardı.

Pencerelerden yayılan sıcaklık, çayırı elmas desenli bir ışıkla aydınlatıyordu. Sanki onları evde karşılayacak kadar uzun süredir uyanık kalmış *gibi canlı* hissediyordu. gündüz olmasını dileyecekti, böylece her köşeyi ve ışını mükemmel bir şekilde görebilecekti, ama karanlığın içinden ışıyla eve götürülmenin büyüleyici bir yanı vardı.

"Beğendin mi?"

Orek'in sesi kısılmıştı, neredeyse endişeliydi ve Sorcha başka bir şey söylemediğini fark etti.

"Mükemmel!" diye bağırdı. "Bana her şeyi göster."

Yüzündeki ciddi ifadeyi bir gülümseme kırdı ve hızlı bir hareketle onu kollarının arasına aldı. Sorcha güldü ve serbest kalan kolunu onun boynuna doladı.

Onu kapıya kadar taşıdı ve kalçasıyla iterek açtı. Lentonun altına eğilmek zorunda kalmadı, kapı ork boylarına fazlasıyla uygundu.

Evin içi zengin, sıcak bir kehribar rengine parlıyordu. Kütükler düzeltilmiş, çatlakları sıcak tutması için sıvanmıştı ama bal rengindeki ahşabın çoğu açıkta bırakılmıştı. Duvarlar ve kirişler boyunca kıvrılan budaklar ve halkalar, hayranlık uyandıran eşsiz desenlerdi.

Kapı, geniş bir salona açılan küçük bir koridora açılıyordu. Salon daha şimdiden Orek'in ahşap işleme projeleriyle doluydu; bazıları tanidik, bazıları yeniydi. Uzun bir kanep, sağlam bir sallanan sandalye, alçak bir masa, bir çift yan sehpa ve daha fazla sandalye, ana ocakta çtırdayan ateşe gölgeler düşürerek onlar için hazır bekliyordu. Kalın ahşap bir şömine rafı şimdiden ıvır zıvırla doluydu ama daha fazla ıvır zıvır eklemek için bolca yer vardı.

Onu salonun arkasındaki mutfığın yanına götürdü. Büyük bir mutfaktı; uzak tarafta yemek pişirme alanı taşla döşenmişti. Bir köşede tuğladan bir fırın bulunuyordu ve tüm tezgahlar pırıl pırıl parlatılmıştı. Diğer yarısı sade bir yemek alanıydı, büyük bir ahşap masa mutfığın büyük bir kısmını kaplıyordu.

alan. Etrafında bir avuç sandalye vardı ama eşinin yakında tüm ailesini oturtacak kadar sandalye yapacağından emindi.

Kardeşlerinin buraya girmesine izin verilmiyordu. En azından bir süreliğine.

Daha sonra ona derin bir bakır banyo ve sadece su ısıtmak için bir ocak yerleştirdiği tuvaleti gösterdi. Dolaplar kabarık banyo çarşafı ve nevresimlerle doldurulmuştu.

Geniş bir merdiven evin arka tarafına düzgünce sıkıştırılmıştı ve yürüyebileceğini iddia ettiğinde bile onu yukarı taşıdı. Adam bunların hiçbirini dinlemedi, bunun yerine onu kollarına alarak ikinci kattaki koridordan aşağıya, aralık bırakılmış üç kapının yanından geçirdi. Sonuncusunu açtığında yatak odaları ortaya çıktı.

Her nasılsa, büyük yatakları çoktan içeri girmişti; geniş, sağlam çerçevesi ağaçlar, geyikler ve akarsularla oyulmuştu. Şilte pelüş kürkler ve yumuşak battaniyelerle doluydu; koleksiyonuna sadece Dundúran ve Gleanná'ya yaptıkları gezilerde yenilerini eklemişti. Sandığı da oradaydı, kendi yaptığı gardırop, annesinin onlara hediye ettiği antika dolabı ve daha önce hiç görmediği bir makyaj masası ve lavabo da. Küçük bir ocak odayı ısıtıyordu ve düğün gecelerine başlamak için eşinin onu yataklarına yatırmasını bekliyordu.

Bunun yerine, ona boş bırakılan diğer iki odayı göstermek için döndü.

"Nasıl isterseniz öyle doldurabilirsiniz," dedi.

Karnındaki sınırlar seğirdi. Adamın ne dediğini biliyordu, bu odaların gerçekten ne için olduğunu biliyordu.

Orek'in çocuk doğurup doğuramayacağından emin değillerdi. Katır gibi buçukluk hayvanları doğuramazdı ve bunun onun için de geçerli olup olmayacağını bilmiyorlardı. Sorcha eşinin kendisini yüzlerce kez tohumuyla doldurmasından zevk almıştı ama henüz hamile kalmamıştı.

Artık endişelenmeye gerek yok.

Kendi yavrularının olup olmayacağı daha sonrası için bir endişeydi. Yakışıklı buçukluğunu bir süre daha kendine saklayacağı için çok mutluydu. Ayrıca, bir bebeğe bakabilecek kadar çok kardeş yetiştirmişti.

Şimdilik, o odaların boş olsa da potansiyel ve vaatlerle dolu olmasına izin verecekti. Evin geri kalanı zaten onlarla, onların hayatlarıyla doluydu. Hiçbir yerin ailesinin kadar evi gibi hissettiremeyeceğine dair içten içe birkaç endişe beslemişti ama eşi bir kez daha yanıldığını kanıtlamıştı.

Mükemmel bir yer. Onlarla dolu ama büyümek için yer var. Eşyaları çoktan renklendi

ve odaları dekore etti. Her şey Orek'in cüssesi düşünülerek yapılmış, doğru boyutta ve sağlam yapılmıştı. Her odada Darrah için bir şey vardı; bir yatak, bir tünek, sadece onun için geniş bir tabure.

Burası evim.

Mutluluk gözyaşları gözlerini yaktı. Buna bayılmıştı.

Ama Orek onu merdivenlere geri taşıdığında, omzunun üzerinden kaşlarını çattı.

"Biz... değil miyiz?"

"Sana istediğim gibi sahip olabileceğimi söylemiştin," dedi evin içinden geçerken. Mutfakta, sonunda onu masaya oturttu, ilginç bir şekilde kalçalarını aynı hizada tutmak için mükemmel bir yükseklikteydi. "Buradan başlamak istiyorum."

Dirseklerine yaslanırken dudaklarında şakacı bir sırıtiş belirdi. "Öyle mi, şimdi?"

Yumuşak bakışları, kızın üzerine eğilip eteklerini toplarken açlığa dönüştü. Kurdelenin evlilik tamamlanana kadar ellerinde bağlı kalması gerekiyordu ama bunun onları engelleyeceğinden şüpheliydi.

Kadının açılmış bacaklarının arasına girdi, parmakları jartiyerinin kurdeleleriyle oynuyordu.

"Çok güzelsin," diye gürledi, öpmek için eğildi. "Ve benim."

Dudakları altında gezinirken "Senin," diye iç geçirdi.

Bu arayış içindeki parmaklar hafif dokunuşlarla onu kızdırdı, iç çamaşırlarının arasından geçerek sonunda quim'inin sıcaklığına doğru kayd. Sorch, nasırları hassas etine sürtünürken mutlu bir şekilde inledi, orta parmağını klitorisinin etrafında çıldırtıcı daireler çizmek için ayarlarken dudağını ısırıldı.

"Hayır, kalbim," dedi diliyle dudağını dişlerinin arasından çekerek. "Evimizde, tüm çığlıklarını ve inlemelerini duymak istiyorum."

Sorch baş döndürücü gerçek karşısında kalbi çarparak gülümsedi. *Burası onların eviydi.* İstediklerini yapabilirler, istedikleri kadar gürültü yapabilirlerdi.

Arkadaşı yetenekli parmaklarını kullanarak onu yukarı kaldırırken, Sorch da onun tuniğinin düğmelerini karıştırdı. Sorch ona arkasına yaslanmasını söylediğinde homurdandı, tuniği açıp altındaki fanilanın bağlarını çözerken sabırsız görünüyordu. Elini adamın kaslı göğsünün çukur ve çıkıntılarında gezdirerek, açıkta duran yeşil ete bakıp mutlu bir şekilde mırıldandı.

Bu mırıltı elinin altında titreşti ve birkaç hızlı hareketle tuniği ve gömleği çıkarıp bağlı bileğinden sarkıttı.

Sorcha ayak bileklerini adamın sırtının altından geçirdi ve sıcak tenine doayabilmek için onu kendine doğru çekti.

Adam boynuna uzandığında, kadın bileğine dokundu. "Torku bırak."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Benimle bu kadar alay ettiğiniz yeter, bana güzel göğüslerinizi gösterin."

Orek, kızın elbisesinin yakasını aşağı çekerek bir göğsünün serbest kalmasını sağlamasını dikkatle izledi. Memeyi avucunun içine aldı ve bir parmak ucunu meme ucunun üzerinde gezdirdi.

Bir hırıltı arkadaşının burnunu kırıştırdı. "İkisini de," diye sordu, eli öfkeyle sütyeninin bağlarını çözmeye çalışıyordu.

O da mecburen diğer göğsünü çıkardı ve ona da aynı muameleyi yaptı.

Sorcha, adamın sikinin sıcak çubuğu amına sürtündüğünde inledi, alevlenen başı klitorisini çentikledi. Adam Sorcha'nın kalçalarının arasına yerleşti ve bir avucunu Sorcha'nın beline koyarak kendini onun üzerinde tuttu.

"Göster bana," dedi tekrar. Kalçaları küçük itişlerle dönmeye başladı, sadece Sorcha'yı alevlendiren alaycı bir dokunuştı.

Yutkunarak kolunu ve elini göğüslerini dolgunlaştırmak için kullandı, parmakları ve başparmağıyla onları okşadı. Adam izlerken gürlledi, gözleri erimiş altın rengine dönmüştü. Burun delikleri alevlenmiş ve yanakları kızarmış olsa da kalçalarını asla hızlandırmadı, bunun yerine onu eşiğe iten o çıldırtıcı küçük itişlere devam etti.

"Orek..." diye inledi, sesindeki sızlanmadan utanmıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Yavaşça, çok yavaşça başını ona doğru indirmeden önce memnun bir ses çıkardı. Dudaklarını öptü, sonra boğazından göğsüne doğru indi. Gözleri kızınkilere sabitlenmişken, elini kızın eliyle kapatıp göğsünü açgözlü ağzına götürdü ve onu emip yalamaya başladı. Dişleriyle ve diliyle, göğüsler, emici öpücükler ve ısırın arasında gidip gelerek onu işledi.

Sorcha başını geriye attı, kalçaları daha fazla sürtünme bulmak için yuvarlandı.

Durdu. Kız onu daha hızlı, daha sert olmaya zorlamaya çalıştığında her seferinde yaptı. Kız sızlanıp inledi ama adam ancak kız hareketsiz kaldığında yeniden başladı.

onun için. sadece reddetmek için kenara çekti ve bunun üçüncü sonra Sorcha kendi kendine hırıliyordu.

Bir elini saçlarına daldırdı, tırnakları kafa derisini kazıyordu. "Seni istiyorum dostum," diye fısıldadı ateşli bir şekilde kulağına.

Boğazından bir inilti koptu ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, çığlıklarını yutuyordu.

"Ne istiyorsun, ?" diye homurdandı. "Benim olduğum her şey senindir."

"Her şeyi istiyorum ama sakinle başla."

Adam bir kahkaha attı ve kadın onun sırtışını teninde hissetti. "Her şeyi yaparım, kalbim," diye fısıldadı ve sonra o büyük yeşil siki girişine bastırdı.

Sorcha iniltisini bastırdı, onun için fethetme hissi her zaman heyecan vericiydi. Sonunda, bütün gün olmak istediği gibi, eşyle dolu olacaktı.

Kalçalarını sertçe yuvarlayarak oturdu ve her vuruşta biraz daha derine indi. Kalçaları aynı hizaya geldiğinde başı göğsüne düştü, siki köküne kadar içine gömüldü. Sorcha kaslarını onun etrafında sıkarak mırıltılı bir hırıltı çıkardı.

"Bana tutun," dedi ve adam kafasına doğru çekip tekrar içeri girdiğinde kolunu daha yeni boynuna dolamıştı.

Sorcha çığlık attı, acı, baskı ve kayma *o kadar iyiydi* ki. Kalçaları tekrar tekrar birbirine çarptı, öyle bir ritim tutturd ki, eğer onu sıkıca kavramamış olsaydı masanın diğer tarafına geçecekti. Parmaklarını adamın omzunun etine geçirdi, adam içine girerken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Ona hiç acımadı, her hamlesini karşılaması için elleri onun kıcıyla doluydu. Adam onu çalıştırdıkça göğüsleri zıplıyor, meme uçları adamın sıcak tenine sürtünüyordu.

Her sürükleyişinde ona tutunuyor, vücudu gitmemesi için yalvarıyor ve her vuruşunda onu geri karşılıyordu. Onun için ağlıyordu, kayganlaşan ve Sorcha'nın kalçalarına damlayan spermleri ve çıkardıkları ıslak sesler mutfağın taşlarında yankılanıyordu.

Daha fazla dayanamayan Sorcha, bacaklarıyla kalçalarını olabildiğince sıkı kavradı ve aşağıya doğru indi. Saçlarına doğru homurdandı, başparmağıyla klitorisini sikinin arasına aldı.

Sorcha'nın görüşünde gece gökyüzünden daha fazla yıldız patladı. Feryat figan bir çığlıkla parçalandı, vücudu coşku içinde kaskatı kesildi.

Eşi onu sıkıca tuttu ve o boşalıırken, kendisi de daha fazla dayanamayana kadar sikini sağıdı. Ritim bir çılgınlığa dönüşerek, dirseklerini masaya dayadı, eliyle saçlarını kavradı ve *azgınlaştı*.

Harcadıklarının ıslak tokatlarının yere çarptığını duydu ve eşi onun üzerinde parçalara ayrılırken başka bir salınımla ürperdi. Dişlerini gösterip, tendonlarını boğazında patlatan Orek, içini ona doldururken hırladı, tohumunun sıcak fışkırması onu içten dışa kavurdu.

Karnı toktu. Çok doluydu. Ama onu asla doyuramayacaktı.

Kalçalarının tamamen hareketsiz kalması uzun zaman aldı, sevişmelerinin ardından küçük artçı sarsıntılar ve zevk seğirmeleri yankılandı.

Kendini onun göğsünden kaldırdığında, Orek memnun bir gülümseme takındı, gözleri tekrar yumuşadı.

"Evine hoş geldin aşkım," diye mırıldandı.

"Dostum," diye mırıldandı. "Seni ne kadar sevdiğimi söylemek için yeterli insan kelimesi yok."

"Bana gösteriyorsun. Her gün, her şeyinle."

Onu uzun ve derin öptü, dili tıpkı şenlik ateşinin etrafında dans ettikleri gibi onunkiyle dans etti.

Adam geri çekildiğinde, Sorcha onun dudaklarında tehlikeli derecede şakacı bir sırıtış buldu. "Hazır mısın, kalbim?"

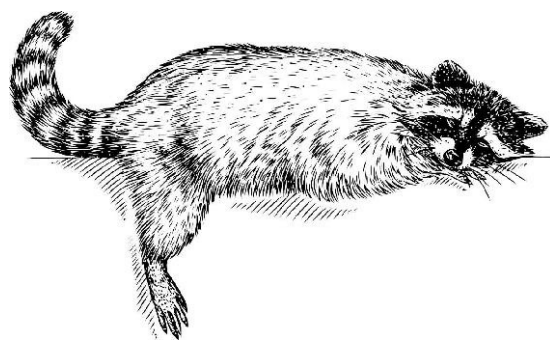
"Neye hazırsın?"

"Her şey için."

Onu sallanan bacaklarının üzerine oturtan Orek, kurdeleyi ellerinden çekip aldı, ardından kalan kıyafetlerini nazikçe çıkardı. çıplak bir şekilde salona taşımadan önce saçlarını kurdeleyle arkadan bağıladı ve kükreyen ocağın önündeki pelüş halının üzerine yatırdı.

Ve burada, sonra kanepede, sonra merdivenlerde ve en sonunda yataklarında, yataklarında birçok kez ona gösterdi, her gün olduğu ve her gün olacağı gibi ona eşi olmanın ne demek olduğunu kanıtladı.

Son

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazarın Notu

Herkese merhaba! Bu kitabı okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. *Buçukluk* yazma sıramda sabırla sırasını bekliyordu. İlk olarak Sığınak'ı yazarken hayal etmişim ama o kitabı bitirmek için bir kenara bırakmışım. Kırık Kanatlar Düetini bitirmek için önümde sallandırdığım havuçtu ve iyi bir motivasyon oldu!

Bu kitap, rahat canavar romantizmi hakkında sevdiğim her şey. Olay örgüsü var ama daha çok hisler var. Tatlı, ateşli, hayvan yardımcıları var. Sıcacık bir battaniye, yumuşak bir hırka ve sıcacık çikolatalı kurabiye gibi. Bazı geceler aradığınız her şey.

Elbette Orek'in altın kalpli, büyük, ölümcül bir tarçın rulo olmasını istedim. Tam bir golden retriever aşkı ve tam bir zevkti. Ben de kendime bir tane istiyorum. Ve Sorcha. Oh, Sorcha. Onu kesinlikle klasik bir büyük kız olarak yazmak istedim, iyi ya da kötü tüm sorumlulukları kendi omuzlarına alan biri. Çoğumuz böyle kadınlar tanıyoruz. Çoğumuz böyle kadınlarız. Umarım hakkını vermişimdir!

Buçukluk'u yazmak büyük bir zevkti ve umarım siz de okumaktan keyif almışsınızdır! Dünyayı keşfetmeye devam edeceğim için çok heyecanlıyım. Bu dünya için kesinlikle planlarım var. Sırada *Taş Kalpler*'in devam romanı *Heartsong* var. Ondan sonra... Canavar Dünyası'na geri döneceğim. Eğer Sorcha'nın arkadaşı Aislinn'i okuduysanız ve vay canına, umarım bir kitabı olur diye düşündüyseniz, sizi görüyorum ve sizi anlıyorum. Bunun için bizi izlemeye devam edin!

Teşekkür

Bu kitabı mümkün kılan bazı kişilere teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum!

Muhteşem beta okuyucularım Mita ve Abigail'e çok teşekkür ederim! Kitap yazmak yalnız hissettirebilir ve böyle bilgili, dürüst fikirlere sahip olmak çok değerli. Yardımlarınız ve amigoluğunuz için teşekkür ederim!

Kendi web sitem ve her şeyimle hobicilikten büyük kız yazarlığa geçmeme yardımcı olan harika asistanım Leah'ya teşekkür ederim.

Ayrıca muhteşem ARC ekibime de çok minnettarım!

Orek ve Sorcha'ya (ve Darrah'a) hayat veren muhteşem sanatçılardan da bahsetmeden geçemeyeceğim. Kapağı resimleyen olağanüstü yetenekli sanatçı Beth Gilbert'e çok teşekkür ederim. Ayrıca Carly, Cat, Ioana ve diğerlerine de teşekkür etmek istiyorum, hepiniz harikasınız ve kitap bebeklerime gösterdiğiniz özen için çok minnettarım!

OceanofPDF.com

Diğer Çalışmalar

[Savaş ve İblisler Zamanı](#) (Yükselen Güneşin Evi, 1. Kitap), fantastik aşk romanı

[Aerie](#) (Broken Wings Duet, Kitap 1), fantastik aşk romanı

[Haven](#) (Broken Wings Duet, Kitap 2), fantastik aşk romanı

[Taş Kalpler](#) (Yeraltı Savaşı, 2. Kitap), tarihi canavar/fantastik aşk romanı

[Buçukluk](#) (Canavar Dünyası, Kitap 1), canavar/fantastik aşk romanı [Kalp](#)

[Sarkısı](#) (Yeraltı Savaşı, Kitap 2), canavar/paranormal aşk romanı, 2024

İlkbaharında çıkacak

OceanofPDF.com

İletişimde Kalın

Eğer iletişimde kalmak isterseniz, sosyal medya hesaplarıma gelin ve merhaba deyin! Çoğu platformda se.wendel.author olarak bulunuyorum ve en çok Instagram'da aktifim. Ne üzerinde çalıştığımı öğrenmek, okuma önerileri almak ve kedimin fotoğraflarıyla dolup taşmak için bir göz atın. Seilmeyecek ne var?

Ayrıca [yazar web sitemden](#) tüm kitaplarıma, sipariş edilen sanat eserlerine ve kitap [ürünleri mağazasına](#) göz atabilirsiniz! Orada bir sürü güzel şey var!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

S. E. hayvanlarla birlikte büyümüş bir Kaliforniya yerlisidir; kızıl tekiri şu anki yazı ortağıdır ve mola verme zamanı geldiğinde ona haber verir (klavyesinin üzerine uzanarak). Kaliforniya Üniversitesi, Davis'ten yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesiyle mezun oldu ve tüm zamanını dünyalar, karakterler ve onların hikâyelerini inşa etmek için kullanıyor. Hayvan kurtarma gösterilerinden, Trader Joe's'taki neredeyse her şeyden ve Kaliforniya'nın tüm güzel manzaralarından hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.